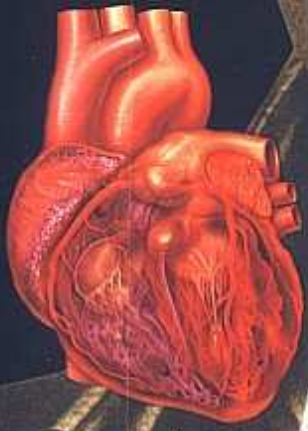
NORA ROBERTS

píšící pod jménem

J. D. ROBB

SMRTÍCÍ SPIKNUTÍ

Šílený maniak vraždí s precizností chirurga...

Každý považuje za smrtelné všechny ostatní, jen sebe ne
– *EDWARD YOUNG*

Pojďme na kus řeči se Smrtí
– *TENNYSON*

Předmluva

Já držím ve svých rukou moc. Moc vyléčit, nebo zničit. Zaručit život, nebo způsobit smrt. Hluboce si vážím tohoto daru, který jsem postupně zdokonalil v umělecké dílo stejně nádherné a vznešené, jako jsou slavné malby v Louvru.

Já jsem umění samo, já jsem sama věda. Ve všech podstatných ohledech jsem sám Bůh.

Bůh musí být nemilosrdný a prozíravý. Bůh zkoumá svá stvoření a vybírá si. Ta nejlepší si zaslouží být pěstována, opatrována a chráněna. Velikost odplácí dokonalostí.

Avšak i nedokonalí mají svůj význam.

Moudrý Bůh přezkoumává, zvažuje, využije toho, co se mu dostane do rukou, a dělá zázraky. Pravda, někdy pracuje bez milosti a často musí použít násilí, které obyčejní tvorové zavrhují.

My, kteří držíme moc v rukou, my se nemůžeme nechat rozptylovat zavržením prosťáčků, malichernými a změkčilými zákony obyčejných

lidí. Oni jsou slepí, jejich rozum je obestřen strachem – strachem z bolesti a ze smrti. Jsou příliš omezení na to, aby pochopili, že smrt je možné porazit.

Mně se to téměř podařilo.

Kdyby má práce byla odhalena, ti, kteří zastávají bláhové názory a zákony, by mě proklínali.

Ale až své dílo dovrším, budou se mi klanět.

Kapitola první

Pro mnohé nebyla smrt tím největším nepřítelem. Mnohem nemilosrdnějším protivníkem byl pro ně život. Pro ty mátohy, které se potácely po nocích jako stíny, pro ty shnilotiny s krvavýma očima, pro feťáky s třesoucíma se rukama, pro ty byl život jen nesmyslnou dráhou, která probíhá od jednoho šlehnutí ke druhému, a mezitím existuje jen mizérie. Převážnou část cesty provázely bolest a zoufalství, a někdy také hrůza.

Pro chudáky roztroušené za toho mrazivého úsvitu v roce 2059 po útrobách New Yorku byly zoufalství, bolest a hrůza stálými průvodci. Pro jedince slabšího ducha a tělesně postižené, kteří proklouzli skulinami společnosti, bylo velkoměsto prostě jen dalším druhem vězení.

Samozřejmě, existovaly sociální programy. Dnešní doba je přece osvícená. Tak to alespoň prohlašovali politici. Liberální strana se dožadovala nových zdokonalených útulků, výchovných a zdravotnických zařízení, výcvikových a rehabilitačních center, ale ani v nejmen-

ším se nezabývala otázkou, z čeho všechny ty vymoženosti financovat. Konzervativní strana záludně krátila prostředky na ta zařízení, která už existovala, a pak pronášela neochvějné obhajoby předností rodinného života.

Ale ovšem, útulky byly přístupné těm, kteří si je zasloužili a dokázali se podřídit pokynům hubené a kostnaté ruky charity. Tréninkové a podpůrné programy se nabízely všem, kdo se nezbláznili z postávání v kilometrových frontách a z byrokratických omezení, které žadatele udusily dřív, než je zachránily.

A děti pořád hladověly, ženy se stále prodávaly a muži dál zabíjeli pro hrst kreditů.

Ať byla doba jakkoliv osvícená, lidská povaha zůstávala stejně předvídatelná jako smrt.

Leden v New Yorku přinášel bezdomovcům řadu krutých nocí a sžíravého chladu, který se jim málokdy podařilo zahnat lahví chlastu nebo nějakým tím šikovně splašeným ilegálním kouskem fetu. Mnozí se vzdali a odšourali do útulků, aby se tam vychrápali na hrbolatých palandách pod tenkou dekou nebo zhltli řídkou polévku s nechutným sójovým dalamánkem, které jim servírovaly nadšené studentky sociologie. Někteří vytrvali, příliš ztracení nebo příliš zarytě lpící na kousíčku svého soukromí.

A mnozí během těch trpkých nocí tiše vklouzli ze života do smrti.

Zabilo je město, ale nikdo to nenazval vraždou.

V tom chvějivém svítání ujížděla poručík Eva Dallasová do města a neklidně poklepávala prsty na volant. Běžná smrt nějakého bezdomovce, spícího na chodníku kdesi v Bowery, by vlastně neměla být její problém. Byla to záležitost pro ty, které na oddělení běžně nazývali „mrtvolkáři“ – pro pochůzkáře, kteří patrolovali na územích vyhledávaných bezdomovci, oddělovali mrtvé od živých a odváželi vyřazená těla do márnic, aby tam byla přezkoumána, identifikována a posléze pohřbena.

Tuhle světskou a nepříjemnou prácičku obvykle vykonávali příslušníci policie, kteří si dosud zachovali zbytek naděje, že se třeba uchytí v elitnějším oddělení vražd, anebo ti, kteří už na takový zázrak naopak přestali věřit. Mordparta byla na místo činu povolána pouze v případě, že smrt byla nějak podezřelá nebo rovnou násilná.

Eva uvažovala, že kdyby tohohle mizerného rána neměla právě službu na telefonu, mohla ještě ležet ve své vyhřáté postýlce v teplé náruči manžela.

„Nějaký nervózní začátečník zřejmě doufá, že narazil na sériového vraha," zamumlala si pro sebe.

Peabodyová vedle ní zhluboka zívla. „Já jsem tady vysloveně přebytečná." S nadějí vykoukla na Evu zpod své tmavé, jako podle pravítka zastřižené ofiny. „Klidně byste mě mohla na nejbližší zastávce vyhodit a já bych byla za deset minut zpátky v posteli."

„Když trpím já, budete trpět taky."

„Tak, a hned je mi fajn, když vím, že mě má někdo… doopravdy rád, Dallasová:"

Eva zavrčela a ušklíbla se na ni. Nikdo není zdatnější, nikdo spolehlivější než tahle její pomocnice. Přestože ji povolali tak nepříjemně brzy ráno, byla ve své zimní uniformě nažehlená a bez poskvrnky, knoflíky se jí blýskaly a tvrdé černé policajtské boty byly vycíděné do vysokého lesku. Oči v hranatém obličeji, orámovaném tmavými, jako podle kastrolu zastřiženými vlasy, byly možná trochu ospalé, ale určitě si bystře všimnou všeho, co od nich Eva bude potřebovat.

„Včera večer jste měli nějakou slávu, ne?" nadhodila Peabodyová.

„No jo, ve Východním Washingtonu. Roarke pořádal galavečer s tancem pro nějakou potrhlou charitu. Za záchranu krtků nebo čeho. Bylo tam jídla, že by se z něj uživili všichni bezdomovci z Dolní East Side po celý rok."

„Páni, to vás teda lituju. Vsadím se, že jste se musela oháknout do nějaký nóbl róby, nechat se odvézt Roarkeovou privátní limuzínou a potom tam srkat šampus."

Na sarkastický tón Peabodyové zareagovala Eva jen pozdvižením obočí. „Jo, tak nějak to bylo." Obě dobře věděly, že oficiální společenský život, který jí začal od chvíle, kdy do jejího všedního života vtrhl Roarke, Evu popouzel a trápil zároveň. „A pak jsem musela s Roarkem tančit. Dlouho."

„Měl na sobě smoking?" Peabodyová už Roarkea ve smokingu viděla. Ten obrázek se jí vpálil do duše jako kyselina do skla.

„No jo." Tedy až do chvíle, vzpomínala Eva, kdy dorazili domů a ona ho z něj servala. Bez smokingu ovšem vypadal stejně dobře jako v něm.

„Mužský.“ Peabodyová zavřela oči a zapojila techniku představivosti, které se naučila už na kolenou svých rodičů – členů sdružení Volného věku. „Mužský,“ opakovala ještě jednou.

„Víte, spousta ženských by byla úplně vedle z představy, že budou mít po boku takovou hvězdu.“

„Jenže vy jste nad tohle povznesená, poručíku. A to se mi na vás líbí.“

Eva zabručela a rozhýbala ztuhlá ramena. Mohla si za to sama, že se nechala unést milostnou touhou, a na spánek jí zbyly pak už jen tři hodiny. Jenže služba je služba, a ona ji právě má.

Teď bloudila očima po oprýskaných domech, zaneřáděných ulicích. Po jizvách, bradavicích a nádorech, které prorůstaly betonem a ocelí.

Z kanálových mříží stoupala pára, prorážela nahoru z hemžení položivota a kšeftíků pod úrovní ulice. Když projížděla jejími oblaky, bylo to, jako by si razila cestu mlhou na špinavé řece.

Její vlastní domov byl od doby, co žila s Roarkem, naprosto odlišným světem. Tam se pohybovala uprostřed nábytku z leštěného dřeva, zářícího křišťálu, vonných svíček a skleníkových květin. Uprostřed bohatství.

Ona však věděla, co to znamená, pocházet z míst, jako jsou tato. Věděla, jak jsou si všechna podobná – jedno jako druhé – svými pachy, zvyky, svou beznadějí.

Ulice byly téměř prázdné. V téhle ošklivé malé čtvrti vycházelo jen málo lidí ven časně. Dealeři a pouliční šlapky už zřejmě ukončili své noční podnikání a před rozbřeskem se uchýlili do svých obskurních bejváků. Obchodníci, kteří měli dost odvahy, aby tady provozovali své krámy a sklady, ještě neodkódovali závory dveří a oken. Prodavači ze stánků na kluzácích, kterým nezbývá, než působit na tomhle území, také vyjedou až později a budou pracovat ve dvojicích.

Zahlédla černo-bílé hlídkové auto a zamračila se, když viděla, jak nedbale policisté zajistili místo činu.

„Proč se sakra nepostarali o senzory? Vytáhnou mě z postele do toho všivýho rána v pět hodin, a ani nezabezpečí místo činu? Není divu, jsou to praví mrtvolkáři. Idioti.“

Peabodyová na to neřekla nic, protože Eva už zabrzdila za policejním autem a vyskočila z vozu. Bylo jí trochu líto těch idiotů, kteří to teď nejspíš pěkně schytají.

Zatímco Peabodyová teprve vystupovala z auta, Eva už dlouhými energickými kroky přešla chodník a zamířila ke dvěma pochůzkářům, kteří se nešťastně choulili před větrem.

Peabodyová si všimla, že se oba strážníci rázem postavili do pozoru. Úžasné, jak poručík dokáže zapůsobit na ostatní policajty, pomyslela si pobaveně a vytáhla z auta brašnu s pohotovostním vybavením. U každého vzbudí pozornost.

To není jen tím, jak vypadá, usoudila Peabodyová, není to jen tou její vysokou urostlou postavou, jednoduchým a často pocuchaným účesem z hnědých vlasů, v nichž tu a tam prosvítají světlejší, místy narezlé pramínky. Možná, že tak působí její oči, pravé policajtské oči odstínu staré irské whisky, důlek v energické bradě pod plnými rty, které se dokázaly sevřít tvrdě jako kámen.

Opravdu silná a poutavá tvář, pomyslela si Peabodyová. Přitom Eva vůbec není marnivá.

Ačkoli mohla na strážníky zapůsobit svým vzhledem, skočili do pozoru hlavně kvůli tomu, čím očividně byla.

Byla zatraceně nejlepším policajtem, jakého kdy Peabodyová znala. Ryzí policajt, se kterým byste se bez váhání odvážili vtrhnout do jakýchkoli dveří a o kterém jste si mohli být jistí, že by obstál mezi mrtvými i mezi živými.

A taky takový policajt, pomyslela si Peabodyová, když se přiblížila natolik, aby zaslechla už jen konec Eviny sžíravé lekce, který bez váhání nakopne každý zadek, co si o to koleduje.

„Tak abychom si to shrnuli," prohlásila Eva ledově. „Když už voláte kriminálku a vytáhnete mě z postele, máte mít kruci místo činu zajištěný a zprávu sepsanou, ještě než sem dojedu. A ne tady postávat jako párek idiotů a cucat si palec. Jste snad policajti, prokristapána. Tak se jako policajti taky chovejte."

„Ano, madam… poručíku." To třaslavě vyslovil mladší z týmu. Byl to vlastně ještě chlapec, a to bylo taky jediným důvodem, proč Eva svůj útok trochu utlumila. Jeho partnerka však nebyla tak roztřesená a vysloužila si od Evy ledový pohled.

„Ano, madam," procedila mezi zuby. Z jejího tónu však zaznával takový nesouhlas, že to Evu přimělo otočit hlavu.

„Máte nějaký problém, strážníku… Bowersová?"

„Ne, madam."

Její obličej měl barvu starého višňového dřeva; od něj se odrážely velmi světlé modré oči. Krátké černé vlasy měla zastrčené pod služební čapkou. Na kabátě uniformy jí chyběl jeden knoflík a boty měla nevyleštěné a zanedbané. Za to ji Eva mohla setřít, ale rozhodla se jí to prominout. Asi si je nestačila vycídit, když ji zahnali k téhle mizerné práci.

„Dobrá.“ Eva jenom kývla, ale z jejího hlasu zaznělo jasné varování. Sklouzla pohledem na jejího kolegu a pocítila s ním záblesk soucitu. Chlapec byl bledý jako křída, celý roztřesený, a ještě z něj byla cítit atmosféra Akademie, kterou sotva opustil.

„Strážníku Truehearte, moje asistentka vám vysvětlí, jak se správně zajišťuje místo činu. A dobře si to zapamatujte.“

„Ano, madam.“

„Peabodyová!“ Stačilo jediné slovo a už měla v ruce služební pohotovostní brašnu. „A vy, Bowersová, mi ukažte, co to tady vlastně máme.“

„Je to jeden z těch místních ubožáků. Muž, běloch. Vystupoval pod jménem Snooks. Tohle je jeho kutloch.“

Ukázala přístřešek, důmyslně sestavený z přepravní bedny, vesele pomalovaný hvězdami a květinkami a navrchu přikrytý otřískaným víkem staré recyklační urny. Vchod zakrývala potrhaná deka a rukou psaný nápis zavěšený nahoře hlásal, že tam bydlí pan Snooks.

„Je uvnitř?“

„Jo. My máme při obchůzkách za úkol nakouknout do těchhle pelechů a pátrat, jestli tam není někdo tuhej. A tenhle Snooks je teda tuhej jaksepatří,“ řekla. Eva si posléze uvědomila, že to mělo vyznít jako vtípek.

„To bych řekla. Páni, to je ale libá vůně,“ zamumlala, když přistoupila blíž. Tady už vítr nedokázal odvát puch vycházející zevnitř.

„No jo, to mi bylo hned nápadný. Tihle lidi všichni smrdí potem a špínou a kdoví čím ještě, ale mrtvola má úplně jinej šmak.“

Eva ten šmak znala až příliš dobře. Nasládlý, hnilobný. A tady se pod miasmatem moči a kyselého pachu těla linul puch smrti, a jak si zachmuřeně všimla, také zřetelná příměs kovového pachu krve.

„Že by ho někdo zapíchl?“ Skoro si povzdechla, když otvírala brašnu, aby odtamtud vzala krabici na vzorky. „Ale proč, proboha? Tihle spáči u sebe nemívají nic, co by stálo za ukradení.“

Bowersová si poprvé dovolila malinké pousmání. Ale její oči zůstávaly chladné a tvrdé a v pohledu byla hořkost. „Tomuhle ale přece jen něco ukradli.“ S pocitem sebeuspokojení ustoupila kousek zpátky. Ze srdce si přála, aby tahle upjatá ženská – poručík – zažila pořádný šok z toho, co za potrhaným závěsem uvidí.

„Už jste volala policejního lékaře?“ zeptala se Eva a natáhla si rukavice a návleky na boty.

„Hned jak jsem zjistila situaci,“ odpověděla odměřeně Bowersová a z očí jí stále koukal vzdor. „Usoudila jsem, že je lepší nechat posouzení na kriminalistech.“

„Tak je sakra mrtvý, nebo není?“ zeptala se znechuceně Eva a sehnula se, aby odhrnula hadr.

Byl to šok, i když ne tak velký, jak Bowersová doufala. Na to už Eva viděla příliš mnoho takových případů, i když pochopit, co člověk člověku dokáže provést, přece jen pořád nedokázala a nikdy se to pro ni nestalo pouhou rutinou. Lítost, která její policajtskou slupkou prolínala, byla něco, co ta ženská vedle ní nikdy nepozná a nepochopí.

„Chudák stará,“ řekla tiše a sklonila se, aby mohla provést vizuální ohledání.

V jedné věci měla Bowersová pravdu. Snooks byl načisto a docela mrtvý. Nezbylo z něj nic kromě hromádky kostí a chumáče rozcuchaných vlasů. Oči a ústa měl doširoka rozevřené a bylo vidět, že zubů už mu zbývala sotva polovina. Lidé jeho typu málokdy využívají zdravotních a dentálních programů.

Oči už byly celé povleklé a měly barvu zaschlého bláta. Odhadovala, že mu může být tak ke stovce, a i kdyby se byl nestal obětí vraždy, jen těžko by vzhledem k nedostatečné výživě a mizivé zdravotní péči dosáhl průměrného věku – sto dvaceti.

Všimla si také, že boty, byť popraskané a odřené, by mu mohly ještě nějaký čas sloužit, stejně jako přikrývka, která se válela po straně bedny. Měl tam také různé tretky a drobnosti. Okatou hlavu panenky, baterku ve tvaru žáby, nakřáplý pohárek, který sloužil jako vázička pro umně vyrobené papírové květiny. A stěny byly pokryté spoustou dalších papírových ozdob. Obrázky stromů, psíků, andělíčků a jeho oblíbených hvězd a kytiček.

Nezjistila žádné známky zápasu, žádné čerstvé škrábance nebo řezné rány. Ať už starce zabil kdokoliv, udělal to šikovně.

Ne, opravila se, když prozkoumala v jeho hrudi dutinu velkou jako pěst. Nejen šikovně, přímo chirurgicky. Ten, kdo Snooksovi vyňal srdce, musel patrně použít laserový skalpel.

„Máte tady vraždu, Bowersová."

Eva vylezla ven a nechala závěs zase spadnout. Když spatřila výraz sebeuspokojení na tváři podřízené, cítila, jak jí stoupá krev do hlavy, a musela sevřít pěsti.

„No dobrá, Bowersová, nemáme se zrovna v lásce. Tak už to někdy chodí. Ale jistě pochopíte, že já vám to můžu zavařit daleko víc než vy mně." Přistoupila blíž, až se špičkami dotkla bot Bowersové. „Takže se hezky rychle přestaňte tak drze ušklíbat a jděte mi z cesty."

Úšklebek pohasl, ale z očí Bowersové nepřestaly sršet vzteklé pohledy. „Podle služebních předpisů nesmí nadřízený důstojník svého podřízeného slovně urážet."

„Vážně? Tak to určitě nezapomeňte dát do hlášení. A to hlášení bude v trojím provedení na mém stole v deset nula nula. Odchod," dodala, teď už docela klidně.

Dobrých deset vteřin se ještě probodávaly pohledem, než Bowersová sklopila oči a ustoupila.

Když ji propustila; Eva se otočila a vytáhla svůj videofon. „Dallasová Eva, poručík. Hlásím vraždu."

Proč by proboha někdo kradl takové nejspíš dost zhuntované srdce? ptala se Eva, když zase podřepla uvnitř bedny. Vzpomínala, že nějaký čas po městských válkách byly kradené orgány výnosnou komoditou na černém trhu. Často se stávalo, že dealeři neměli dost trpělivosti, aby s převodem počkali, až bude dárce doopravdy mrtvý, ale to bylo před několika desetiletími, ještě než byly v plné míře zdokonaleny umělé orgány.

Dárcovství orgánů a jeho zprostředkovávání se stále ještě provozovalo. A měla dojem, že se něco dělo i okolo vytváření živých orgánů, ale ona zdravotnickým novinkám a zprávám nevěnovala zvláštní pozornost.

Doktorům moc nedůvěřovala.

Některé opravdové boháče umělý implantát tak docela neuspokojuje, uvažovala. Cena za lidské srdce nebo ledvinu z nějaké mladé oběti dopravní nehody by se mohla vyšplhat hodně vysoko, ale musela by to být prima kvalita. A na Snaoksovi nebylo prima vůbec nic.

Pokrčila nos před tím zápachem, ale pak naopak začichala ještě blíž. Když někdo nesnáší nemocnice a zdravotní střediska tak jako ona, musí ho sebeslabší pach antiseptických prostředků přímo uhodit do nosu.

A právě ten tady teď ucítila, i když jen závan. Zamračila se a odsedla si dozadu.

Podle předběžného ohledání usoudila, že obět zemřela asi po druhé hodině ráno, vezme-li se v úvahu noční teplota venku. Bude potřebovat rozbor krve a testy na toxické látky, aby si ujasnila, jestli v sobě ten člověk neměl nějaké drogy; i bez toho ovšem mohla předem říct, že to byl alkoholik.

V koutě našla zastrčenou typickou hnědou bandasku na pivo, téměř prázdnou. Nalezla taky malou, až dojemnou skrýš nepovolených drog. Jednu ručně ubalenou zonerku, pár růžových kapslí, zřejmě Jag, a malý usmolený sáček s bílým práškem. Podle čichu usoudila, že je to Grin, maličko říznutý Zeusem.

Mrtvý měl na vrásčitém obličeji tu a tam pavučinky popraskaných žilek, typické příznaky podvýživy, a skvrny nějaké nevábné kožní choroby. Ten člověk byl ochlasta, kouřil, živil se odpadky a byl zralý na to, že brzy zemře ve spánku.

Tak proč ho zabíjet?

„Madam?“ Eva ani nevzhlédla, když Peabodyová odhrnula závěs. „Je tu policejní lékař.“

„Proč mu jen odebrali to srdce?“ mumlala Eva. „Proč je chirurgicky odstranili? Kdyby to byla prostá vražda, patrně by ho zmlátili a potloukli. Kdyby jim šlo o zohavení, proč ho tedy nezohavili? Tohle je přímo učebnicová záležitost.“

Peabodyová obhlédla mrtvolu a zkřivila obličej. „Já jsem sice tu díru po srdci ještě neviděla, ale věřím vám, když to říkáte.“

„Podívejte se tady, na tu jámu,“ ukázala jí Eva netrpělivě. „Z toho by byl přece musel hrozně krvácet, ne? Vždyť tahle díra v hrudníku je veliká jako pěst, prokristapána. Ale on – ať to byl kdokoliv – to svorkoval, zastavoval krvácení – zkrátka si počínal jako při operaci. Nechtěl tam udělat žádnou paseku, to neměl v úmyslu. Tenhle chlap si prostě dal na své práci záležet,“ dodala, couvla z otvoru ven, postavila se a zhluboka se nadechla čerstvějšího venkovního vzduchu.

„Ten člověk byl šikovný. Musel být dobře vyškolený. A myslím, že sám by to nezvládl. Poslala jste ty pochůzkáře, aby šli pátrat po svědcích?“

„Jo.“ Peabodyová se rozhlédla po opuštěné ulici, rozbitých oknech a protějších uličkách s nakupenými bednami a krabicemi. „Pomoz jim pánbůh.“

„Poručíku!“

„Morrisi!“ Eva zvedla obočí, když zjistila, že se na místo činu nechal zlákat samotný šéf policejních lékařů. „To jsem nečekala, že se na bezdomovce dostaví taková elita.“

Polichoceně se zasmál a bystře se rozhlížel kolem. Na vlasech sčesaných a spoutaných dozadu seděla půvabná rudá lyžařská kukla. Šosy dlouhého přiléhavého kabátu se divoce zmítaly ve větru. Eva věděla, že Morris si velice zakládá na svém zevnějšku.

„Byl jsem k dosažení a ten váš spáč mi připadal docela zajímavý. Prý mu zmizelo srdce, je to pravda?“

„No, já jsem aspoň žádné nenašla.“

Zasmál se a přistoupil k bedně. „Tak se na to podíváme.“

Eva se třásla zimou a v tu chvíli mu záviděla jeho dlouhý a zřejmě teplý kabát. Také takový měla – Roarke jí daroval k Vánocům něco nádherného –, ale odolala pokušení nosit ho do práce. Za žádnou cenu by si ten pohádkový bronzový kašmír nenechala ušpinit nějakou krví či jinými tělními tekutinami.

A jak se znovu soukala dovnitř, vzpomněla si také, že v kapsách toho nádherného kabátu pohodlně odpočívají i nové rukavice. A proto jí teď tak mrznou ruce.

Zastrčila je tedy aspoň do kapes kožené bundy, přikrčila se proti ostrému větru a pozorovala Morrise, který prohlížel mrtvého.

„Překrásná práce,“ vydechl Morris. „Absolutně nádherná.“

„Musel to být odborník, že jo?“

„To bych řekl.“ Morris si nasadil zvětšovací brýle a zkoumal otevřený hrudník. „To tedy musel. Tohle určitě nebyla jeho první prácička. A měl zřejmě taky vynikající nástroje. Žádné podomácku vyrobené skalpely, žádné hrubé háky na žebra. Tenhle vrah je chirurgický kouzelník. Já mu ty jeho ruce přímo závidím.“

„Některé kulty při svých obřadech s oblibou používají určité části těla,“ poznamenala Eva spíš pro sebe. „Ale když zabíjejí, obvykle tělo

poničí a znetvoří. A mají rádi rituály, atmosféru. Nic z toho tady nevidím.“

„Ne, tohle opravdu nevypadá na nějaký náboženský akt. Spíš na medicínský.“

„Jo.“ To souhlasilo s jejími představami. „Mohla to provést jedna osoba?“

„To pochybuju.“ Morris vyšpulil dolní ret a zase jej stáhl zpátky. „Takhle brilantní procedura a v tak obtížných podmínkách vyžaduje zkušenou asistenci.“

„Napadá vás, proč to srdce vyndali, když nešlo o vzývání nějakého démona?“

„Nemám zdání,“ prohodil rozmarně Morris a pokynul jí, aby vylezla ven. Když už byli venku, zhluboka se nadechl. „Vlastně mě překvapuje, že ten stařík neskonal udušením z toho puchu. Ale podle zběžného ohledání bych soudil, že ani jeho srdci už moc dlouhá doba života nezbývala. Máte už otisky a vzorky pro identifikaci DNA?“

„Už jsou všechny v obálkách a připravené pro zpracování v laboratoři.“

„Takže ho můžeme sbalit a převézt k nám.“

Eva přikývla. „Jste natolik zvědavý, že si ho přihodíte na svou hromadu mrtvol?“

„Abych pravdu řekl, tak jsem.“ Usmál se a mávl na svůj tým. „Dallasová, měla byste mít něco na hlavě. Tady venku pěkně mrzne.“

Ušklíbla se, ale hlavně by teď dala měsíční plat za hrnek horkého kafe. Nechala Morrise jeho práci a vydala se za Bowersovou a Trueheartem.

Bowersová měla zaťaté zuby. Byla jí zima, měla hlad a kromě toho ji rozzuřila ta kamarádská porada mezi Evou a policejním šéflékařem, jíž byla svědkem.

Zřejmě se ho snaží ulovit, usoudila Bowersová. Zná Evu Dallasovou, zná tenhle typ ženských. Až moc dobře. Ženské jako ona dělají kariéru jen proto, že při šplhání nahoru neváhají roztáhnout nohy. Jediný důvod, proč se Bowersová sama nedostala nahoru, byl ten, že se k takovým věcem odmítala propůjčit.

Tak takhle se to teda musí válet, to je ono. Srdce jí začalo v hrudi prudce bušit a do hlavy se jí hrnula krev. Však ona jim jednou ještě ukáže.

Kurva, mrcha. Tahle slova jí zněla v mozku a málem se jí vyhrnula i na jazyk. Ne, poručila si, ještě se musí ovládat.

Evu mátla nenávist, kterou si přečetla v očích Bowersové. Byla příliš prudká, než aby to byl jen důsledek běžného a zaslouženého setření nadřízeným. Málem se impulzivně přichystala na útok a sklouzla rukou ke zbrani. Místo toho jen zvedla obočí a očekávala hlášení: „Tak co jste zjistila, strážníku?“

„Nikdo nic neviděl, nikdo o ničem neví,“ vyštěkla Bowersová. „Tak to s těmahle lidma už chodí. Nevylejzají ze svejch děr.“

I když Eva nespouštěla oči z Bowersové, postřehla, že mladík se nepatrně pohnul. Poslechla svůj instinkt, zalovila v kapse a vytáhla pár kreditů. „Strážníku Bowersová, sežeňte mi nějaký kafe.“

Pohrdání se rázem změnilo v uražené ohromení. Eva se měla co držet, aby se nerozesmála.

„Já *vám* mám *sehnat kafe?*“

„No ano. Potřebuju kafe.“ Popadla Bowersovou za ruku a vtiskla jí kredity do dlaně. „A moje asistentka taky. Vy to tady v okolí znáte. Zaskočte k nejbližšímu automatu a prostě přineste kafe.“

„Nejnižší hodnost tady má Trueheart.“

„Zdálo se vám, že mluvím k Trueheartovi, Peabodyová?“ zeptala se líbezně Eva.

„Ne, poručíku. Myslím, že jste se obrátila na strážníka Bowersovou.“ Jelikož ani Peabodyové se nelíbil pohled té ženské, usmála se. „Já si dám smetanu a cukr. Mám dojem, že nějaký automat je o blok dál. To by vám nemělo zabrat moc času.“

Bowersová ještě chviličku stála, pak se otočila na podpatku a odkráčela. Do chladného větru jasně zaznělo jediné slovo: *mrcha*.

„Ach, bože, Peabodyová, Bowersová vás právě nazvala mrchou.“

„Já se domnívám, že myslela spíš vás, madam.“

„Aha.“ Eva se sžíravě zasmála. „Asi máte pravdu. A teď to, Truehearte, vysypte.“

„Madam?“ Jeho beztak bílá tvář po té výzvě zbělela ještě víc.

„Co víte?“

„Já nic –“

Nervózně pohlížel na vzdalující se strnulá záda Bowersové. Eva si stoupla před něj a zakryla mu výhled. Podívala se na něj chladnýma a

velitelskýma očima. „Na ni zapomeňte. Teď jednáte se mnou. Chci, abyste mi referoval o obchůzce.“

„Já…,“ ohryzek mu začal poskakovat. „Tady z okolí nikdo nepřiznal, že by zpozoroval nějaký rozruch, a ani nikdo neviděl, že by v inkriminované době přišel někdo do té bedny na návštěvu.“

„A dál?“

„Já jen že… chtěl jsem to říct Bowersové,“ dodal honem, „ale ona mě zarazila.“

„Tak to povězte mně,“ navrhla mu Eva.

„Myslíte o tom Gimpovi? Co tady chodím na obchůzky, svou bednu míval tady na té straně, kousek od Snookse. Je to jen pár měsíců, ale – “

„Procházel jste těmi místy včera?“ přerušila ho Eva.

„Ano, madam.“

„A byla ta bedna blízko Snookse?“

„Ano, madam, jako vždycky. Ale teď ji má na druhé straně ulice, o hodně dál.“

„Vyslechl jste ho?“

„Ne, madam. Je v limbu. Nepodařilo se nám ho probudit a Bowersová řekla, že stejně nemá cenu se namáhat, protože je úplně tvrdej.“

Eva ho zamyšleně pozorovala. Pomalu se mu vracela barva do obličeje; jednak to způsobily nervy a jednak dorážející vítr. Ale oči má dobré, usoudila. Jasné a přesné. „Jak dlouho jste venku z Akademie, Truehearte?“

„Tři měsíce, madam.“

„Tak to se vám může odpustit, že nerozeznáte trdlo v uniformě.“ Když viděla, že se mu zachvěly rty v nepatrném úsměvu, naklonila hlavu. „Ale mám takový pocit, že se to naučíte. Zavolejte auto a nechejte kamaráda Gimpa odvézt na ústředí do lochu. Chci s ním mluvit, hned jak vystřízliví. On vás zná?“

„Ano, madam.“

„Tak u něj zůstaňte a odveďte ho ke mně nahoru, hned jak se vzpamatuje. Chci, abyste byl při výslechu.“

„Vy mě chcete mít…“ Trueheartovy vykulené oči zazářily. „Ale já jsem přidělený k pochůzkářům – můj školitel je Bowersová.“

„A vám to tak vyhovuje, strážníku?“

Trochu zaváhal a pak tiše vydechl: „Ne, madam… poručíku, vlastně moc ne.“

„Tak proč konečně nezačnete plnit moje rozkazy?“ Obrátila se zády a chystala se jít pro změnu prohnat tým, který pracoval na místě činu. On na ni jen zíral a culil se.

„To bylo roztomilý,“ podotkla Peabodyová, když už zase seděly v autě s šálky příšerné, nicméně horké kávy.

„Hele, Peabodyová, nezačínejte zase.“

„Ale no tak, Dallasová. Dala jste tomu klukovi pěknou šanci.“

„On nám dodal potenciálního svědka a kromě toho to byla další možnost, jak té pitomé Bowersové zapálit koudel u zadku.“ Mírně se pousmála. „Při nejbližší příležitosti mi ji prověřte, Peabodyová. O lidech, kteří mi chtějí vyškrábat oči, bych toho ráda věděla co nejvíc.“

„Jen co se vrátíme na ústředí, tak se do toho dám. Budete chtít kopii?“

„Jo. A toho Truehearta mi projeďte taky, aby to bylo korektní.“

„Projela bych ho docela ráda,“ zamrkala Peabodyová. „Je to fakt fešák.“

Eva po ní střelila očima. „Nebuďte blázen, pro toho jste moc stará.“

„Nono, nanejvýš budu starší tak o dva tři roky,“ bránila se dotčeně Peabodyová. „A kromě toho, někteří kluci mají rádi zkušenější ženy.“

„Já myslela, že vám to s Charlesem klape.“

„Jo, nenudíme se spolu.“ Peabodyová pokrčila rameny, protože zrovna o tomhle muži s Evou nerada diskutovala. „Ale žádný skálopevný vztah to není.“

Těžko mít vážný vztah s koncesovaným společníkem, pomyslela si Eva, ale raději držela jazyk za zuby. Před pár týdny se přátelské pouto mezi ní a Peabodyovou málem narušilo, když jí Eva dala nevybíravě najevo své mínění o jejím rozvíjejícím se vztahu s Charlesem Monroem.

„A to vám stačí?“ zeptala se místo toho.

„Oběma nám to vyhovuje. Víte, Dallasová, jeden druhému se líbíme. Baví nás to spolu. Takže bych nerada, abyste –“ zarazila se a pevně semkla rty.

„Vždyť já nic neřekla.“

„Zato myslíte pěkně nahlas.“

Eva stiskla zuby. Slíbila si, že už se k tomu nevrátí. „Na co já myslím," řekla klidně, „je pořádná snídaně, než se dáme do toho děsného papírování."

Peabodyová ochotně odhodila svůj vzdor. „Jo, to mi taky vyhovuje. Zvlášť, jestli to zatáhnete."

„Já jsem platila minule."

„To si nejsem jistá, ale můžu se kouknout do záznamů." Když začala horlivě vytahovat svůj elektronický diář, musela se Eva rozesmát.

Kapitola druhá

To nejlepší, co se dalo o šlichtách podávaných v jídelně Policejní centrály říct, bylo, že dokážou zaplnit díru, kterou vyhlodal krutý hlad. Mezi sousty něčeho, co měla být špenátová omeleta, si Peabodyová na svém příručním počítači vyhledávala údaje.

„Tak Ellen Bowersová," hlásila. „Žádná další iniciála. Graduovala na Newyorské větvi Akademié v šestačtyřicátém."

„V roce čtyřicet šest už jsem tam byla," poznamenala Eva.

„Tak to musela být těsně přede mnou. Já si na ni nepamatuju."

„Na to, abych se koukla do jejích akademických záznamů, bych musela mít zvláštní povolení."

„Na to se vykašlete." Eva zamračeně sáhla na talířek před sebou pro kousek lepenky, která se tvářila jako koláček. „Ale říkáte, že je u policie dvanáct let, a přitom slouží jako mrtvolkářka tamhle ve městě? To by mě zajímalo, kolik nadřízených dožrala k nepříčetnosti."

„Poslední dva roky byla přidělená na stodvaašedesátku, pár let taky sloužila na sedmačtyřicítce. Předtím byla u dopraváků. Páni, ta toho prometla. Taky byla v archivu Policejní centrály, pak na osmadvacítce – to je myslím kontrola parkování – a – většinou všechno jako pěšák.“

Eva se pokusila smočit koláček v jezírku sirupu, ale ani pak nezvláčněl, takže to vzdala a sáhla po vřelé kávě. „Vypadá to, jako kdyby se vaše kamarádka zaboha nemohla usadit nebo jako kdyby s ní velitelství pořád šoupalo sem a tam.“

„Na přístup k dokladům o přesunech a osobních postupech bych taky musela mít zvláštní povolení.“

Eva. chvíli uvažovala, ale pak potřásla hlavou. „To ne, do toho se mí nechce. Krom toho doufám, že jsme s ní už na každý pád skončily.“

„Ještě tu mám, že je svobodná. Nikdy nebyla vdaná, žádné děti. Je jí pětatřicet, rodiče žijí v Queensu, má tři sourozence. Dva bratry a jednu sestru. A ještě připojím svůj osobní názor,“ dodala Peabodyová a odsunula počítač stranou. „Já taky doufám, že jsme s ní skončily, protože tohle je osoba, která vám opravdu chce uškodit.“

Eva se jen usmála. „To ji něco musí hodně žrát, ne? Neříká vám váš osobní názor, co by to asi tak mohlo být?“

„Ani náhodou, snad jen rozdíl mezi tím, co jste vy a co ona není.“ Peabodyová rozpačitě pokrčila rameny. „Ale přece jen bych byla opatrná. Dělala na mě dojem, že je z těch, co rádi útočí zezadu.“

„No, není pravděpodobné, že bychom na sebe ještě někdy ve službě narazily,“ dodala Eva a pustila to z hlavy. „Dojezte to už! Chci se jít mrknout, jestli ten Trueheartův spáč něco neví.“

Rozhodla se předvolat ho do místnosti pro výslechy, protože věděla, že její strohá formálnost už rozvázala leckterý jazyk. Jediný pohled na Gimpa ji ale stačil varovat, že i když je snad díky tomu, co do něj proti opilosti nacpali, střízlivý, jeho vyhublé tělo se pořád ještě silně třese a neklidné oči poskakují z místa na místo.

Krátký pobyt v dekontaminační komoře ho zřejmě zbavil parazitů a ukryl jeho pach za tenký opar umělé vůně citrusových plodů.

Jasný notorik, pomyslela si Eva, a následky už zřejmě postihly značnou část mozkových buněk.

Přinesla mu vodu, protože věděla, že většina ochlastů má po opici vyschlo v ústech. „Kolik je vám let, Gimpe?“

„Co já vím, asi padesát.“

Vypadal na velice sešlého osmdesátníka, ale předpokládala, že mu opravdu bude přibližně tolik, kolik říká. „Máte ještě nějaké jiné jméno?“

Zamračil se. Svlékli mu oblečení a odnesli je pryč. Šedivá halena a kalhoty na gumu na něm visely a měly skoro stejnou barvu jako jeho kůže. „Nevím. Menuju se Gimp.“

„Dobrá. Znáte tady strážníka Truehearta, že ano?“

„Jo, jo.“ Jeho zubožený obličej se náhle rozzářil vysloveně dětským úsměvem. „Ahoj! Vy ste ten, co mi tuhle dal pár kreditů, abych měl na polívku.“

Trueheart se v rozpacích začervenal a přešlápl ve svých služebních bagančatech. „Řekl bych, že jste je nejspíš utratil za pivo.“

„To já už nevim.“ Úsměv pohasl a neklidné oči se zase upřely na Evu. „A kdo ste vy? Jak sem se sem dostal? Nic jsem neproved. Když si nevohlídám svý věci, někdo mi je šlohne.“

„O svoje věci nemějte strach, Gimpe. My už se o ně postaráme. Já se jmenuju Dallasová.“ Mluvila tiše a klidně, tvářila se neutrálně. Příliš mnoho policajtů by ho leda vystrašilo. „Chci si s vámi jen promluvit. Dal byste si něco k jídlu?“

„Ani nevim. Ale myslim, že jo.“

„Až si popovídáme, dostanete něco teplého. Teď zapnu diktafon, abychom to měli všechno správně.“

„Já fakt nic neproved.“

„Nikdo nic takového netvrdí. Zapněte nahrávání,“ přikázala. „Pohovor se svědkem jménem Gimp, k případu vedenému pod číslem 28913-4. Rozhovor provádí poručík Dallasová Eva. Dále přítomní strážníci Peabodyová Delia a strážník Trueheart – křestní jméno…?“ vzhlédla.

„Troy,“ zase se začervenal.

„Troy Trueheart?“ zeptala se Eva s potutelným úsměvem. „Dobrá.“ Pak upřela pohled na ubohého chlapíka proti sobě. „Dotazovaný svědek není podezřelý z žádného trestného činu. Vyšetřovatel oceňuje jeho spolupráci. Rozuměl jste tomu, Gimpe?“

„No jo, snad jo. Cože?“

Nepovzdychla si, ale na okamžik ji napadlo, že ta odporná Bowersová ho možná odhadla správně. „Nejste tady kvůli žádnému průšvihu. Jsem vám vděčná, že se mnou mluvíte. Vy jste si prý včera v noci odstěhoval svou bednu?“

Olízl si popraskané rty a napil se: „Vo tom nic nevim.“

„Míval jste ji na druhě straně ulice, vedle Snookse. Znáte přece Snookse, Gimpe, že ano?“

„Asi jo.“ Ruka se mu zatřásla, až vyšplíchl trochu vody na stůl. „Von maluje vobrázky. Hezký. Namaloval mi krásnej strom za špetku Zoneru. Dělá taky kytky. Moc pěkný.“

„Já jsem ty jeho kytky viděla. Jsou opravdu moc hezký. Vy jste se spolu kamarádili?

„Jó.“ Oči se mu naplnily slzami, které se přelily přes zarudlá víčka. „Nejspíš. Já nevim.“

„Někdo mu ublížil. Věděl jste to?“

Teď se zamračil, ramena se mu prudce otřásla a začal se rozhlížet po místnosti. Po tvářích se mu pořád ještě kutálely slzy, ale oči se mu zmateně leskly. „Jak sem se sem dostal? Mně se tady nelíbí. Potřebuju svý věci. Určitě mi je někdo štípne.“

„Viděl jste, kdo mu ublížil?“

„Můžu dostat svý věci?“ Naklonil hlavu, začal ohmatávat rukáv haleny. „Dostanu je nazpátek?“

„Ale ano, dostanete.“ Přimhouřila oči a přešla k jádru věci. „Jak to, že jste mu nevzal boty, Gimpe? Byl přece už mrtvý, a ty boty se zdály ještě docela dobré.“

„Já bych Snookse nikdá nevokrad,“ odsekl dotčeně. „Ani mrtvýho ne. Kamaráda přeci nevokrádáme, kdepák. Proč myslíte, že mu to udelali?“ Vypadal hrozně zmatený. Naklonil se k ní. „Proč si myslíte, že do něj udělali tu vobrovskou díru?“

„Nevím.“ Eva se taky předklonila, jako kdyby spolu vedli tichý, důvěrný rozhovor. „Pořád mi to vrtá hlavou. Měl na něj někdo vztek?“

„Na Snookse? Dyt von nikomu neubližoval. My si zkrátka hledíme svýho, že jo. My nejvejš zkusíme něco vyžebrat, když tam zrovna nepatroluje nějakej android. Nám nedali žádnou tu posranou žebráckou licenci, ale vobčas nám někdo utrousí nějakej ten kredit, dyž se vokolo nemotají androidi. A Snooks, ten někdy prodá ty svý papírový

kytky, a tak si koupíme trochu piva a kouření a vo nic jinýho se nestaráme. Tak kdo měl zapotřebí udělat do něj takovou velikánskou díru?“

„Ano, to bylo opravdu moc špatné, co mu udělali. A vy jste je tam včera v noci viděl?“

„Já nevim. Nevim, co sem viděl. Hele!“ znovu se usmál na Trueheartа. „Že mi zas někdy strčíte nějakej kreditek, že jo? Na polívku.“

Trueheart střelil očima po Evě a spatřil, jak přikývla. „To víš, že jo, Gimpe. Než půjdeš, pár ti jich dám. Ale musíš si teď ještě trochu popovídat tadyhle s poručíkem.“

„Vy jste měl starého Snookse rád, že jo?“ obrátila se Eva k Trueheartovi.

„Jasně že jsem ho měl rád.“ Trueheart se usmál a na Evin pokyn se posadil ke Gimpovi. „Maloval opravdu hezký obrázky. A daroval mi tu svou papírovou kytku.“

„Ty von dával jen lidem, co měl rád,“ prohlásil blaženě Gimp. „A vás teda rád měl. Říkal mi to. Tu druhou, tu rád neměl a já taky ne. Má takový zlý voči. Jako kdyby měla tisíc chutí vám vyrazít všecky zuby.“ Hlava mu poskakovala nahoru dolů jako loutce. „Cože jste s ní chodil?“

„No, teď tady není,“ namítl Trueheart mírně. „Teď je tady se mnou poručík Dallasová. Ta žádné zlé oči nemá.“

Gimp našpulil rty a prohlížel si Evin obličej. „No, snad ne. Policajti sou tvrdý. Policajtský voči. Poldové, poldové, poldové.“ Uchechtl se, usrkl vody a podíval se na Peabodyovou. „Poldové, poldové, poldové.“ Skoro to zpíval.

„Je mi Snookse opravdu líto,“ pokračoval Trueheart. „Vsadil bych se, že kdyby tu byl, poradil by ti, abys poručíku Dallasové pověděl, co se stalo. Určitě by chtěl, abys jí to řekl zrovna ty, poněvadž jste byli kamarádi.“

Gimp se zarazil a zatahal se za ucho. „Myslíte?“

„Určitě. Proč bys jí neřekl, co jsi včera v noci viděl?“

„Já ale nevim, co sem viděl.“ Gimp zase naklonil hlavu a začal poklepávat rukama o stůl. „Nějaký lidi. V noci tam takoví lidi nikdy nechoděj. Měli velký černý auto. Velikánskej bourák. Blejskal se ve tmě. Voni byli potichu.“

Eva zvedla ukazováček a naznačila Trueheartovi, že výslech převezme zase ona. „A kolik bylo těch lidí, Gimpe?“

„Dva. Byli v dlouhejch černejch kabátech. Podle všeho pěkně teplejch. Na ksichtech měli takový masky, co z nich vykukujou jen voči. Povidám si: *Sakra, dneska přeci neni žádnej Halloween.*“ Spokojeně se zachechtal, až se celý ohnul. Přitom ze sebe pořád dál vyrážel: „Přeci neni žádnej Halloween. Jenomže voni fakt měli masky a voba nesli ňáký tašky jako na převleky a rekvizity.“

„Jak ty tašky vypadaly?“

„Jeden měl takovou pěknou černou, taky nablejskanou. Ale ten druhej měl něco jinýho, bylo to bílý a tak jako to v tom chrastilo, jak s tím šel. A namířili si to rovnou do Snooksový bedny, jako kdyby byli pozvaný či co. Neslyšel jsem ale nic, jen vítr, a možná že sem i usnul.“

„Viděli vás?“ zeptala se ho Eva.

„Co já vim? Měli teplý kabáty a dobrý boty, blejskavý auto. Snad si nemyslíte, že tu velkou díru do Snookse udělali voni?“ Znovu se k ní naklonil, upřímná tvář mu zvážněla a oči se zase zalily slzami. „Jestli si to myslíte, tak sem je asi měl zastavit nebo utíkat pro policajty, když sme byli kamarádi…“

Teď už vysloveně plakal. Eva se předklonila a vzala ho za ruku, nehledíc na svrab, který ji pokrýval. „Vy jste to ale nevěděl. Není to vaše vina. To oni za to můžou. Co ještě jste viděl?“

„Já nevim.“ Z očí a z nosu mu teklo jako z kohoutku. „Asi sem spal. Pak sem se tak ňák vzbudil a kouknu ven. Černý auto bylo fuč. Říkám si, byl tam ten auták vůbec? Nevim. Už se dělalo světlo, tak sem se sebral a jdu za Snooksem. Že jako von bude třeba vědít, jesli tam to velký černý auto vůbec bylo. A najednou ho tam vidim, vidim tu hroznou díru, co má v sobě, a všude krev. Hubu má dokořán a voči jakbysmet. Někdo do něj uďál díru jak prase a třeba ji bude chtít udělat taky do mě, tak to abych rači zmizel. Tohle já teda nechci, ani nápad. Musím sebrat svejch pět švestek a pryč. Se všema svejma věcma. A můžete se vsadit, že to sem taky udělal, a pak jsem vypil zbytek toho chlastu, co sem tam měl, a šel sem zase spát. A starýmu Snooksovi jsem vůbec nepomoh.“

„Pomáháte mu teď,“ řekla Eva a opřela se dozadu. „A teď si ještě popovídáme o těch dvou lidech v dlouhých kabátech.“

Pracovala s ním ještě další hodinu a vždycky, když se rozpovídal příliš zeširoka a příliš dlouze, přitáhla ho zase pěkně zpátky. I když už

se jí z něj žádné další informace nepodařilo vydolovat, nepovažovala Eva ten čas za ztracený. Kdyby ho potřebovala znovu sehnat, bude ji už znát. Bude si na ni pamatovat a vzpomene si, že jejich setkání nebylo nijak nepříjemné. Už proto, že mu objednala teplé jídlo a věnovala padesát kreditů, o nichž s naprostou jistotou věděla, že je utratí za pití a za fet.

Uvažovala, že by ho nejspíš měli umístit na psychiatrii nebo alespoň v nějakém pečovatelském ústavu. Ale on by tam určitě nevydržel. A Eva už se dávno smířila s tím, že všichni se prostě zachránit nedají.

„Vedl jste si s ním dobře, Truehearte."

Zase se začervenal. I když tuto vlastnost považovala za docela roztomilou, doufala, že se ji časem naučí zvládat. Ostatní policajti by ho sežrali zaživa ještě dřív, než by dostali rošťáci příležitost začít si ho dobírat.

„Děkuju, madam. Vážím si toho, že jste mi dala příležitost, abych vám s ním pomohl."

„Vy jste ho přece našel," odpověděla Eva prostě. „Předpokládám, že máte v plánu dostat se od pochůzkářů."

Tentokrát jen pokrčil rameny. „Kdybych se osvědčil, rád bych to dotáhl na detektiva."

I když by se těžko hledal strážník, který by neměl podobné aspirace, Eva přikývla. „Můžete se začít osvědčovat tím, že vydržíte. S radostí zatlačím, abyste byl přeložen – dohlédnu na to, abyste dostal jiný rajón a jiného školitele. Ale teď bych vás raději požádala, abyste zůstal, kde jste. Máte bystré oči, Truehearte, a já bych ráda, abyste jich využil na svém okrsku, dokud tenhle případ neuzavřeme."

Byl touto nabídkou a žádostí tak unesený, že mu málem vypadly oči z důlků. „Já zůstanu."

„Dobře. Ovšem Bowersová vám teď dá pořádně zabrat."

Zašklebil se: „Na to už jsem zvyklý."

Mohla to být příležitost požádat ho o víc, dostat z něj nějaké podrobnosti o Bowersové. Ale Eva jí nevyužila, nechtěla toho bažanta nutit, aby donášel na vlastního školitele. „Tak fajn. Vraťte se na stanici a sepište hlášení. Jestli přijdete na něco, co by mohlo s tímhle případem souviset, spojte se buď se mnou, nebo s Peabodyovou."

Zamířila do své kanceláře a cestou Peabodyové přikázala, aby nechala okopírovat kazetu s výslechem. „A taky bychom si měly udělat

přehled o všech známých dealerech z té oblasti. Nemůžeme úplně vyloučit souvislosti s ilegálním obchodováním. Nedovedu si sice představit, že by nějaký chemi-dealer odrovnával své zadlužené klienty tím, že by jim chirurgicky odebíral tělesné orgány, ale už jsme viděli podivnější věci. A projdeme si taky veškeré známé kulty," pokračovala, zatímco si Peabodyová všechny její příkazy zaznamenávala do svého elektronického diáře. „Asi to nebude to pravé, ale musíme jim taky věnovat pozornost."

„Můžu se spojit s Isis," navrhla Peabodyová. Mínila tím dámu z čarodějnického spolku Wicca, se kterou už měly zkušenost z jiného případu. „Ta by mohla vědět, jestli některý kult černé magie neprovozuje podobné praktiky."

Eva zabručela a vstoupila s Peabodyovou na pohyblivý chodník. „Dobře, spojte se s ní. Ať můžeme tuhle možnost vyloučit."

Pohlédla na okenní stěnu a spatřila, jak skleněné válce, kterým se vyhýbala jako čert kříži, vynášejí po vnější stěně budovy nahoru a dolů policisty, úředníky i civilisty. Za nimi zahlédla pár vznášedel, která s kvílením mířila na západ a proplétala se mezi reklamními balóny a dělnickými přepravními vozy.

Uvnitř budovy překotně a bystře pulzovala aktivita. Šum hlasů, spěchajících nohou, nával lidí, z nichž každý má plno práce. Byl to rytmus, kterému dobře rozuměla. Pohlédla na svůj náramkový ukazatel a s uspokojením zjistila, že ještě není devět. Je už ve službě čtyři hodiny, a to den teprve začíná.

„A taky se podíváme, jestli už můžeme dostat kompletní identifikaci oběti," pokračovala, když zase sestoupily z pásu. „Máme jeho otisky a vzorek DNA. Jestli už Morris začal s pitvou, měl by znát alespoň přibližný věk."

„Hned se na to vrhnu." Peabodyová se rozběhla přes služebnu doleva a Eva zamířila do své pracovny. Byla to malá místnost, ale to jí vyhovovalo. Její jediné okno bylo úzké, pouštělo dovnitř sice málo světla, zato až příliš dopravního rámusu. Ale AutoChef fungoval a byl zásoben Roarkeovou dokonalou kávou.

Poručila si šálek a blaženě vzdychla, když jí bohatá a silná vůně vnikla do nosu. Posadila se a zapnula videofon, odhodlána vyrušit doktora Morrise z práce.

„Já vím, že pitvá," řekla asistentce, která jí v tom chtěla zabránit. „Ale mám pro něj důležitou informaci, která se týká toho mrtvého. Tak mě laskavě spojte."

Opřela se v křesle pohodlně dozadu, pochutnávala si na kávě, brnkala prsty o okraj hrnku a čekala.

„Dallasová!" na obrazovku vplula Morrisova tvář. „Víte přece, jak mi vadí, když mě někdo ruší z práce. Nenávidím vyrušování, zvlášť když mám právě ruce v něčím mozku."

„Já mám ale svědka, který nám přivádí na místo činu dva lidi. A velké nablýskané auto a elegantní, právě tak nablýskané boty. Jeden nesl koženou brašnu, ten druhý nějaké bílé zavazadlo, ve kterém to – cituji – jakoby chrastilo. Neříká vám to něco?"

„Jo, něco mi zacinkalo," řekl Morris a zamračil se. „Viděl ten váš svědek, co se dělo?"

„To ne, je to ochlasta, většinu toho prospal. Když se vzbudil, byli dávno v trapu, protože on už objevil mrtvolu. Mohlo to chrastící zavazadlo být tím, co si myslím?"

„Mohla to být nádoba na transport orgánů. To, co tady vidím já, je pečlivá profesionální práce. Perfektní odebrání. Nabral jsem pár vzorků krve. Vaše oběť dostala hezkou a příjemnou dávku anestetika. Vůbec nic necítil. Ale pokud se dá soudit z toho, co z něj zbylo, muselo to srdce být prakticky bezcenné. Játra jsou nateklá, ledviny úplná břečka. Plíce měl černé jako uhel. Tohle je člověk, který se neobtěžoval s protirakovinným očkováním nebo s pravidelnými lékařskými kontrolami. To tělo je hotový pytel chorob. Jestli mu do přirozené smrti zbývalo šest měsíců, tak je to hodně."

„Takže oni si vzali bezcenné srdce," podivila se Eva. „Třeba spoléhali, že ho udají jako dobré."

„Jestli se podobalo tomu, co v tom člověku zbylo, musel by tu kvalitu rozpoznat medik z prvního ročníku."

„Přesto ho chtěli. Podstoupit takovou proceduru, jen aby zabili jednoho bezdomovce, je přece dost nesmyslné."

V hlavě se jí honily různé možnosti. Pomsta, nějaký podivný kult, nějaký švindl černého trhu. Vzrušení, zábava. Obřad.

„Říkáte, že je to prvotřídní práce. Kolik může být ve městě chirurgů, kteří by to zvládli?"

„Já jsem doktor přes mrtvoly,“ prohlásil Morris s náznakem úsměvu. „Ti, co jsou přes živé, se pohybují v jiných kruzích. Nejvybranější soukromou nemocnicí v New Yorku by asi bylo Drakeovo centrum. Tam bych začal.“

„Díky, Morrisi. Uvítala bych, kdybych od vás dostala výsledky, jakmile s tím budete hotov.“

„Tak mě zase pusťte k mému mozku.“ Po těch slovech přerušil spojení.

Eva přimhouřila oči a usedla ke svému počítači. Vydával jakési podezřelé bzučení, o kterém se už dvakrát zmínila technické službě. Naklonila se nad něj a zuřivě vycenila zuby.

„Počítači, ty starej křápe, okamžitě mi najdi údaje o Drakeově centru, zdravotnické zařízení, New York City.“

Operace probíhá…

Počítač zaškytal, zakvílel a obrazovka vzplála hrozivou rudou barvou, která přímo pálila do očí.

„Sakra, přejdi na modrou barvu.“

Chybné zadání. Modrá obrazovka není k dispozici. Pokračovat ve vyhledávání?“

„Já tě nenávidím.“ Ale snažila se přizpůsobit oči. „Pokračuj ve vyhledávání.“

Vyhledávám… Drakeovo lékařské centrum, sídlo Druhá Avenue, New York City. Založeno r. 2023 k poctě Waltera C. Drakea, který objevil vakcínu proti rakovině. Jde o soukromé zařízení, zahrnuje nemocnici a lékařské kliniky, hodnocené Americkou lékařskou komisí jako A třída, dále pak výzkumné a vývojové laboratoře, také hodnocené písmenem A. Přejete si seznam personálu v jednotlivých odděleních?

„Ano, obrazem i vytištěný.“

Vyhledávám… Chyba v zadání.

Bzučivý tón slyšitelně zesílil a obrazovka začala blikat.

Prosím, opakujte úplné zadání.

„Já snad ty zatracený údržbáře sežeru zaživa.“

Zadání nesrozumitelné. Přejete si objednat oběd?

„Haha. Ne. Žádám seznamy personálu na všech odděleních Drakeova lékařského centra.“

Vyhledávám… Zdravotnické centrum: Colin Cagney Lucille Mendezová, Tia Wo, Michael Waverly, Charlotte Mirová…

„Doktorka Mirová,“ zamumlala Eva. To byl dobrý kontakt. Tahle lékařka byla jedním z nejskvělejších odborníků pro kriminální případy v celém městě a spolupracovala jak s newyorskou policií, tak se Střediskem vládní bezpečnosti. Kromě toho to byla Evina blízká přítelkyně.

Carlotta Zemwayová, Roarke…

„Počkat, počkat.“ Sevřela poklepávající prsty v pěst. „Roarke? Sakra, sakra, sakra, copak musí mít prsty ve všem?“

Prosím, formulujte otázku…

„Buď krucinál zticha.“ Eva si přitiskla pěsti na oči a vzdychla. „Pokračuj v seznamu,“ nařídila a žaludek ji nepřestával tlačit. „Vytisknout a pak vypnout.“

Chybné zadání. Není možno plnit několik zadání najednou.

Nezařvala, ale měla chuť to udělat.

Po nekonečných dvaceti minutách čekání, když vyjely údaje, proklouzla služebnou detektivů a dál do stísněného prostoru, kde v buňkách velikosti sušičky sídlili pomocníci a asistenti.

„Peabodyová! Potřebuju vypadnout.“

„Já zase čekám, až mi vypadnou data. Mám si to přepojit na svou příruční jednotku?“

„Ne, zůstaňte tady a dodělejte to. Budu pryč jen pár hodin. Až s tím tady budete hotová, běžte sehnat nějaké kladivo.“

Peabodyová už sahala po diáři a málem si zapsala úkol, ale pak se zarazila a zamračila se na Evu. „Cože jste to povídala, madam? Kladivo?“

„Jistě. Pořádně velké a těžké. Pak s ním jděte do mé kanceláře a roztřískejte tu zatracenou ničemnou náhražku chrliče dat, co mám na stole, na cimprcampr.“

„Aha.“ Protože Peabodyová měla všech pět pohromadě, radši si jen maličko odkašlala, místo aby si dovolila pousmání. „Navrhovala bych alternativní řešení, poručíku, a to zavolat technickou službu.“

„Dobrá, tak to udělejte, ale zároveň jim oznamte, že si tam na ně při nejbližší příležitosti došlápnu a všechny je postřílím. A až budou všichni v pánu, rozházím jejich mrtvoly kolem dokola, budu na nich tancovat a zpívat vítěznou píseň. Jsem přesvědčená, že mě za to žádná porota neodsoudí.“

Peabodyová se musela zevnitř kousnout do tváře, protože při představě, jak Eva někde tančí a zpívá, se jí cukaly rty. „Určitě je budu informovat o tom, jak velice jste s jejich prací nespokojena.“

„To teda udělejte, Peabodyová.“ Eva se otočila na podpatku, vrazila ruce do rukávů své kožené bundy a odkráčela.

Logické by bylo, ze všeho nejdřív vyhledat doktorku Mirovou. Ta by byla pro tenhle případ jakožto psychiatr, lékař a kriminalista cennou pomocí. Ale místo toho zamířila Eva dolů do města k budově ve tvaru zářícího šípu, která byla Roarkeovým hlavním stanem v New Yorku.

Existovaly ještě další budovy, v dalších městech na Zemi i mimo ni. Evin manžel měl své šikovné prsty v celé spoustě zadělaného těsta. Věděla, že jsou to těsta bohatá a komplikovaná. Avšak, žel, zároveň často i dost pochybná.

Smířila se s tím, že se jeho jméno objeví v souvislosti s řadou jejich případů. Ale kvůli tomu se jí to ještě nemuselo zrovna líbit.

V mnohapatrové garáži vklouzla s autem do prostoru, který tam pro ni Roarke rezervoval. Když sem přijela poprvé, ani ne před rokem, ještě taková privilegia neměla. Ani její hlas a otisky jejích dlaní nebyly naprogramované do bezpečnostního systému soukromého výtahu. Tehdy vstoupila do hlavní haly s rozlehlou dlaždicovou podlahou, květinovou výzdobou, s pohyblivými mapami a obrazovkami, a odvedli ji do jeho pracovny, aby ho vyslechla ve věci vraždy.

Když vstoupila do výtahu dnes, oslovil ji počítačový hlas jménem, přivítal ji a popřál krásný den. Oznámil, že bude Roarkea informovat o jejím příchodu.

Eva zastrčila ruce do kapes a přecházela po kabině, která hladce stoupala ke špičce šípu. Začala si představovat, že Roarke je právě uprostřed jednání o nějaké obrovské a složité zakázce, třeba o koupi středně velké planety nebo nějaké finančně zruinované země. Nu, a ona mu teď zabrání vydělat další milion, dokud jí neodpoví na pár otázek.

Když se dveře tiše rozevřely, čekala tam na ni se zdvořilým úsměvem Roarkeova asistentka. Byla jako vždy bezvadně upravená, sněhobílé vlasy ulízané do hladkého účesu. „Poručíku, jsem tak ráda, že vás zase jednou vidím. Roarke má schůzi. Prosí vás, abyste na něj laskavě chviličku počkala v jeho pracovně.“

„Jistěže, fajn, to je v pořádku.“

„Mohu vám něco nabídnout, aby vám to čekání rychleji uběhlo?“ Vedla Evu skleněnou chodbou probíhající jako trubice ve vzduchu, pod níž o nějakých šedesát pater níž kypěl život New Yorku. „Jestli jste ještě neobědvala, mohla bych Roarkeovu nejbližší schůzku odsunout, abyste se najedli spolu.“

Její tichá zdvořilost v Evě vždycky vyvolávala pocit vlastní tuposti – uznávala, že si za to může sama. „Ne, to by trvalo moc dlouho, děkuji vám.“

„Tak mi prosím dejte vědět, kdybych pro vás mohla něco udělat.“ Diskrétně zavřela dveře a ponechala Evu o samotě.

Místnost byla pochopitelně obrovská. Roarke měl rád dost prostoru. Okenní skla byla kouřově zabarvená, aby zabránila oslnění sluncem a přitom poskytovala strhující pohled na město. Také výšku měl rád – což byla záliba, kterou s ním Eva nesdílela. Takže ani nepřistoupila k oknu a místo toho se raději procházela po oceánu plyšového koberce.

Zařízení místnosti bylo důmyslné a jedinečné. Nábytek hladký a pohodlný, v bohaté škále odstínů topazu a smaragdu. Věděla, že ebenová deska psacího stolu je jen dalším mocenským centrem muže, který šířil moc jako dech.

Účelnost, elegance, moc. Nikdy mu nic z toho nechybělo.

A když po deseti minutách vešel postranním vchodem, bylo naprosto jasné, proč tomu tak je.

Stále ještě dokázal, že se jí srdce zastavilo. Už jen tím svým vzhledem: ta nádherná tvář, vymodelovaná tak perfektně jako renesanční skulptura, prozářená neskutečně modrýma očima a ústy předurčenými k tomu, aby je žena zatoužila tisknout na svá. Černé vlasy mu spadaly téměř na ramena, což mu dodávalo malinko darebácký vzhled, a o jeho těle věděla dobře, jak je silné a hladké, i když teď bylo elegantně zahalené v černém obleku, pochopitelně šitém na míru.

„Poručíku,“ v jeho hlase zašeptalo hedvábně a romanticky Irsko. ,,Takové nečekané potěšení.“

Nebyla si vědoma, že se mračí, což se jí často stávalo, když ji zaplavila prudká vlna lásky a vzrušení, které v ní vzbuzoval. „Musím s tebou mluvit.“

Zvedl obočí a přistoupil k ní. „O čempak?“

„O vraždě.“

„Ach.“ To už ji držel za ruce, naklonil se k ní a dlouze a pomalu ji na uvítanou políbil. „Jsem snad zatčený?

„Narazila jsem na tvé jméno, když jsem pátrala po údajích. Co děláš ve vedení Drakeova centra?“

„Jsem význačný občan. A ještě k tomu jsem manželem policajtky.“ Přejel rukama po jejích pažích až na ramena, ucítil v nich napětí a povzdechl si. „Evo, jsem členem nejrůznějších otravných rad a komisí. Kdo je mrtvý?“

„Jeden bezdomovec jménem Snooks.“

„Nemám ten dojem, že bychom se spolu znali. Posaď se a pověz mi, co to má společného s tím, že jsem členem rady Drakeova centra.“

„Možná, že nic, ale někde začít musím.“ Přece jen si nesedla a místo toho přecházela po místnosti.

Roarke ji pozoroval, cítil ten neklid a nervózní energii, která z ní viditelně sršela. A protože ji znal, chápal, že všechna ta energie už je zaměřena k tomu, aby se dobrala spravedlnosti pro mrtvého.

Byla to vlastně jedna z vlastností, která ho na ní fascinovala. „Ta oběť bydlela v bedně tamhle v Bowery a tam jí taky někdo v noci chirurgicky odebral srdce,“ vysvětlila mu. „Patolog prohlásil, že to byl zákrok prvotřídního chirurga, a Drakeovo centrum bylo logicky prvním cílem mé pozornosti.“

„To byla dobrá volba. Tady ve městě je nejlepší, a možná i na celém východním pobřeží.“ Roarke přemýšlel, přičemž se opřel o psací stůl. „Oni mu vážně odebrali srdce?“

„No právě. Byl to ochlasta, notorik. Jeho tělo bylo naprosto zchátralé. Morris tvrdí, že jeho srdce by nikomu nemohlo prospět. Byl by prý stejně do šesti měsíců umřel.“ Zastavila se a s palci v kapsách se na něj zadívala. „Co víš o černém trhu s orgány?“

„S takovou věcí jsem nikdy nepřišel do styku ani za svých… pochybnějších časů,“ dodal s náznakem úsměvu. „Ale pokrok ve výrobě umělých orgánů, dostupnost lidských součástek po smrtelných nehodách, zdokonalování zdravotnické péče a vývoj výroby živých náhražek musely přece pouliční obchodování s orgány prakticky úplně potlačit. Tyhle záležitosti kvetly tak před třiceti lety.“

„Co stojí takové srdce na ulici?“ zeptala se.

„Já opravdu nemám tušení.“ Tvář se mu rozjasnila a okolo úst erotického básníka zahrál úsměv. „Chceš, abych ti to zjistil?“

„To snad dokážu sama.“ Zase začala rázovat kolem. „Co vlastně děláš v té radě?“

„Jsem poradce. Moje vlastní výzkumné a vývojové oddělení má medicínskou větev, která s Drakeovým oddělením spolupracuje a asistuje mu. Máme s tím centrem smlouvu. Dodáváme jim lékařské vybavení, přístroje, počítače.“ Znovu se usmál. „Umělé orgány taky. Drakeova výzkumná a vývojová centra se zabývají hlavně farmacií, protetikou, chemií. Oni i my vyrábíme náhradní orgány.“

„Vyrábíte i srdce?“

„Kromě jiného také. Nepracujeme ale s živými tkáněmi.“

„Kdo je tam nejlepší chirurg?“

„Šéfem je Colin Cagney. S tím už ses přece setkala,“ dodal Roarke.

Na to Eva jen zamručela. Jak si může pamatovat všechny ty lidi, se kterými se ve společenské aréně setkala od chvíle, kdy jí do života vstoupil Roarke? „Ráda bych věděla, jestli taky dělá – jak tomu říkají – domácí úkony?“

„Úkony v domě pacienta,“ opravil ji Roarke s lehkým úsměvem. „Ovšem těžko si dovedu představit slovutného doktora Cagneyho, jak provádí ilegální operaci v bedně bezdomovce.“

„Možná, že až ho příště uvidím, budu mít jinou představu.“ Zhluboka vzdychla a zajela si prsty do vlasů. „Mrzí mě, že jsem tě vyrušila.“

„Vyrušuj mě ještě chvíli,“ navrhl jí. Přistoupil k ní a začal jí palcem přejíždět po plném spodním rtu. „Dej si se mnou oběd.“

„Nemůžu. Mám ještě moc práce.“ Ale to lehké tření způsobilo, že se jí ústa zvlnila. „Copak to vlastně kupuješ?“

„Austrálii,“ odpověděl, a když viděl, jak zalapala po dechu, zasmál se. „Jen malý kousek.“ Potěšen její reakcí si ji k sobě přitáhl a krátce, tvrdě políbil. „Kristepane, Evo, já tě zbožňuju.“

„Jo, fajn. Prima.“ Pořád ještě ji zahřálo a udělalo jí dobře, když tohle slyšela. Když to věděla. „Už musím jít.“

„Chtěla bys, abych zjistil, co dělají u Drakeů ve výzkumu orgánů?“

„To je moje práce a já už vím, jak na ni. A od tebe by bylo skutečně laskavé, kdyby ses do toho nemíchal. Prostě… jdi a kup si ten zbytek Austrálie nebo něco podobného. Uvidíme se doma.“

„Poručíku?“ Otočil se k psacímu stolu a vytáhl zásuvku. Protože znal styl její práce, hodil jí jednu sladkou energotyčinku. „Obávám se, že tohle bude tvůj oběd.“

Neubránila se úsměvu a zastrčila ji do kapsy. „Díky.“

Když za ní Roarke zavřel dveře, podíval se na zápěstí. Do příštího jednání mu zbývá dvacet minut. Rychle uvažoval. Má dost času.

Posadil se ke svému počítači, a trochu se usmál, když si vzpomněl na manželku. Pak si vyžádal údaje o Drakeově centru.

Kapitola třetí

Eva zjistila, že udělala dobře, když nezajela nejdřív k doktorce Mirové. Lékařka ve své ordinaci nebyla. Tak jí poslala jen stručný e-mail, v němž ji žádala o zítřejší konzultaci případu, a pak se vydala do Drakeova centra.

Byl to jeden z těch bloků budov, které viděla snad stokrát, ale nikdy jim nevěnovala pozornost. Totiž ještě před Roarkem. Ten ji už mnohokrát násilím přivlekl, nebo dokonce donesl na pohotovost. A to i v případech, jak si dnes myslela, kdy by jí bývala docela postačila domácí lékárnička nebo chvilka v posteli.

Nesnášela nemocnice. Fakt, že sem šla jako policistka, a ne jako pacient, na tom nic nezměnil.

Původní budovu tvořil starý a vznešený kamenný dům, který byl pečlivě a zdálo se, že i velmi nákladně, udržován. Z něj se tyčily vzhůru a šířily do stran dokonalé bílé stavby, navzájem propojené třpytivými trubicemi spojovacích chodeb a teras a obepínané rotujícími prstenci kluzáků, které se leskly jako stříbro.

Bílé výstupky tvořily zřejmě restaurace, dárkové obchody nebo jiné prostory, kam měli přístup zaměstnanci, návštěvníci či pacienti. Mohli se kochat krásným výhledem. A namlouvat si, že nejsou v zařízení plném nemocí a utrpení.

Vzhledem k tomu, že počítač, který měla v autě, byl spolehlivější než ten v kanceláři, mohla si předem vyžádat některé základní údaje. Drakeovo centrum bylo spíš město ve městě než pouhé zdravotnické zařízení. Byla tu tréninková oddělení, výuková centra, laboratoře, úrazová střediska, chirurgie, pokoje pro pacienty, spousta společenských místností pro personál, čekárny pro návštěvy, což se všechno u zdravotního centra dalo očekávat.

Ale kromě toho tady byl tucet restaurací – z toho dvě pětihvězdičkové –, patnáct kaplí, elegantní malý hotel pro rodinné příslušníky a přátele pacientů, pokud si přáli ubytovat se poblíž, malé exkluzivní nákupní centrum, tři divadla a pět salonů poskytujících kompletní služby.

Bylo zde bezpočet názorných plánků a informačních středisek, která měla pomoct návštěvníkům najít cestu na žádané místo. Od hlavních parkovišť jezdily elektrické vozy k různým přístupovým cestám a v mírném zimním slunci se leskly hladké skleněné trubice, které klouzaly po mamutí bílé stavbě nahoru a dolů jako kapky vody.

Eva z netrpělivosti, a také proto, že to tam nejvíc znala, zajela s autem na parkoviště pohotovosti, vmáčkla ho do prostoru na úrovni ulice a pak ji zarazil automat, který na ní požadoval, aby udala rozsah svého úrazu či nemoci.

Toto parkoviště slouží pouze pohotovosti. Chcete-li zůstat na tomto parkovišti, musíme ověřit váš úraz nebo onemocnění. Prosím, udejte povahu a rozsah vašeho úrazu či choroby a postupte kupředu, abyste mohla být skenována.

„Trpím naprostým znechucením," střelila za sebe a nastavila do kamery svůj odznak. „Policejní záležitost. Přeberte si to."

Zatímco automat dál cvakal, otočila se a kráčela přes parkoviště k nechvalně známým dveřím z dvojitého skla.

Ambulance byla plná sténání, vzlykání a naléhavých požadavků. Pacienti v různých stadiích chorob posedávali zhrouceně po židlích, vyplňovali formuláře na přenosných obrazovkách nebo se skelnými pohledy čekali, až na ně přijde řada.

Zřízenec stíral krev vyteklou kdoví z čeho a dezinfikoval podlahu. Sestřičky v blankytných uniformách čile pobíhaly sem a tam. Občas proběhl kolem doktor v dlouhém vlajícím bílém plášti a snažil se vyhnout pohledu na trpící.

Eva objevila první mapu a požádala o informaci, jak se dostat na chirurgii. Nejrychlejší cesta byla podzemní elektrickou dráhou, a tak se připojila k sténajícímu pacientovi, připoutanému na pojízdném lůžku, dvěma vyčerpaně vyhlížejícím internistům a dvojici lidí, kteří seděli těsně vedle sebe a šeptali si o někom jménem Joe a o jeho šancích na přežití s novými játry.

Když dospěla do pravého křídla, nastoupila do výtahu jedoucího vzhůru.

Tady bylo hlavní patro tiché jako kostel a málem taky tak vypadalo se svými vznosnými mozaikovými stropy a přepychovými obrazy květin a rozkvetlých keřů. Bylo tady několik odpočinkových prostor, všechny opatřené komunikačními centry. Opodál postávali androidi v úhledných pastelových úborech, připraveni poskytnout jakoukoliv informaci či pomoc.

Nu ano, je to drahá záležitost dát se na privátním pracovišti rozříznout laserovým skalpelem a nechat si tu opravit nebo vyměnit nějaký ten orgán. A proto také Drakeovo centrum pro ty, kdo si jeho služby mohou dovolit, přichystalo přepychové přijímací místnosti.

Eva si náhodně vybrala jednu ze šesti recepčních přepážek a pro jistotu na úředníka blýskla svým odznakem. „Potřebuji mluvit s doktorem Colinem Cagneym."

„Okamžik, prosím. Zjistím, kde pan doktor právě je." Úředník měl na sobě tmavošedý oblek s pečlivě uvázanou kravatou. Ochotně provedl na své pracovní desce lokalizační operaci a pak se na Evu zdvořile usmál. „Doktor Cagney je právě v desátém patře. To je patro, kde jsou lékařské ordinace. Má tam momentálně pacienta."

„Je v tom patře nějaká osobní čekárna?"

„Ale ano, v desátém poschodí je jich šest. Hned se podívám, jestli je pro vás některá volná." Použil další informační panel, na němž zablikala červená a zelená světla. „Čekárna číslo tři je volná. S radostí ji pro vás rezervuji."

„Výborně. Vyřiďte doktoru Cagneymu, že tam čekám a potřebuji s ním mluvit, ale že dost spěchám."

„Jistěže. Použijte kterýkoli výtah na nástupišti šest, poručíku. Přeji vám hodně zdraví."

„Dobře," zamumlala. Vždycky, když jednala s někým tak zdvořilým, musela se otřást. Dospěla k závěru, že ať tu svému lékařskému personálu poskytují jakýkoli trénink, určitě zahrnuje i vymazání osobnosti. Nasupeně vyjela výtahem nahoru a vyhledala příslušnou čekárnu.

Byl to malý, vkusně zařízený pokojík s náladovou obrazovkou, vyladěnou do měkkých rafinovaných barev. První věc, kterou Eva udělala, bylo, že ji vypnula. Nenechala se zlákat nízkou pohovkou ani hlubokými křesly a vytrvale rázovala po místnosti.

Nejraději by odsud byla na míle daleko. Ale když to nešlo, postavila se místo toho k oknu, které shlíželo na Druhou Avenue.

Tam alespoň podle očekávání probíhal ošklivý propletenec pouličního ruchu s dopravou. Pozorovala medikoptéru, která kroužila ve vzduchu a mířila na některou přistávací rampu. Napočítala ještě dvě další, jedno ambulanční letadlo a pět pozemních sanitek, než se za ní otevřely dveře.

„Zdravím vás, poručíku.“ Doktor Cagney měl oslnivý úsměv; dvě řady bělostných zubů připomínaly vyrovnanou námořnickou kapelu. Jak se k ní blížil přes pokoj, jen se mu v úsměvu blýskaly.

Dobře se hodí k tomu hladkému, pečlivě ošetřovanému obličeji, pomyslela si Eva, k mírným, inteligentním šedým očím pod dramaticky černým obočím. Zářivě bílé vlasy byly na levé straně přerušeny překvapivým černým pruhem.

Neměl na sobě bílý plášť, nýbrž skvěle padnoucí oblek v barvě šedé břidlice, stejné jako jeho oči. Když jí podal ruku, cítila, že je hebká jako u dítěte, ale stisk byl pevný jako skála.

„Zdravím vás, doktore Cagney.“

„Doufal jsem, že si vzpomenete, že jsem Colin.“ Stiskl jí ruku, pak ji pustil a zase se rozzářil v úsměvu. „Už jsme se párkrát při různých příležitostech setkali. Ale vy zřejmě při své práci, stejně jako s Roarkem, přijdete do styku se spoustou lidí.“

„To je pravda, ale já si na vás vzpomínám.“ Což byla pravda, jak zjistila hned, jakmile ho spatřila. Nebyla to tvář, na kterou se jen tak zapomíná. Výrazné lícní kosti, hranatá brada, vysoké čelo. I jeho barvy v ní zanechaly dojem. Zlatavá plet v kontrastu s černou a bílou. „Jsem vám vděčná, že jste si pro mě udělal na chvíli čas.“

„Je to pro mě potěšení.“ Pokynul směrem k židli. „Ale doufám, že jste nepřišla vyhledat mé profesionální služby? Nejste snad nemocná?“

„Ne, to doufám ne. Přivádí mě k vám moje profese.“ Raději by byla zůstala stát, ale nakonec si přece jen sedla. „Pracuju na jednom případu. Dnes časně ráno byl zavražděn jeden bezdomovec. Někým, kdo má výborné chirurgické zkušenosti.“

Svraštil čelo a potřásl hlavou. „Tomu nerozumím.“

„Vyňali mu srdce a odnesli je pryč. Náš svědek udává, že jedna z podezřelých osob u sebe měla něco, co by se dalo považovat za nádobu na orgány.“

„Můj Bože.“ Složil si ruce na koleni. V očích se mu objevil zájem, ale i zmatek. „To mě děsí, ale pořád ještě tomu nerozumím. Říkáte, že mu chirurgicky odebrali srdce a odnesli je pryč?“

„Přesně tak. Byl pod anestezií a zavraždili ho v jeho přístřešku. Byly spatřeny dvě osoby, jak tam vcházejí, jedna nesla něco jako lékařskou brašnu a ta druhá právě tu transportní nádobu. Operaci provedl někdo velice zkušený. Zdroje krvácení – nebo jak tomu říkáte – byly zasvorkované a ucpané, řez byl proveden naprosto přesně. Nebyla to práce amatéra.“

„Ale za jakým účelem?“ zamumlal Cagney. „Celá léta už jsem neslyšel o krádeži orgánu, alespoň ne takovéhoto typu. Bezdomovec? Ví se něco o jeho zdravotním stavu před tou… událostí?“

„Policejní lékař tvrdí, že by byl pravděpodobně během několika měsíců zemřel ve spánku. Nevěří, že měl nějak zvlášť kvalitní srdce.“

Cagney hlasitě vzdychl a opřel se dozadu. „Dovedu si představit, poručíku, že při své práci máte příležitost poznat nejrůznější případy toho, co dokáže jeden člověk způsobit druhému. Já jsem zase spravoval těla, která byla rozervaná, polámaná, znetvořená. V jistém smyslu jsme na to oba zvyklí. Nic jiného nám nezbývá. Ale na druhou stranu to člověka vždycky znovu šokuje a znechucuje. Lidé pořád nacházejí nové způsoby, jak druhé zabíjet.“

„A pořád budou,“ souhlasila Eva. „Ale mně můj instinkt napovídá, že smrt toho muže byla vlastně vedlejší. Oni zkrátka dostali, co od něho potřebovali. Musím se vás, doktore Cagney, zeptat, kde jste byl dnes časně ráno mezi jednou a třetí hodinou.“

Zamrkal, a než se stačil vzpamatovat, překvapením otevřel svá hezky formovaná ústa. „Ach, takhle,“ pronesl pomalu a napřímil se. „Byl jsem doma a spal jsem se svou ženou. Nemůžu to však nikterak prokázat.“ Jeho tón ochladl, oči ztvrdly. „Nemám zavolat svého advokáta, poručíku?“

„Jak myslíte,“ řekla nezúčastněně. „Já osobně k tomu zatím neshledávám důvody. Později si budu muset pohovořit s vaší paní.“

Se stisknutými rty přitakal: „Samozřejmě.“

„Obě naše profese mají své rutinní postupy, které jsou často nepříjemné. Tohle jsou ty moje. Potřebovala bych seznam špičkových chirurgů ve městě, především těch, kteří se specializují na transplantaci orgánů."

Vstal a přešel k oknu. „Doktoři jsou k sobě navzájem solidární, poručíku. To je otázka cti a loajality."

„Policisté jsou k sobě taky solidární. Ale když se ukáže, že některý z nich je nepoctivý, poškodí je to všechny. Můžu zvolit jiné cesty, abych ten seznam získala," dodala a vstala. „Ale vaši spolupráci bych uvítala. Zabili člověka. Někdo rozhodl, že mu nebude dopřáno, aby dožil svůj život. A to mě štve, doktore Cagney."

Povzdechl a pokrčil rameny. „Ten seznam vám pošlu, poručíku," prohlásil, aniž by se otočil. „Dostanete ho ještě dnes."

„Děkuju vám."

Když se vracela na centrálu a vjížděla do garáže, vzpomněla si na svou energetickou tyčinku. Snědla ji cestou nahoru do své kanceláře. Současně s výživnými látkami vstřebávala dojmy z návštěvy u Cagneyho.

Má takový obličej, kterému pacient důvěřuje, možná z něho má i trochu strach, přemítala. Lidé jsou asi ochotní věřit, že – po medicínské stránce – je jeho slovo zákonem. Měla v úmyslu si ho nechat řádně proklepnout. V duchu odhadovala, že je mu hodně přes šedesát. To znamená, že je lékařem víc než polovinu svého života.

Byl by schopen zabít. Věděla, že za určitých okolností toho je schopen každý. Ale dokázal by vraždit tak chladnokrevně? Dokázal by pod záminkou profesionální loajality chránit někoho, kdo by se toho dopustil?

Odpověďmi na tyto otázky si vůbec nebyla jistá.

Na počítači jí zablikalo zelené světlo, což ohlašovalo nový přísun dat. Peabodyová pracuje jako divá, usoudila. Svlékla bundu a vyžádala si zprávy. Nejdřív ovšem musela vyslechnout pět zničujících minut skřípavých zvuků, než se data konečně objevila.

Oběť identifikována jako Samuel Michael Petrinski, narozen 5. 6. 1961, Madison, Visconsin. Identifikační číslo 12176-VSE-12. Rodiče zemřeli. Žádní vlastní ani nevlastní sourozenci nejsou známi. Stav:

rozvedený. Bývalá manželka: Cheryl Sylva Petrinská, stáří 92. Tři děti z tohoto manželství: Samuel, James, Lucy. Data dostupná na vyžádání křížového průzkumu v dalších souborech.

V posledních třiceti letech žádné zaměstnání.

Copak se to s tebou dělo, Same? ptala se. Proč jsi opustil ženu a děti, odešel do New Yorku a nechal si tu smažit mozek fetem a huntovat tělo chlastem a kouřením?

„Tohle je zatraceně blbý způsob, jak skončit," zamumlala. Pak požádala o zjištění údajů o potomcích.

„Provedená funkce nebyla legální. Prosím, zrušte požadavek a okamžitě dodejte své identifikační číslo, nebo budou všechna neuložená data zničena."

„Ty hajzle!" Eva vyskočila a praštila zaťatou pěstí do boku počítače. Bez ohledu na bolest ve všech kloubech se chystala udeřit znovu.

„Máte problémy s vybavením, poručíku?"

Zasyčela, zaťala zuby a vstala. Inspektor Whitney navštěvoval její kancelář málokdy. A teď si k návštěvě nevybral tu nejvhodnější chvíli vzhledem k tomu, že Eva. právě ničila úřední majetek.

„Při vší úctě, pane, tohle zařízení mi pije krev."

Byl to úsměv, co se mihlo v jeho tmavých očích? Nebyla si jistá.

„Radil bych vám, abyste zavolala technickou službu, Dallasová."

„Technická služba, inspektore, je samý idiot."

„A náš rozpočet je samá díra." Vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře, což Evě způsobilo slabost v žaludku. Rozhlédl se kolem sebe a pak potřásl hlavou: „Policistka vaší hodnosti by si zasloužila kancelář, Dallasová. A ne kutloch."

„Mně to vyhovuje, pane."

„To říkáte pokaždé. To kafe v tom AutoChefovi máte z erárních zásob?"

„Nikoli, z vlastních, pane. Smím vám nabídnout?"

„To víte, že jo."

Otočila se a naprogramovala mu šálek kávy. Zavřené dveře napovídaly, že si přišel pohovořit důvěrně. Přání vypít si kávu zase ukazovalo, že chce Evu uklidnit.

Tahle kombinace ji znervózňovala. Ale když mu podávala hrnek, ruce se jí netřásly a neuhnula ani jeho pohledu.

Měl široký obličej, který se snažil vypadat tvrdě. Byl to mohutný muž s rozložitými rameny a širokýma rukama. V očích se mu často zračila únava. „Dneska ráno jste vyfásla vraždu," začal a pak se odmlčel dostatečně dlouho, aby se mohl napít a užít si pravé kávy z pravých kávových zrn, kterou zaplatily Roarkeovy peníze.

„Ano, pane. Oběť už byla identifikována. Hodlám informovat příbuzné." Střelila nenávistným pohledem po svém počítači. „Totiž, jestli se mi z téhle rachotiny podaří vytáhnout příslušné údaje. Do večera pro vás budu mít zprávu o současném stavu vyšetřování."

„Já už mám na stole zprávu od policistky, která byla první na místě činu. A zároveň stížnost. Zdá se, že jste se s tou Bowersovou tvrdě střetly."

„Setřela jsem ji. Myslím, že si to zasloužila."

„Stěžuje si, že jste vůči ní použila urážlivých a nevhodných výrazů." Když Eva zvedla oči k nebi, usmál se. „Oba dva víme, že stížnosti tohoto druhu jsou otravné a ten, kdo je podává, se obvykle ukáže jako politováníhodný hlupák. Ale…" Jeho úsměv pohasl. „Ona taky tvrdí, že vaše práce na místě činu byla lajdácká a nedbalá. Že jste zneužila jejího svěřence a vyhrožovala jí fyzickým násilím."

Eva cítila, že se v ní začíná pěnit krev. „Peabodyová celé vyšetřování zapisovala. Okamžitě zařídím, abyste dostal kopii zápisu na stůl."

„To budu potřebovat, abych celou záležitost mohl oficiálně uzavřít. Neoficiálně jsem si plně vědom, že jde o prkotinu."

V místnosti stály dvě židle. Protože byly obě otlučené a rozvrzané, věnoval jim Whitney nedůvěřivý pohled, než si na jednu z nich sedl.

„Moje vyšetřování obstojí a moje zpráva taky," zahučela vzdorně Eva.

Propletl si prsty a tvářil se dál neurčitě. „Dallasová…" To bylo všechno, co řekl, a to ji přimělo k zlostnému odfrknutí.

„Já jsem to vyřídila. Podle mě nemá cenu běhat hned s každým škaredým obličejem mezi policajty za nadřízeným nebo psát nějaká blbá hlášení." A když na ni inspektor pořád jen zíral, vrazila si ruce do ka-

pes. „Služebně nejstarší policista na místě činu nezajistil do mého příchodu řádně celou oblast. Policistka byla příslušně kritizována za nedostatky v předepsaném postupu. Strážník Bowersová dala najevo, že nerespektuje subordinaci, a na to jsem reagovala, alespoň podle svého názoru, přiměřeně. Její svěřenec mi sám od sebe sdělil, že při dřívějších pochůzkách stávala vedle bedny oběti ještě jiná a že tato bedna je od včerejšího dne odstěhovaná. Zmínil se o tom i své školitelce, která tento poznatek odbyla jako nevýznamný. Když jsme pak toto zjištění sledovali dál, získali jsme svědka. Já jsem toho mladého policistu, strážníka Truehearta, pozvala, aby se zúčastnil výslechu svědka, kterého osobně zná. Trueheart, jak uvedu ve své zprávě, osvědčil mimořádné schopnosti.“

Na chvíli přerušila svou nevzrušenou recitaci, a teprve teď jí v očích vzplanul oheň. „Naprosto odmítám všechna ta nařčení. Jestli jsem strážníku Bowersové vyhrožovala fyzickým násilím, na to se zeptejte mé pobočnice. V každém případě lituju, že jsem tu údajnou výhrůžku nedotáhla do konce a nenakopala jí ten její vypasenej zadek.“

Whitney povytáhl obočí, ale podařilo se mu utajit své pobavení. Téhle dámě – poručíku Dallasové – se zřídka stalo, že by do ústního hlášení zamíchala osobní názor. „Kdybyste to byla udělala, poručíku, museli bychom teď řešit opravdu nepříjemnou šlamastyku. Předpokládám, že při své důkladnosti jste už vy nebo vaše asistentka získaly o Bowersové slušný přehled. Nebo alespoň minimální přehled, a víte tedy, s jakým záznamem k nám přišla. Je to, jak se říká, problémová osoba. A velitelství se zřejmě snaží šoupat s problémovými osobami z místa na místo.“

Na chvíli se odmlčel a drbal se rukou v zátylku, jako by ho tam něco svědilo. „Bowersová je taky rekordní dodavatelkou stížností. Podávat stížnosti je její nejmilejší zábava. Na vás, Dallasová, si opravdu zasedla, a mezi námi, varuju vás. Bude se vám zřejmě snažit zavařit co nejvíc.“

„Já na ni kašlu.“

„Zašel jsem sem dolů, abych vás na to upozornil. Tyhle typy z trablů žijou, z toho, že dělají problémy ostatním policajtům. A ona jde po vás. Poslala kopii své stížnosti policejnímu řediteli Tibbleovi a zástupci jeho oddělení. Takže bych rád měl ještě dnes na stole záznam z vyšetřování na místě činu, vaši zprávu a pečlivě formulovanou odpo-

věď na tuto stížnost. Ať vám pomůže Peabodyová," dodal s lehkým úsměvem. „Alespoň ta snad bude mít chladnější hlavu."

„Ano, pane." V Evině hlase sice zazněl záchvěv rozmrzelosti, ale udržela jazyk za zuby.

„Poručíku Dallasová, nikdy jsem pod svým velením neměl lepšího policistu, než jste vy, a taky to ve své oficiální odpovědi na stížnost uvedu. Policajti, jako je Bowersová, málokdy vydrží až do konce. Dostává se na nejlepší cestu ven z oddělení. Ale pro vás znamená nepříjemnou překážku. Berte to vážně, ale nevěnujte tomu víc času a energie, než je nutné."

„Když mám uzavřít případ, je i pět minut mého času a energie až moc. Ale díky za podporu."

Přikývl a vstal. „Zatraceně dobrý kafe," prohlásil nostalgicky a odsunul prázdný šálek. „Tak do konce směny, Dallasová," upozornil ještě před odchodem.

„Ano, pane."

Nepraštila do stolu. Měla sice sto chutí, ale klouby ji ještě bolely od bušení do jiného neživého předmětu. Než by si způsobila další zranění, přivolala raději Peabodyovou, aby si s tou zatracenou mašinou poradila a pokusila se dosáhnout kontaktu se Snooksovou rodinou.

Podařilo se jí najít dceru, která se, ačkoliv otce neviděla skoro třicet let, hořce rozplakala.

To Evě náladu nijak nespravilo. Jediné, co ji trochu pobavilo, byla reakce Peabodyové, když si přečetla stížnost Bowersové.

„Ta hnusná vychcaná děvka!" Peabodyová celá zrudla, sevřela ruce v pěst a propadla naprosté zuřivosti. „Nejradši bych ji šla vyšťourat z díry a nakopala ji do tý její prašivý zadnice. Ta zatracená lhářka je ještě ke všemu mizernej policajt. Kde sebrala tu drzost podávat na vás tuhle ukňouranou stížnost, z kterýho prstu si to vycucala? Z jakýho bordelu to vlastně vylezla?"

Peabodyová vyškubla.svůj elektronický diář a začala s ním pracovat. „Hned si na ni došlápnu a ukážu jí, jaký to je, dostat pořádnou stížností ránu mezi oči."

„Whitney tvrdil, že vy budete mít chladnou hlavu," zašklebila se Eva. „To mě blaží, že inspektor tak dobře zná svoje lidi." Když viděla, že Peabodyové málem vypadly oči z důlků, zasmála se. „Hele, Peabo-

dyová, párkrát se zhluboka nadechněte, než vám v hlavě něco vybouchne. Tohle vyřídím přiměřeným a důstojným způsobem.“

„A pak si tu mrchu podáme, jo?“

„A vy prý mi máte jít dobrým příkladem,“ zakroutila Eva hlavou a sedla si. „Potřebuju, abyste pro Whitneyho přepsala záznam z místa činu a pak sepsala svou vlastní zprávu. Koukejte, ať je to stručné a jasné, Peabodyová. Výhradně fakta. Já napíšu zase svou zprávu, takže budou nezávislé. Pak vypracuju odpověď na stížnost, a až budete mít tu svou hlavu tak chladnou, jak předpokládá Whitney, můžete mi ji zkontrolovat.“

„Nechápu, jak můžete být tak klidná.“

„Však já taky nejsem,“ zamumlala Eva. „To mi můžete věřit. Ale teď se dáme do práce.“

Podařilo se jí to zvládnout a zachovat veskrze chladně profesionální tón. Když dopisovala svou odpověď, doručili jí seznam, který si vyžádala od Cagneyho. Přestože jí začínala hlava třeštit bolestí, okopírovala všechny diskety, které se týkaly případu, uskutečnila podle svého mínění racionální a rozumný pohovor s technickou službou – jen dvakrát je nazvala idioty – a pak si všechno vzala s sebou. Byl konec šichty a díkybohu odcházela projednou domů včas, i když tam ještě hodlala pokračovat v práci.

Ale během jízdy jí nálada začala klesat a uvadat. Střídavě svírala a pouštěla volant. Pracovala přece tak usilovně, aby se stala dobrou policistkou. Cvičila, studovala, vyšetřovala a byla ochotná dřít jako mezek, jen aby dobrou policistkou taky zůstala.

Policejní odznak nevyjadřoval jen to, co udělala, ale i to, čím teď je. Eva si totiž byla vědoma, že odznak a to, co znamená, ji vlastně zachránilo.

Na první léta svého života si buď nepamatovala, nebo z nich měla jen matné dojmy bolesti, ponížení a týrání. Ale přežila je, přežila otce, který ji mlátil a zneužíval a který jí tak těžce ublížil, že když ji celou polámanou a zakrvácenou našli v té uličce, nedokázala si vzpomenout ani na své vlastní jméno.

A tak se stala Evou Dallasovou. To jméno jí dala sociální pracovnice, a ona se snažila, aby taky něco představovalo. Stát se policistkou pro ni znamenalo, že už se nebude muset cítit bezmocná. A navíc, že se teď bude zastávat těch, kteří bezmocní jsou.

Pokaždé, když stála nad mrtvým tělem, vzpomněla si, jaké to je, být obětí. Pokaždé, když uzavřela nějaký případ, považovala to za vítězství pro toho mrtvého i pro tu dávnou malou dívku beze jména.

A teď si nějaká ambiciózní mrtvolkářka troufla hodit na její odznak bláto. Leckterého policajta by to jen otrávilo nebo podrážděilo. Pro Evu to však znamenalo hlubokou osobní urážku.

Byla fyzicky dostatečně zdatná, a tak se snažila zabavit se představou, že by nebylo špatné rozdat si to s Bowersovou v pořádné upocené rvačce. Vychutnat ten náraz kosti o kost, sladkou pachuť čerstvé krve.

Ale tahle představa ji rozzuřila ještě víc. Ona by totiž měla v ringu svázané ruce. Nadřízený policista nemůže zmlátit strážníka, ani kdyby si to zasloužil nevímjak.

Projela branou do mírné zatáčky soukromé příjezdové cesty k fantastickému domu z kamene a skla, který patřil Roarkeovi. Auto nechala stát před vchodem a doufala, opravdu doufala, že k tomu ten prkenný Summerset utrousí nějakou patřičně nakvašenou poznámku.

Ani nevnímala chlad, když vyběhla po schodech a otevřela vstupní dveře. Tam zůstala stát a čekala – okamžik, dva. Normálně to Roarkeovu majordomovi tak dlouho netrvalo, než proklouzl do haly a osopil se na ni. A to po něm dnes toužila, přímo po něm bažila.

Když však dům zůstával mlčenlivý, vztekle si odfrkla. Tohle je tedy opravdu perfektní den. Ani nemůže skočit po svém úhlavním nepříteli, aby trochu vypustila páru.

Na mou duši, teď by vážně potřebovala někomu jednu ubalit.

Strhla ze sebe koženou bundu a schválně ji pohodila přes vyřezávané zábradlí, což nenáviděl. A on pořád nikde.

Ten všivák, pomyslela si Eva naštvaně a běžela nahoru. Co si má u všech čertů počít s tou nezadržitelnou zuřivostí, která v ní bublá, když si ji nemůže vybít ani na Summersetovi? Nemá chuť se pustit do zápasu s naprogramovaným androidem, sakra. Potřebuje lidský kontakt. Panebože, lidský kontakt!

Vešla do ložnice s úmyslem dát si alespoň horkou sprchu, než se pustí do práce. A vida, byl tu Roarke. Upřeně se na něho zahleděla. Zřejmě také právě přišel a zrovna si věšel sako do skříně.

Otočil se a nachýlil hlavu. Její planoucí oči, zarudlá tvář a agresivní postoj mu prozradily, v jaké je asi náladě. Zavřel dveře u skříně a usmál se na ni: „Ahoj, miláčku, tak jaký jsi měla den?“

„Jedna báseň. Kde je Summerset?“

Roarke nakrčil obočí a popošel k ní. Viděl jen vlny vzteku a zoufalství, které se z ní valily. „Má dneska večer volno.“

„No, to je úžasný.“ Otočila se. „Jednou toho chlapa opravdu potřebuju, a on si tu zrovna není.“

Roarke stále s nakrčeným obočím vyslal pohled k tlustému šedému kocourovi, stočenému na posteli do klubíčka. Krátce a mlčky na sebe chviličku hleděli, a pak se Galahad rozhodl raději vyhnout se násilí, seskočil na zem a protáhl se mezi dveřmi ven.

Roarke si, také opatrně, přejel jazykem po zubech. „Můžu pro tebe něco udělat?“

Mávla rukou a vyštěkla: „Škoda, že si na ten tvůj obličej tak potrpím, nerada bych ti ho rozbila.“

„To mám ale štěstí,“ zamumlal Roarke. Chvíli ji pozoroval, jak se prochází, bloumá a bezmyšlenkovitě kope do pohovky. Potichu zamumlal: „Pracuje v tobě trochu moc energie, poručíku. Třeba bych ti s ní mohl krapet pomoct.“

„Jestli mi poradíš, abych si vzala nějakej zatracenej prášek, tak tě na mou –“ Na víc jí nestačil dech, protože v mžiku ležela jako přikovaná na posteli. „Nech mě na pokoji, ty lotře.“ Kroutila se a kopala. „Jsem fakt strašlivě naštvaná.“

„To jsem si všiml.“ Taktak zachytil její loket, ale podařilo se mu sevřít jí jednou rukou obě zápěstí a vlastní vahou ji přitisknout na postel. „Tak se toho pokusíme nějak šikovně využít k dobrému účelu, co říkáš?“

„Až budu mít zájem o sex, dám ti vědět,“ procedila mezi zuby.

„Výborně.“ Přestože na něj syčela, sklonil hlavu a lehce ji kousl do krku. „Počkám si. Ale zatím se budu hledět trošinku pobavit. Když se vztekáš, chutnáš tak… vyzrále.“

„Sakra; Roarkeu!“ Ale to už jeho jazyk prováděl neuvěřitelné věci s jejím hrdlem a vzteklé šťávy se v ní vydaly úplně jiným směrem. „Přestaň s tím,“ mumlala, ale když se jeho volná ruka sevřela na jejích prsou, přimkla se k němu celým tělem.

„No, a už to skoro bude.“ Ústy jí přejel po bradě, až našel její rty a přisál se k nim v tak vášnivém a živočišném polibku, jaký ve svém rozpoložení zřejmě potřebovala. Vnímal chuť vzteku, téměř násilí, záchvěv vášně. Tělo se mu napnulo, probudila se v něm žádost. Trochu se však odtáhl a pokusil se o lhostejný úsměv. „No, ale jestli chceš být radši sama –“

Vyprostila ruku z jeho uvolněného sevření a popadla ho za košili. „Už je pozdě, chlapče. Teď už o ten sex stojím.“

S úšklebkem se od ní nechal převalit na záda. Obkročmo si na něj sedla a položila mu ruce na prsa. „Ale mám chuť být krutá,“ varovala ho.

„Dobrá, ať se stane, co má se stát.“ Natáhl se, stáhl z ní závěs s pistolí, a teprve pak jí začal rozepínat knoflíčky na blůze.

„Řekla jsem *krutá.*“ Dech už se jí krátil a prsty svíraly černé hedvábí jeho košile. „Kolikpak stojí tahle věcička?“

„Nemám tušení.“

„Tak dobrá,“ usoudila a roztrhla ji. Než se on mohl rozhodnout, jestli se má smát nebo nadávat, padla na něj a zahryzla se mu do ramene. „Bude to bolet.“ Rozvášněná chutí jeho kůže, zabořila mu ruce do vlasů. „A bude to asi rychlé.“

Rozevřela rty proti jeho ústům a lačně, skoro násilně ho líbala. Triumfovala. Zmítali se spolu na posteli a přitom z něj Eva rvala šaty.

Pak už doopravdy zápasili, rvali se, chňapali po sobě ústy. Oba vydávali divoké steny, prudce se otřásali, snažili se najít slabá místa toho druhého a hned jich také využít. Dobře svá těla znali a jejich citlivá místa právě tak.

Všechna ta nahromaděná zoufalá energie se vybičovala do lačnosti, potřeby uchvátit, a to co nejrychleji, vzít si všechno bezezbytku a hned. Jeho zuby na její hrudi, ruce, hmatající po jejím těle, aby se ho zmocnily, ještě zvyšovaly její chtivost. Téměř bez dechu a s vědomím roztrhaným na cáry se vzepjala a jejich těla se slila vjedno.

Když ji vzal pod koleny a přitáhl si ji k sobě, jedna nahá hruď se přitiskla k druhé a ústa se do sebe vpila, vydral se jí z hrdla barbarský křik.

„Tak do toho.“ Nehty se mu zarývaly do zad a škrábance se mísily s potem. Vřela v ní touha, v níž zněl nesmírně temný a nebezpečný tón.

Když jeden druhého divoce svírali, viděla, že něco podobného se zračí i v Roarkeových zářivě modrých očích.

Zvedla se nad něho, dvěma prudkými pohyby ho do sebe zabořila a pak se s táhlým stenem prohnula zpátky, jak jí celým tělem projela slast.

A pak zase pohyb. Rychlost, pohyb, narůstající lačnost. *Víc a víc* bylo všechno, na co dokázala myslet, když do ní pronikal, tvrději, rychleji. Orgasmus byl pak třeskutý.

Pozoroval ji, jak se tomu poddává, jak se oddává *jemu*, s tělem prohnutým dozadu, lesklým potem, s očima temnýma a slepýma ke všemu kromě slasti, kterou si navzájem dávali.

A když se otřásla, když vykřikla, přitáhl si ji dolů a obrátil ji na záda. Podepřel ji vysoko v bocích, nořil se do ní hlouběji a hlouběji, až byli oba úplně přemoženi.

Kapitola čtvrtá

Roarke líně přejížděl rty po Evině krku. Miloval tu smyslnou a bohatou chuť, kterou její pokožku svlažil dobrý zdravý sex. „Tak co, už se cítíš lip?“

Zmohla se na něco mezi zabručením a zasténáním. Rty se jí zavlnily. Pomalým překulením, vytrénovaným praxí, změnil jejich vzájemnou pozici, pohladil ji po zadečku a čekal.

V uších jí pořád ještě zvonilo a tělo měla tak ochablé, až se jí zdálo, že teď by nepřeprala ani batole se stříkací pistolkou. Ruce, které jí

hladily nahoru a dolů po zádech, ji něžně ukolébávaly do spánku. Už by do něj byla málem vklouzla, když vtom Galahad, který usoudil, že nebezpečí pominulo, přiťapkal zpátky do pokoje a vesele jí přistál na nahém zadečku.

„Kristepane!“ Eva vyletěla a on se zachytil drápky, aby nespadl. Zaječela, ohnala se, nadskočila a pak se skulila z Roarkea do bezpečí. Když se ohlédla, aby zjistila, jestli jí neteče krev, spatřila Roarkea, jak se zubí, a kocoura, který teď o překot předl pod jeho dlouhými šikovnými prsty.

Nezbývalo jí nic jiného než se zamračit na oba. „Vy dva si nejspíš myslíte, jaká to není náramná legrace, co?“

„My tě jen, každý svým způsobem, vítáme doma.“

Přestože otráveně stáhla rty, posadil se a vzal její obličej do dlaní. V tom rámečku bylo vidět, jak zarudlou tvář má, jak vzdorná ústa a ospalé oči. „Vypadáš tak půvabně… vyčerpaná, poručíku.“ Přejížděl rty po jejích ústech, laskal se s nimi, až málem zapomněla, že je na něj naštvaná. „Co kdybychom si teď dali sprchu a potom bys mi při večeři mohla povídat, co tě tak hrozně otrávilo.“

„Nemám hlad,“ zamumlala. Teď, když v ní zase stoupla rozladěnost, měla chuť oddávat se truchlivým úvahám.

„Ale já jo.“ Prostě ji vytáhl z postele a eskortoval do koupelny.

Nechal ji trucovat a myslel si své až do chvíle, kdy se ocitli v kuchyni. Protože Evu znal, usoudil, že ať ji přivedlo do varu cokoli, má to souvislost s její prací. Však ona mi to poví, říkal si a z AutoChefovy nabídky vybral pro oba nadívané mušle. Zahrnovat někoho svými těžkostmi není pro Evu sice charakteristické, ale stejně mu to řekne.

Nalil víno a pak se proti ní posadil u stolu v útulném výklenku pod oknem. „Už jste identifikovali toho vašeho bezdomovce?“

„Jo.“ Přejela prsty po okraji vinné sklenky a pokrčila rameny. „Byl to jeden z těch pozůstatků městských válek. Asi už se nikdo nikdy nedozví, proč zaměnil řádný život za ubohou existenci.“

„Možná, že ten jeho řádný život byl taky ubohý.“

„Jo, dost možná.“ Pokrčila nad tím rameny. Nic jiného jí nezbývalo. „Předáme jeho tělo dceři, až s ním budeme hotovi.“

„Jsi z toho smutná,“ zamumlal Roarke a přiměl Evu, aby k němu zvedla oči.

„Je těžké to strávit.“

„Jsi z toho smutná," opakoval. „A chceš se z toho dostat tak, že najdeš toho, kdo ho zabil."

„To je moje práce." Uchopila vidličku a bez zájmu napíchla na talíři jednu mušli. „Kdyby si každý hleděl své práce, místo aby otravoval jiné lidi, kteří dělají zase tu svou, bylo by nám všem zatraceně líp."

A tu to máme, pomyslel si. „A kdopak otrávil tebe, poručíku?"

Začala zase krčit rameny, aby naznačila, že je jí to úplně, ale úplně fuk. Ale nakonec to z ní divoce vyvřelo a nedalo se to nijak zastavit: „Taková mrcha mrtvolkářská! Nenáviděla mě od prvního pohledu, bůhví proč."

„Předpokládám, že ta mrtvolkářka, kterou jsi tak barvitě označila, má taky nějaké jméno?"

„Je to nějaká Bowersová, potvora ze stodvaašedesátky. Podala na mě stížnost, protože jsem ji setřela za lajdáckou práci. Za deset let, co jsem ve službě, si na mě ještě nikdo oficiálně nestěžoval." Popadla víno a lokla si.

Nebyl to jen její vztek, co ho přimělo položit ruku na její, ale naprosté zoufalství, které jí zaplavilo oči. „Je to vážné?"

„Je to kravina," odsekla. „Ale to na věci nic nemění."

Roarke jí otočil ruku dlaní vzhůru a stiskl ji: „Povídej mi o tom."

Hrnulo se to z ní s daleko menšími zábranami, než když podávala hlášení Whitneymu. Ale jak ze sebe vyrážela slova, aniž by si to uvědomila, začala se krmit mušlemi.

„Takže," shrnul to Roarke, když skončila. „V podstatě jsi prohnala podřízenou, která působila potíže, a ona se ti odvděčila uraženou stížností – což má, jak se zdá, ve zvyku – zatímco tvůj velící důstojník je oficiálně i osobně na tvé straně."

„To ano, ale…" Eva sklapla pusu a na chvíli zmlkla, protože to tak výstižně zestručnil. „Ale není to tak jednoduché, jak to od tebe zní."

No samozřejmě, pomyslel si Roarke, *pro Evu ne*. „Možná, že ne, ale fakt je, že když si někdo porovná tvůj záznam s jejím, musí uznat, že ta ženská ze sebe udělala obyčejného idiota."

To ji trošku potěšilo. „Jenže ona můj záznam pošpinila," pokračovala. „A ti troubové z vnitřního vyšetřování si libují v propírání každé špíny, takže jim budu muset na všechny ty pitomé pomluvy odpovídat, místo abych se věnovala případu. Zatím bych mohla prověřovat informace, které mi poslal Cagney. Jí na tom případu houby záleží. Ta

se mě snaží jen odstřelit, protože jsem ji seřvala a protože jsem ji poslala pro kafe. Ta ženská nemá u policie co dělat.“

„Pravděpodobně se ještě nikdy nedopustila té chyby, že by se zaměřila na tak bezúhonnou a uznávanou policistku, jako jsi ty.“ Pozoroval ji, jak při téhle jeho charakteristice svraštila obočí, a když se v rozpacích zavrtěla, musel se pousmát.

„Nejradši bych jí šlápla do ksichtu.“

„No jistě,“ prohodil Roarke. „Jinak bys nebyla ženou, kterou zbožňuji.“ Vzal Evu za ruku, políbil jí prsty a s potěšením zaznamenal, jak jí na rtech zahrál váhavý úsměv. „Chceš ji vyhledat a nabančit jí? Já ti podržím kabát.“

Teď už se rozesmála. „Ty by ses zkrátka rád díval, jak se dvě ženský perou. Proč tuhle podívanou chlapi tak milujou?“

Roarkeovi zahrál v tmavomodrých očích úsměv. Napil se trochu vína a pravil: „Protože tajně doufají, že si ty dvě během rvačky strhají šaty. To víš, my se necháme zabavit tak lehko.“

„To bych řekla.“ S trochou údivu se zahleděla na svůj prázdný talíř. Asi byla přece jen vyhladovělá. Sex, jídlo a chápavé ucho. To jsou zkrátka ty divy manželství. „Díky. Vypadá to, že už je mi líp.“

Protože Roarke přichystal jídlo, pokládala za slušnost, aby se ona zase postarala o nádobí. Odnesla je k myčce, nacpala dovnitř a tím pokládala úkol za splněný.

Roarke považoval za zbytečné zmínit se o tom, že narovnala talíře obráceně a opomenula přístroji zadat příslušné pokyny. Kuchyň zkrátka není Evino hřiště, pomyslel si. Ale Summerset už se o to postará.

„Pojďme do mé pracovny. Něco tam pro tebe mám.“

Přimhouřila oči v opatrném podezření. „Už po Vánocích jsem ti jasně řekla, že nechci žádné dary.“

„Ale když já ti tak rád něco dávám,“ uculil se Roarke a dal přednost výtahu před schody. Přejel prstem po rukávu kašmírového svetru, který jí věnoval. „Rád je na tobě vidím. Ale tohle nebude žádný dárek.“

„Mám ještě práci. Je načase, abych se do ní pustila.“

„Hmm, hmm.“

Přešlápla, když výtah změnil směr z vertikálního na horizontální. „Snad to není nějaký výlet nebo něco podobného? Nemůžu si vzít volno, když jsem promarnila tolik dní po tom minulém poranění.“

Ruka, kterou jí lehce spočíval na rameni, se mu bezděky sevřela v pěst. Eva utrpěla před pár měsíci vážné zranění, a on na to nechtěl vzpomínat. „Ne, není to žádný výlet.“ Popravdě řečeno však měl stejně v úmyslu vytáhnout ji alespoň na pár dní do tropů, až jim to jejich pracovní program dovolí.

U moře se dokázala uvolnit jako snad nikde jinde.

„Tak o co tedy jde? Protože já opravdu musím ještě pár hodin makat.“

„Co kdybys nám udělala kafe?“ navrhl bezstarostně, když vystoupili z výtahu do jeho pracovny. Zaskřípala zuby. Musela si připomenout, že jí pomohl zbavit se největší tísně, že vyslechl její názor. A nabídl se, že jí podrží kabát.

Ale stejně měla pořád otráveně zaťaté zuby, když před něj stavěla kávu na pult.

Nepřítomně zahučel „díky“ a už si hrál s klávesami. Věděla, že by počítači mohl prostě zadat hlasové příkazy, ale on často raději ovládal své přístroje – podle jejího názoru hračky – manuálně. Aby zaměstnal své šikovné, kdysi zlodějské prsty.

Jeho domácí pracovna mu vyhovovala stejně dobře jako jeho plyšem vystlaný hlavní stan. Dlouhý pult s barevnými světýlky a kontrolkami mu dodal skvělé orámování, když vklouzl do hlubokého křesla a začal pracovat.

Ten pokoj však měl kromě vší té barvité technologie, faxů a spojovací techniky, holografických počítačů a obrazovek jistou eleganci, eleganci toho druhu, která se u Roarkea projevovala ve všem, ať byl na zasedání správní rady nebo někde v zapadlé uličce.

Nádherná dlaždicová podlaha, široká okna, odstíněná kvůli soukromí, umělecké předměty a porůznu rozestavené artefakty, aerodynamické přístroje a skříňky, které nabízely exkluzivní pokrmy a drinky na pouhý ledabylý příkaz.

Uvažovala, že je to až znepokojivá příležitost pozorovat ho při práci. Znovu a znovu se přesvědčovat, jak je skvělý a že jí patří. To ji při nejrůznějších příležitostech vždycky svým způsobem oslabovalo. A protože ji to oslabovalo i teď, nasadila chladný a ostrý tón.

„Budeš si přát taky dezert?“

„Možná později.“ Pohlédl jí do tváře a pak ukázal na protější stěnu. „Mrkni se na obrazovku.“

„Cože?“

„Tady máš svůj seznam chirurgů a jejich osobní i profesionální data.“

Podívala se tam a pak se otočila zpátky tak prudce, že by mu byla smetla kávu z pultu, kdyby ji včas neodklidil. „Opatrně, miláčku.“

„Jdi do háje, Roarkeu. *Jdi do háje!* Neřekla jsem ti výslovně, aby ses do toho nepletl?“

„Vážně?“ Na rozdíl od ní hovořil vlídně a pobaveně. „Tak se zdá, že jsem tě neposlechl.“

„Tohle je moje práce a vím, jak ji mám dělat. Nepřeju si, abys hledal jakákoli jména a pátral po jakýchkoli údajích.“

„Chápu. No tak dobře.“ Sáhl na něco a obrazovka na protější stěně ztmavla. „A je to pryč,“ prohlásil vesele a s potěšením pozoroval, jak jí poklesla brada. „Já se teď tedy budu věnovat plánované četbě, zatímco ty strávíš hodinu nebo dvě hledáním údajů, které jsem ti už našel. To zní logicky, ne?“

Nemohla přijít na nic, co by nevyznělo úplně pitomě, takže jen otráveně pofňukávala. Fakt je, že by jí to minimálně hodinu zabralo, a ještě by pravděpodobně nezjistila takové podrobnosti jako on. „Ty si prostě myslíš, jak náramně jseš chytrej.“

„A nejsem snad?“

Podařilo se jí zdusit smích, a tak sepjala ruce. „Dej to tam zpátky. Chci říct, *smíš* to dát zpátky.“

„Samozřejmě, ale tentokrát to nebude zadarmo.“ Naklonil hlavu a pokynul jí ohnutým ukazováčkem, aby ji přivolal k sobě.

Její pýcha sváděla boj s vypočítavostí. Jako obvykle zvítězila práce, ale když obešla pult a posadila se k němu vedle Roarkea, stále ještě měla ve tváři vzdor. „No, tak co za to?“ zeptala se a hned zaklela, když si ji přitáhl na klín. „Já s tebou nehodlám hrát ty tvoje perverzní hry.“

„A já jsem si dělal takové naděje.“ Zase sáhl na ovládací prvky a na obrazovce se znovu vynořily údaje. „Ve městě je celkem sedm chirurgů, kteří splňují tvé požadavky.“

„Co víš o mých požadavcích? Já jsem je nespecifikovala, když jsme spolu dnes mluvili.“ Otočila hlavu a hleděla mu zblízka do očí. „Snad ses nešťoural v mých záznamech o případu?“

„Na tuto otázku nehodlám odpovídat bez svého advokáta. Tvůj svědek mluvil o dvou lidech," pokračoval, zatímco ho Eva s přivřenýma očima pozorovala. „Předpokládám, že nevylučuješ ženy."

„Šťourám se ti já ve tvých záležitostech?" ptala se znovu a každé slovo zdůraznila zapíchnutím ukazováku do jeho ramene. „Slídím ti já ve tvých akciových kšeftech nebo kdoví v čem?"

K jeho údajům se žádný diletant samozřejmě dostat nemůže, ale pro jistotu se jen usmál. „Můj život je pro tebe otevřená kniha, drahoušku." A při té příležitosti zachytil mezi zuby její dolní ret a jemně ji za něj zatahal. „Chtěla bys vidět videozáznam poslední schůze mé správní rady? Neuvěřitelně napínavé."

Nejradši by mu řekla, ať ji políbí…, ale – to právě udělal. „No dobrá." Zase se od něj odvrátila a snažila se nedat najevo své potěšení, že se kolem ní tak příjemně ovinuly jeho paže. Přece však se o něj opřela a uvelebila se. „Tia Wo, šéflékařka se specializací na transplantace a operace orgánů, privátní praxe, spojení s Drakeovou chirurgickou klinikou v East Side a Nordickovou klinikou v Chicagu."

Eva zamyšleně pročítala osobní data. „Popis a podoba na obrazovce. Měří metr osmdesát, má statnou postavu. Ten ožralka by ji ve tmě klidně mohl považovat za chlapa, zvlášť, kdyby na sobě měla dlouhý kabát. Co víme o doktorce Wo?"

Počítač začal na její hlasový příkaz popisovat podrobnosti, zatímco si Eva prohlížela obraz asi osmapadesátileté ženy bez náznaku úsměvu, s rovnými tmavými vlasy, s chladnýma modrýma očima a špičatou bradou.

Měla vynikající vzdělání a skvělou praxi. A bezmála třicet let kuchání orgánů jí vynášelo fantastické roční příjmy, které ještě doplňovala tím, že schvalovala produkty společnosti Náhrada orgánů New Life. Průmyslové firmy, kterou, jak Eva s povzdechem konstatovala, vlastnila a řídila Roarkeova korporace.

Byla dvakrát rozvedená, jednou s mužem, podruhé se :ženou, a posledních šest let žije sama. Žádné děti, žádný záznam v trestním rejstříku a pouze tři neuzavřené žaloby za zanedbání lékařské péče.

„Znáš ji?" zeptala se Eva.

„Hmm. Tak trochu. Chladná, ambiciózní, velmi cílevědomá. Říká se o ní, že má ruce jako pánbůh a mozek jako stroj. Jak vidíš, před pěti

lety byla prezidentkou Americké lékařské asociace. Je to žena, která má ve svém oboru velkou autoritu a moc.“

„Vypadá na to, že jí otvírání lidských útrob činí nejvyšší potěšení,“ zamumlala Eva.

„To zřejmě ano. Proč by to jinak dělala?“

Eva trhla ramenem a vyžádala si ostatní jména. Postupně je studovala, data i tváře.

„Kolik z těch lidí osobně znáš?“

„Všechny,“ odpověděl Roarke. „Ve většině případů z občasných společenských příležitostí. Jejich profesionální služby jsem naštěstí nikdy nepotřeboval.“

A jeho instinkty, uvažovala Eva, jsou stejně vynikající jako jeho zdraví. „Kdo z nich se ti jeví jako nejvlivnější?“

„Vliv, ten by měli mít Cagney, Wo a Waverly.“

„Michael Waverly;“ zamumlala a promítla si jeho údaje. „Věk čtyřicet osm, svobodný, přednosta chirurgie u Drakeů a v současné době výkonný prezident Americké lékařské asociace.“ Prohlížela si pohledný obličej, výrazné zelené oči a hřívu zlatých vlasů.

„A kdo je nejopovážlivější?“ zeptala se Roarkea.

„Tuhle vlastnost asi musí mít každý chirurg, ale kdybych to měl odstupňovat, zvolil bych asi opět Wo, určitě Waverlyho a snad i Hanse Vanderhavena – vedoucího výzkumu u Drakeů. On je další řezník přes orgány, je napojený na tři nejvýznačnější lékařská centra v zemi a má i rozvětvené zahraniční styky. Je mu asi pětašedesát a je počtvrté ženatý. Každé další manželce je o deset let méně. Ta poslední stávala modelem sochařům a ještě snad ani nemá volební právo.“

„Neprosila jsem se tě o drby,“ pravila důstojně Eva, ale vyzvídala dál. „Co ještě?“

„Všechny jeho bývalé ho ze srdce nenávidí. Ta poslední se na něm pokoušela provést drobný improvizovaný chirurgický zákrok pomocí pilníčku na nehty, když ho načapala, jak si s tou malou modelkou hrají na doktory. Etická komise asociace mu kvůli tomu jen pohrozila prstíkem, ale nic dalšího se nestalo.“

„Tak na tyhle všechny se podívám nejdřív,“ rozhodla se. „To, co se přihodilo Snooksovi, vyžadovalo jak opovážlivost, tak moc a šikovné ruce.“

„Asi přitom narazíš na spoustu překážek, Evo. Postaví se proti tobě jako jeden muž.“

„Já se můžu opřít o prvotřídně provedenou vraždu, zohavení mrtvoly a krádež orgánu.“ Prohrábla si vlasy. „Když se pořádně přiloží pod kotlem, tak se leckdo sesype. Jestli některý z těch řezníků něco ví, já to z nich dostanu.“

„Pokud bys je chtěla poznat víc zblízka, můžeme se zúčastnit módní přehlídky a plesu, který koncem týdne pořádá správní rada Drakeova centra.“

Škubla sebou. Měla pocit, jako by se měla ocitnout s nějakým feťákem v ringu bez boxerských rukavic. „Módní přehlídka.“ Málem se otřásla. „Jupí. Tak jo, půjdem tam, ale budu si muset zažádat o rizikový příplatek.“

„Jedním ze zúčastněných módních návrhářů je Leonardo,“ informoval ji Roarke. „A bude tam i Mavis.“ Představa, jak se její nekonvenční a mimořádně elegantní přítelkyně bude bavit se zkostnatělou lékařskou správní radou, Evu nadchla. „Jen počkej, až ji prokouknou,“ dala se slyšet.

Nebýt té aféry s Bowersovou, byla by Eva příští den nejraději zalezla do své domácí pracovny a pracovala u počítače, který nezlobí. Ale hrdost ji přiměla ukázat se na velitelství v době, kdy to divadýlko vypukne.

Ráno strávila u soudu jako svědek případu, který uzavřela před několika měsíci, a do centrály dorazila těsně po jedné. Ze všeho nejdřív se sháněla po Peabodyové. Nešla však do své kanceláře přímo a nezavolala jí přes komunikátor. Raději se k ní vydala přes služebnu detektivů.

„Hej, Dallasová!“ Baxter, jeden z detektivů, který ji s oblibou škádlil, na ni mrkl a zašklebil se. „Doufám, žes jí pořádně nakopala prdel.“

To byl, jak Eva poznala, projev solidarity. Ale přestože ji to potěšilo, pokrčila rameny a šla dál. Od psacích stolů a z jednotlivých kukaní se ozvalo ještě pár poznámek ve stejném duchu. Pravidlem číslo jedna v tomto oboru bylo, že když někdo vztáhne prst na jednoho z nich, musí se mu ten prst zlomit.

„Dallasová!“ Ian McNab, slibný mladý detektiv, přidělený do oddělení elektronické detekce, lelkoval před buňkou Peabodyové. Byl to chlapec hezký jako obrázek, dlouhé zlaté vlasy měl vzadu svázané, v

levém uchu šest stříbrných náušnic, a stále se příjemně usmíval. Eva už s ním párkrát dělala na případu a věděla, že pod hezounským vzhledem a ubreptanou pusou se skrývá chytrý mozek a bystré instinkty.

„U vás v elektronickém máte akutní nedostatek práce, McNabe?“

„Ó, nikoli.“ Zazubil se na ni. „Jen jsem něco hledal a prověřoval pro jednoho z vašich chlapců a řekl jsem si, že trošku poškádlím Peabodyovou, než se vrátím tam, co pracujou pořádní policajti.“

„Poručíku, mohla byste mi laskavě odstranit tuhle osinu ze zadku?“ stěžovala si Peabodyová a vypadala opravdu dopáleně.

„Já jsem se jejího zadku náhodou ani nedotkl. Ještě ne.“ McNab se usmál. Dráždit Peabodyovou patřilo k oblíbené zábavě jeho volných chvil. „Ale možná, že by se vám na ten váš problémek hodila kapka elektroniky, co říkáte?“

Eva uměla dobře číst mezi řádky, a tak jen povytáhla obočí. Nabízel jí možnost obejít oficiální kanály a napíchnout se na Bowersovou. „Já to zvládnu, díky. Teď potřebuju Peabodyovou, McNabe. Mějte se.“

„Jak si přejete.“ Ještě jednou vrhl pohled na Peabodyovou a potměšile se zašklebil. „Já si tě zase chytím, zlato.“ Přestože na něj vztekle zasyčela, odklátil se pryč s veselým pohvizdováním.

„Kretén,“ poznamenala jen Peabodyová a vstala. „Zprávu mám hotovou, poručíku. Nález ze soudního přišel před hodinou a čeká tu na vás.“

„Všechno, co se naší vraždy týká, odešlete taky doktorce Miruvé. Podařilo se mi protlačit se do jejího programu na krátkou konzultaci. Přidejte k tomu tohle,“ řekla a podala Peabodyové disketu. „Je to seznam špičkových chirurgů města. A vyřiďte všechno papírování, které zvládnete. Vrátíme se na místo činu.“

„Ano, madam. Jste v pořádku?“

„Neměla jsem dost času na to, abych se zabývala idioty,“ odpověděla Eva a zamířila do své pracovny.

A tam jí idioti údržbáři nechali vzkaz, že na jejím zařízení neshledali žádné závady. Nezbývalo jí než se zachmuřit a zavolat videofonem Feeneyho na oddělení elektronické detekce.

Když na obrazovku vplula jeho příjemně zvrásněná tvář, snažila se nevšímat si hvízdavých zvuků v reproduktorech.

„Dallasová, co je to, prosím tě, za kravinu? Co je to zač, ta Bowersová? A proč ji ještě necháváš naživu?“

Musela se zasmát. Žádná opora nebyla jistější než Feeney. „Nemám čas se jí zabývat. Mám tady mrtvolu bezdomovce, kterému chybí srdce.“

„Chybí srdce?“ Feeneymu vylítlo huňaté rezavé obočí nahoru. „Jak to, že jsem o tom nic nezaslechl?“

„Asi ti to uniklo,“ pravila Eva lehce. „A asi je větší sranda drbat o hádanicích mezi policajtkami než o nějakém mrtvém bezdomovci. Ale tenhle je náhodou zajímavý. Poslechni si, co ti o něm povím.“

Vylíčila mu to zkratkovým jazykem, který policajti používají jako svou druhou mateřštinu. Feeney přikyvoval, kousal si rty, potřásal hlavou a bručel. „Život je zkrátka čím dál hnusnější,“ prohlásil, když skončila. „A co bys chtěla ode mě?“

„Mohl bys mi urychleně zjistit podobné případy?“

„Ve městě, ve státě, ve světě nebo meziplanetárně?“

Pokusila se o svůdný úsměv: „To je všechno? Kolik toho zvládneš do konce směny?“

Jeho chmurná tvář se zachmuřila ještě víc.

„Ty ode mě nikdy nežádáš maličkosti, holka. No, já se do toho teda pustím.“

„To ti budu vděčná. Já to sama taky zkusím na aktivitkách,“ pokračovala. To hovořila o jedné z Feeneyho lásek – Mezinárodním archivu kriminálních aktivit. „Jenže ten můj křáp zase blbne.“

„Možná, že s ním nezacházíš s dostatečným respektem.“

„To se ti lehce řekne, když tam u vás máte prvotřídní výbavičku. Já budu muset za chvíli zase pryč. Kdybys něco našel, spoj se se mnou, prosím.“

„Jestli bude něco k nalezení, pak to najdu. Nashle,“ zvolal a vypnul spojení.

Eva věnovala chvilku studiu Morrisovy závěrečné zprávy, ale nenašla v ní nic překvapivého ani žádné nové údaje. Takže Snooks se může vypravit domů do Wisconsinu, pomyslela si, k dceři, která ho neviděla třicet let. Dumala, jestli to pro něj bylo smutné, když se rozhodl prožít poslední období svého života sám, odtrhnout se od rodiny, od své minulosti?

Ačkoli to v Evině případě nebyla otázka volby, zachovala se vlastně stejně. Ale ten zlom, to odříznutí od minulosti, z ní udělaly to, čím dnes je. Stalo se snad něco podobného i jemu a takhle smutně to skončilo?

Setřásla ze sebe ty myšlenky, zapnula počítač – dvakrát do něj ovšem praštila pěstí –, aby z něj vydolovala seznam dealerů a čachrářů s chemikáliemi v okolí místa činu. A bylo tam i jméno, při kterém se spokojeně ušklíbla.

No ovšem, starý dobrý Ledo, řekla si a opřela se zády o opěradlo židle. Myslela, že ten dlouholetý dealer s cigaretami a Jazzem sedí. Ale jak se ukázalo, pustili ho před třemi měsíci.

Leda nebude těžké vystopovat, usoudila, a přinutit ho v nejhorším případě podobným způsobem, jako to provedla s počítačem –, aby zazpíval.

Ale teď je na řadě doktorka Mirová. Eva si s sebou vzala všechno, co bude k oběma rozhovorům potřebovat, a vyrazila z pracovny. Cestou se ještě zastavila u Peabodyové a nařídila jí, aby na ni za hodinu čekala s autem v garážích.

Pracovna doktorky Mirové byla snad očistnou lázní emocionálních a mentálních problémů. Možná, že byla i centrem pro šíření, zkoumání a analýzu kriminálního myšlení, ale v každém případě byla příjemná, elegantní a vybraná.

Eva nikdy nepřišla na to, jak se Mirové podařilo skloubit oboji dohromady. Nebo jak to, že sama doktorka se dokázala dennodenně zabývat tím nejhorším, co společnost vyvrhla, a přece si uchovat své klidné a vyrovnané chování.

Eva ji považovala za jedinou pravou a skutečnou dámu, kterou znala.

Byla to upravená žena s černými vlasy, které se jí vlnily kolem klidné půvabné tváře. Měla ráda přiléhavé šaty tlumených barev a prosté ozdoby, jako třeba jedinou šňůru perel.

I dnes je měla, a k nim nenápadné perličky v uších. Pěkně doplňovaly šaty bez límce v barvě světlého jehličí. Jako obvykle pokynula Evě, aby usedla do jedné ze židlí ve tvaru naběračky a objednala u AutoChefa čaj.

„Tak jak to jde, Evo?“

„Docela dobře.“ Eva si uvědomovala, že u Mirové musí přeřadit rychlost. Zdejší atmosféra, doktorka sama a celá ta situace jí nedovolovaly, aby hned spustila o práci. Pro Mirovou byly důležité drobnosti. A Eva časem poznala, že se pro ni stala nesmírně důležitým člověkem. Vzala si čaj s odhodláním předstírat, že ho opravdu pije. „Jakoupak jste měla dovolenou?“

Mirová se usmála, potěšilo ji, že si Eva vzpomněla, že byla pár dní pryč, a že se na to vyptává. „Bylo to nádherné. Nic tak neosvěží tělo i duši jako týden v lázních. Neustále mě tam masírovali, kartáčovali, leštili a.hýčkali.“ Zasmála se a upila čaje. „Což byste ovšem vy z celé duše nenáviděla.“

Doktorka Mirová zkřížila nohy a balancovala se svým tenoučkým šálkem a talířkem v jedné ruce s oním nedbalým půvabem, s nímž se některé ženy, alespoň podle Evy, prostě rodí. Eva se s tím zženštilým kytičkovaným porcelánem v ruce vždycky cítila jako slon v porcelánu.

„Evo, už jsem slyšela o té nepříjemnosti, co máte s tou podřízenou. To mě mrzí.“

„Ale, to nestojí za řeč,“ odpověděla Eva, ale pak si povzdechla. No ovšem, tohle je celá Mirová. „Ale přece jen mě to otrávilo. Je to taková mizerná zlomyslná policajtka, a teď to vypadá, že kvůli ní budu mít flek v hodnocení.“

„Já vím, co to hodnocení pro vás znamená,“ pronesla měkce Mirová, naklonila se k Evě a vzala ji za ruku. „Ale musíte si uvědomit, že čím výš stoupáte a čím víc září vaše reputace, tím víc to určitý typ osob svádí, aby na vás házeli špínu. Ale to se jim nepodaří. Nemohu vám toho prozradit moc, protože je to důvěrné, ale tolik vám povím, že tahle osoba už je svými neopodstatněnými stížnostmi proslulá, a většinou ji nikdo nebere vážně.“

Eva se na ni upřeně zadívala: „Vy jste ji prošetřovala?“

Mirová naklonila hlavu a zvedla obočí. „O tom nemůžu mluvit.“ Ale Eva z toho pochopila, že odpověď zní ano. „Jenom vám chci jako přítelkyně a kolegyně nabídnout svou neomezenou pomoc. A teď,“ zase se opřela a napila se čaje, „k vašemu případu.“

Eva se na chvíli odmlčela a musela si připomenout, že nemůže míchat své osobní problémy s prací. „Ten vrah musel být školený, velmi zkušený a obeznámený s laserovou chirurgickou technikou odebírání orgánů.“

„Ano, četla jsem závěry doktora Morrise a souhlasím s nimi. To ovšem ještě neznamená, že musíme hledat jen mezi lékaři.“ Než mohla Eva zaprotestovat, zvedla prst. „Může už být na odpočinku nebo to, jako řada chirurgů, prostě vzdal. Je zřejmé, že se dostal na scestí, jinak by nikdy nemohl porušit nejposvátnější bod lékařské přísahy a sáhnout někomu na život. Ale jestli má nebo nemá lékařský diplom a vykonává praxi, to vám říct nemohu.“

„Ale uznáváte, že jestli ne teď, tedy někdy předtím ji vykonával.“

„Ano. Vezmeme-li v úvahu vaše poznatky z místa činu a Morrisovu zprávu, jde o někoho se specifickými schopnostmi, které vyžadují dlouholetý trénink a praxi.“

Eva s hlavou k rameni přemítala: „A co byste soudila o takovém typu člověka, který by neváhal chladnokrevně a zručně zavraždit prakticky umírajícího muže kvůli bezcennému orgánu, a pak by jinému pacientovi na operačním stole zachránil život?“

„Řekla bych, že jde o jistý typ megalomanie. O božský komplex, kterým se vyznačuje řada lékařů. Často jej potřebují mít,“ dodala, „aby měli odvahu a snad i drzost vnořit nůž do lidského těla.“

„Těm, kteří to dělají, se to líbí.“

„Líbí?“ Mirová vydala neurčitý zvuk. „Snad. Já vím, že vy nemáte doktory ráda, ale většina jich má touhu, velkou potřebu především léčit. V každé vysoce odborné profesi existují takoví, kteří jsou… neurvalí,“ poznamenala. „Takoví, kteří zapomínají na pokoru.“ Nepatrně se usmála. „U vás to taky není pokora, co z vás dělá vynikající policistku, ale jistota a víra, že máte talent, který dokážete ve své práci využít.“

„Oukej,“ přiznala Eva, opřela se a kývla.

„Ale zároveň vám váš cit nedovolí zapomínat na to, proč je ta práce důležitá. Jenže někteří představitelé vašeho i mého oboru jej ztrácejí.“

„Ano, pro takové policajty se práce stává rutinou, trochu okořeněnou pocitem moci,“ usoudila Eva. „A u doktorů k tomu ještě přičtěte prachy.“

„Peníze jsou motivace,“ souhlasila Mirová, „ale takovému doktorovi trvá léta, než splatí finanční investice, které musel do svého studia a praxe vložit. Jsou však jiné, bezprostřednější kompenzace. Zachraňovat životy, Evo, to je ohromná věc. A mít ten talent a schopnosti, je

pro někoho přímo světlem v temnotách. Jak by se mohli cítit jako ostatní, když vložili své ruce do lidského těla a vyléčili je?“

Odmlčela se a zamyšleně upíjela svůj čaj. „A pro některé osobnosti tohoto typu,“ pokračovala jemným, konejšivým hlasem, „to také může být, a často bývá, omluva pro emocionální odstup. To tělo pod mým skalpelem není člověk, ale jen pacient, případ.“

„Úplně jako u policajtů.“

Doktorka Mirová se upřeně zadívala Evě do očí. „Ne u všech. A ti, u kterých to tak není, možná i trpí, ale jsou opravdu jiní. A co se týče tohoto vyšetřování, můžeme se rovnou shodnout na některých základních bodech. Nehledáte někoho, kdo by choval vůči oběti osobní nenávist. Nepohání ho vztek ani krutost. Je to někdo, kdo se ovládá, ví, co chce, má svůj plán a drží si odstup.“

„A nemusí takový být každý chirurg?“ otázala se Eva.

„Ano. Provedl operaci, ze svého hlediska úspěšně. Má rád svou práci, což prokázal tím, že do ní vložil svůj čas a úsilí. Odebírání orgánů a jejich transplantace je mému oboru vzdálená, ale uznávám, že když nemusíme zachovat život dárce, nevyžaduje tato procedura takovou pečlivost. Mistrný řez, zástava krvácení. On je na svou práci pyšný, zřejmě až za hranici arogance. Podle mého názoru se nebojí následků, protože se domnívá, že žádné nebudou. Je nad věcí.“

„Myslíte, že nemá strach z dopadení?“

„Ne, nemá. Anebo má pocit, že ho něco ochrání, v případě, že by jeho činnost byla odhalena. Řekla bych, že je úspěšný, ať už v současnosti pracuje v oboru nebo ne, jistý sám sebou, oddaný svému úkolu a pravděpodobně je ve svých kruzích považován za prominentní osobnost.“

Mirová se opět napila čaje a zamračila se. „Ale asi bych měla mluvit spíš o *nich*. Vaše zpráva uvádí, že u toho byli dva lidé. Řekla bych, že je běžnou praxí přivést si anesteziologa či zkušeného asistenta, který by se postaral o tuto stránku věci, nebo aspoň dalšího chirurga, který se v anesteziologii vyzná.“

„Oni se přece nemuseli starat o to, jestli pacient přežije,“ upozornila Eva. „Ale přesto si myslím, že by si nevybral nikoho, kdo by nepatřil mezi nejlepší. A také to musel být někdo, komu důvěřoval.“

„Nebo kým manipuluje. O němž ví, že je *té věci* absolutně oddaný.“

Eva pozvedla svůj šálek a musela se ovládnout, aby sebou netrhla, když jí došlo, že v něm není káva. „Ale co je to vlastně za *věc?*“

„Co se týče motivu pro odebrání srdce, vidím pouze dvě možnosti. Jednou je zisk, což se nezdá být moc pravděpodobné vzhledem ke zprávě doktora Morrise o zdravotním stavu oběti. Druhá možnost je experiment.“

„Ale jaký by to byl experiment?“

Mirová zvedla ruku a neurčitě jí mávla. „To nevím, ale můžu vám říct, že jako lékařku mě tahle možnost děsí. V divokých dobách městských válek se pokusy na mrtvých a umírajících celkem akceptovaly. Nebylo to v historii poprvé, kdy byly takové hrůzy běžné, ale člověk přece jen doufá, že to bylo naposledy. Tenkrát se to omlouvalo tím, že se při tom dá mnoho naučit a zachránit další životy, ale tady žádná taková omluva neexistuje.“

Odsunula čaj a složila ruce do klína: „Já se jen modlím, Evo, aby zůstalo u toho jediného případu. Protože jestli nezůstane, tak se tu jedná o něco mnohem nebezpečnějšího, než je vražda. Mohlo by jít o nějaké poslání, skryté pod závojem vyššího dobra.“

„Obětujeme několik životů pro blaho mnoha lidí?“ Eva pomalu zakroutila hlavou. „To je přístup, který se zkoušel už mockrát. A vždycky ztroskotal.“

„Ano.“ V klidných očích doktorky Mirové se zračila trocha smutku a trocha strachu. „Ale nikdy dost brzy.“

Kapitola pátá

Život většiny lidí sestává z návyků. Eva doufala, že pokoutní dealer, který s oblibou konzumuje vlastní zboží, nebude výjimkou z tohoto pravidla. Pokud si pamatovala, Ledo trávíval své ubohé dny tím, že oškubával kořeny v Computerherně nebo v Sexcapadách odporného doupěte zvaného Gametown.

Domnívala se, že pár let v lochu nejspíš jeho rekreační choutky nezměnilo. Domy v břiše města byly oslizlé svinstvem, ulice zaneřáděné odpadky. Když tam jednou přepadli posádku recyklačního vozu, polámali jí kosti a vůz zdemolovali, vyškrtl nadřízený orgán tuto oblast čtyř bloků ze svého seznamu. Žádný městský zaměstnanec si netroufal vypravit se do tohoto místa, neblaze proslulého jen jako Square, bez výstroje k pouličním bojům a bez bouchačky. Také to měli potvrzeno ve smlouvě.

Eva si pod bundu navlékla neprůstřelnou vestu a totéž přikázala Peabodyové. Před podříznutím hrdla by je sice neochránily, ale nůž namířený na srdce by to zastavilo.

„Mějte bouchačku v pohotovosti," nařídila Eva. Peabodyová se jen prudce nadechla, ale neřekla nic.

Prověrka kultů, které by mohly mít něco společného s vyšetřovanou vraždou, nepřinesla Peabodyové nic nového. Ulevilo se jí. Po tom, co už jednou s tímhle druhem teroru a masakrů zažila, se ráda zřekla toho potěšení mít s nimi něco společného podruhé.

Ale když vjely do Square, měla pocit, že by se tu pár krvežíznivých vyznavačů Satana dalo objevit na každém kroku.

Ulice nebyly prázdné, ale panoval v nich klid. Aktivita tu probíhala až za tmy. Těch pár jedinců, kteří postávali mezi dveřmi nebo bloumali po chodnících, mělo oči na stopkách a v pohybu a ruka v kapse svírala lecjakou zbraň.

Asi uprostřed bloku uviděly expresní taxík, převrácený na střechu jako bezmocná želva. Okna byla roztřískaná, pneumatiky servané a na bocích už bylo nasprejováno pár zajímavých sexuálních nabídek.

„Ten řidič musel být úplný blázen, když sem byl ochotný zavézt zákazníka," zamumlala Eva a objela opuštěné auto.

„A co jsme potom my?“ zeptala se Peabodyová.

„My jsme ostrý policajtky,“ zašklebila se Eva a všimla si, že ač graffiti vypadá docela čerstvé, žádná krev tam vidět není.

Zahlédla dva hlídkové androidy v plné polní, kteří se sem vydali v obrněném policejním autě. Přidržela odznak u okénka a mávla na ně, aby zastavili.

„Řidič z toho vyvázl?“ křikla na ně.

„Drželi jsme se v blízkosti a snažili se rozehnat dav.“ Android na místě pro spolujezdce se trochu usmál. Sem tam nějaký expert naprogramoval hlídkovému androidovi smysl pro humor. „Řidiče jsme zachránili a dopravili ho za hranici okrsku.“

„Auto je ovšem na mraky,“ poznamenala Eva. „Znáte Leda?“

„Ano, madam,“ přisvědčil android. „Odsouzen za výrobu a distribuci narkotik.“ Zase ten slabý úsměv. „Propuštěný.“

„Jo, chápu. Teď je z něj opora společnosti. Pořád se potlouká kolem Gametownu?“

„Je známo, že toto zábavní středisko s oblibou vyhledává.“

„Nechám tady své auto. A chci, aby zůstalo pohromadě, než se vrátím.“ Zapojila všechny pojistky proti krádeži a vandalismu, alarmy a výstražná zařízení, pak vystoupila z vozu a vyhlédla si svou obět.

Byl to vyčouhlý mladík s křivým pohledem. Usrkával bezmyšlenkovitě pivo z hnědé láhve. Opíral se o otlučenou zeď ozdobenou nabídkami sexuálních aktivit, vyznívajících v podobném duchu jako ty na převráceném autě. Obsahovaly řadu gramatických chyb, ale názorné ilustrace byly na úrovni.

Zatímco Peabodyová měla co dělat, aby jí srdce nevylétlo z krku, Eva se k mladíkovi vydala a pohlédla mu zblízka do obličeje. „Vidíš ten auťák?“

Ústa se mu zavlnila v úšklebku. „Nejspíš je to kára nějaký policajtský děvky.“

„To máš zatracenou pravdu.“ Popadla ho za zápěstí volné ruky a zkroutila mu ji, dřív než ji stačil strčit do kapsy. „A kdyby se náhodou ukázalo, až se vrátím zpátky, že na tu káru policajtský děvky někdo jen šáhnul, nakopám ti koule až do krku, pak ti je omotám kolem chřtánu a zaškrtím tě s nima. Rozuměls?“

Už se nešklebil. Do tváří se mu vehnala krev a v očích doutnal vztek. Ale přikývl.

„Dobrá.“ Eva ho pustila, ustoupila zpátky, pak se otočila a bez jediného ohlédnutí kráčela pryč.

„Ježíšmarjá, Dallasová! Jéžišku. Proč tohleto děláte?“

„Protože je to dobrá investice, která nám zajistí, že budeme mít v čem odsud odjet. Tenhle týpek se nechce zaplést s policajty. Má jen špinavý myšlenky. Obvykle,“ dodala Eva s tajeným úsměškem, když začaly sestupovat po zasviněném železném schodišti do podzemí. ,

„To snad je vtip, ne? Haha?“ zeptala se Peabodyová a sevřela zbraň u boku.

„Dávejte si bacha na záda,“ doporučila jí mírně Eva, a už se nořily do šerého newyorského podbřišku, osvětleného jen bledou září barvy moče.

To svinstvo se patrně někde musí pěstovat, uvažovala Eva. A tady to je pro ně úrodná půda. Dole, pod ulicemi, bez vzduchu, v tom hlubokém, plesnivém světě kurev bez koncese a beznadějných fetáků.

Vždycky jednou za pár let vyvolala radnice pozdvižení okolo očisty podzemí. Vždycky jednou za pár let se o něm na všech televizních kanálech rozpředly debaty a zazněla slova odsouzení. Policie a bezpečnostní útvary příležitostně provedly rychlou přiblblou razii, sebraly a strčily do vězení pár ztroskotanců a na den nebo dva zavřely několik nejhorších bloků.

Eva se svého času zúčastnila jako pochůzkářka jedné takové šťáry, a dodnes nemohla zapomenout na tu neuvěřitelnou hrůzu, na výkřiky, záblesky nožů a puch z domácky vyráběných lektvarů.

Nezapomněla, že jejím školitelem byl tenkrát Feeney, tak jako je ona dnes školitelkou Peabodyové. To on ji tím vším protáhl.

Teď kráčela rozhodným krokem, ale očima stále rejdila na obě strany.

Zazněla hudba: hrubé dunivé zvuky, které narážely do zdí a zavřených dveří klubů. Tunely nebyly vytápěné, dnes už ne, a dech se srážel do bělavých obláčků, než se ztratil ve žlutavém světle.

Vysloužilá prostitutka v odřeném kožíšku si vyřizovala finanční transakce s jakýmsi obstarožním kořenem. Oba se na Evu zadívali, ale pak uviděli uniformu Peabodyové a vytratili se, aby si to vyřešili někde jinde.

V jedné z uzoučkých uliček zapálil někdo v barelu oheň. Okolo se tísnili chlapi a měnili kredity za malé balíčky drog. Jakmile se Eva

objevila na začátku uličky, všechen pohyb ustal, ale ona jen prošla kolem.

Mohla riskovat akci, při níž by praskaly kosti a tekla krev, zavolat posily, rozvášnit je. A oni nebo jim podobní by za soumraku u čadícího ohníčku už zase kšeftovali se smrtí.

Smířila se s tím, že všechno se změnit nedá, že jsou věci, které se prostě nedají napravit.

Sledovala hadovité zákruty tunelu a náhle se zastavila, protože spatřila zářící světla Gametownu. Mrkající červené a modré žárovky nevypadaly nijak slavnostně, tlumil je mrtvolně žlutý přísvit shora. Všechno jí připadalo nějak beznadějné, jako ta zestárlá děvka, kterou minula v tunelu.

A připomnělo jí to jiné oslnivé světlo, rudě blikající proti špinavému oknu posledního zahnojeného pokoje, který sdílela se svým otcem. Ještě než ji tenkrát naposledy znásilnil.

Než ho zabila a to zmlácené malé děvčátko zanechala za sebou.

„Madam?“

„Nepamatuju si na ni,“ zamumlala Eva, jak se přes ni přelévaly staré vzpomínky a chtěly ji utopit.

„Na koho? Poručíku? Dallasová?“ Peabodyovou polekal prázdný pohled Eviných očí a začala se rozhlížet všude kolem sebe. „Koho vidíte?“

„Ale nikoho,“ odsekla Eva, protože ji dopálilo, jak se jí pod vlivem záblesku paměti rozechvěly svaly kolem žaludku. Něco v ní muselo spustit ty vzpomínky, i strach a vinu, které připlouvaly s nimi. „Nikoho,“ opakovala. „Dovnitř jdeme spolu. Buďte pořád vedle mě, sledujte moje pohyby. Kdyby se to nějak zamotalo, vykašlete se na předpisy. Nandejte jim to.“

„Ach, to si pište.“ Peabodyová bolestně polkla, postoupila nahoru ke dveřím a postavila se těsně vedle Evy.

Byla tam spousta hracích automatů. Zaznívaly od nich výkřiky, úpění i salvy smíchu. Byly tam i dva holografické panely – jeden z nich ovládal mladíček s vyholenou lebkou a s těkavýma očima, který střílel střídavě na římského gladiátora, na teroristu městských válek nebo na děsivou příšeru. Eva se nenamáhala sledovat, jak dopadne první kolo.

Jakožto živé zpestření sloužil zápasnický ring. Tam na sebe vrčely a válely se po sobě dvě ženské s obrovskými umělými ňadry a s těly lesknoucími se olejem.

Stěny oživovaly obrazovky, na nichž probíhala nejrůznější sportovní utkání, odehrávající se na Zemi i mimo planetu. Uzavíraly se sázky. Utrácely peníze. Míhaly se pěsti.

I tohle všechno Eva ignorovala a razila si cestu přes prostranství okolo privátních kabin, kde pili a hráli své hry štěstí nebo zručnosti v přísné samotě stálí zákazníci, a pokračovala okolo baru, kde zamračeně dřepěli zase další, až do následujícího sektoru, na jehož horizontu tiše a temně hrála hudba.

Tam stálo seřazeno tucet kulečníkových stolů jako rakve, světla na obvodu zablikala, když do sebe koule ťukly nebo prudce narazily. Polovina stolů byla prázdná, ale u těch, kde se hrálo, byly v sázce značné sumy peněz.

Černý muž s lesknoucí se holou lebkou, na níž se kroutil vytetovaný zlatý had, měřil síly s jednou z domácích androidek. Byla vysoká, statná a na sobě měla neonově zelené kousíčky oděvu, které jí zakrývaly právě tak bradavky a rozkrok. U boku jí visela dýka s nechráněným ostřím, úzkým jako tužka.

U jednoho stolu úplně vzadu Eva vypátrala Leda, který s dalšími třemi muži hrál podle všeho nikdy nekončící partii. Ze samolibého úsměvu na Ledově tváři a chmurného výrazu těch ostatních se dalo snadno uhodnout, kdo vyhrává.

Eva prošla nejdříve okolo androidky a všimla si, že snad varovně, snad ze zvyku, sáhla po své bodné zbrani, zatímco hadí potetovanec mumlal něco o policajtských mrchách.

Byla by z toho mohla vyvodit důsledky, ale Ledovi by to zdržení mohlo dát šanci na útěk. A jí se nechtělo honit ho podruhé.

U stolů postupně umlkala konverzace, bylo slyšet jen mumlání sprostých slov nebo otrávených poznámek. A stejně jako androidku vedla Evu její druhá přirozenost k tomu, že rozevřela bundu a zabrnkala prsty po zbrani.

Ledo se skláněl nad stolem, na zakázku vyrobené tágo se stříbrnou špičkou namířené na pět čekajících koulí. Při levém okraji zablikalo signální světlo. Jestli správně zamíří a ten šťouch se mu podaří, vyhraje dalších padesát kreditů.

Zatím nebyl ani opilý, ani zfetovaný. Během hry se svých produktů nikdy nedotkl. Byl ve formě jako nikdy, kostnaté tělo v pohotovosti, světle slámové vlasy sčesané dozadu z mléčně bílého obličeje. Jen jeho oči měly barvu, byly čokoládově hnědé a na okrajích přecházely do růžova. Chybělo mu jen pár krůčků k tomu, aby se sám stal jedním z těch smradlavých feťáků, které obsluhoval.

Jestli bude pokračovat ve svém návyku, jeho zrak už nebude dost ostrý, aby se trefil do koule.

Eva ho nechala zahrát. Ruce se mu lehce třásly, ale vyrovnal je vahou svého tága. Bliklo světlo, zazněl zvonek pro skóre, a pak koule přefrčela zelené sukno a propadla hladce do otvoru.

Ačkoli byl Ledo natolik chytrý, aby nedal najevo svou radost, přece jen mu, když se narovnal, přelétl přes tvář spokojený úšklebek. A pak zavadil pohledem o Evu. Nedokázal si hned uvědomit, kdo to je, ale viděl dost, aby rozeznal poldu.

„Ahoj, Ledo. Potřebuju si s vámi promluvit."

„Nic jsem neproved. A mám tady rozjetou hru."

„Vypadá to, že si budete muset dát pauzu." Pokročila dopředu a pak pomalu přesunula zrak na hroudu masa, která se k ní valila.

Ten chlapík měl kůži v barvě mědi a hrudník široký jako celý stát Utah. Když zvedla pohled k jeho obličeji, malinko ji zamrazilo.

Obě obočí měl propíchnutá a ozdobená zlatými kroužky. Stříbrné špičáky byly vybroušené do hrotů, které se zaleskly, když odhalil rty. Byl nejméně o třicet centimetrů vyšší než ona a o dobrých čtyřicet kilo těžší.

Její první myšlenka byla: Páni, ten je tedy perfektní! Usmála se na něj.

„Jděte mi z cesty," pronesla mírně, téměř laskavě.

„Máme rozehráno." Jeho hlas zaduněl jako hrom nad kaňonem. „Zavostávám za tímhle sráčem vo pět stováků. A hra neskončí, dokavád nebudu mít možnost je dostat zpátky."

„Jen co si s tím sráčem promluvím, můžete se zase vrátit ke hře."

Teď už se neobávala, že jí Ledo uteče. Nepodaří se mu to, dokud ho další dva hráči drží v šachu a svírají mu jeho vyčouhlá ramena. Ale ta hrouda masa v cestě do ní lehce strčila a znovu vycenila tesáky.

„My tady žádný policajtský ksindly nechceme." Zase do ní strčil. „My tady policajty *žerem*."

„No, v tom případě…“ Ustoupila o krok a pozorovala, jak se mu v očích vítězoslavně zablesklo. A tu Eva, mrštně jako had, popadla Ledovo drahocenné tágo a vrazila jeho špičatý konec do toho měděně zbarveného břicha. Když zařičel a zlomil se v pase, rozmáchla se tágem jako baseballovou pálkou.

Jak se ze strany pěkně zprudka seznámilo s jeho hlavou, ozvalo se uspokojivé zapraštění. Obr se zapotácel, divoce zatřásl hlavou a s očima zalitýma krví šel po ní.

Nakopla ho kolenem mezi nohy a pozorovala, jak se mu barva v obličeji mění ze zářivě měděné v mrtvolně šedou. Pak se pomalu začal skládat na zem.

Eva mu ustoupila z cesty a rozhlédla se po místnosti. „Tak co, ještě má někdo chuť sežrat policajtku?“

„Vy jste mi zlomila tágo!“ Ledo se téměř rozplakal, vrhl se dopředu a popadl svého miláčka. Držadlo švihlo jako péro vzhůru a strefilo se Evě do lícní kosti. Před očima se jí roztancovaly hvězdičky, ale ani nemrkla.

„Ledo, ty prevíte –“ začala.

„Moment.“ Muž, který se náhle objevil, vypadal jako nějaký úředník, který kdesi v ulicích tam nahoře a o několik bloků na sever úspěšně šplhá vzhůru po společenském žebříčku. Byl štíhlý, elegantní a čistý.

Souvislá vrstva špíny, která jako by tu všechno pokrývala, se ho zřejmě nijak netkla.

Eva, která jednou rukou stále zadržovala Leda, se otočila a ukázala svůj odznak. „S vámi momentálně žádný problém nemám. Chcete na tom snad něco změnit?“

„Ale vůbec ne…“ Mrkl jasně modrýma očima na odznak, pak na její tvář, a nakonec je stočil na Peabodyovou, která stála v pozoru. „…poručíku,“ dokončil svou větu. „Náš podnik bohužel málokdy poctí taková vzácná newyorská návštěva. Moje zákazníky to zřejmě zaskočilo.“

Sklopil oči k muži, který stále ještě skučel na podlaze. „Po všech stránkách,“ dodal. „Já jsem Carmine a patří mi to tady. Co pro vás mohu udělat?“

„Vůbec nic, Carmine. Já si jen potřebuji promluvit s jedním z vašich… zákazníků.“

„A určitě byste na to ráda měla trochu klidu. Co kdybych vás zavedl do některého z našich soukromých pokojů?“

„To by od vás bylo prostě roztomilé, Carmine. Peabodyová?“ Eva vyrvala Ledovi tágo z rukou a předala jí ho. „Moje asistentka vám půjde v patách, Ledo. Jestli nebudete držet krok, možná by mohla zakopnout a tohle drahocenné tágo by mohlo skončit ve vašem žaludku.“

„Já sem nic neproved!“ Ledo téměř kvílel, ale následoval Evu, kterou Carmine vedl k řadě dveří za závěsem.

Jedny otevřel a pokynul jí: „Mohu pro vás udělat ještě něco, poručíku?“

„Jen se pokuste trochu zchladit hlavy těm svým zákazníkům, Carmine. Nikdo z nás přece nechce, aby to tady pročesal oddíl newyorské policie, nebo ano?“

Vzal její varování s úklonou na vědomí a pak je opustil. Eva postrčila kvílejícího Leda dovnitř. „Peabodyová, zůstaňte na stráži. Jak se na vás někdo jen ošklivě koukne, máte mé svolení použít zbraň.“

„Ano, madam.“ Peabodyová přendala tágo do levé ruky, pravou položila na bouchačku a opřela se zády o stěnu.

Eva vešla dovnitř a zavřela dveře. Jako známku ubytovací kategorie by ta místnost dostala nulu. Bylo tu úzké lůžko, upatlané zrcadlo a hrubá podlaha. Ale bylo to soukromí.

„Takže, Ledo.“ Eva se dotkla prsty rány na tváři – ne snad proto, že by ji pálila, i když popravdě pálila jako čert, ale hlavně tím gestem chtěla docílit, aby se Ledo začal klepat strachy před odvetou. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Já sem čistej,“ vypálil honem. Musela se uchechtnout, ale jen tiše a drsně.

„Nepodceňujte mou inteligenci. Vy byste nebyl čistej ani po šestidenním pobytu v dekontaminační komoře. Víte, co znamená tohle?“ poklepala prstem na své poranění. „Napadení veřejného činitele mi dává právo vás na místě prohledat, nechat vás zatknout a vyžádat si povolení k prohlídce vašeho pelechu.“

„Poslyšte, Dallasová, mějte rozum.“ Ledo obrátil obě ruce dlaněmi vzhůru. „To bylo přece nedopatření.“

„Možná, že bych to byla ochotná takhle posuzovat, Ledo. A možná, že to i udělám, pokud mě ovšem přesvědčíte, že máte dobrou vůli spolupracovat.“

„To je hotovka, Dallasová. Co byste si přála? Trochu Jazzu, Pokouřeníčka, Extáze?“ Začal se hrabat v kapsách. „Zadarmiko, od vás bych nevzal ani ň. Ale teď zrovna tady nic nemám. Přinesu to.“

Přimhouřila oči do úzkých štěrbinek. „Poslyšte, Ledo, opovažte se vytáhnout z kapes cokoli kromě svých prstů. Vy jste ještě větší idiot, než jsem si myslela. A to jsem váš mozeček odhadovala na velikost vlašského ořechu.“

Ruce se mu zastavily. Nechápavě se na ni podíval. Pak se pokusil o mužné zachechtání a zvedl prázdné ruce do výšky. „Řekla jste to správně, Dallasová, dlouho jsme se neviděli. Asi jsem zapomněl, jak se koukáte na fet. Tak nic ve zlým.“

Neřekla na to ani slovo, jen se na něj upřeně dívala, až mu nad horním rtem vystoupily kapičky potu. Však už se postará, aby ho při nejbližší příležitosti dostala znovu za mříže. Ale teď má políčeno na větší rybu.

„Jo, tak vy teda… vy chcete informace? Ale já přece nejsem váš práskač. Nikdy jsem pro žádnýho policajta nebonzoval, ale jsem ochotnej vám informace prodat.“

„Prodat?“ zeptala se chladně.

„No tak teda dát.“ Konečně mu to v jeho mozečku začalo docházet. „Ptejte se, dyž budu vědět, povím. Platí?“

„Tohle už je lepší. Snooks.“

„Ten dědek s kytkama?“ Ledo pokrčil chabými ramínky. „Někdo ho podříz, sem slyšel. Něco z něj vykuchal. S takovejma věcma já nemám nic společnýho.“

„Vy jste s ním kšeftoval.“

Ledo dělal co mohl, aby vypadal tajnůstkářsky. „No, sem tam jsme spolu nějakej ten kšeftík měli.“

„Jak vám platil?“

„Vobčas si vyžebral nějakej ten kredit nebo prodal ty svý kytky a takový krámy. Vždycky něco schrastil, když měl chuť si pošmáknout – což bylo často.“

„Podvedl někdy vás nebo nějakého jiného dealera?“

„Né. Těmhle bezdomovcům nemůžete nic dát, dokud nevysolej na dřevo. Nedá se jim věřit. Ale tendle Snooks, ten byl oukej. Nikomu nevadil. Hleděl si jen svýho. Co já vim, tak po něm nikdo nešel. Dobrej zákazník, žádný trable.“

„Vy obhospodařujete tu oblast, kde většinou spával?“

„No, musím se nějak živit, Dallasová.“ Když ho znovu probodla pohledem, poznal, že střelil vedle. „No tak jo, působil jsem tam. Je to většinou můj píseček. Zajdou tam sice občas i jiný, ale nepřekážíme si. Svobodný vobchodování.“

„A neviděl jste tam v poslední době někoho, kdo vypadal, jako kdyby tam nepatřil, kdo by se třeba vyptával na Snookse nebo na podobné lidi?“

„Jako třeba ten v tom nóbl vohozu?“

Evě poskočilo srdce, ale opřela se jen lhostejně o zeď. „Kdo? V jakém ‚nóbl vohozu‘?“

„Ále, jednou v noci se tam vobjevil chlápek, vyfiknutej vod hlavy k patě. Takový ty nenápadný hadry, dyť víte. Prohlížel si mě.“ Ledo už se teď cítil volněji, usedl na úzkou postel a přehodil jednu tyčkovitou nohu přes druhou. „Nejdřív jsem myslel, že si nejspíš nechce kupovat fet blízko svýho domova, že jo? A kvůli tomu že se vypravil do slumů. Ale po tom von nešel.“

Eva čekala, zatímco se Ledo bavil tím, že si nípal kůžičku kolem nehtů. „A co tedy sháněl?“

„Hádám, že Snookse. Nejdřív mi ten štramák popisoval, jak vypadá, ale to mně nic neříkalo. Bezdomovci obyčejně vypadaj jeden jak druhej. Ale pak povídá, že tenhle by měl malovat vobrázky a dělat kytky, a tak mi došlo, že de vo Snookse.“

„A řekl jste mu, kde má Snooks svůj kutloch?“

„No jasně, proč by ne?“ Začal se smát, ale pak se jeho mrňavý mozeček vzepjal k horečným dedukcím. „Ženská, do prdele, snad nechcete říct, že tenhleten sekáč rozkuchal Snookse? Co by z toho asi tak měl? Koukejte, Dallasová! V tomhle já nejedu. Nějakej nádhera se mě zeptá, kde chrápe jistej bezdomovec, a já mu to povím. Proč bych nepověděl, no ne? Jak můžu vědět, že má v oumyslu někoho zamordovat?“

Seskočil z postele a už se zase potil. „Na mě nemůžete nic hodit. Já jsem s tím hajzlem jenom mluvil, to je všecko.“

„Jak vypadal?“

„Co já vím? Dobře.“ Ledo zoufale rozhodil rukama. „Vyfiknutej. Dobrej vohoz. Celej nablejskanej.“

„Věk, rasa, výška, váha.“

„Ženská, ženská.“ Ledo si vjel rukama do vlasů a začal chodit po malé místnůstce. „Já ho zas tak nevomerčil. Taky už je to pár dní, asi tři. Bílej džentlas?“ Vyslovil to jako otázku a úpěnlivě se na Evu zahleděl. Ta však na něj jen koukala. „Myslím, že jo, že byl podle všeho bílej. Víte, já si všímal toho jeho kabátu. Dlouhej černej kabát to byl. Vypadal vopravdu teplej a měkkej.“

Trouba, to bylo všechno, co si Eva dokázala pomyslet. „Když jste s ním mluvil, musel jste na něj koukat nahoru nebo dolů nebo rovně?“

„Jo aha… nahoru!“ Rozzářil se jako dítě, když správně rozluští slovo ve slabikáři. „Jo, byl to čahoun. Ale do vobličeje jsem mu neviděl, Dallasová. Chápejte, byla už tma a nesvítilo tam žádný světlo nebo tak. Na hlavě měl klobouk a ten kabát upnutej až nahoru. Byla zima jako v psírně.“

„Nikdy předtím jste ho neviděl? Nebo potom?“

„Ne, akorát ten večer. Sou to dva nebo tři dny. Jen tenkrát.“ Ledo si přejel hřbetem ruky přes ústa. „Nic jsem neproved.“

„Tohle byste si měl nejspíš nechat vytetovat na čelo, Ledo, abyste to nemusel opakovat každých pět minut. Já jsem s vámi pro tuto chvíli hotová, ale chci, abyste byl k dosažení, kdybych s vámi ještě potřebovala mluvit. Kdybych vás měla někde honit, hrozně by mě to naštvalo.“

„Budu se motat tady kolem.“ Tak ohromně se mu ulevilo, že se mu oči leskly slzami. „Každej ví, kde mě může najít.“

Už se chystal zmizet, ale Eva mu sevřela paži, až ztuhl jako rampouch. „Ledo, jestli toho ohozenýho chlápka nebo někoho podobnýho uvidíte, hned se mi ozvěte. Dejte pozor, ať ho neodradíte, jen pohněte zadkem a nechte mi vzkaz.“ Pousmála se na něj tak, že se mu zase udělalo nanic. „Každý ví, kde mě najde.“

Už otvíral pusu, ale pak usoudil, že chladný pohled v jejích očích ho varuje, aby se neodvážil požadovat za své práskačství odměnu. Třikrát pokývl hlavou, a když otevřela dveře, vypadl ven.

Peabodyová povolila napjaté břišní svaly, teprve když už zase seděly ve svém autě a byly o tři bloky dál na východ. „No, to teda byla

sranda," prohlásila důrazně. „Příště si pro změnu seženem pár žraloků a půjdem si s nimi zaplavat."

„Držela jste se, Peabodyová."

Svaly, které se sotva uvolnily, se teď zachvěly blahem. Tohle byl od Evy vrcholný policajtský kompliment. „Málem jsem se podělala strachy."

„Protože nejste žádný idiot. Kdybyste byla idiot, nejezdila byste se mnou. Teď už aspoň víme, že chtěli speciálně Snookse," uvažovala Eva. „Ne prostě nějakého bezdomovce a ne jakékoli srdce. Chtěli jeho a jeho srdce. Co na něm viděli tak zvláštního? Vytáhněte zase ta jeho data a přečtěte mi je."

Eva naslouchala faktům, jednotlivým mezníkům v životě člověka, od narození až po zánik, a zavrtěla hlavou. „Něco tam musí být. Přece ho sakra nevytáhli z klobouku. Třeba nějaká rodinná záležitost…" Nechávala si tu teorii procházet hlavou. „Některé z dětí nebo vnoučat, naštvané kvůli tomu, že zmizel a vykašlal se na ně. Srdce. Mohl by to být symbol."

„Tys mi zlomil srdce, tak já si vezmu tvoje?"

„Něco takového." Rodinné vztahy, všechny ty odstíny lásky a nenávisti, ji vždycky mátly a znepokojovaly. „Zkusím zavrtat do té familie, trochu si tu myšlenku prověříme, když už pro nic jiného, tak abychom ji mohly vyloučit."

Zajela znovu na místo činu. Nejdřív obhlížela okolí. Policejní senzory byly pořád ještě na místě, všechno zajištěné. Zřejmě tady v okolí nebyl nikdo tak šikovný nebo zkušený, aby je dokázal překročit a dostat se k něčemu, co ze Snooksova doupěte zbylo.

Na rohu spatřila vznášecí kluzák stánkařů, kteří se nešťastně choulili v kouři z grilu. Neměli zrovna čilý provoz.

Opodál bezcílně bloudila dvojice žebráků. Okolo vychrtlých krků měli viditelně zavěšené žebrácké licence. Pravděpodobně falešné, domnívala se Eva. Na druhé straně ulice se bezdomovci a blázni tlačili kolem ohníčku v barelu, který podle všeho vydával víc zápachu než tepla.

„Dejte řeč s těmi stánkaři," nařídila Eva Peabodyové. „Ti toho vidí víc než kdokoli jiný. Třeba budeme mít štěstí. Já si chci ještě jednou prohlédnout ten kutloch."

„Tak jo, ale vsadila bych se, že by se jim spíš rozvázaly jazyky, kdybych si od nich koupila sójaburger.“

Eva, která vystupovala z druhé strany vozu, jen svraštila obočí: „To musíte být vážně zoufalá, když máte odvahu vložit do úst cokoli, co pochází tady z těch končin.“

„To teda jsem,“ přisvědčila Peabodyová, nahrbila ramena a odhodlaně se vydala směrem ke grilu.

Když Eva odkódovávala senzory, aby mohla projít, cítila, jak ji zezadu propalují pohledy plné vzteku, odporu, zmatku a bídy. Cítila každý stupeň zoufalství a naděje, která se plazila po zaneřáděných ulicích a zalézala jí pod kůži.

Snažila se na to nemyslet.

Odsunula stranou potrhanou deku a vnořila se do bedny. Vytrvalý pach zkázy a smrti ji přiměl, že prudce sykla mezi zuby.

Kdo jsi byl, Snooksi? Cos byl zač?

Uchopila svazeček papírových květů, pokrytý teď tenkou vrstvou prášku, který tady rozptýlili lidé od kriminálky; když snímali otisky. Odborně vysáli všechny vlasy, chlupy, vlákna, tekutiny, mrtvé buňky, které se oddělují z těla. Pokud tu byly nějaké saze, špína, bláto, všechno se muselo prověřit. Roztřídit, analyzovat, identifikovat.

Eva se ale nedomnívala, že jí cokoli, co tu technici mohli nalézt, dokáže odpovědět na její otázky.

„Byl jsi pečlivý,“ promlouvala tiše k vrahovi. „Byl jsi pořádný. Nic jsi tady ze sebe nezanechal. Nebo sis to aspoň představoval.“

Jak oběť, tak vrah po sobě vždycky něco zanechají. Nějaký otisk, nějakou ozvěnu. A ona věděla, jak hledat a naslouchat.

Přijeli elegantním autem, uprostřed noci, uprostřed zimy. Teple a vkusně oblečení. Nevplížili se, nesnažili se maskovat.

Arogance.

Nepospíchali, neměli z ničeho strach.

Sebedůvěra.

Odpor. Ten museli přece jen pocítit, když odhrnuli závěs a puch je uhodil do nosu. Ale doktoři jsou vlastně na nepříjemné pachy zvyklí, usoudila.

Měli masky. Chirurgické masky. A na rukou museli mít rukavice nebo ochranný sprej. Sterilita? Ale vždyť to všechno byla jen rutina, říkala si, protože přece nevadilo, jestli pacient přijde k úhoně. Určitě

potřebovali také světlo. Něco silnějšího a jasnějšího než mihotavý plamen ohořelé svíčky nebo baterku, kterou měl Snooks v jedné ze svých křivých polic.

Měli to v doktorské brašně, předpokládala. Velmi silnou minilampu. Mikrobrýle. Laserový skalpel a další specializované nástroje.

Probudil se tenkrát? byla by ráda věděla. Vynořil se byť jen na moment ze spánku, když nad ním Zazářilo světlo? Měl vůbec nějaký čas na přemýšlení, na údiv, na strach, než mu injekční jehla probodla kůži a odeslala ho do spánku?

A pak už to byla jen odborná práce. Jenže tu si ona nedovedla představit. Nevěděla pranic o postupech, jakými lékaři otvírají těla. Ale představovala si, že to tak muselo být. Maximální rutina.

Pracovalo se rychle, odborně, mlčenlivě.

Jak jim asi bylo, když drželi v rukou lidské srdce?

Byla to také jen všední záležitost, nebo jim to v duši vzbudilo záchvěv moci, vítězství a slávy? Domnívala se, že ano. I kdyby to bylo jen na pouhý okamžik, musel se on nebo ona v té chvíli cítit jako Bůh.

Bůh natolik pyšný, že si dá načas a věnuje svůj talent perfektnímu provedení práce.

A to jsou ty věci, které za sebou zanechali, uvažovala. Pýcha, arogance a chladnokrevnost.

Oči měla stále ještě soustředěně přivřené, když se ozval její videofon. Odložila papírové květiny a sáhla po něm.

„Dallasová!“

Na obrazovce plula Feeneyho truchlivá tvář. „Našel jsem dalšího, Dallasová. Snad aby ses na něj radši přijela podívat.“

Kapitola šestá

„Erin Spindlerová,“ začal Feeney a kývl směrem k obrazu na plátně v jedné z malých zasedaček policejního ústředí. „Rasa smíšená, žena, věk sedmdesát osm, koncesovaná společnice, už na odpočinku. V poslední době provozovala malou stáj takových děvenek. Všechny pracovaly na ulici. Občas dostávala od úřadů obsílky. Některé ty její kurvičky měly prošlé koncese nebo se nedostavily k pravidelným lékařským prohlídkám. Párkrát byla popotahovaná, že ušila boudu na nějakého kořena, ale vykroutila se z toho.“

Eva si prohlížela obrázek. Ostrá hubená tvář, zažloutlá plet, tvrdé oči. Plochá ústa se svěšenými nespokojenými koutky. „V které sekci pracovala?“

„Dolní East Side. Začala nahoře ve městě. Zdá se, že před takovými padesáti lety mohla být docela třída. Pak se dala na drogy a šla dolů.“ Pokrčil rameny. „Potrpěla si na Jazz a to není nahoře ve městě zrovna levná záležitost. Když jí bylo čtyřicet, už si nezapisovala objednávky do diáře, ale balila zákazníky na ulici.“

„Kdy byla zavražděna?“

„Před šesti týdny. Jedna z těch je.jích děvenek ji našla v jejím bejváku na Dvanácté.“

„Vzali jí srdce?“

„Ne. Ledviny.“ Feeney se otočil a promítl na plátno další obrázek se všemi údaji. „V jejím domě není bezpečnostní služba, takže nemáme žádný záznam o tom, kdo šel dovnitř a kdo ven. Vyšetřovatel nedošel k jasnému závěru, jestli tam vraha pustila sama, nebo jestli se tam vloupal. Žádné známky zápasu, žádné sexuální napadení, žádná zjevná krádež. Oběť byla nalezena v posteli, bez ledvin. Pitva odhadla dobu smrti na dvanáct hodin před nalezením mrtvoly.“

„V jakém stavu je vyšetřování případu?“

„Není uzavřeno.“ Feeney se odmlčel. „A je u ledu.“

„Co tím k čertu myslíš, že *je u ledu?*“

„Myslel jsem si, že na tohle tě dostanu.“ Stiskl rty a promítl další údaje. „Hlavní vyšetřovatel – jedna skopová hlava jménem Rosswell, který patří do stodvaašedesátky – udělal závěr, že oběť zabil nějaký

dožraný kunčaft. Rozhodl, že motiv případu se dá těžko odhadnout a že další vyšetřování nestojí oddělení za čas a námahu.“

„Říkáš – stodvaašedesátka? To je útvar Bowersové. To si tam ty idioty pěstujou, nebo co? Peabodyová!“ vyštěkla, ale ta už měla v ruce svůj videofon.

„Ano, madam, spojím se s Rosswellem ze stodvaašedesátky. Předpokládám, že si ho co nejdřív předvoláte na koberec.“

„Chci mít jeho zatracený zadek ve své kanceláři nejpozději za hodinu. Dobrá práce, Feeney. Díky. Máš ještě někoho?“

„Tohleto byla v místě jediná, která odpovídá. Myslel jsem si, že na to budeš chtít hned skočit. Pověřil jsem McNaba, aby y hledání pokračoval.“

„Řekni mu, ať mi hned zavolá, kdyby se něco objevilo. Můžeš mi všechna tahle data přehodit do mého úředního i osobního počítače?“

„Už jsem to udělal.“ Pak se Feeney s poťouchlým úsměvem zatahal za ucho. „V poslední době jsem si neužil moc srandy. Vadilo by ti, kdybych byl u toho; až si podáš Rosswella.

„Ale vůbec ne. Vlastně, proč bys mi nepomohl?“

Oddechl si. „Doufal jsem, že to řekneš.“

„Provedem to tedy přímo na místě. Peabodyová?“

„Rosswell se bude hlásit za hodinu, poručíku.“ Aby nedala najevo uspokojení, věnovala se uklízení svého videofonu. „Dalo by se myslím říct, že je z vás pěkně vyděšený.“

Eva se pomalu a chmurně pousmála. „To by měl. Budu ve své pracovně. Dejte mi vědět, až přijde.“

Když vcházela dovnitř, zazvonil jí videofon. Roztržitě se ohlásila, protože se nejdřív vrhla na zásuvky, jestli by tam nenašla něco, co by se podobalo jídlu.

„Ahoj, poručíku.“

Dopadla do židle, aby pokračovala v průzkumu, a když mrkla na obrazovku, zjistila, že je to Roarke. „Někdo mi zase ukradl mé tyčinky,“ postěžovala si.

„Policajtům se nedá věřit.“ Když jen zavrčela, přimhouřil oči. „Pojď blíž.“

„Hmm.“ Sakra, kdyby tak našla tu tyčinku. „Cože?“

„Kdes ji vzala?“

„Vzala co? Aha! Tak tuhletu jsi nenašel, že jo, ty bídný zloději!“ A vítězně vytáhla tyčinku Gooy zpod složky žlutých papírů.

„Evo, kde sis tak poškrábala tvář?“

„Cože?“ Servala obal a zakousla se. „Jo, tohle?“ Musela se usmát, když zaslechla v jeho melodickém hlase potlačovanou nelibost. „Zahrála jsem si s chlapci kulečník: Jednu chvíli se to malinko zvrhlo. A několik tág jaksi změnilo podobu.“

Roarke se snažil uvolnit ruce, které se mu sevřely v pěst. Nesnášel, když ji něco takhle poznamenalo. „Nikdy ses mi nezmínila, že máš tuhle hru v oblibě. Budeme si spolu muset zahrát.“

„Kdykoli, kamaráde. A kdekoli.“

„Dnes večer bohužel ne. Přijdu pozdě.“

„Ach!“ Pořád ještě ji šokovalo, když jí tak rutinně oznamoval své plány. „Máš někde schůzku?“

„Už jsem na ní. Jsem v Novém L. A. – a mám tady malý problém, který vyžaduje okamžitý osobní zásah. Ale ještě v noci se vrátím.“

Neřekla na to nic, věděla, že ji chce ujistit, že nebude muset spát sama a nebudou ji děsit zlé sny. „Jo, jaké je tam počasí?“

„Nádherné. Slunce a teplo.“ Usmál se na ni. „Budu předstírat, že si to neužívám, protože tady nejsi se mnou.“

„Tak jo. Měj se.“

„Drž se dál od kulečníkových heren, poručíku.“

„To víš, že jo.“ Pozorovala, jak se obrazovka zatměla, a přála si potlačit ten letmý pocit zklamání, že Roarke nebude doma, až přijde. Ještě to nebyl ani rok, a už si až příliš zvykla na jeho přítomnost.

Vyžádala si soubory Snookse a Spindlerové, oba najednou, každý na půlku obrazovky.

Vyčerpané trosky, uvažovala, nedbali na sebe, zanedbávali se. Tak se to jevilo na obou obličejích. Ve Snooksově tváři byl pravda určitý rys smutné přívětivosti. U Spindlerové se ovšem nic takového nalézt nedalo. Věkový rozdíl mezi nimi činil asi dvacet let. Odlišné pohlaví, odlišná rasa, různé prostředí.

„Obraz místa činu u Spindlerové,“ přikázala.

Pokoj byl malý, přecpaný kutloch, na jedné stěně okno na šířku paže. Eva však musela uznat, že byl čistý. A útulný.

Spindlerová ležela na posteli, na opraném povlečení, na němž byly skvrny od krve. Oči měla zavřené, ústa uvolněná. Byla nahá a na její

tělo nebyl pěkný pohled. Eva si všimla, že na stolku vedle postele je něco pečlivě složeného. Mohla to být noční košile.

Klidně by se mohlo zdát, že spí, nebýt té krve na přikrývkách.

Zřejmě ji omámili, usoudila Eva, a pak svlékli. Košili složili čistě, plánovitě, precizně.

Jak si tuhle oběť vybrali? uvažovala. *A proč?*

Na dalším snímku kriminalisté její tělo otočili. Důstojnost a ohleduplnost byla odhozena stranou a kamera zabzučela. Vychrtlé nohy a vychrtlé tělo. Pokleslé prsy, vráskitá kůže. Na údržbu vlastního těla Spindlerová zřejmě své výdělky neobětovala, což bylo asi moudré, uvažovala Eva, protože takové investice by přišly nazmar.

„Detailní snímek rány," přikázala a obraz se změnil. Otevřeli ji a řez byl užší, než Eva předpokládala. Téměř delikátní. A ačkoli se nikdo nezdržoval tím, že by jí záda zase zašil, zřejmě užili chirurgickou techniku, o které už věděla, že se jmenuje zmrazená clona, a která zastavuje krvácení.

Zase rutina, usoudila. Pýcha. Nemívají chirurgové obvykle asistenta, který po nich ránu zašije? Velká významná práce byla provedena, tak proč nenechat někoho méně významného, aby se trochu pocvičil v šití?

Měla by se někoho zeptat, ale pomyslela si, že něco třeba vyčte z obrazovky videa.

„Počítači, žádám analýzu chirurgického postupu u obou subjektů. Pak proveď skenování pravděpodobnosti. Jaké je procento pravděpodobnosti, že obě procedury provedla tatáž osoba?"

Operace probíhá… analýza si vyžádá přibližně deset minut.

„Fajn." Vstala, přistoupila k oknu a pozorovala dopravní ruch. Nebe dostalo barvu podlitin. Zahlédla, jak se jedna minikoptéra kymácí a zápasí s nárazy větru.

Než skončí směna, bude padat sníh nebo kroupy, hádala. Cesta domů bude příšerná.

Vzpomněla si na Roarkea, který je nějakých tři tisíce mil odtud, na palmy a modré nebe.

Pomyslela na ty bezejmenné ztracené duše, které se snaží získat trochu tepla okolo mizerného ohníčku v rezavém barelu, a na to, kam se asi schovají dnes v noci, až přijde sníh a vítr se bude prohánět ulicemi jako šílený.

Mimoděk přitiskla prsty ke sklu a cítila na kůži chlad.

A najednou tu byla, ostrá jako záblesk, vzpomínka, dávno pohřbená se všemi ostatními. Vzpomínka na dobu, kdy byla malá holka. Hubená, se zapadlýma očima a zavřená v jedné z těch nevýslovně odpudivých místností s popraskanými okny a rozbitým topením, kde skulinami oken skučel vítr, otřásal stěnami a dorážel na kůži jako ledové koule.

Zima, taková zima. Takový hlad. Takový strach. Sedávala potmě, sama v temnotě. A k tomu všemu vědomí, že on přijde domů. Vždycky se vracel. A když se vrátil, tak někdy nebyl natolik opilý, aby sebou praštil na postel a nechal ji být.

Často ji našel, schoulenou za jejich jedinou polámanou židlí, která páchla kouřem a potem, za kterou se snažila schovat před ním a před ostrým chladem.

Třásla se a pozorovala obláčky svého dechu, až v té tmě usnula.

Ale když pak přišel, a nebyl dost opilý, ona se před ním a před tou odporností nedokázala skrýt.

„Chicago.“ To slovo z ní vytrysklo jako jed, který spaluje hrdlo, a Eva se s pěstmi pevně přitisknutými na srdce vrátila zase do přítomnosti.

Chvěla se, zase se třásla jako tehdy v tom vymrzlém pokoji, tenkrát v zimě.

Odkud se tohle vzalo? ptala se v duchu, když se snažila srovnat dech, spolknout tu trpkou příchuť, která jí pronikla do krku. Jak může vědět, že to bylo v Chicagu? Proč si tím je tak jistá?

A jaký to má význam? Teď už zuřivě začala tlouci pěstí do okenní tabule. Pryč s tím, je to odbyté.

Analýza dokončena… Počet pravděpodobnosti…

Na okamžik sevřela víčka a tvrdě si třela rukou suché rty. *Tohle* je důležité, připomínala si. To, čím je dnes, právě teď. Práce, spravedlnost, odpovědi.

Ale když se vrátila k počítači a usedla na židli, v hlavě jí to stále pulsovalo.

Koeficient pravděpodobnosti stanoven. Pravděpodobnost, Že obě procedury provedla stejná osoba, je 97,8 %.

„Výborně," pravila tiše Eva. „Výborně. Tyhle tedy provedl obě. Teď jde o to, kolik dalších."

Dané údaje neumožňuji rozbor…

„Tebe jsem se neptala, tupče." Mluvila nepřítomně, pak se však sklonila k obrazovce. Zapomněla na svůj roztřesený žaludek i na bolest hlavy a začala se probírat daty.

Už jich probrala hromadu, když Peabodyová zabušila na dveře a strčila hlavu dovnitř: „Je tady Rosswell."

„Výborně."

Když se Eva zvedla, měla v očích takové divoké odhodlání, až se Peabodyové Rosswella malinko zželelo, ale na druhou stranu – byla přece jen člověk – s napětím očekávala scénu, která se tu chystá. Když však kráčela s Evou do zasedačky, chránila se dát najevo kteroukoli z obou reakcí.

Rosswell byl tlustý a plešatý. Jeho plat detektiva by mu byl stačil na běžnou údržbu těla, když už byl tak líný nebo pitomý, že necvičil. Kdyby byl ješitný, vyšlo by mu i na nějakou vlasovou náhradu. Ale pocit sebeuspokojení nemohl soutěžit s Rosswellovou hlubokou a vášnivou zálibou v hazardu.

Tato záliba však byla jednostranná. Hazard si nijak neoblíbil Rosswella. Trestal ho, vysmíval se mu. Tloukl ho po hlavě jeho vlastní neschopností v tomto oboru. Ale on si nedovedl pomoci.

Takže bydlel v jakémsi kutlochu poblíž své služebny – a hlavně měl asi dvě a půl minuty cesty k nejbližší herně. Když někdy přece jen

něco málo vyhrál, výhru zase hned sežraly jeho předchozí ztráty. Neustále uhýbal a smlouval s různými vydřiduchy.

Eva znala tyhle podrobnosti z průzkumu, který si právě udělala. To, co teď našla v zasedačce, byl zubožený policajt, který úplně ztratil veškerý elán a který se jen snaží dopotácet k důchodu.

Ani nevstal, když vstoupila, a dál se hrbil nad konferenčním stolem. Zřejmě si chtěl dodat zdání nadřazenosti. Eva na něj ale tak dlouho klidně zírala, až zrudl a postavil se.

Zjistila, že Peabodyová měla pravdu. Pod slupkou nezájmu mu v očích probleskoval strach.

„Poručík Dallasová?“

„Správně, Rosswelle.“ Ukázala prstem na židli, aby si sedl. Stále ještě nepromluvila. Mlčení svým způsobem drásá nervy. A obnažené nervy nutí vykoktat pravdu.

„Ehm…“ Jeho oči, zapadlé v těstovitém obličeji jako oříšky, přeběhly od ní k Feeneymu, pak k Peabodyové a zase zpátky. „O co vlastně jde, poručíku?“

„Jde o zbabranou policejní práci.“ Když zamrkal, Eva usedla na okraj stolu. Tak měla hlavu nad ním, což ho donutilo narovnat hřbet, aby na ni viděl. „Jde o případ Spindlerová – váš případ, Rosswelle. Povězte mi o něm něco.“

„Spindlerová?“ Nechápavě pokrčil rameny. „Ježíši, poručíku, já mám fůru případů. Kdo by si pamatoval jména?“

Dobrý policajt si je pamatuje, pomyslela si. „Erin Spindlerová, bývalá koncesovaná společnice. To vám třeba osvěží paměť. Přišla o nějaké vnitřní orgány.“

„No jó.“ Rázem se rozzářil. „Koupila to v posteli. Což je vlastně srandovní, protože tam toho koupila fůru.“ Když nad touto jeho ironií nikdo nepropukl v smích, odkašlal si: „Bylo to úplně jasný, poručíku. Věčně se strefovala do svejch holek a jejich kumpánů. Tím byla proslavená. Většinou byla napraná Jazzem z ulice. Nikdo o ní neřek dobrý slovo, to mi věřte. Nikdo pro ni neuronil slzu. Vypadá to, že některý holce nebo jejímu frajerovi došla trpělivost a voddělal ji. O co tady jde?“ zeptal se znova a pokrčil rameny. „Pro společnost to není žádná velká ztráta.“

„Jste hlupák, Rosswelle, a i když mě to štve, mám dojem, že jste se s tím narodil. Ale přece jenom máte placku, a to znamená, že nemůže-

te být lajdák a že se ksakru nemůžete jen tak rozhodnout, že nějaký případ nestojí za váš čas. Vaše práce na tom případu byla k smíchu, vaše hlášení k pláči a vaše závěry idiotské.“

„No dovolte, já jsem dělal svou práci –“

„Prdlajs jste dělal.“ Eva zapnula počítač a promítla na obrazovku snímek. V popředí byl pečlivý řez do kůže Spindlerové. „Chcete mi tvrdit, že tohle provedla nějaká pouliční děvka? Tak jak to, že nehrabe těžké kredity někde ve špičkovém zdravotnickém zařízení? Nějaký pasák, možná, ale Spindlerová s pasáky nepracovala. Jak se k ní dostal? A proč? A proč jí prokristapána vzal ledviny?“

„Jak mám pane na nebi vědět, co se děje v mozku nějakýho šílenýho zabijáka?“

„No, a právě proto mám v úmyslu zařídit, abyste ode dneška už nepracoval na vraždách.“

„No tak sakra počkejte.“ Vyskočil na nohy a civěl jí zblízka do tváře. Peabodyová mrkla na Feeneyho, aby zjistila jeho reakci, a spatřila, že se trochu pokřiveně šklebí. „Nemáte vůbec žádný důvod chodit s tímhle za mým šéfem a dělat mi potíže. Postupoval jsem v tomhle případě přesně podle předpisů.“

„Tak to v těch vašich předpisech asi pár stránek chybí.“ Eva hovořila klidně, skoro s ledovým klidem. „Vůbec jste se nezaměřil na transplantační centra nebo orgánové banky. Nevyšetřoval jste chirurgy, nepokusil jste se kontaktovat ilegální dodavatele přenosu orgánů na černém trhu.“

„A proč bych to sakra dělal?“ Přistoupil těsně k ní, až podrážkami narazil do jejích bot. „Nějakej magor tu bábu rozříz a vzal si něco na památku. Případ je uzavřenej. Kdo se hergot stará o nějakou vysloužilou starou kurvu?“

„Já se o ni starám. A jestli do pěti vteřin neodstoupíte dozadu, podám na vás písemnou stížnost.“

Stačily mu pouhé tři, než se skřípáním zubů poodstoupil. „Já jsem na tom pracoval,“ ucedil ještě ostře. „A vy nemáte žádnej důvod, abyste se mi pletla do mejch případů a ničila mě.“

„Odvedl jste všivou práci, Rosswelle. A jelikož se váš případ připletl do mého a já zjišťuju, že jste ho podělal, mám důvodů habaděj. Mám na krku bezdomovce, kterému chybí srdce. A test pravděpodob-

nosti mi prozradil, že ten, kdo ho otevřel, má na svědomí i Spindlerovou.“

„Jo, slyšel jsem, jak jste se tam na tom vytáhla.“ Teď už se usmál v panické snaze vyprovokovat ji.

„Vy se asi znáte s Bowersovou, že ano?“ usmála se taky, ale tak krutě, že se začal znovu potit.

„Ta není zrovna váš fanda.“

„Ale ale, to mě bolí, Rosswelle. Zraňuje to mé city. A když jsou mé city bolavé, ráda si je na někom vylévám.“ Předklonila se. „Chcete to být vy?“

Olízl si rty. Kdyby tam byli sami, byl by se mohl prostě podrobit. Ale byli tam dva další policajti. Dvoje další ústa, která mohou mluvit. „Jestli na mě vložíte ruku, podám stížnost. Zrovna jako Bowersová. To, že jste Whitneyho miláček, vás pak od vnitřního vyšetřování nezachrání.“

Sevřela ruku v pěst. Páni, jak toužila ji použít. Ale zatím z něj jen nespouštěla oči. „Slyšel jsi to, Feeney? Tady Rosswell na mě chce žalovat panu učiteli.“

„Koukám, že už se celá třeseš strachy, Dallasová.“ Feeney pobaveně přistoupil blíž. „Dovol mi, abych za tebe tomu nařvanýmu prďolovi jednu vrazil.“

„To je od tebe opravdu hezké, Feeney, ale pokusme se to vyřešit jako dospělí lidé. Rosswelle, je mi z vás nanic. Možná, že jste si tu svou placku kdysi zasloužil, ale teď už jí nejste hoden. Při vyšetřování zločinu nejste schopný pátrat ani po těch nejmizernějších podrobnostech. A to hodlám taky uvést ve svém hlášení. Zatím jste z vyšetřování případu Spindlerová odvolán. Předáte mi všechny podklady a zprávy.“

„To neudělám, dokud to nedostanu příkazem přímo od svého šéfa.“ Teď bylo pro něj nejdůležitější zachovat si tvář, ale i jeho úporná snaha dát najevo pohrdání vyzněla naprázdno. „Já pro vás nepracuju, Dallasová, vaše hodnost a reputace a všechny prachy vašeho starýho jsou mi načisto ukradený.“

„Beru na vědomí,“ utrousila suše Eva. „Peabodyová, spojte mě s kapitánem Desevresem ze stošedesátdvojky.“

„Ano, madam.“

Ovládla svůj vztek, ale dalo jí to práci. Bolest hlavy přešla z bublání do varu a do zkrouceného žaludku už se jí zakusovaly ostré zuby.

Trochu jí pomáhalo pozorovat Rosswella, jak se potí, když do telefonu podrobně líčila detaily, trhala jeho vyšetřování na cáry a žádala předání případu se všemi daty a zprávami do svých rukou.

Desevres si vyžádal hodinu na prostudování podkladů, ale všem bylo jasné, že je to jenom formalita. Rosswell byl vyřízený a zřejmě mohl očekávat ještě daleko důkladnější nakládačku od svého vlastního šéfa.

Když Eva skončila hovor, sebrala si své složky a diskety. „Můžete odejít, detektive."

Vstal a tvář měl vztekem a zoufalstvím bílou jako stěna. „Bowersová má pravdu. Doufám, že se jí podaří vás odrovnat."

Eva na něj krátce pohlédla. „Detektive Rosswelle, můžete jít. Peabodyová, spojte se s Morrisem z patologie. Je třeba, aby byl informován o souvislosti těch dvou vražd. Feeney, mohli bychom si zavolat McNaba? Zjistit, jestli pro nás něco má?"

Pocit ponížení, že si ho nikdo nevšímá, vehnal do Rosswellova obličeje znovu odpudivou rudou barvu. Když za ním zaklaply dveře, Feeney se na Evu ušklíbl:

„Ty sis teda v posledních dnech dokázala nadělat pár opravdu dobrých nových kamarádů."

„Za to může má oslňující osobnost a vtip. Nemůžou jí odolat. Panebože, to je ale blb!" Zůstala však sedět a snažila se ze sebe setřást znechucení. „Půjdu teď prověřit kliniku na Canal Street. Posledních dvanáct let si tam Spindlerová nechávala dělat zdravotní testy. Třeba se tam občas zastavil i Snooks. Alespoň mám kde začít. Peabodyová, vy půjdete se mnou."

Sjela výtahem rovnou ke garážím a právě z něj vystupovala, když se jí přes videofon ozval Feeney. „Tak co máš?" „McNab narazil na dealera jménem Jasper Mott. Zase krádež srdce, před třemi měsíci."

„Tři měsíce? Kdo to vyšetřuje? Na co se přišlo?"

„Ten případ nespadá pod newyorskou policii, Dallasová. Stal se v Chicagu."

„Cože?" Zase jí přejel mráz po zádech, zase ta představa pavučinové praskliny na okenním skle.

„Jo, v Chicagu," opakoval a přimhouřil oči. „Není ti něco?"

„Ale ne." Stále však upřeně zírala dolů na dlouhou chodbu garáží, u které trpělivě čekala Peabodyová, až jim přistaví jejich auto. „Můžeš

Peabodyové dodat jméno vyšetřovatele a nezbytné údaje? Řeknu jí, aby zařídila spojení s chicagskou policií a vyžádala si zprávy a protokol.“

„Jistě, to není problém. Hele, holka, asi bys měla něco slupnout. Vypadáš mizerně.“

„Je mi dobře. Vyřiď McNabovi, že odvedl dobrou práci a aby v ní pokračoval.“

„Nějaké potíže, madam?“ ozvala se Peabodyová.

„Ne.“ Eva zamířila k svému vozu, odkódovala ho a nasedla. „Jenom, že máme další oběť v Chicagu. Feeney vám o tom dodá podrobnosti. Vy se pak obraťte na vyšetřovatele a jeho tým s žádostí o podrobná data. Kopii veliteli. Udělejte všechno podle předpisů, ale hlavně rychle.“

„Ne jako někdo,“ poznamenala významně Peabodyová. „Mně tedy v předpisech stránky nechybějí a znám je nazpaměť. Jak může takovej kretén, jako je Rosswell, dělat detektiva?“

„Protože život,“ řekla Eva procítěně, „je často blbec.“

Blbcem byl život určitě pro pacienty kliniky v Canal Street. Přecpaná čekárna byla plná trpících, beznadějně nemocných a umírajících lidí.

Žena s potlučeným obličejem kojila nemluvně a u nohou jí řvalo další dítě. Kdosi hlenovitě a monotónně chrchlal. Půl tuctu koncesovaných prostitutek se skelným pohledem čekalo otráveně na svou povinnou prohlídku a povolení k nočnímu řemeslu.

Eva se prodrala k okénku sestry, která měla službu u stolku. „Uveďte do formuláře svá data,“ začala sestra suchým, otráveným hlasem. „Nezapomeňte na číslo zdravotní karty, osobního průkazu a současnou adresu.“

Eva v odpověď vytáhla svůj služební odznak a přilepila jej na zesílené sklo. „Kdo má službu?“

Šedivé a otrávené sestřiny oči spočinuly na odznaku. „Dneska je tady doktorka Dimattová. Ted tam má pacienta.“

„Máte tu někde nějakou kancelář nebo klubovnu?“

„Jestli tomu tak chcete říkat.“ Když Eva jen kývla hlavou, otevřela sestra znechuceně kódovaný zámek dveří.

S viditelnou nevolí vedla obě krátkou chodbou. Když se protáhly dveřmi, Peabodyová se ohlédla přes rameno: „V životě jsem na takovémhle místě nebyla.“

„Tak to jste měla kliku.“ Eva zato na takových místech strávila mnoho času. Státní svěřenecká péče nehradila svým pacientům soukromou lékařskou péči nebo přední kliniky.

Na pokyn sestry vstoupila do boxu, který doktoři střídavě používali jako kancelář. Dvě židle, stůl sotva větší než krabice a zařízení, jak Eva zjišťovala, když pohlédla na počítačovou sestavu, ještě horší než to, které jí poskytovala policejní centrála.

Kancelář se nepyšnila žádným oknem, ale kdosi se ji pokusil vylepšit několika uměleckými plakáty a popínavou rostlinou, zoufale zápolící o život v prasklém květináči.

A tam, na malé poličce; zastrčená mezi kolísavou hromádkou lékařských disket a modelem lidského těla, stála malá kytička papírových květin.

„Snooks,“ zašeptala Eva. „On sem chodil.“

„Madam?“

„To jsou jeho kytky.“ Eva je sundala z poličky. „Měl tu někoho natolik rád, že mu je věnoval, a ten někdo měl zase tak rád jeho, že si je nechal. Peabodyová, káply jsme na spojení.“

Ještě držela květiny v ruce, když se dveře prudce otevřely. Žena, která vpadla dovnitř, byla mladá, štíhlá, bílý lékařský plášť měla přehozený přes vytahaný svetr a seprané džíny. Krátké vlasy měla ještě neupravenější než Eva. Ale jejich medová barva hezky rámovala půvabný zarůžovělý obličej.

Oči však hrozily bouřkou a hlas měla výhrůžný. „Máte tři minuty. Čekají na mě pacienti a nějaký odznak tady houby znamená.“

Eva svraštila obočí. Takový úvod by ji za jiných okolností silně podrážděl, ale všimla si unavených kruhů pod šedivýma očima a ztuhlého postoje, který byl zřejmě obranou proti únavě.

Sama tak často pracovala do úplného vyčerpání, že rozeznala jeho příznaky a měla pro ně pochopení.

„V poslední době jsme opravdu oblíbené, Peabodyová. Já jsem Dallasová,“ řekla stručně. „Poručík. Eva. A potřebuju údaje o dvou pacientech.“

„Dimattová. Doktorka. Louise, a údaje o pacientech neposkytuju. Ani policii, ani nikomu jinému. Takže jestli je to vše –“

„O mrtvých pacientech,“ zarazila ji Eva, když se Louise otočila zpátky ke dveřím. „O zavražděných pacientech. Já jsem totiž z oddělení vražd.“

Louise se obrátila a pozorněji si Evu prohlédla. Uviděla štíhlé tělo, rozhodný obličej a unavené oči. „Vy tedy vyšetřujete vraždu?“

„Vraždy. Dvě.“ Zvedla ruku s květinami a přitom Louisu bedlivě pozorovala. „Jsou vaše?“

„Ano. Takže…,“ nedořekla a ve tváři se jí objevilo pode,zření. „Ale ne! Snad ne Snooks? Kdo by proboha zabíjel Snookse? Neznám neškodnějšího člověka.“

„Byl to váš pacient?“

„Ve skutečnosti to nebyl ničí pacient.“ Přešla ke starodávnému AutoChefovi a naprogramovala kávu. „Jednou za týden vezmeme lékařský autobus a jedeme léčit do terénu.“ Stroj zasyčel a Louise se zaklením otevřela dvířka. Uvnitř byla louže něčeho, co vypadalo jako útočná tekutina nějakého živočicha. „Zase už tam nejsou kelímky,“ zamumlala, otočila se a nechala dvířka otevřená. „Pořád nám snižují fondy.“

„To mi povídejte,“ odpověděla suše Eva.

Louise se pousmála a přejela si rukama přes obličej a pak si hrábla do vlasů. „Když jsem měla v autobusu službu, často jsem vídala Snookse, jak se motá okolo. Asi před měsícem jsem ho přemluvila, aby se nechal vyšetřit. Stálo mě to deset kreditů, abych zjistila, že bez léčení zemře do půl roku na rakovinu. Snažila jsem se mu to vysvětlit, ale on nejevil zájem. Dal mi kytky a řekl, že jsem hodná holka.“

Dlouze si povzdechla. „Nemyslím, že by byl nějak duševně nemocný – i když jsem ho nedokázala přimět, aby šel na psychiatrické vyšetření. Jen mu prostě bylo všechno jedno.“

„Máte z toho vašeho vyšetření záznam?“

„Můžu ho někde vyhrabat, ale k čemu? Jestli ho zabili, tak ho nedostala rakovina.“

„Potřebovala bych to do svého spisu,“ řekla Eva. „A taky všechno, co máte o Erin Spindlerové. Ta se tady snad taky léčila.“

„Spindlerová?“ Louise zavrtěla hlavou. „Nevím, že bych ji byla kdy ošetřovala. Ale jestli chcete záznamy pacientů, poručíku, budete mi o tom muset říct něco bližšího. Jak zemřeli?“

„Během operace, dá se říct,“ odpověděla Eva a vylíčila jí to.

Po prvním šoku dostaly Louisiny oči chladný a nepřítomný výraz. Chvíli váhala, uvažovala a pak zakroutila hlavou. „Nevím, jak na tom byla ta Spindlerová, ale můžu vám říct, že na Snooksovi nebylo nic, z čeho by mohl být nějaký užitek, dokonce ani pro černý trh.“

„Někdo mu odebral srdce a provedl to špičkovou operační technikou. Kdo je váš hlavní chirurgický konzultant?“

„Nemáme žádné externí konzultanty,“ sdělila jí Louise smutně. „Tady jsem to já. Takže jestli mě chcete vzít k výslechu nebo mě obvinit, budete jenom muset počkat, až budu hotová se svými pacienty.“

Eva se téměř zasmála: „Nehodlám vás obvinit, doktorko, rozhodně ne v tuto chvíli. Ledaže byste se sama přiznala. K tomuhle.“ Eva otevřela tašku a vyndala dvě fotografie, od každé oběti jednu, a podala jí je.

Louise sevřela rty. Chvíli obrázky zkoumala a pak pomalu vydechla. „Ten někdo má čarodějné ruce,“ zašeptala. „Já jsem dobrá, ale takovéhle technické úrovni se ani zdaleka nemůžu rovnat. Provést tohleto v kutlochu bezdomovce, panebože! Za těch podmínek.“ Zavrtěla hlavou a vrátila Evě fotografie. „K tomu, co ty ruce udělaly, můžu mít odpor, ale zároveň musím obdivovat jejich schopnost, poručíku.“

„Dovedla byste odhadnout, čí ruce to byly?“

„S bohy já nepřicházím profesionálně do styku a mezi nimi budete muset pátrat. Některý z nich to byl. Reknu Jan, aby vám dodala, co potřebujete. Já se teď musím vrátit ke svým pacientům.“

Ještě se však zastavila a znovu si prohlížela květiny. V jejích očích se objevilo něco víc než únava. Snad to byl smutek. „Vyhladili jsme nebo jsme se aspoň naučili léčit snad všechny přirozené zabijáky lidských bytostí, kromě jediného. Někteří stejně trpí nebo umírají dřív, než by měli, protože jsou moc chudí nebo se bojí nebo jsou tak zatvrzelí, že vůbec nevyhledají pomoc. My se však nepřestáváme snažit tohle zdolat. A snad se nám to jednou povede.“

Obrátila se k Evě. „Tomuhle věřím. Na téhle frontě určitě zvítězíme, ale na té vaší, poručíku, nedosáhnete nikdy úplného vítězství. Přirozený predátor člověka bude zas jen člověk. Takže já musím pořád hojit

těla, která někdo rozsekal, polámal nebo zbil, a vy budete pořád uklízet svinstvo.“

„Já taky někdy zažívám vítězství, doktorko. Pokaždé, když dostanu některého predátora do lochu, vychutnávám si svůj triumf. A dosáhnu ho i v případě Snookse a Spindlerové. Tím si můžete být jistá.“

„Já už si radši nejsem jistá ničím.“ A Louise odešla tam, kde na ni čekali poranění a nevyléčitelně nemocní.

Já… se bavím. Ostatně, každá náročná práce musí být vyvážena chvílemi odpočinku a zábavy. V hloubi své duše si uvědomuji, že měřím své síly se ženou, která je známá svou neústupností. S všestranně chytrou a odhodlanou ženou, jež ve svém vyvoleném oboru projevuje velké schopnosti.

Ale ať je Eva Dallasová jakkoli neústupná, chytrá a odhodlaná, zůstává pořád jen policajtem. Já už jsem se s policisty setkal dřív a vím, že se dají tím nebo oním způsobem snadno zvládnout.

Jak absurdní je, že ti, kdo hájí zákony – zákony, které podléhají změnám stejně snadno a stejně často jako vítr – mohou věřit, že nade mnou mají nějakou moc.

Rozhodli se nazývat to, co dělám, vraždami. Odstranění – a musím dodat, humánní odstranění – něčeho poškozeného, neúčelného, neproduktivního, to už přece není vražda o nic víc než odstranění vši z lidského těla. Ostatně vzorky, které jsem si vybral, nejsou nic jiného než chamraď. A navíc chorobná a umírající chamraď.

Nakažlivá, zvrhlá a zatracovaná touž společností, která by je nyní chtěla mstít. Kde byly zákony a volání po spravedlnosti, když se tato ubohá stvoření choulila ve svých brlozích a válela se ve vlastní špíně? Dokud žili, pohlíželo se na ně s odporem, bez zájmu nebo pohoršeně.

Tato stvoření poslouží vznešenému cíli daleko víc jako mrtvá, než by kdy mohla prospět jako živá.

Ale jestli tomu chtějí říkat vražda, dobrá, přijímám. A právě tak přijímám výzvu umíněného poručíka Dallasové. Ať si pátrá a čenichá, počítá a dedukuje. Já věřím, že se budu těšit z jejího fiaska.

A když bude příliš neodbytná, když se jí nějakou šťastnou náhodou podaří dostat se příliš blízko ke mně a k mé práci? Tak si s ní poradím.

I poručík Dallasová má svá slabá místa.

Kapitola sedmá

McNab narazil na dalšího mrtvého bezdomovce nalezeného v uličkách Paříže. Chyběla mu játra, ale jeho tělo bylo tak zpustošeno toulavými kočkami, které v chudinských čtvrtích řádily, že většina fyzických důkazů byla nenávratně ztracena. Eva si ho přesto zařadila do svých spisů. Odnesla si je všechny domů s úmyslem pracovat na nich, než se Roarke vrátí z Nového L. A. Summerset tentokrát nezklamal, vklouzl do haly, sotva prošla dveřmi.

Přejel po ní pátravě svýma tmavýma očima a nakrčil elegantní nos. „Vzhledem k tomu, že přicházíte tak pozdě, poručíku, a neuznala jste za vhodné seznámit mě se svými plány, předpokládám, že už jste asi večeřela.“

Nejedla nic kromě té vyštrachané tyčinky, ale jenom trhla rameny a vysoukala se z bundy. „Na přípravu své večeře vás nepotřebuju, vejtaho.“

„To jsem vskutku rád.“ Pozoroval, jak pohodila koženou bundu přes sloupek zábradlí. Oba věděli, že to provádí opakovaně, protože tím provokuje jeho vžitý smysl pro pořádek. „Protože já nemám sebeméně v úmyslu se vaší večeří zabývat, když mě neinformujete o svém rozvrhu.“

Eva naklonila hlavu a podrobila jeho vysokou kostnatou postavu stejně pozorné prohlídce jako on před chvílí ji. „Vezmu si z toho ponaučení.“

„Máte přece asistentku, poručíku. Není nic jednoduššího než jí přikázat, aby mi dala vědět, jaké jsou vaše plány, tak aby si domácnost udržela nějaký řád.“

„Peabodyová má důležitější věci na práci, a já zrovna tak.“

„Vaše práce se mne netýká,“ ušklíbl se, „ale domácnost ano. Zanesl jsem vám do diáře večírek lékařské asociace. Očekává se, že budete připravena a vhodně oblečena…“ Dostatečně dlouho se odmlčel a začenichal směrem k jejím odřeným botám a zmačkaným džínsům. „Je-li to vůbec možné… V pátek v devatenáct třicet.“

Hrozivě k němu vykročila. „Od mého diáře dejte své kostnaté paráty pryč.“

„Roarke mě požádal, abych to tam zaznamenal a abych vám tu záležitost připomněl.“ Potěšeně se usmál.

Rozhodla se, že si musí s Roarkem pohovořit, aby jí svého osobního esesáka přestal vnucovat. „Varuji vás, nepleťte se do mých věcí.“

„Já dostávám příkazy od Roarkea, ne od vás.“

„A já se zas nehodlám řídit ani jeho, ani vašimi příkazy!“ vyštěkla Eva a vyrazila po schodech nahoru. „Trhněte si nohou!“

Rozešli se, oba dva navýsost spokojeni svým utkáním. Namířila si to rovnou k AutoChefovi, kterého měla v kuchyňce své pracovny. Byla by ji ranila mrtvice, kdyby tušila, že jí Summerset schválně vsugeroval myšlenku na večeři, protože věděl, že si na jídlo vzpomene leda z trucu. Jinak by na ně totiž pravděpodobně zapomněla.

Úvodním chodem menu bylo dušené hovězí s knedlíčky. Protože to bylo jedno z jejích oblíbených jídel, poručila si ho plný talíř. V okamžiku, kdy přístroj zapípal, že přijímá objednávku, otřel se jí o nohy kocour.

„Já vím zatraceně dobře, že už jsi svoje měl,“ zabručela. Ale jakmile otevřela dvířka a do vzduchu pronikly voňavé výpary, Galahad pronikavě zamňoukal. Spíš na obranu, než že by se dala zlomit, nabrala lžíci jídla a dala mu je do misky. Dorážel na ně, jako kdyby to byla živá myš, která mu chce utéct.

Eva si odnesla svůj talíř a hrnek kávy na psací stůl. Zatímco roztržitě jedla, zapnula už počítač a začala se probírat údaji. Věděla, co jí říká její podvědomí, její instinkty, ale chtěla počkat, až všechny zanesené údaje a obrázky projdou testem pravděpodobnosti a potvrdí její závěry.

Prověrka lékařských záznamů Spindlerové z kliniky v Canal Street prokázala, že pacientka měla ledvinové potíže, způsobené pravděpodobně infekcí prodělanou v dětství. Ledviny byly funkční, ale poškozené a vyžadovaly soustavnou léčbu.

Mizerné srdce, uvažovala, a poškozené ledviny. Byla by obětovala měsíční plat, aby měla v rukou údaje o vraždách v Chicagu a v Paříži; určitě by se ukázalo, že šlo také o poškozené orgány.

Specifické, pomyslela si. *Specifické oběti kvůli specificky vadným částem těla.*

New York, Chicago, Paříž. Kde všude ještě byl a kam se vydá příště?

Vlastně by vůbec nemusel sídlit v New Yorku, uvažovala. Může být kdekoli, cestovat po světě a jeho satelitech a všude tam lovit. Ale kdo ho zná, rozezná i jeho dílo.

Nebude to žádný mladík, soudila i podle profilu, který sestavila Mirová. Vzdělaný a zkušený. Je pravděpodobné, že během své kariéry zachránil bezpočet životů. Co ho vedlo k tomu, že je teď naopak bere?

Šílenství? Žádná známá duševní porucha se na to nehodí. Arogance, ta určitě. Je drzý, pyšný, a má božské ruce. Pracuje metodicky a své exempláře si vybírá v městských oblastech stejného typu.

Exempláře, opakovala si s našpulenými rty. Ano, tak na ně zřejmě pohlíží. Asi to budou přece jen pokusy, ale jakého druhu, za jakým účelem?

Bude muset trochu zašťourat do Drakeova výzkumného oddělení.

Jaké spojení se dá najít mezi Drakeovým palácem zdraví a ghettem kliniky v Canal Street? Někdo musel vidět tamější záznamy, musel znát pacienty. Dokonce znal jejich zvyky a jejich vady.

A právě po těch vadách šel.

O hodinu později už se jí písmena rozplývala před očima a hlava jí mínila prasknout bolestí. Zmocňovalo se jí naprosté zoufalství, protože byla nucena si pro stovky termínů a projektů vyžadovat definice a výklady.

Bude jí trvat věčnost, než pochopí a rozluští tyhle medicínské slátaniny, usoudila. Potřebuje odborného konzultanta, někoho, kdo už se v téhle oblasti vyzná nebo alespoň dokáže ty informace prostudovat a přeložit do lidské řeči. Do policajtské řeči.

Pohlédla na zápěstí a zjistila, že je skoro půlnoc a že je tedy příliš pozdě na to, aby zavolala buď Mirové, nebo Morrisovi. To byli jediní lidé z medicínského ranku, kterým důvěřovala.

Netrpělivě sykla a začala se prokousávat ještě dalším článkem. Byla to novinová zpráva z roku 2034, a Evě konečně svitlo.

NORDICKOVA KLINIKA OHLÁSILA LÉKAŘSKÝ PRŮLOM

Po více než dvou desetiletích zkoumání a studia v oblasti konstrukce umělých orgánů ohlásil doktor Westley Friend, vedoucí výzkumného oddělení Nordickovy kliniky, že se podařilo úspěšně vyvinout a implantovat srdce, plíce a ledviny pacientovi X. Nordickova klinika vě-

novala ve spolupráci s Drakeovým centrem v New Yorku téměř dvacet let výzkumu a vývoji orgánů, které mohou být sériově vyráběné a které mohou nahradit a převzít funkci lidské tkáně.

Článek dále rozváděl význam objevu pro medicínu a zdravotnictví. Lékařská obec je novým materiálem, který tělo bez problémů přijímá, přímo nadšená. Díky testování *in vitro* a díky včasným léčebným zásahům se sice málokdy stane, že by se například narodilo dítě s nemocným srdcem, ale přece se takové případy vyskytnou. S použitím pacientovy tkáně je možné orgán vytvořit, ale to je časově náročné.

Teď však je tu možnost vadné srdce rychle odebrat a místo něj voperovat to, co Friend nazývá „věčnou náhradou“. Ta bude fungovat ještě dlouho po tom, co se dotyčné dítě dožije svého průměrného věku sto dvaceti let.

Náhrady, pokračoval článek, se totiž dají po smrti původního majitele recyklovat a implantovat dalším pacientům.

Ačkoli byl výzkum rekonstrukce lidských orgánů na obou pracovištích přerušen, práce na umělých náhradách se bude dále rozvíjet.

Rekonstrukce lidských orgánů byla tedy uložena k ledu před nějakými dvaceti lety. Rozhodl se snad někdo, že se k ní vrátí?

Nordickovo centrum v Chicagu. Drakeovo centrum v New Yorku. Další spojovací nitka. „Počítači, vyhledej a zobraz údaje: Friend, doktor, Westley, pracovník Nordickovy lékařské kliniky, Chicago.

Vyhledávám… Friend, doktor, Westley, ID#987-0023-4RF, narozen v Chicagu, Illinois, 15. 12. 1992. Zemřel 12. 9. 2058.

„Zemřel? Jak?“

Smrt nastala Záměrným ukončením života. Subjekt si injikoval smrtelnou dávku barbiturátů. Pozůstalí – manželka Ellen, syn Westley dcera Clara. Vnoučata –

„Stop,“ přikázala Eva. Osobními daty se bude zabývat později. „Zjisti všechny údaje o sebevraždě subjektu.“

Vyhledávám… Příkaz odmítnut. Data utajena.

Utajené, do prdele, pomyslela si Eva. To bude muset ráno nějak obejít. Vstala, začala přecházet a přemýšlet. Moc ráda by zjistila všechno, co se dá, o tomhle doktorovi Westleym Friendovi, o jeho práci, o spolupracovnících.

Chicago, vzpomněla si znovu a otřásla se. Možná, že se do Chicaga bude muset vydat. Už tam dřív byla, jak se jí teď vybavilo. Ale nikdy ji to netrápilo.

Taky si na ně ovšem ještě nikdy nevzpomněla.

Setřásla to ze sebe a šla si znovu nalít kávu. Teď zná spojení mezi dvěma centry, dvěma městy. Jestlipak se nenajde sesterské centrum také v Paříži? A v jiných městech, po celém světě.

Dávalo by to smysl, ne? Když si pachatel najde svůj exemplář, svůj vzorek, asi by pak na něm chtěl pracovat v dokonalém prostředí ve špičkových laboratořích – na místech, kde je známý a kde se ho nikdo na nic nebude ptát.

Pak zakroutila hlavou. Jak by mohl provádět pokusy, provozovat výzkum nebo čert ví co, v laboratoři nějakého proslulého zařízení? K tomu je potřeba dokumentace, pomocný personál. Musí okolo toho být spousta otázek a procedur.

Ale on ten zatracený orgán vzal, tak s ním nějaké úmysly mít musel.

Protřela si unavené oči a rozhodla se, že si na chvilku sedne do svého „spacího“ křesla. Jen na pět minut, slibovala si, aby umožnila mozku pohrát si s novými informacemi. Jen pět minut, opakovala a zavřela oči.

Upadla do spánku jako kámen do jezera.

A zdálo se jí o Chicagu.

Zpáteční let z pobřeží poskytl Roarkeovi možnost, aby dořešil pár zbylých obchodních záležitostí. Takže přicházel domů s čistou hlavou. Tušil, že Evu najde v její pracovně. Manželské posteli se většinou vyhýbala, když nebyl vedle ní.

Trápilo ho, že když ho obchodní záležitosti nutí být mimo město, Evu často pronásledují zlé sny. V posledních pár měsících vymýšlel všechny možné triky, aby cestování omezil na minimum. Kvůli ní, pomyslel si, když svlékal kabát. I kvůli sobě.

Teď má konečně někoho, ke komu se může vracet domů, někoho, na kom mu záleží. Jistě, ani předtím, než se objevila Eva, nebyl osamělý a určitě neměl prázdný život. Byl spokojený, soustředěný a jeho práce – tak různorodá a – rozvětvená – ho těšila.

Rozptýlení mu poskytovaly jiné ženy.

Láska dokáže muže změnit, usoudil, když přistoupil k zařízení, které snímalo polohu jednotlivých osob v domě. „Kde je Eva?“ zeptal se.

Poručík Dallasová je ve své pracovně.

„Pochopitelně,“ zamumlal Roarke. Zřejmě pracuje, uvažoval a vydal se po schodech nahoru. Pokud ji konečně nezdolala únava a neschoulila se do spacího křesla na malého šlofíčka. Zná ji tak dobře, a to je na tom tak neobvykle příjemné. Věděl, že tenhle případ jí bude ovládat duši i srdce, zabírat všechen čas i schopnosti, dokud nebude uzavřený. Dokud zase jednou nevymůže spravedlnost pro mrtvého.

On ji může na krátké chvilky rozptýlit, zmírnit její napětí. A může – a také bude – pracovat s ní. To jim prospívá oběma. Zjistil, že si oblíbil jednotlivé fáze policejní práce, pomaloučku, kousek po kousku, doplňovanou skládačku.

Snad proto, že po většinu své minulosti žil na druhé straně hranice zákona, měl pro ni zvláštní cit. Vzbuzovala v něm úsměv, trochu nostalgickou vzpomínku na staré časy.

Nechtěl by změnit nic, nic z toho, co kdy udělal, protože každý krok jeho života ho přivedl až sem. A přinesl mu také ji.

Zahnul do chodby, do jedné z těch mnoha, které v tomto domě byly a které naplnil uměním a poklady, jež – počestně či jinak – za ta léta nashromáždil. Eva nikdy plně neporozuměla jeho zálibě v materiálním vlastnictví, uvažoval. Ze když to všechno získává a vlastní, dokonce když to může někomu darovat, otevírá to mezi ním a klukem z dublinských uliček, který nemá nic než svůj důvtip a odvahu získat, co chce, větší propast.

Vstoupil do dveří, za nimiž největší z jeho pokladů, stočený do klubíčka, úplně oblečený i se zbraní po boku, spal v křesle.

Kocour rozvalený v Evině klíně se probudil a bez mrknutí na něj hleděl.

„Ty ji hlídáš, viď? Počkej, já tě hned vystřídám.“

Úsměv mu zmizel ze rtů, když se k Evě přiblížil a uslyšel, že tiše sténá. Škubla sebou a z hrdla se jí vydral vzlyk.

Dvěma kroky se vrhl přes pokoj k ní a chytil ji za ruce, kterými šermovala a tloukla kolem sebe.

„Nedělej to. Už mi neubližuj.“

Její hlas zněl tenoučce, bezmocně jako hlas dítěte, a to mu sevřelo srdce.

„Už je dobře. Už ti nikdo neublíží. Jsi doma, Evo, jsi doma. Já jsem u tebe.“ Otřáslo jím, jak může být žena, tak silná, že se dokáže denno-denně dívat smrti do očí, tak zdeptaná svými sny. Podařilo se mu po-hnout s ní; posadil se, přitáhl si ji na klín a kolébal ji. „Jsi v bezpečí. U mě jsi v bezpečí.“

Pomalu se drápala ven, na povrch. Pokožku měla zvlhlou a třásla se, dech jí v krku horce sípal. Ale nakonec ho zachytila čichem, ucítila jeho vůni, uslyšela ho. „Už je mi dobře. Jsem v pořádku.“

Jako had se z ní ve snu vysoukala její slabost a strach a to ji uvedlo do rozpaků. Ale když se chtěla odtáhnout, nepustil ji. Ani za nic. „Jen mi dovol, abych tě držel,“ hovořil tiše a hladil ji po zádech. „Přitiskni se ke mně.“

Poslechla, schoulila se k němu, přitiskla se mu obličejem na krk a držela se ho, držela se pevně, až chvění ustalo. „Teď už jsem opravdu v pořádku,“ prohlásila a tentokrát tomu skoro věřila. „Nic to nebylo. Jen taková ošklivá vzpomínka.“

Ruka se mu zastavila a pak se vyšplhala až dozadu za krk, aby jí tam promnula zatuhlé svaly. „Nějaká nová?“ Když jenom škubla ra-menem, odtáhl ji od sebe, aby jí viděl do obličeje. „Řekni mi to.“

„Zase jiná místnost, jiná noc.“ Zhluboka se nadechla, pak pomalu spustila: „Chicago. Vůbec nevím, proč jsem si tak jistá, že to bylo v Chicagu. V pokoji byla hrozná zima a v okně bylo prasklé sklo. Já jsem se schovala za židli, ale když přišel, našel mě tam. A zase mě znásilnil. Nic nového, co bych už neznala.“

„Znát něco ještě neznamená, že to míň bolí.“

„Asi ne. Musím sebou hodit,“ zabručela, vstala a snažila se rozhýbat svou slabost. „Našli jsme další mrtvolu v Chicagu – tentýž *modus operandi*. To asi vyneslo tu vzpomínku na povrch. Ale já už si s tím poradím.“

„To víš, že ano, a dokážeš to.“ Vstal taky, přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena. „Ale nebudeš to řešit sama, tentokrát ne.“

Zase další věc, kterou jí nechtěl dovolit, a to ji střídavě naplňovalo vděčností a rozpaky. „Já na tebe nejsem zvyklá. Pokaždé, když už si myslím, že jsem, zjistím, že to tak není.“ Ale položila své ruce na jeho. „Jsem tak ráda, že jsi tady. Jsem šťastná, že jsi doma.“

„Koupil jsem ti dárek.“

„Roarkeu!“

Naprosté zoufalství v jejím hlase ho rozesmálo. „Ne, bude se ti líbit.“ Políbil ji na mělký důlek v bradě, pak se otočil a zvedl aktovku, kterou při příchodu do pokoje upustil na zem.

„Mohla bych si zařídit obchoďák se vším tím, co už jsi mi nakoupil –“ Nedořekla, zaskočena překvapením, když uviděla, co tahá z aktovky. „Co to proboha je?“

„Já si myslím, že je to kočka.“ Se smíchem ji proti ní nastrčil. „Hračka. Nemáte prostě dost hraček, poručíku.“

Musela se zachichotat. „Vypadá jako Galahad.“ Přejela prstem po široké usměvavé tlamičce. „I s těma jeho magickýma očima.“

„Musel jsem požádat, aby mu tenhle detail přidělali. Ale když jsem ho pak ve skutečnosti uviděl, uznal jsem, že bez něj nemůžeme žít.“

Eva už se usmívala a hladila hebké tlusté plyšové tělíčko. Ji samotnou nikdy nenapadlo, že v životě neměla hračky, ale Roarkea ano. „Je opravdu legrační.“

„No tak, takhle se mluví o našem synkovi?“ Ohlédl se na Galahada, který už se zase zmocnil křesla. Nejdřív podezíravě přimhouřil své dvoubarevné oči, pak odvrátil pozornost, posměšně zvedl ocas a začal se mýt. „Sourozenecká nevraživost,“ zabručel Roarke.

Eva posadila loutku na význačné místo svého psacího stolu. „Uvidíme, jak se spolu srovnají.“

„Potřebuješ se vyspat,“ oznámil jí Roarke, když viděl, jak pokukuje po počítači. „Prací se budeme zabývat až ráno.“

„Jo, asi máš pravdu. Mám hlavu zamotanou z těch lékařských blábolů. Víš něco o náhradách orgánů společnosti New Life?“

Byla tak rozptýlená, že si ani nevšimla, jak zvedl obočí. „Asi bych měl. Povíme si o tom ráno. Pojď do postele.“

„Stejně se až do rána nemůžu s nikým spojit.“ Se skrývanou netrpělivostí Eva uložila data a vypnula počítač. „Možná, že budu muset někam odcestovat, musím si osobně promluvit s jinými vyšetřovateli.“

Na všechno jí jen vlídně přitakal a vedl ji ke dveřím. Když má ale z Chicaga tak ošklivé vzpomínky, rozhodně ji tam nenechá jet samu.

Probudila se za úsvitu, udivená tím, jak tvrdě spala a jak je teď svěží. Někdy během noci se ovinula kolem Roarkea, zaklesla se do něj nohama a pažemi, jako by ho chtěla k sobě připoutat. Málokdy se jí stalo, že by se probudila, a on už nebyl vzhůru a nechystal se na den, a tak teď vychutnávala pocit blízkosti dvou teplých těl a oddala se snění.

Jeho tělo bylo tak pevné a hladké, tak… chutné, říkala si, když přejížděla rty po jeho rameni. Při pohledu na jeho tvář, uvolněnou spánkem, a jeho prostou mužnou krásu se jí až srdce zastavilo. Silné kosti, plné tvarované rty, husté dlouhé řasy.

Když si ho tak prohlížela, cítila, jak v ní náhle začíná rychleji kolovat krev. V břiše se jí začala šířit hluboká žádostivost, srdce se jí rozbušilo nedočkavostí a vědomím, že ho může mít, držet ho, milovat.

Ve světle, proudícím na postel střešním oknem, se zaleskl její snubní prsten, když mu přejížděla rukou po zádech a něžnými polibky se mazlila s jeho ústy. A jeho rty, teď už zahřáté, se zároveň s jejími rozevřely k pomalému proplétavému tanci jazyků.

Vláčné, pozvolné pohyby, nepostrádající ani při důvěrné navyklosti hluboké vzrušení. Přejíždění a klouzání rukou po křivkách, plochách a dobře známých záhybech jenom přidávalo na síle milostné touze, která narůstala, kousek po kousku, v jasném světle svítání. I když už jeho srdce začalo zprudka bušit proti jejímu, udržovali rytmus pomalý a líný.

Jednou dvakrát se prudce nadechla, když ji podepřel, když ji vynesl na tu dlouhou, předlouhou křivku až k vrcholu, který zářil jako víno ve slunečním světle. A jeho vzdechy se smísily s jejími.

Každý nerv v jejím těle se rozechvěl, každý pór otevřel. Potřeba pojmout ho do sebe, spojit se s ním, ji v srdci zabolela sladce jako slzy.

Vzepjala se k němu, vydechla jeho jméno a pak ho ze sebe znovu prudce vyrazila, když do ní vnikl. Byla to pomalá, klouzavá jízda, hedvábný příliv a odliv dechu a těl. Jeho ústa zase vyhledala její rty a zaplavila ji nekonečnou něhou.

Cítil ji, jak se znovu vzepjala vzhůru, sevřela se kolem něj, jak se chvěje. Zvedl hlavu a díval se na ni v křehkém zimním světle. Srdce mu klopýtalo, měl pocit, že umře láskou, když viděl tu záři, kterou dodala slast jejímu obličeji, když viděl ty zlatohnědé oči, slepě se upírající do jeho.

Teď cítil, že jsou oba bezmocní. Znovu jí přitiskl ústa na rty a vzdal se.

Když se Eva sprchovala, cítila se svěží, pevná a skoro radostná. Když vycházela ze sprchy, zaslechla televizní události a představila si, jak je Roarke jedním uchem poslouchá, zatímco sleduje burzovní zprávy a upíjí svou první kávu.

Jak typicky *manželské*, odfrkla si trochu ironicky a skočila pod sušák. Když pak vešla do ložnice, bylo všechno přesně tak, jak si představovala. Roarke v odpočívacím koutě pil kávu, sledoval na počítači finanční zprávy a Nadine Furstová za jeho zády podávala na 75. kanálu přehled denních událostí.

Když šla kolem něj ke skříni, sledoval ji očima. Usmál se. „Vypadáš odpočatě, poručíku."

„Opravdu se cítím fajn. Teď už můžu pořádně nastartovat svůj den."

„Vidíš; a já myslel, že už jsme ho nastartovali."

Ušklíbla se na něj přes rameno. „Chtěla jsem samozřejmě říct *pracovní* den."

„I v tom bych ti snad mohl pomoct." Pozoroval, jak si natahuje hladkou bílou košili a spěšně ji zapíná. „Dnešní předpověď není moc dobrá, v tomhle ti bude zima."

„Já budu většinou uvnitř." A pak už jen vyvrátila oči k nebi, když vstal, šel ke skříni a vybral jí námořnicky modrý pulovr z tenké teplé vlny. Podal jí ho. „Ty jsi ale otrava, Roarkeu."

„Co mi zbývá?" Když si přetáhla svetr přes hlavu, sám jí upravil límeček u košile. „Objednám snídani."

„Já něco zhltnu až v práci."

„Řekl bych, že se určitě rozhodneš dopřát si čas na jídlo tady, abychom přitom mohli probrat pár věcí. Včera ses zmínila o produktech firmy New Life."

„Jo," vzpomínala si mlhavě. Včera byla unavená a ještě trochu otřesená tím snem. „To je věc, na kterou se mrknu později. Jsou to umělé náhrady vyráběné z té věčně přežívající hmoty, kterou objevili na

Nordickově klinice. Ale mohly by mít nějakou spojitost s krádežemi těch lidských orgánů, které vyšetřuju.“

„Jestli to tak je, zamotá nám to hlavu oběma. Já jsem totiž New Life asi před pěti lety koupil.“

Zůstala koukat. „Do háje, Roarkeu!“

„Ano, myslel jsem si, že takhle nějak se na to budeš dívat. Ale říkal jsem ti přece, že jedna moje společnost vyrábí umělé orgány.“

„A musí to být právě New Life?“

„Už asi ano. Co kdybychom se posadili? Ty mi povíš, jak ses k New Life dopracovala, a já se pro tebe vynasnažím najít všechny údaje, které potřebuješ.“

Řekla si, že nemá cenu se rozčilovat, jen si zajela oběma rukama do vlasů. Nebylo by jistě fér vrčet na Roarkea. Takže vytáhla ze skříně kalhoty a natáhla si je.

„Dobrá, budu se snažit považovat to za výhodu. Nemusím shánět žádné podrobné zprávy nebo tlachy okolo společnosti, když potřebuju informaci. Ale sakra,“ přetáhla si kalhoty přes zadek, a přece jen na něj zavrčela, „copak musíš mít úplně všechno?“

Chvíli uvažoval. „Ano,“ odvětil pak s půvabným úsměvem. „Ale to je zase jiná věc. Teď chci nějakou snídani.“

Objednal pro každého talíř vysokoproteinových lívanců, nějaké exotické ovoce a další kávu. Když se zase usadil ke stolu, Eva ještě pořád zamračeně postávala.

„Proč vlastně musíš mít úplně všechno?“

„Protože můžu, miláčku. Dej si kafe. Třeba se pak na mě už přestaneš zlobit.“

„Já se nezlobím. To je přece hloupé slovo.“ Sedla si však a popadla hrnek. „Je to slušný obchod, tyhle umělé orgány?“

„Ano. New Life vyrábí také končetiny. Je to opravdu výnosné. Přeješ si finanční údaje?“

„Možná,“ zamumlala. „Zaměstnáváte jako poradce taky lékaře?“

„Myslím, že ano, i když jde hlavně o inženýrskou práci.“ Pokrčil rameny. „Máme výzkumné a vývojové oddělení, ale hlavní výrobky byly vyvinuty léta předtím, než jsem společnost převzal. Jak zapadá New Life do tvého pátrání?“

„Masová produkce umělých orgánů byla zahájena v Nordickově centru v Chicagu. Ti jsou napojení na Drakeovo centrum. Mám mrtvo-

ly v obou městech. Pak mám jednu ještě v Paříži a potřebuju se dozvědět, jestli je tam taky nějaké lékařské centrum, které by mělo s těmi dvěma spojení. New Life je podnik, který Westley Friend obzvlášť podporoval.“

„Údaje o Paříži nemám, ale můžu je snadno získat. Velice rychle.“

„Znal jsi doktora Westleyho Frienda?“

„Jen málo. Byl ve správní radě New Life při jejím převodu, ale jinak jsem nikdy neměl důvod s ním jednat. Podezíráš ho?“

„To těžko, protože minulý rok spáchal sebevraždu.“

„Ach.“

„Tak, tak. Ach. Podle toho, co jsem vyrozuměla z informací, které jsem prošla, byl vedoucím týmu, který vynalezl proces sériové výroby orgánů. A v době, kdy to bylo dokončeno, výzkum rekonstrukce lidských orgánů přerušili. Možná že se teď někdo rozhodl jej svým způsobem znovu nastartovat.“

„To se mi nezdá dost efektivní. Pěstování orgánů je časově náročné a nákladné. Podle toho, co vím, není rekonstrukce považovaná za vhodnou cestu. My dokážeme vyrobit srdce za takových padesát dolarů. I když k tomu připočteš režijní náklady a zisk, může se prodávat asi za dvojnásobek. Přičti ještě výlohy za lékaře, náklady na operaci, a pořád budeš mít nové srdce s garancí na sto let za méně než tisícovku. Je to výhodná koupě.“

„Když ale vyloučíš výrobce, použiješ pacientovo poškozené srdce nebo srdce nějakého dárce, opravíš je a zrekonstruuješ, pak všechny prachy shrábne doktor.“

Roarke se usmál. „Výborně, poručíku. To je velice jasný pohled na daný obchod. A s touto představou si myslím můžeš být jistá, že o tenhle scénář nebude mít zájem žádný akcionář New Life.“

„Ledaže by nešlo o peníze,“ podotkla Eva. „Ale přesto myslím, že tady můžeme začít. Potřebuju všechno, co mi můžeš poskytnout o té transakci, kterou jsi udělal. Kdo do toho byl na obou stranách zapojený. Potřebuju seznam personálu, hlavně z oblasti výzkumu a vývoje. A hlavně každého lékařského poradce.“

„To všechno ti můžu dodat do hodiny.“

Otevřela ústa, připravená na malou osobní válku, ale nakonec to vzdala. „Taky bych uvítala jakékoli neoficiální údaje, které bys sehnal

o Friendovi. Ta jeho sebevražda se mi zdá příliš dobře načasovaná a… výhodná.“

„Postarám se o to.“

„Jo, díky. Přinejmenším ve dvou případech šel vrah speciálně po vadných orgánech. Snooks měl v háji srdce a Spindlerová ledviny. Vsadila bych se, že u těch zbylých dvou půjde o něco podobného. Musí to mít nějaký důvod.“

Roarke zamyšleně upíjel kávu. „Jestli je to doktor, který provozuje praxi, proč prostě nekonfiskoval poškozené orgány, které jsou odebírány legálně?“

„To nevím.“ Zamrzelo ji, že měla včera mozek tak otupělý, že tenhle zádrhel ve své teorii neodhalila sama. „Já nevím, jak to chodí, ale přece musí být nějaké záznamy, svolení dárce nebo nejbližšího příbuzného, a zdravotnické zařízení by muselo takové pokusy nebo výzkum či co evidovat.“

Chvíli si bubnovala prsty na koleně. „Ty jsi členem rady, ne? Jak se u Drakeů pohlíží na, jak bych to nazvala, vysoce riskantní, případně radikální směr výzkumu?“

„Je tam prvotřídní výzkumné oddělení s velice konzervativní politikou. Na všechno se požaduje hromada dokumentace, diskusí, teoretizování a oprávnění – a to pak kolem toho ještě slídí právníci a oddělení *public relation* formuluje prohlášení pro sdělovací prostředky.“

„Takže je to dost složité.“

„No jestli.“ Usmál se přes okraj šálku. „Co taky není, když nad něčím bdí komise? Politika, Evo, ta zbrzdí i to nejpromazanější soukolí.“

„Možná, že toho člověka v určitém okamžiku odvolali nebo tuší, že by to mohli udělat, takže si to chce zatím zkusit na vlastní pěst.“ Odstrčila talíř a zvedla se. „Už musím jít.“

„Dneska jdeme na ten večírek u Drakeů.“

Oči jí potemněly: „Nezapomněla jsem.“

„Ne, to vidím.“ Uchopil Evu za ruku a přitáhl k sobě, aby ji mohl políbit. „Dám ti vědět.“

Když odešla, dopil svou kávu a věděl, že tahle společenská událost bude jediná, na kterou Eva určitě přijde včas. Protože pro ni, a vlastně pro oba, už to bude hlavně pracovní záležitost.

Kapitola osmá

Protože měla Eva v plánu vrhnout se rovnou do práce, nepotěšilo ji, že tam na ni čeká pracovník Vnitřních záležitostí. Ostatně, to by ji nepotěšilo v žádném případě.

„Koukej mi vyklidit židli, Webstere."

Zůstal klidně sedět dál, otočil hlavu a zářivě se na ni usmál. Znala Dona Webstera od prvních dnů na Akademii. Byl sice o rok před ní, ale příležitostně na sebe narazili.

Trvalo jí týdny, než odhalila, že si Webster třeba i zajde, jen aby měl jistotu, že se s ní potká. Ted si uvědomovala, že jí to trochu lichotilo a trochu otravovalo, a pak to pustila z hlavy.

Nešla přece na Akademii kvůli společenskému vyžití nebo sexu, ale aby se vyškolila.

Když je oba dva přidělili na policejní centrálu, měli o to víc příležitostí na sebe narážet.

A jedné noci v její nováčkovské éře si spolu dali nějakou tu sklenku a trochu sexu. Pak Eva došla k závěru, že to pro žádného z nich nebylo víc než rozptýlení, a zůstali víceméně přáteli.

Pak se Webster přesunul do Vnitřních záležitostí a jejich cesty se už málokdy zkřížily.

„Ahoj, Dallasová, vypadáš dobře."

„Uhni už mi z té židle," opakovala a šla si rovnou k AutoChefovi pro kávu.

S povzdechem se zvedl. „Doufal jsem, že to bude probíhat v přátelském duchu."

„Nikdy nemívám přátelské pocity, když mám v kanceláři fízly."

Moc se nezměnil, konstatovala. Má pořád ostrý a úzký obličej, chladné a příjemně modré oči. Pohotový úsměv a dostatek šarmu, který dobře ladí s hustými a vlnitými tmavými vlasy. Pamatovala si, že míval vždycky tuhé a ukázněné tělo a měl v oblibě zlomyslné vtípky.

Webster měl na sobě černý oblek, což byla u Vnitřních záležitostí neoficiální uniforma, ale dodal jí individuální kouzlo kravatou s nápadným vzorem a barvami.

Taky si vzpomněla, že Webster si odjakživa potrpěl na módní výstřelky.

Teď ze sebe ledabyle setřásl její urážky, pak se otočil a zavřel dveře. „Když došla ta stížnost, požádal jsem, aby mi to svěřili. Doufal jsem, že to celou věc usnadní."

„Já na žádnou snadnost nejsem ani trochu zvědavá. Nemám na to prostě čas, Webstere, mám na krku případ, který musím řešit."

„Asi si ten čas budeš muset udělat. Čím víc budeš spolupracovat, tím míň času tě to bude stát."

„Je ti snad jasné, že ta stížnost je kravina."

„Jistěže." Zase se usmál a na levé tváři se mu udělal dolíček. „Legendy o tvém kafi pronikly až do vznešených výšin Vnitřních záležitostí. Co ty na to?"

Eva se napila a přitom na něj pohlížela přes okraj šálku. Pak si pomyslela, že když už se tím nesmyslem musí zabývat, je lepší jít do pekel s ďáblem, jehož zná. Naprogramovala další kávu.

„Býval jsi dobrý policajt v terénu, Webstere. Cože ses přestěhoval do Vnitřních záležitostí?"

„Ze dvou důvodů. Za prvé je to ta nejkratší cesta na kancelářskou židli. Mně se nikdy nechtělo pracovat na ulici, Dallasová. Mám radši pohled z věže."

Udiveně zvedla obočí. Nikdy si neuvědomila, že má Webster ambice na funkci šéfa nebo inspektora. Odebrala kávu a podala mu ji. „A za druhé?"

„Serou mě špatní policajti." Upil, zavřel oči blahem a hlasitě vzdychl. „Fámy nekecaly." Pak oči zase otevřel a prohlížel si ji.

Evu napadlo, že si na ni zřejmě celá léta tajně myslel. A trochu se zastyděla; že si to nikdy neuvědomila. Ona byla ovšem vždycky příliš soustředěná na práci, než aby si všímala mužských.

Až na Roarkea, pomyslela si.

„Těžko si tě dovedu představit jako vdanou ženskou. Pro tebe existovala vždycky jen práce."

„Můj soukromý život na tom nic nemění. Je to pořád jen práce."

„Jo, to jsem si myslel." Zvedl se. „Tu stížnost jsem ale nevzal jen kvůli starým časům, Dallasová."

„Těch starých časů zas tak moc nebylo, aby to něco znamenalo.``

Zase se usmál: „Pro tebe možná ne.“ Znovu se napil. Pohlédl jí do očí a zvážněl. „Jsi dobrý policajt, Dallasová.“

Řekl to tak prostě, že to otupilo ostří jejího vzteku. Obrátila se k oknu a zahučela: „Ona pošpinila mou pověst.“

„Jenom na papíře. Mám tě rád, Dallasová, a vždycky jsem měl, takže ti mimo protokol chci říct – varovat tě –, ona lační po tvé krvi.“

„Ale proč sakra? Protože jsem ji zpražila za lajdáckou práci?“

„Ono to sahá trochu hlouběji. Ty si na ni asi nepamatuješ, viď? Z Akademie.“

„Ne.“

„Jenže můžeš vsadit svůj vzácnej zadek na to, že ona si tě pamatuje. Končila zároveň se mnou, už jsme byli skoro na odchodu, když ses objevila ty. A hned od začátku, Dallasová, jsi zazářila. Přednášky, předvádění, testy vytrvalosti, bojové tréninky. Instruktoři tvrdili, že jsi nejlepší účastník kursu, co tam kdy přišel. Mluvilo se o tobě.“

Zase se usmál, když se zamračeně ohlédla přes rameno. „Ne, tys o tom asi nevěděla. Protože jsi tomu nevěnovala pozornost. Ty ses upnula na jedinou věc: abys co nejdřív získala odznak.“

Napolo si sedl na okraj psacího stolu, vychutnával kávu a pokračoval: „Bowersová tě ošklivě pomlouvala mezi tou hrstkou kamarádů, které se jí podařilo schrastit. Vykládala, že ses zřejmě vyspala s polovinou instruktorů, aby sis u nich vydobyla mimořádné postavení. Já jsem měl ucho u země už tenkrát,“ dodal.

„Já si na ni vůbec nevzpomínám,“ pokrčila Eva rameny. Ale představa, jak se o ní drbalo, jí hnula žlučí.

„Já nevím, ale ručím ti za to, že ona si na tebe vzpomíná zatraceně dobře. Zase mimo protokol ti říkám, že Bowersová je problém. Vyrábí stížnosti rychleji než dopravní android píše pokuty. Většina z nich se nechá plavat, ale tu a tam najde správnou nitku, za kterou zatáhne, a pak je kariéra dotyčného policajta v háji. Neposkytni jí nic takového, Dallasová.“

„A co mám teda sakra dělat?“ ptala se zlostně Eva. „Zvorala to, tak jsem ji sprdla. To je celý. Nemůžu si teď sednout a lámat si hlavu s tím, jestli mi udělá ze života peklo. Já jdu po někom, kdo párá lidi a rve z nich srdce. A bude v tom pokračovat, jestli ho nenajdu, a já ho nenajdu, jestli mě nenechají dělat mou zatracenou práci.“

„Tak to pojďme vyřídit.“ Vyndal z kapsy mikrorekordér a postavil ho na stůl. „Uděláme pohovor – pěkně čistě a formálně – založíme to do spisů a zapomeneme na to. Věř mi, že v oddělení Vnitřních záležitostí si nikdo nepřeje, aby ses kvůli tomu dostala do maléru. Všichni známe Bowersovou.“

„Tak proč to sakra vůbec vyšetřujete?“ spustila Eva, ale pak se kousla do rtů, když se Webster suše a ostře usmál. „Uvidíme, třeba i fízláci jsou k něčemu dobří.“

Ten zážitek ji rozjitřil a podráždil, ale řekla si, že tím je ta záležitost uzavřená. Zavolala nejdřív Paříž a zdolávala jednu zábranu za druhou, než se dostala k detektivu Marii Duboisové, vyšetřovatelce podobného kriminálního případu.

Vzhledem k tomu, že její kolegyně uměla jen málo anglicky a Eva francouzsky ani slovo, dorozumívaly se pomocí počítačového tlumočnického programu. Potíže začaly, když Evin počítač dvakrát odeslal její otázku v holandštině.

„Počkejte minutku, zavolám si asistentku,“ žádala Eva.

Duboisová zamrkala, zamračila se a zavrtěla hlavou. „Proč mi říkáte,“ promluvil modulovaný hlas z počítače, „že mám k snídani svinstvo?“

Eva zoufale vyhodila ruce do výšky. I přes bariéru mezi nimi musely být její znechucení a omluva tak očividné, že se Marie rozesmála: „To vám dělá váš počítač, co?“

„Ano. Ano! Prosím, čekejte.“ Eva se spojila s Peabodyovou a pak to zase opatrně zkusila: „Mám se svým přístrojem velké problémy. Omlouvám se.“

„Není třeba. Podobné problémy mají policisté všude. Vy se zajímáte o případ Leclerk?“

„Ano, velice. Mám dva podobné případy. Vaše údaje a informace o Leclerkovi by mi moc pomohly.“

Marie našpulila rty a v očích se jí objevil pobavený výraz. „On říká, že byste se mnou ráda provozovala sex. To asi nebude správně, že ne?“

„Prokristapána!“ Eva praštila pěstí do počítače, právě když vcházela Peabodyová.

„To nebylo zrovna přátelské popleskání.“

„Tahle hromada hnoje právě dělala neslušné návrhy madam Duboisové, detektivovi z Francie. Co se to s tím překladovým programem děje?“

„Moment, já se podívám.“ Peabodyová obešla stůl, začala něco kutit a přitom sledovala monitor. „Madam je ovšem fešanda. Nemůžem se počítači divit, že to zkoušel.“

„Haha, Peabodyová. Spravte toho grázla.“

„Ano, madam. Proveď systémovou kontrolu, doplň nové informace a vyčisti překladový program. Znovu načíst.“

Operace probíhá…

„Za chviličku to bude. Já trošku francouzsky umím. Snad jí dokážu vysvětlit, o co jde.“ Peabodyová trochu klopotně probírala svou školní francouzštinu, při níž se Marie neubránila úsměvu.

„Oui, pas de quoi.“

„Povídá: Jen klid.“

Systémová chyba opravena. Stávající program opraven a načten.

„Tak to zkuste znovu,“ navrhla Peabodyová. „Ale čert ví, jak dlouho ta oprava vydrží.“

„Dobrá. Takže já mám dvě podobné vraždy,“ začala znovu Eva a co nejrychleji vylíčila situaci a své požadavky.

„Jakmile k tomu dostanu svolení, pošlu vám kopie svých výsledků,“ souhlasila Marie. „Myslím, že pochopíte, že vzhledem k stavu, v jakém jsme tělo našli, jsme se nijak zvlášť nepozastavili nad tím, že ten orgán chybí.“ Ohrnula rty. „Hodovaly na něm kočky.“

Eva si vzpomněla na Galahada a jeho dravý apetit, ale pak tu myšlenku rychle zapudila. „Nejspíš zjistím, že vaše oběť zapadá do obrazu. Pátrali jste po zdravotních záznamech zavražděného?“

„Neshledali jsme k tomu důvod. Obávám se, že případ Leclerk nebyl pokládán za prioritní. Důkazy nebyly dost přesvědčivé. Ale teď

bych se ráda dozvěděla zase něco od vás o těch podobných případech.“

„Pošlu vám to. Můžete mi poskytnout seznam špičkových lékařských a výzkumných institucí v Paříži, zvláště pokud má některá z nich význačné pracoviště pro výzkum či výrobu náhrady orgánů?“

Marie svraštila čelo. „Ano. Takže tímhle směrem se vaše vyšetřování ubírá?“

„Je to jedna z cest. A vy byste si měla zjistit, kde má Leclerk své zdravotní záznamy. Moc ráda bych se dozvěděla něco bližšího o stavu jeho jater, než o ně přišel.“

„Hned začnu pracovat na dokumentaci, poručíku Dallasová, a popoženu to, abychom obě měly co nejdřív všechno, co potřebujeme. Předpokládalo se, že Leclerk je ojedinělý případ. Jestli to není pravda, musí se priorita toho případu změnit.“

„Porovnejte si snímky těch těl. Myslím, že budete okamžitě hlasovat pro vysokou prioritu. Díky. Ohlásím se.“

„Vy si myslíte, že ten chlap jezdí po celém světě a sbírá vzorky?“ zeptala se Peabodyová, když Eva ukončila spojení.

„Vybrané části světa, vybrané oběti, vybrané vzorky. Myslím, že postupuje velice plánovitě. A teď Chicago.“

Přestože tentokrát nepotřebovala tlumočníka, měla Eva s Chicagem daleko víc potíží než s Paříží.

Vyšetřovatel tohoto případu odešel necelý měsíc po události do penze. Když chtěla mluvit s detektivem, který případ převzal, řekli jí, aby čekala, a zatím jí pustili jakousi debilní reklamu Společnosti pro záchranu nemocných zvířat.

Když už myslela, že se z té nudy zblázní, objevil se detektiv Kimiki. „Haló, New Yorku, co pro vás můžu udělat?“

Když vysvětlila situaci a své požadavky, zatvářil se Kimiki trošku otráveně. „No jo, znám ten případ. Zůstal na mrtvém bodě. McRae se nikam nedostal. Nebylo čeho se chytit. Je to stále otevřené, ale v jeho výkazu to figuruje jako nevyřešený případ.“

„Já vám jen říkám, Kimiki, že tu mám podobné vraždy a vidím zde určité spojitosti. Vaše údaje jsou pro můj případ moc důležité.“

„Těch údajů je opravdu pomálu a říkám vám rovnou, že to nehodlám zařadit do čela svého programu. Ale když chcete, zeptám se šéfa, jestli vám to smíme předat.“

„Jaká hanba, že se musíte takhle štvát, Kimiki.“

Jen se tomu sarkasmu usmál. „Koukejte, když McRae odešel předčasně do důchodu, většina těch jeho otevřených případů mi spadla na krk. Hledám a vybírám si, nad čím se budu potit. Když budu moct, tak vám ty údaje pošlu. Chicago končí.“

„Debil,“ zamumlala Eva a začala si masírovat tuhnoucí svaly vzadu na krku. „Předčasná penze?“ Podívala se na Peabodyovou. „Zjistěte mi, jak moc předčasná.“

Za hodinu potom už Eva netrpělivě přecházela po chodbách patologie a čekala, až bude vpuštěna k doktoru Morrisovi. Jakmile se uvolnily zámky, prošla dveřmi a zamířila do pitevny.

Zápach ji nejdřív doslova uhodil, tvrdě, a přinutil ji zalapat mezi zuby po dechu. Vzduch byl naplněný nasládlým hutným puchem rozkládajících se tkání. Krátce mrkla na zhroucenou masu na stole a sáhla po dýchací masce.

„Ježíši, Morrisi, jak to můžete snést?“

Morris právě prováděl standardní řez tvaru písmene Y a docela pomalu a klidně dýchal přes svou masku. „Prostě jen další rajský den, Dallasová.“ Vzduchový filtr dodával jeho hlasu mechanické zabarvení a jeho oči vypadaly za zvětšovacími čočkami obrovské, jako žabí. „Tuhle slečinku objevili včera večer sousedi, když je konečně napadlo jít přímo za nosem. Byla mrtvá skoro týden. Vypadá to, že ji někdo uškrtil holýma rukama.“

„Měla milence?“

„Myslím, že se ho vyšetřovatel právě snaží najít. Jediné, co můžu říct s jistotou, je, že žádného dalšího už mít nebude.“

„Srandičky jako vždycky, Morrisi. Porovnal jste nálezy Snookse a Spindlerové?“

„Porovnal. Nemám zprávu ještě dokončenou, ale vzhledem k tomu, že jste tady, předpokládám, že chcete odpovědi teď hned. Můj názor je, že na obou se podepsaly stejné ruce.“

„To jsem si myslela. Řekněte mi, proč byl případ Spindlerové uzavřen?“

„Lajdáctví,“ zabručel patolog a zanořil ruce v neposkvrněných rukavicích do zakrváceného těla. „Já jsem ji nepitval, to by mi bylo svitlo hned, když jsem uviděl tu vaši mrtvolu. Samozřejmě, kdybych ji byl pitval, tak by můj nález vypadal jinak. Lékařka, která na tom děla-

la, dostala důtku.“ Vzhlédl a setkal se s Evinýma očima. „Myslím, že se takové chyby už víckrát nedopustí. Ne že bych ji chtěl omlouvat, ale ona se brání, že na ni tlačil vyšetřovatel. Tvrdil, že ví, jak se to stalo.“

„Ať to bylo jak chtělo, chci z toho podrobný záznam.“

Teď se Morris zastavil a vzhlédl: „V tom je právě ten háček. Nemůžeme ho najít.“

„Co tím chcete říct?“

„Chci říct, že je pryč. Všechny záznamy té Spindlerové jsou v tahu. Vůbec bych se nebyl dozvěděl, že tudy prošla, kdybyste nenašla její původní složku. My tu nemáme nic.“

„Co na to říká ta vaše patoložka?“

„Přísahá, že všechno řádně zapsala.“

„Buď lže, nebo je pitomá, anebo to někdo stopil.“

„Neřekl bych, že je lhářka. Je sice ještě trochu nezkušená, ale rozhodně není hloupá. Záznamy mohly být neúmyslně vymazány, ale vyhledávací metodou jsme nenašli nic. Smytec. Dokonce tu Spindlerovou nemáme ani v knize příjmů.“

„Takže záměrně vymazaná? Ale proč?“ zasyčela Eva do své dýchací masky a vrazila ruce do kapes. „Kdo má k těm záznamům přístup?“

„Všechen kvalifikovaný lékařský personál.“ Teprve teď začala být na Morrisovi znát starost. „Svolal jsem schůzi a budu muset zahájit interní vyšetřování. Já svým lidem věřím, Dallasová. Já přece vím, kdo pro mě pracuje.“

„Jak dalece se na tomhle zařízení dodržuje bezpečnost?“

„Jak se zdá, asi ne dostatečně.“

„Někdo nechtěl, aby se na to spojení přišlo. No, ale ono se to provalilo,“ mluvila pro sebe a přitom pochodovala sem a tam. „Ten idiot ze stodvaašedesátky se bude muset zodpovídat z řady věcí. A já mám další podobné případy, Morrisi; zatím jeden v Chicagu a jeden v Paříži. A bojím se, že jich najdu ještě víc.“

Zastavila se a obrátila. „A taky mám možnou spojitost, a dost silnou, mezi dvojicí prominentních zdravotnických center. Pokouším se prokousat spoustou lékařských publikací a tím jejich děsným žargonem. Potřebuju konzultanta, který by se v tom vyznal.“

„Jestli koukáte po mně, tak já vám ochotně pomůžu. Ale moje zaměření je přece jen malinko odlišné. Vy potřebujete dobrého – a chytrého praktického lékaře.“

„Mirovou?“

„To je sice lékařka,“ připustil Morris, „ale její obor je taky poněkud jinde. I když přece jenom z nás dvou

„Počkat. Myslím, že bych ještě někoho měla.“ Eva se k němu zase obrátila. „Ano, nejdřív zkusím ji. Někdo si s námi ošklivě zahrává, Morrisi. Chtěla bych, abyste mi nahrál na disketu veškerá data o Snooksovi. Jednu kopii si nechte a uložte ji na místo, které pokládáte za bezpečné.“

Na rtech se mu rozhostil úsměv. „To už jsem udělal. Vaše kopie je na cestě k vám domů. Doručí ji privátní kurýr. Můžete si myslet, že jsem paranoidní.“

„Ne, to si nemyslím.“ Stáhla si masku a vydala se ke dveřím. Ale nějaký instinkt jí poradil, aby se ještě jednou otočila: „Morrisi, dávejte si pozor.“

Na chodbě vstala Peabodyová z lavice. „Konečně jsem dostala z Chicaga nějaké informace o McRaeovi. To snad spíš získáte sólokapra o nějakém psychoušovi než o policajtovi.“

„Ruka ruku myje,“ poznamenala Eva a kráčela k východu. To ji otravovalo.

„No jo, ale ono tomu našemu kolegovi není ještě ani třicet – slouží teprve osm let. Odešel na penzi, která dělá deset procent jeho plné penze. Ještě dva roky a měl by dvakrát tolik.“

„Žádná neschopnost, psychická únava, žádný služební požadavek, aby odstoupil?“

„V záznamu nic takového nemá. Alespoň ne v tom, co jsem viděla.“ Když Peabodyová vyšla ze dveří, uhodil ji vítr prudce do tváře. „Z toho, co jsem viděla,“ opakovala, když se jí podařilo se nadechnout, „šlo zřejmě o velice solidního policajta, který pěkně stoupal po žebříčku a nejdéle do roka ho čekalo standardní povýšení. Procento vyřešených případů měl dobré, žádné šmouhy v záznamu. Poslední tři roky dělal na vraždách.“

„Co osobní život? K odchodu ho mohla přinutit manželka, peněžní problémy, hrozící rozvod. Třeba pil, fetoval nebo sázel.“

„Najít soukromé informace je ještě těžší. Musím podat oficiální žádost, a tu pak zdůvodnit.“

„Já to seženu,“ broukla Eva a vklouzla za volant. Vzpomněla si na Roarkea a jeho fígle. A na jeho soukromou pracovnu s neregistrovaným ilegálním vybavením. „A až to budu mít, radši se mě neptejte, jak jsem k tomu přišla.“

„A k čemu jako?“ zeptala se se smíchem Peabodyová.

„No právě. Teď bych potřebovala, abychom si promluvily úplně soukromě, Peabodyová. Zařiďte to. Nechci, aby náš příští krok byl ve služebním deníku.“

„Senzace. Znamená to snad, že splašíme nějaké chlapy a budeme provozovat nechutný živočišný sex?“

„Nemáte ho dost s Charlesem?“

Peabodyová si rozpačitě odkašlala: „No, musím říct, že se poslední dobou cítím být v některých ohledech trochu prostopášná. Předejte zprávu,“ řekla do svého videofonu. „Strážník Peabodyová Delia žádá pro poručíka Dallasovou Evu soukromý čas.“

„Příjem a souhlas. Jste mimo záznam.“

„Tak, a teď ti chlapi,“ řekla spokojeně Peabodyová. „Snad aby nás nejdřív pozvali na oběd.“

„Na oběd vás pozvu já, Peabodyová, ale na sex bohužel nikoli. A teď odvraťte pozornost od svého žaludku a od hormonů a já vám povím, co je nového.“

Po chvíli, když Eva zastavila před klinikou v Canal Street, už se Peabodyová tvářila zcela vážně. „Tak vy myslíte, že je v tom něco hlubšího, mnohem hlubšího než pár mrtvých bezdomovců a šlapek.“

„Myslím, že musíme začít tím, že pořídíme a zabezpečíme kopie všech hlášení a údajů a o některých aspektech vyšetřování pomlčíme.“

Všimla si ospalého ochmelky postávajícího u vchodu a namířila na něj prstem. „Myslíte, že vám zbytek mozku slouží natolik, abyste si mohl vydělat dvacku?“

„Ale jó.“ Krhavé oči se mu rozjasnily. „A za co jako?“

„Ručíte mi za to, že než se vrátím, zůstane můj vůz v takovém stavu, v jakém je teď.“

„Dobrej kšeft.“ Dřepl si se svou láhví na paty a zahleděl se na auto upřeně jako kočka u myší díry.

„Zapomněla jste mu pohrozit, že mu nakopete koule až do krku, jako tomu předešlému chlapíkovi," podotkla Peabodyová.

„Neškodným ubožákům se nemusí vyhrožovat." Prosvištěla vstupními dveřmi, ujistila se, že čekárna vypadá přibližně stejně jako při předchozí návštěvě, a zamířila rovnou k okénku služby.

„Potřebuju mluvit s doktorkou Dimattovou."

Sestra Jan věnovala Evě ponurý pohled. „Má v ordinaci pacienta."

„Počkám na ni tam, co minule. Řekněte jí, že ji nezdržím dlouho."

„Doktorka Dimattová toho ale dneska má opravdu moc."

„To je zajímavé. Já taky," utrousila Eva stručně. Postavila se vedle bezpečnostních dveří a se zvednutým obočím zírala dolů na sestru.

Ta vydala tentýž hlasitý povzdech jako při Evině první návštěvě a stejně podrážděně odsunula židli. Proč tolik lidí tak nesnáší svou práci? pomyslela si Eva.

Když se zámky otevřely, vstoupila dovnitř a zadívala se Jan přímo do očí: „Děkuju vám mnohokrát. Z vašeho laskavého chování člověk hned pozná, jak moc milujete práci s lidmi." Janin zmatený výraz svědčil o tom, že bude trvat hezkou chvilku, než jí Evin sarkasmus dojde.

Eva šla dál, usadila se v bídné místnůstce a čekala na Louisu.

Trvalo to dvacet minut, a ani tentokrát nebyla doktorka nijak zvlášť potěšená, že Evu zase vidí. „Koukejte být stručná. Mám tam zlomenou ruku, která potřebuje zasádrovat."

„Dobrá. Potřebuju vás jako experta a konzultanta lékařské stránky mého případu. Práce je to vyčerpávající, plat mizerný. Může to být i riskantní a já mám na lidi, kteří se mnou pracují, vysoké požadavky."

„Kdy mám začít?"

Eva se usmála s tak nečekanou vřelostí a radostí, že se Louise málem rozesmála. „Kdy máte nejbližší volný den?"

„Já nemám celé volné dny, ale zítra mi kolečko začíná až ve dvě."

„To bude bezva. Přijďte ke mně domů do pracovny přesně v osm. Peabodyová, dejte jí adresu."

„Ó, já samozřejmě vím, kde bydlíte, poručíku. Každý přece ví, kde bydlí Roarke."

„Tak nashledanou v osm."

Eva spokojeně zamířila k východu. „S tou se mi bude dobře pracovat."

„Chcete, abych připravila žádost a podklady k jejímu přijetí za konzultanta?“

„Ještě ne.“ Když si vzpomněla na vymazané záznamy, na policajty, kteří neměli valný zájem uzavírat případy, zakroutila hlavou a nastoupila do auta. „Zatím to zůstane neoficiální. Připojte se zase na záznamník.“

Peabodyová nasadila ten nejprosebnější výraz, jaký svedla, a hlesla jen: „Oběd?“

„Sakra. No dobrá, ale tady v okolí nehodlám koupit nic, co by se mi dostalo do zažívacího traktu.“ Věrná svému slibu zamířila pak nahoru do města a zastavila, teprve když spatřila poměrně čistý kluzákový kiosk.

Spokojila se s kelímkem smažených hranolků, zatímco Peabodyová si pochutnávala na sójovém pirohu a zeleninovém kebabu.

Eva zapnula automatické řízení a bezstarostně při jízdě jedla. A přemýšlela. Okolo vířilo město, rachot a skřípění pouliční dopravy, nekonečné hučení vzdušných dopravních prostředků. Obchodní střediska ohlašovala inventury, výprodeje a slevy nekonečnými pohyblivými nápisy nebo obrovskými barevnými plakáty.

Lidé při honbě za výhodnými nákupy odolávali mrazivému počasí a na cestách za svými záležitostmi se třásli na lidových kluzácích. Pro kapsáře a podvodníky to byla špatná doba. Nikdo nepostál dost dlouho, aby ho mohli okrást nebo ošidit.

Přece však zahlédla skořápkáře a jednoho zlodějíčka na vzdušných bruslích.

Uvažovala, že ten, kdo chce opravdu něco získat, nedá se trochou toho nepohodlí odradit.

Všechno je to jen rutina. Podvodníci mají svou, zloději také svou a kapsáři zase svoji. Každý ví, že tady jsou, ale prostě věří, že jemu se vyhnou.

A bezdomovci mají také svou rutinu. Třesou se a trpí celou zimu a doufají, že uniknou smrti, když s teplotami pod nulou začne dorážet na jejich kutlochy.

Nikdo se moc nestará, jestli to dokážou nebo ne. Byla to okolnost, se kterou on počítal? Že si toho nikdo moc nevšimne? Žádná z jeho obětí neměla blízké příbuzné, kterých by se Eva mohla na něco zeptat nebo je o něco požádat. Žádné přátele, žádné milence.

V žádných novinách ani v žádném jiném sdělovacím prostředku se neobjevila jediná zpráva o posledních vraždách. Tohle nepřitahovalo zájem. Nezvyšovalo to sledovanost.

V duchu se usmála, když si představila, jak by asi Nadine Furstová reagovala, kdyby jí nabídla exkluzivní zprávu. Ještě s brambůrkem v ústech reportérce zavolala.

„Furstová. Musí to být rychlé a musí to stát za to. V deset začínám vysílat."

„Chceš něco speciálního, Nadine?"

„Dallasová!" Nadinina liščí tvář zazářila úsměvem. „Co za to budeš chtít?"

„Nic, než abys dělala svoji práci. Mám na krku vraždu jednoho bezdomovce –"

„Zadrž. To není k ničemu. Minulý měsíc jsme o bezdomovcích udělali velkou reportáž. Jak mrznou, jak umírají. Takovou veřejně prospěšnou akci děláme jen dvakrát do roka. Teď by to bylo moc rychle za sebou."

„Tohohle rozřezali – otevřeli, odebrali mu srdce a odnesli si je."

„No, to je roztomilý. Jestli na to jdeš přes kulty, tak o těch jsme dělali reportáž v říjnu okolo Halloweenu. O další by už můj producent nestál. A ještě k tomu s bezdomovcem. Ale co takhle reportáž o tobě a Roarkeovi, jak vám to klape v manželství a tak, to by se hodilo."

„Moje manželské poměry jsou má soukromá věc, Nadine. Pak mám ještě jednou vysloužilou koncesovanou prostitutku, která pásla stádečko šlapek. Tu před pár měsíci taky rozkuchali. Někdo jí vzal pro změnu ledviny."

Z Nadinina pohledu rázem zmizela lehká rozmrzelost. Ted přivřela oči: „Spojitost?"

„Víš co, jdi si za svou prací," navrhla Eva. „Pak třeba zavolej mou kancelář a polož mi tu otázku ještě jednou."

Ukončila rozhovor a přepnula řízení opět na manuál. „To bylo pěkně mazané, Dallasová."

„Vyšťourá toho za hodinu víc než pět androidů-průzkumníků za týden. Pak mi zavolá a požádá mě o oficiální stanovisko a rozhovor. A protože jsem vždycky ochotná spolupracovat, poskytnu jí ho."

„Dokázala byste ji přimět, aby proskočila párem obručí."

„To bych mohla. Ale ty obruče budou široké a postavím je nízko. Napojte nás zase na centrálu, Peabodyová. Budeme muset prohlídnout byt Spindlerové a to by se mělo natočit. Jestli má někdo pochybnosti o tom, že jsme odhalili spojitost, chci, aby si mohl být jistý, že ano. A chci, aby se začal potit."

Místo činu už bylo před několika týdny vyklizeno, ale Eva nepátrala po fyzických důkazech. Potřebovala dojmy, situaci, a pokud možno nějaký ten rozhovor.

Spindlerová bydlela v jednom z domů, narychlo postavených jako náhrada za ty, které se zhroutily nebo byly zničeny v městských válkách.

Byly plánované jako krátkodobé dočasné ubytovny, které budou během dekády nahrazeny solidními a esteticky vhodnými stavbami, ale uplynulo několik dekád, a řada z těch ošklivých strmých železných budov zůstávala stále na místě.

Nějaký pouliční umělec se dosyta vyřádil, když na šedivý povrch nasprejoval nahé dvojice v rozličných stadiích kopulace. Eva usoudila, že měl nejen výborný styl a perspektivu, ale správně si zvolil i místo pro svou tvorbu. V tomto domě sídlila většina koncesovaných prostitutek téhle oblasti.

Venku nebyla žádná bezpečnostní kamera, žádný snímač otisků dlaní. Jestli tu někdy podobné prkotinky byly, už je dávno zničili vandalové.

Vešly do stísněného vestibulu bez oken, s řádkou poničených poštovních schránek a jediným výtahem, na kterém byl visací zámek.

„Má číslo 4C," informovala Peabodyová pohotově Evu a pak pohlédla na pocintané schodiště s prohnutými schody. „Asi budeme muset jít pěšky."

„Aspoň vám vytráví ten oběd."

Kdosi zesílil svou oblíbenou hudbu do ryčného řevu. Ten randál se odrážel celým schodištěm a na úrovni prvního patra byl nadobro ohlušující. Ale přece byl lepší než supění a funění, které bylo slyšet přes slabé dveře ve druhém patře. Nějaká šťastná děvenka si vydělává na chlebíček, pomyslela si Eva a stoupala výš.

„Zdá se, že zvukotěsnost nepatří k vymoženostem téhle roztomilé chaloupky," komentovala to Peabodyová.

„Pochybuju, že by to nájemníkům sebemíň vadilo.“ Eva už stála před bytem 4C a klepala. Pouliční šlapky sice pracují čtyřiadvacet hodin denně, ale obvykle ve směnách. Doufala, že doma bude někdo, kdo právě není zaměstnaný.

„Nepracuju až do západu slunce,“ ozvalo se. „Tak vodpalte.“

Eva místo odpovědi přiložila odznak na kukátko. „Policie. Potřebuju s vámi mluvit.“

„Koncesi mám v cajku. Tak mě nevobtěžujte.“

„Otevřete dveře, nebo vám ukážu, jak dovedu obtěžovat.“

Ozvalo se zaklení, a pak zachrastil zámek. Dveře se otevřely na škvíru, ze které vyhlédlo jedno zarudlé hnědé oko. „Co je? Nejsem k mání celej den, musím se taky trochu vychrápat, né?“

Podle toho, jak to jediné oko vypadalo, se zdálo, že si ten spánek vylepšuje trochou chemie. „Jak dlouho už bydlíte v tomhle bytě?“

„Pár tejdnů. A co má sakra bejt?“

„A předtím?“

„Tamhle přes chodbu. Helejte, mám koncesi a zdravotní potvrzení. Jsem pořádná.“

„Dělala jste pro Spindlerovou?“

„Jo.“ Dveře se otevřely trošku víc. Objevilo se druhé oko a tvrdá ústa. „No a co má sakra bejt?“

„Máte nějaké jméno?“

„Mandy. Tak co má –“

„Jo, to už jsme slyšely. Otevřete pořádně, Mandy, potřebuju vám položit pár otázek o vaší dřívější šéfce.“

„Je mrtvá. Pod kytkama. Jiný vodpovědi těžko uslyšíte.“ Ale otevřela. Vlasy měla krátké a střapaté. Asi se tak pohodlněji nasadí některá z těch paruk, kterými se pouliční děvky tak rády zdobí. Nebylo jí nejspíš víc než třicet, ale vypadala, podle obličeje, o deset let starší.

Veškeré výdělky Mandy patrně vrážela do svého těla. To bylo vnadné a oblé, s velkými vztyčenými ňadry, která jí napínala tenoučkou látku růžového župánku.

To je pro ženu její profese ta správná investice. Zákazníci zřídka koukají na tvářičku.

Eva vešla dovnitř a všimla si, že obytný prostor je přizpůsoben tak, aby uspokojoval dva druhy pracovního nasazení. Prostředkem se táhla záclona, která rozdělovala pokoj na dvě části. V jedné polovině stály

dvě postele a mezi nimi byly na stolku jasně vystavené údaje o sazbách a službách.

Ve druhé polovině byl počítač, videofonní systém a jediná židle.

„Vy jste převzala funkci Spindlerové?“

„Daly jsme se čtyři dohromady. Řekly jsme si, kruci, někdo v té stáji musí vést agendu, a když to budem my samy, můžeme to ušetřit z času na ulici.“ Trochu se usmála. „Tak jsme všechny úřednice. A večer v krutý zimě lovíme kořeny.“

„To vám schvaluju. Byla jste tady tu noc, co Spindlerovou zabili?“

„No, asi jsem tu víceméně byla – chvíli tady, chvíli venku, podle toho. Pamatuju si, že byl zrovna dobrej kšeft.“ Sedla si na jedinou židli a natáhla nohy. „A nebyla taková svinská zima.“

„Nemáte po ruce knihu s výkazy?“

Mandy se vzdorně zamračila. „Do mejch knih se nemáte co koukat. Já jsem poctivá.“

„Tak mi tedy povězte, co víte. Kde jste byla. Však vy si to pamatujete,“ prohlásila Eva, ještě než Mandy mohla odporovat. „Ani v takovéhle díře se nestává každou noc, že byste našla svou šéfku rozkuchanou.“

„Jasně, že si to pamatuju.“ Trhla ramenem. „Zrovna jsem si dávala pauzičku, když ji Lida našla a spustila povyk. Kristepane, ta vám řvala jako panna. Přilétla k mejm dveřím, bušila na ně a přitom ječela a bulila. Křičela, že ta stará kráva je v pánu a že je tam plno krve. Tak jí povídám, ať sakra drží hubu, a jestli chce, ať zavolá policajty. A šla jsem zase spát.“

„To jste se ani nešla sama přesvědčit?“

„A o čem? Jestli je tuhá, tak fajn a bezva. A jestli není, tak co?“

„Jak dlouho jste pro ni pracovala?“

„Šest let.“ Mandy si zeširoka zívla. „Teď dělám pro sebe.“

„Moc ráda jste ji neměla, co?“

„Měla jsem jí plný zuby. Koukejte, už jsem to říkala tomu druhýmu policajtovi. Tu, když člověk znal, tak ji musel nenávidět. Ale já nic neviděla, nic neslyšela. A i kdyby nakrásně jo, tak by mi to bylo šumafuk.“

„S kterým policajtem jste to mluvila?“

„S jedním jako je vona," vystrčila bradu směrem k Peabodyové. „Ten druhej zas byl vašeho typu. Nedělali z toho žádnou vědu. Tak proč vy to zase vytahujete?"

„Co vy víte, jakého jsem typu, Mandy. Ale zato já znám váš typ." Přistoupila blíž a naklonila se k ní. „Ženská, která řídí takovou stáj, u sebe obyčejně mívá dost peněz. Kasíruje prachy celou noc a nejde je uložit, dokud neskončí směna. Jenže ještě předtím už byla mrtvá a ve zprávě nestojí nic, že by se u ní nějaké peníze našly."

Mandy přehodila nohu přes nohu. „Tak si holt některej z policajtů trochu pomoh. A co má bejt?"

„Myslím, že policajt by byl natolik chytrý, že by nevzal celý balík. A myslím, že když se tam dostali, nebylo tam už nic, co by mohli sebrat. Takže koukněte, buď se mnou začnete hrát na rovinu, nebo vás seberu i s tou vaší knížkou k výslechu a tam to z vás vyrazím. Kašlu na to, jestli jste jí vzala prachy, mě zajímá, co se tam tu noc dělo."

Chvilku počkala, aby se ujistila, že to Mandy naplno došlo. „Tak si to shrneme. Přilítla za vámi kámoška a ječela, co se tam stalo. A obě víme, že vy jste se *neotočila* a *nešla* zpátky do postele. Takže to zkuste znovu."

Mandy si Evu prohlížela a odhadovala ji. Žena v její profesi, která se chce dožít důchodu, se naučí číst ve tvářích a v povahách. Usoudila, že tahle policajtka nepovolí, dokud z ní nedostane odpověď. „Bylo jasný, že ty prachy někdo štípne, tak jsem je vzala já. Rozdělily jsme se s Lidou. Komu na tom sejde?"

„Vy jste tedy šla dovnitř a podívala jste se na ni."

„Chtěla jsem sichr vědět, že je mrtvá. Na to jsem ani nemusela vlízt do ložnice. Při tom, co tam bylo krve a smradu."

„Dobrá, a teď mi povídejte, co bylo předtím. Říkala jste, že jste byla chvíli uvnitř, chvíli venku, že to byla rušná noc. Vy se přece vyznáte v kunčaftech, co sem chodívají. Nevšimla jste si někoho, kdo by sem nezapadal?"

„Helejte, nezatahujte mě do toho vašeho policajtskýho blbnutí kvůli jedný starý krávě."

„Jestli do toho nechcete být zatažená, tak mi prostě povězte, koho nebo co jste viděla. Jinak budete předvolaná jako svědek, který možná narušil místo činu." Další nepříjemný nátlak, pomyslela si Eva, další

pauza, aby zapadl do správné drážky. „Můžu si vyžádat rozkaz k provedení testu na detektoru lži a nějaký čas vás zadržet.“

„Do prdele.“ Mandy Vyskočila ze židle, šla k miniledničce a vytáhla pivo. „Koukejte, já jsem měla fofr, mohla jsem si zadek ušoupat. Mám dojem, že když jsem si vedla dovnitř zákazníka, zahlídla jsem vycházet z baráku nějaký chlapy, který nevypadali, jako že sem patřej. Vím, že mě napadlo: *Krucinál, já se tady zabejvám takovýmhle ubožákem a některá z holek klofla tyhle dva frajery, který vypadaj, že pustěj solidní dýško.*

„Jak vlastně vypadali?“

„Měli drahý kabáty. Každej z nich něco nes, nějaký kufříky či co. Myslela jsem, že si přinesli vlastní erotický rekvizity.“

„Muži? Jste si jistá, že jste viděla dva muže?“

„No, dva byli.“ Trochu našpulila pusu, než si zase přihnula piva. „Myslela jsem, že jsou to mužský, ale pořádně jsem je neviděla, protože ten debil už na mě strašně dorážel.“

Eva přikývla a sedla si na roh stolu. „Dobrá, Mandy, teď si to znovu probereme a uvidíme, jestli vám to neosvěží paměť.“

Kapitola devátá

K bombastickým společenským událostem Eva obvykle přistupovala jako k lékům. Pokud možno se jim vyhýbala – což se jí od té doby, co si vzala Roarkea, moc často nedařilo –, a když už se z nich nemohla

vykroutit, zaťala zuby, spolkla je rychle a odhodlaně a snažila se nevnímat jejich nepříjemnou chuť.

Ale na tenhle sponzorský večer Drakeova centra se těšila.

Tentokrát ho brala jako pracovní záležitost.

Bude však postrádat uklidňující váhu své zbraně. Ve večerních šatech ji nebylo kam ukrýt. Slušelo se, aby si na sebe vzala jeden z modelů od Leonarda, módního návrháře, který bude dnes večer na přehlídce středem pozornosti.

Měla toho na výběr spoustu. Od té doby, co Leonardo vstoupil do Mavisina – a tím i do Evina života, její šatník se od džínsů, kalhot a košil a jednoho šedého kostýmku dramaticky rozrostl, takže jí připadalo, že by se tam našlo dostatek převleků pro celý divadelní soubor.

Šaty si ze skříně vybrala bez rozmýšlení, protože se jí líbila jejich měděná barva. Dlouhé měkké pouzdro jí splývalo od výstřihu až po kotníky, takže chvíli uvažovala, jestli si nemá připevnit pažbu k lýtku.

Nakonec pistoli i s odznakem zastrčila do malé večerní kabelky. Jen tak pro jistotu, řekla si.

V jasu tanečního sálu, ve všeobecném lesku nádherných lidí v zářivých róbách, ověšených blýskavým zlatem a třpytivými drahými kameny, byly zbraně jaksi nepatřičné. Vzduch byl prosycený vůní skleníkových květin, parfémované pokožky a vlasů. A hudba se chvěla tiše a elegantně, hrála diskrétně.

Číšníci ve slušivých černých stejnokrojích roznášeli šampaňské a jiné módní exotické nápoje v broušených sklenkách. Tlumenou konverzaci občas oživil umírněný smích.

Evě to všechno připadalo nesmírně strojené, okázalé a únavné. Právě to chtěla sdělit Roarkeovi, když se ozval nadšený výkřik a ze změti barev a pohybů zazněl ostrý třesk křišťálového skla, spadlého na podlahu.

Mavis Freestoneová ji zdravila máváním ruky, ozdobené prsteny na všech prstech. Se smíchem se omluvila číšníkovi, do kterého vrazila, a dál se na jehlových podpatcích svých střevíčků, které nabízely pohled na zářivě modré nehty, prodírala dokonale ukázněným davem přes celý sál.

„Dallasová!“ zaječela znovu a téměř se zřítila Evě do náruče. „No to je prostě skvělý! Nečekala jsem, že se objevíš. Počkej, až tě uvidí Leonardo. Je vzadu v oblékárně a co nejdřív se nervově zhroutí. Poradila

jsem mu, ať si vezme nějakej prášek nebo něco, jinak co nevidět někoho poblije. Ahoj, Roarkeu!“

Než mohla Eva cokoli podotknout, Mavis se vrhla na Roarkea a objala ho. „Lidičky, vy dva vypadáte tak studeně! Už jste se něčeho napili? Tyhle Tornáda jsou prostě senzace. Už jsem měla tři.“

„Zdá se, že ti svědčí.“ Roarke se neubránil úsměvu. Mavis byla drobná jako skřítek, měla roztomilou špičku a byla na nejlepší cestě k úplné opilosti.

„Jo, je to fakt. Mám s sebou něco na vystřízlivění, abych vydržela, až vyrukujou na rampu Leonardovy modely. Ale zatím…“

Pokusila se uzmout procházejícímu číšníkovi další sklenku a málem přitom upadla. Eva ji jednoduše popadla kolem ramen. „Zatím se podíváme, co je tady k zakousnutí.“

Ti tři tvořili malebnou skupinku. Roarke, který vypadal sexy a elegantně v dokonale padnoucím smokingu, Eva, vysoká a štíhlá v měděných pouzdrových šatech, a Mavis ve stříbrné róbě, která vypadala na omak jako mokrá a kousíček pod rozkrokem začínala být úplně průsvitná. Po pravém stehně se vzhůru plazila šklebící se vytetovaná ještěrka. Vlasy jí spadaly až přes ramena a měly tutéž zářivě modrou barvu jako nehty.

„Pořádné jídlo dostaneme až po přehlídce,“ informovala je Mavis, ale hodila si do pusy aspoň chuťovku.

„Nač čekat?“ Eva, pobavená zablesknutím v Mavisiných očích, si nabrala plný talíř lahůdek a držela ho tak, aby z nich mohla ujídat i její přítelkyně.

„Páni, tohleto se nějak třese.“ Polkla. „Co to je?“

„Nějaká specialita.“

Mavis si s chraplavým smíchem přitiskla dlaň na žaludek. „Musím si dát pozor, nebo to budu já, kdo se poblije. Asi spolknu ten svůj elixír na střízlivost a půjdu se podívat dozadu, jestli nemám držet Leonarda za ručičku. Před přehlídkou je vždycky strašně nervózní. Ale jsem fakt ráda, že vy dva jste tady. Většina těch lidí tady jsou prostě… otravní páprdové.“

„Ty si běž dozadu podpírat Leonarda,“ prohlásila Eva. „Já tady ale musím zůstat a s těmi otravnými páprdy si pohovořit.“

„Při večeři si sedneme vedle sebe, jo? A budem si z nich dělat srandu. Že mají některý ale ránu?“ Mavis potřásla modrými vlasy a odběhla pryč.

„Ještě tenhle měsíc vydáme její desku a videokazetu,“ řekl Roarke Evě. „Jakpak asi svět zareaguje na Mavis Freestoneovou?“

„Určitě jí nedokáže odolat.“ S úsměvem pohlédla na Roarkea. „Tak mě představ nějakým těm nudným páprdům. Doufám, že se mi dnes večer podaří někoho pěkně znervóznit.“

A pak už se to Evě vůbec nezdálo otravné. Každá nová tvář, se kterou se setkala, mohla být podezřelá. Když se dozvěděli, že je policistkou z oddělení vražd, tak se někdo usmál, někdo pokýval hlavou a někdo povytáhl obočí.

Zahlédla doktorku Mirovou, Cagneyho a ke svému překvapení i Louisu Dimattovou. Ty si nechám na později, rozhodla se Eva a raději požádala Roarkea, aby ji formálně představil doktorce Tie Wo.

„Často o vás slýchám, poručíku.“

„Vážně?“

„Ano. Nikdy si nenechám ujít místní zprávy. A vy jste se v nich v posledních pár letech objevovala dost často – jednak v souvislosti s vaším výzkumem a jednak s Roarkem.“

Hlas měla drsný jako štěrk, ale nebyl nepříjemný. V černém oblečení vypadala chladně a důstojně. Neměla žádné šperky, až na zlatou jehlici se starým lékařským symbolem dvou okřídlených hadů, ovinutých kolem Aesculapovy hole.

„Nikdy jsem policejní práci nebrala jako výzkum.“

Doktorka Wo se usmála, byl to jen takový krátký reflex, který jí na okamžik zvlnil rty, nedotkl se chladných očí a hned zase zmizel. „Promiňte – profesionální deformace. Zprávy jsou pro mě často vrcholnou formou zábavy. Lépe než knížky nebo video ukazují lidi v jejich pravé podobě a nechávají je mluvit podle svého. A zločin, ten mě zvlášť fascinuje.“

„Mě taky.“ Jako úvod to nemohlo být lepší. „Mám zrovna jeden, který by vás mohl zajímat. Vyšetřuji sérii vražd. Oběti jsou bezdomovci, narkomani, prostitutky.“

„Ti asi nemají moc šťastný život.“

„Ale některé z nich potkala nešťastná smrt. Každé z těchto obětí byl chirurgicky odebrán nějaký orgán. Odebrán velice precizně. Vlastně byl ukraden nedobrovolnému dárci.“

Doktorka Wo zamrkala a přivřela oči: „O tomhle jsem tedy nic neslyšela.“

„Však ještě uslyšíte,“ poznamenala zlehka Eva. „Teď zrovna přicházím na určité spojovací nitky, sleduji stopy. Vy se přece specializujete na transplantaci orgánů, doktorko Wo.“ Chviličku počkala, až Tia Wo zase zaklapne otevřená ústa. „Zajímalo by mě, jestli byste na to neměla z lékařského hlediska nějakou teorii.“

„Aha.“ Lékařčiny silné prsty si začaly pohrávat s jehlicí. Nehty měla krátce ostříhané a nenalakované. „Nu, v úvahu by mohl připadat černý trh, i když tohle odvětví podstatně omezila snadná dosažitelnost umělých orgánů.“

„Tyhle orgány nebyly zdravé.“

„Nebyly zdravé? Tak to musel udělat leda nějaký blázen,“ prohlásila a zakroutila hlavou. „Nikdy jsem tak docela nepochopila duchovno, rozum. Základem je tělo, je to struktura a funkce, stroj, který se dá opravit, dalo by se říct vyladit. Ale vědomí, i když je klinicky nebo legálně zdravé, má tolik cestiček, tolik kliček, tolik možností omylu. Ale máte pravdu, je to fascinující.“

Uhnula očima a Eva se v duchu usmála. *Ta už kouká, aby byla pryč, ale pořád ještě nepřišla na to, jak se mě zbavit a neurazit Roarkea – a jeho prachy.*

„Moje paní je houževnatá policistka.“ Roarke objal Evu kolem ramen. „Ta to nevzdá, dokud nenajde toho nebo to, co hledá. Myslím, že vy dvě máte mnoho společného,“ pokračoval mile. „Policisté a lékaři. Náročné úkoly a stejný cíl.“

„Ano. Ach –“ Doktorka Wo na něco upozorňovala zdviženým ukazováčkem.

Eva poznala Michaela Waverlyho podle fotografie v jeho dokumentaci. V jejím seznamu chirurgů byl nejmladší. Pokud si vzpomínala, je svobodný a v současné době ve funkci prezidenta Americké lékařské asociace.

Je dost vysoký, usoudila, aby k němu Ledo musel vzhlížet nahoru. Povrchně atraktivní, nenucený a o něco méně škrobený než jeho kole-

gové. Zlaté vlasy se mu vlnily až na ramena a do klasického smokingu si oblékl černou košili bez límečku, s knoflíčky ze zašlého stříbra.

Jeho úsměv měl sílu a kouzlo náhlého vzplanutí novy.

„Tio!“ Navzdory jejímu ztuhlému postoji ji políbil na tvář a pak podal ruku Roarkeovi. „Rád vás opět vidím. My všichni u Drakeů jsme vám vděčni za vaši štědrost.“

„Když jde o dobrou věc, je to pro mne potěšením. Moje žena,“ představil Roarke Evu a majetnicky jí položil ruku na rameno. Dobře si všiml ryze samčího zájmu ve Waverlyově pohledu, když upřel oči na Evinu tvář. A nebylo mu to zvlášť příjemné. „Eva Dallasová. Poručík Dallasová.“

„Poručík?“ Waverly jí nabídl ruku a další významný pohled. „Ano, určitě jsem to věděl. Velice mě těší, že vás poznávám. Dá se předpokládat, že je město v bezpečí, když jste se mohla uvolnit a trávit s námi tento večer?“

„Policajt nikdy nic nepředpokládá, doktore.“

Zasmál se a přátelsky jí stiskl ruku. „Přiznala se vám Tia, jak ji fascinuje zločin? Kromě lékařských časopisů jsou kriminální romány to jediné, co jsem ji kdy viděl číst.“

„Zrovna jsem jí o jednom svém tajemném případu vykládala. V takové poněkud nerománové podobě.“ Když líčila fakta, pozorovala, jak se na Waverlyově tváři střídá řada výrazů. Mírný zájem, překvapení, ohromení a nakonec pochopení.

„A vy si myslíte, že je to lékař – chirurg. To je ale dost těžko přijatelné.“

„Proč?“

„Že by někdo, kdo obětuje léta studií a praxe záchraně lidských životů, o ně chtěl najednou lidi bezdůvodně připravovat? To si nedovedu představit. Je to záhadné, ale opravdu zajímavé. Podezíráte už někoho?“

„Podezřelých je spousta, ale zatím nikdo nevede. A proto musím věnovat zvýšenou pozornost špičkovým newyorským chirurgům.“

Waverly se krátce zasmál. „To by se zřejmě týkalo i mě a tady mé přítelkyně. Vidíte, Tio, to je pro nás lichotka, že jsme jedni z podezřelých ve vyšetřování vraždy.“

„Vaše vtípky jsou někdy dost ubohé, Michaele.“ Doktorka Wo se k nim otočila zády s podrážděným pohledem. „Omluvte mě.“

„Ona všechno bere strašně vážně," zašeptal Waverly. „Tak co, poručíku, nezeptáte se mě, kde jsem byl v dotyčnou noc?"

„Já mám těch dotyčných nocí hned několik," odpověděla lehce Eva. „Ale po pravdě řečeno byste mi tím moc pomohl."

Překvapeně zamžikal a jeho úsměv už poněkud pohasl. „No…, tohle snad ale opravdu není vhodný čas ani místo na takovou diskusi."

„Pozvu si vás k rozhovoru co nejdřív."

„Neříkejte!" Jeho hlas postupně chladl, až se zastavil na bodu mrazu. „Vidím, že jdete rovnou k věci, poručíku."

Eva usoudila, že ho sice urazila, ale nepřipravila o nervy. Tenhle člověk neočekával, že by mohl být podroben výslechu, uzavřela. „Děkuji ti za spolupráci, Roarkeu. Myslím, že bychom měli jít pozdravit doktorku Mirovou."

„No jasně. Omluvte nás, Michaele. To jsi provedla opravdu elegantně," zašeptal Evě do ucha, když se prodírali davem.

„Sledovala jsem tolikrát tebe, jak dokážeš někoho zdvořile podrazit pod koleny, že jsem si z toho vzala ponaučení."

„Děkuju ti, drahoušku. Jsem tím nesmírně polichocen."

„Dobrá. Tak mi najdi někoho dalšího."

Roarke přehlížel dav. „Myslím, že by tvé chutě mohl uspokojit Hans Vanderhaven."

Postrkoval ji davem k velikému muži s lesklou holou hlavou a úhlednou bílou bradkou, který stál vedle drobné mladé dámy s obrovskými ňadry a vodopádem prvotřídních rezavých vlasů.

„To bude asi doktorova nejnovější manželka," zašeptal Roarke Evě do ucha.

„Potrpí si na mladičké, že?"

„A dobře stavěné," dodal Roarke a vykročil dopředu, ještě než mohla Eva jadrně komentovat jeho pozorování. „Zdravím vás, Hansi."

„Roarkeu!" Vanderhaven měl mocný hlas, jako by duněl ze sudu a odrážel se ozvěnou po celém sále. Živé oči kaštanové barvy spočinuly na Evě a pozorně si ji měřily. „To musí být vaše paní. Je mi potěšením. Vy prý pracujete u policie?"

„To je fakt." Nebyla zvlášť nadšená tím, jak ji uchopil za ruku, ani způsobem, jakým po ní přejížděla jeho čilá očka, když jí líbal konečky prstů. Ale nové paní Vanderhavenové, která se stupidně uculovala se sklenicí šampaňského v jedné ruce a s diamantem velikosti

Pittsburghu na druhé, to zřejmě ani v nejmenším nevadilo. „To je má žena Fawn, Roarke a…“

„Dallasová. Eva Dallasová.“

„Ach,“ zachichotala se Fawn a zamrkala očima modrýma jako velikonoční vajíčko. „Ještě nikdy jsem si nepovídala s policistkou.“

Eva pochopila, že pokud do toho bude mít Fawn co mluvit, na dané situaci se toho moc nezmění. Jen se pousmála a lehce, ale důrazně vrazila do Roarkea loktem. Ten porozuměl, přistoupil k Fawn, a protože nebylo těžké uhodnout, o jaký typ, jde, hned jí začal vychvalovat její šaty.

Eva se k chichotání otočila zády a věnovala svou pozornost Vanderhavenovi. „Všimla jsem si, že doktorka Wo má tutéž jehlici jako vy.“

Pozvedl širokou, ale hbitou ruku ke zlaté jehlici na klopě. „To je caduceus. Naše malá čestná medaile. Ve vaší profesi jistě existují podobné symboly. Ale předpokládám, že jste nepožádala Roarkea, aby se věnoval mé roztomilé paní, jen abyste se se mnou bavila o takových hloupostech.“

„Ne. Jste skvělý pozorovatel, doktore.“

Oči mu zvážněly a ztlumil svůj dunivý hlas. „Colin mi řekl, že vyšetřujete vraždu spojenou s krádeží orgánu. Opravdu se domníváte, že je v tom zapletený nějaký chirurg?“

„Ano, a velmi zkušený chirurg.“ Tak, tady nebudou žádné tanečky, žádné lichotky. I když byl Vanderhaven momentálně na jejím úzkém seznamu podezřelých, za tohle mu byla vděčná. „Doufám, že mohu počítat s vaší spoluprací. Na příštích pár dnů si plánuju řadu pohovorů.“

„Ale to je urážlivé.“ Zvedl nízkou těžkou sklenici. Podle barvy a vůně usoudila, že je to whisky, čistá, ne nějaký z těch elegantních společenských drinků. „Z vašeho hlediska zajisté nutné, ale urážlivé. Žádný chirurg, žádný lékař by nemohl vědomě a bezúčelně ukončit něčí život tak, jak jste to popsala Colinovi.“

„Bezúčelně to vypadá, dokud nebudeme znát jeho motiv,“ prohodila suše Eva a pozorovala, jak Vanderhavenovi ztvrdly rty. „Faktem je, že ta vražda se stala, orgán byl odebrán a podle několika odborných posudků to provedly zkušené ruce. Máte na to nějakou jinou teorii?“

„Kult.“ Ucedil to krátce, usrkl whisky a zhluboka se nadechl. „Musíte mi prominout, že jsem v téhle záležitosti tak citlivý, ale mluvíme tady zcela reálně o mém společenství, o mé rodině. Kult,“ opakoval takovým tónem, jako by jí přikazoval, aby souhlasila. „Musel to provést vyznavač nějakého kultu nebo několik sektářů, kteří jsou v lékařském oboru trénovaní, to jistě. Ty doby, kdy doktoři vyhrabávali mrtvoly kvůli různým částem těla, odešly současně s nitěmi z ovčích střívek. O poškozené orgány nikdo nestojí.“

Podívala se mu zblízka do očí. „Nevím, že bych se zmiňovala o tom, že odebraný orgán byl poškozený.“

Chvíli jen zíral, pak zamrkal. „Řekla jste, že pocházel z nějakého nuzáka. V tom případě musel být vadný. A teď mě, prosím, omluvte. Musíme se s mou ženou věnovat společnosti.“

Popadl věčně se culící Fawn za loket a odvláčel ji pryč.

„Tohle mi splatíš.“ Roarke popadl z tácu sklenici šampaňského a zhluboka se napil. „Její chichotání mě bude pronásledovat ještě ve spánku.“

„Měla na sobě celé klenotnictví,“ uvažovala Eva. Naklonila hlavu a pozorovala, jak Fawn září a blýská z druhého konce sálu. „Je všechno, co má na sobě, pravé?“

„Nemám při sobě svou klenotnickou lupu,“ podotkl Roarke suše. „Ale zdá se, že ano. A odhadoval bych, že je ověšená prvotřídními brilianty a safíry tak… no, řekněme tak za čtvrt milionku. Ale to není nic, co by si špičkový chirurg nemohl dovolit,“ pokračoval a také jí podal vysokou sklenku. „Ačkoli si myslím, že i pro něj to musí být fuška, když z něj ždímají peníze všechny ty exmanželky a dětičky.“

„To je zajímavé. Byl o případu dobře informovaný a dost ho rozzuřilo hledisko, z jakého tu věc vyšetřuju.“ Eva upila trochu šampaňského a vrátila vysokou sklenici zpátky Roarkeovi. „Vypadá to, že už se o tom s Cagneym radili.“

„To je pochopitelné. Jsou přece přátelé a kolegové.“

„Možná, že by mi Mirová mohla poskytnout nějaké údaje o celé té partě.“

Roarke postřehl, že se rytmus hudby změnil. Brzy vypukne módní přehlídka. „S Mirovou se budeme muset sejít až později. Zdá se, že má momentálně velmi vzrušený rozhovor.“

Eva se o tom mohla přesvědčit sama. Cagney se k Mirové zblízka nakláněl a přidržoval ji za paži. Eva si všimla, že po většinu času mluví on a jeho tvrdý upřený pohled naznačuje, že to, co říká, je zřejmě nejen nesmírně závažné, ale také nepříjemné.

Mirová jen potřásala hlavou, mluvila málo a nakonec ho krátce popleskala dlaní po ruce a odešla.

„Nějak ji rozčilil." Evu překvapilo, že to v ní vzbudilo téměř vášnivý ochranitelský pocit. „Asi bych se měla jít přesvědčit, co jí proved."

Ale do toho spustila hudba a všichni se hnali zajistit si dobrý výhled na módní přehlídku. Mirová zmizela Evě z očí, a ona se najednou octla tváří v tvář Louise.

„Dallasová!" Louise jí chladně kývla. Vlasy měla načesané a upravené, ohnivě rudé šaty byly jednoduché a bezvadně jí padly. Diamanty, které měla v uších, nevypadaly jako falešné. „Nečekala jsem, že vás tu uvidím."

„Já vás taky ne." *A hlavně ne takhle upravenou, navoněnou a přepychovou*, dodala v duchu Eva. „Od té vaší kliniky je to sem hodně daleko, doktorko Dimattová."

„Zrovna jako od policejní centrály, poručíku."

„Žiju pro společenské dýchánky," poznamenala Eva tak suše, že se Louise zacukaly rty.

„Asi tolik jako já, řekla bych. Já jsem Louise Dimattová," napřáhla ruku k Roarkeovi. „Mám být konzultantkou při vyšetřování případu vaší ženy. Mám takový pocit, že se buď rychle spřátelíme, nebo se začneme nenávidět, ještě než s tím budeme hotovy."

Roarke se ušklíbl: „Přijímáte sázky?"

Ještě jsem si nespočítala, jaký nabídnu poměr." Zadívala se dozadu, kde vykročily na molo první modelky. „Vždycky mi připomenou žirafy."

Na žirafy je hezčí podívaná," odvětila Eva. „Připadá mi, že kdyby Drake měl všechny peníze, co se vrazily do dnešní slavnosti, už by žádný zatracený fond nepotřeboval."

„Drahoušku, ty uvažuješ příliš logicky, než abys mohla pochopit účel téhle show a téhle sbírky. Čím nákladnější je taková událost, tím vyšší jsou ceny donačních vstupenek a tím radostněji se mohou zainteresované strany poplácávat po zádech, když spočítají výtěžek."

„No, a k tomu musíme přičíst společenské vztahy," vpadla do toho Louise a vrhla na Roarkea letmý úsměv. „Blejsknou se tu prominentní osobnosti medicíny, přivedou své manželky a milenky, setkají se spolu i s význačnými oporami společnosti, jako je třeba tady Roarke."

Eva zabručela: „To je mi teda opora."

„Myslím, že Louise chce říct, že každý, kdo se dostane na určitou finanční úroveň, se automaticky stane oporou."

„A jeho paní získá tutéž pozici."

„Policajti jsou mizerné opory." Eva odvrátila pohled od předpovědi horkého charakteru nadcházejícího jara a zahleděla se na Louisu. „Takže teď jsme si ujasnili, proč jsme tady my dva s Roarkem. Ale co vy? Jak si může doktorka, která si vydělává na bezplatné klinice, dovolit zaplatit vstupenku na reprezentační večírek u Drakeů?"

„Tak, že je náhodou neteří samotného šéfa." Louise se podařilo protlačit se mezi lidmi a uzmout sklenici šampaňského. Použila je k přípitku.

„Vy jste Cagneyova neteř?"

Ano, prosím."

Přátelé, kolegové, příbuzní, přemítala Eva. Malá incestní skupinka – a takové skupiny mají tendenci držet při sobě proti outsiderům jako husté bahno. „A proč teda pracujete v takové ubohé díře, a ne někde v Drakeově centru?"

„Protože dělám to, co chci, poručíku. Nashledanou ráno." Kývla na Roarkea a protáhla se do davu.

Eva se obrátila na manžela: „Že já si musím vybrat za konzultanta zrovna neteř svého podezřelého."

„A necháš si ji?"

„Zatím jo," zamumlala Eva. „Uvidíme, jak se to vyvrbí."

Když po stříbrném pódiu odšustila poslední dlouhonohá modelka a hudba přešla v chvějivou melodii, lákající dvojice na hladké dlaždice tanečního parketu, snažila se Eva uhodnout, jaký druh potravy se skrývá v umné barevné stavbě na jejím talíři.

Vedle ní nadskakovala na židli Mavis, příliš vzrušená, než aby mohla jíst. „Leonardovy modely byly nejsenzačnější, nemyslíš? Ty ostatní jim nesahaly ani po kotníky. Roarke, měl bys Dallasové koupit tu rudou róbu s nahými zády až po zadnici."

„Ta barva by se pro ni nehodila," ozval se nad Mavis Leonardo a přikryl jí obě ruce svou tlapou. Shlížel na ni dolů zlatavýma očima plnýma lásky a úlevy. Měl postavu jako obrovská sekvoj, a srdce – a občas i nervy – jako šestiletý klučík, který jde poprvé do školy.

Před přehlídkou se vskutku, jak to Mavis elegantně nazvala, poblil.

„Zato ty zelené saténové…" Rozpačitě se na Roarkea usmál. „Přiznám se, že když jsem je navrhoval, myslel jsem na ni. Barvou i střihem jsou pro vaši paní přímo stvořené."

„No tak to je musí dostat. Nemyslíš, Evo?"

Eva byla tak zabraná do pátrání, jestli alespoň jeden exponát na jejím talíři neskrývá poctivý kus masa, že jen zamručela: „Je tohleto kuře, nebo není?"

„To jsou výrobky Umělecké kuchyně," poučil ji Roarke a nabídl jí závitek velikosti kreditní karty. „Tady často převládá estetický dojem nad chutí." Naklonil se k Evě a políbil ji. „Cestou domů si dáme pizzu."

„To je dobrý nápad. Já se tady ještě projdu, podívám se, jestli bych někde nenašla Mirovou nebo jestli ještě něco nevyšťourám."

„Já tě doprovodím." Roarke vstal a povytáhl jí židli.

„Tak dobře. Leonardo, ta přehlídka byla ohromná. Zvlášť se mi líbilo jedno takové zelené cosi."

Zazářil a pak si ji k sobě přitáhl a políbil ji na tvář. Když odcházeli, slyšela Eva, jak se Mavis řehtá a vykládá Leonardovi, že by si na oslavu měli dát Tornádo.

Po celém sále byly roztroušeny stoly s bělostnými ubrusy a stříbrnými svícny. Z vysokého stropu viselo šest obrovských lustrů, vydávajících tlumenou stříbřitou záři. Obsluhující personál přecházel od stolu ke stolu, naléval víno a odnášel talíře, jako by ho řídil elegantní choreograf.

Nadbytek nápojů rozvázal leckterý jazyk, jak si Eva povšimla. Hladina hluku byla už vyšší, smích hlasitější.

Přecházení od stolu ke stolu bylo oblíbeným sportem a Eva si cestou všimla, že mnoho hostů sice nabízené pokrmy obdivuje, ale nejí je.

„Kolik to vlastně stojí? Pět? Deset tisíc za jednu porci?" zeptala se Roarkea.

„No, já jsem ve skutečnosti vyklopil víc."

„To je hrůza. Podívej, tamhle je Mirová, jde ven. Musí to pro ni být peklo, když vedle sebe nemá manžela. Jdu za ní.“ Pohlédla na Roarkea ze strany. „Co kdyby sis teď trochu zahrál na dav, když už někteří tak rozvazují?“

„Rád. Ale pak chci jeden tanec, drahá Evičko, a pizzu s feferonkami k tomu.“

Ušklíbla se, a když ji políbil, mohly jí být všechny upřené pohledy ukradené. „Souhlasím s obojím. Nebudu pryč dlouho.“

Zamířila rovnou k řadě dveří, kterými Mirová zmizela, prošla honosnou halou a vyhledala dámský salonek.

V šatně zářily lustry a obsluhující androidka v černobílém úboru očekávala přání a rozkazy. Na dlouhém růžovém pultu s více než tuctem zrcadel se samostatným osvětlením byly vyrovnané řady dekorativních lahviček s vůněmi a krémy.

Ležely tam kartáče a hřebeny na jedno použití, vlasové gely, spreje a oční stíny.

Pokud dáma ztratila nebo zapomněla doma rtěnku či jiný zkrášlovací prostředek, androidka byla vrcholně potěšená, že může otevřít skříňku na zdi a nabídnout návštěvnici široký výběr těch nejlepších značek a oblíbených odstínů.

Mirová seděla na konci pultu na čalouněné židli. Své zrcadlo už si rozsvítila, takže okolo něj zářila světla, ale ještě si nezačala upravovat make-up.

Je nějaká bledá, pomyslela si Eva. Bledá a nešťastná. Najednou se začala cítit tak trapně a rušivě, že už by se byla málem vrátila, ale Mirová postřehla pohyb, otočila se a usmála.

„Evo! Slyšela jsem, že jste tady.“

„Já už jsem vás taky viděla.“ Eva obešla řadu židlí. „Ale pak začala ta přehlídka a nějak nás to od sebe oddělilo.“

„Bylo to zajímavé. Měli tam pár hezkých kousků, ale musím uznat, že Leonardo je unikátní. Nemáte na sobě náhodou taky jeho model?“

Eva pohlédla na své šaty. „Jo, mám. Dělá pro mě takové jednoduché návrhy.“

„Rozumí vám.“

„Poslyšte, vy jste nějaká rozrušená,“ vybrebtla Eva a doktorka Mirová užasle otevřela oči. „Co se vám stalo?“

„Ale nic, to je v pořádku. Jen mě trochu bolí hlava, to je všechno. Potřebovala jsem na chvilku vypadnout z toho zmatku.“ Schválně se otočila k zrcadlu a začala si líčit rty.

„Předtím jsem vás viděla mluvit s Cagneym,“ připomněla jí Eva. „Vlastně mluvil spíš on. A vás to otrávilo. Proč?“

„Tohle není výslechová místnost A,“ odpověděla Mirová, a když sebou Eva trhla, zavřela unaveně oči. „Promiňte, promiňte. To jste si nezasloužila. Nejsem otrávená, ale jsem… vylekaná. Myslela jsem, že se mi to daří skrýt.“

„Nezapomínejte, že jsem trénovaný pozorovatel,“ pokusila se Eva zažertovat. „A vy nikdy nevypadáte rozrušeně,“ pokračovala. „Vypadáte vždycky tak dokonale.“

„Opravdu?“ Mirová se s tichým smíchem zadívala na vlastní tvář v zrcadle. Viděla její vady. Ženská ješitnost vždycky najde nějaké nedostatky, uvažovala. Ale jak jí lichotí a uklidňuje, že ji žena, jako je Eva, považuje za dokonalou. „A já jsem si zrovna myslela, jak už bych potřebovala kosmetický salon.“

„Já nemyslím jenom to, jak vypadáte, ale vaši noblesu. A právě ta je dnes večer narušená. Jestli je to osobní záležitost, nebudu se do toho plést, ale jestli to má něco společného s Cagneym a s tím případem, chci to vědět.“

„Je to obojí. Colin je můj starý přítel.“ Zvedla oči a zadívala se na Evu. „Kdysi jsme bývali víc než jen přátelé.“

„Ach.“ Eva v trochu směšných rozpacích otevřela kabelku, pak si však uvědomila, že do ní nedala nic než svůj odznak a pistoli. Tak ji zase zavřela a popadla kartáč na jedno použití.

„Je to už dávno, ještě než jsem poznala svého muže. Jak ubíhala léta, zůstali jsme přáteli, nijak zvlášť blízkými. Lidé mají tendenci nechat se unést,“ pravila Mirová záhadně. „Ale, Evo, každý za sebou vláčí nějakou historii. Když jste mě požádala o konzultaci v tom případu, domnívala jsem se, že není nutné se o tom šířit. Z profesionálního hlediska si to myslím pořád. Ale po lidské stránce to pro mě není snadné.“

„Podívejte, jestli z toho chcete vycouvat –“

„Ne, nechci. A právě to jsem před chvílí řekla Colinovi. On je tím vaším vyšetřováním pochopitelně znepokojený, protože ví, že dokud se případ neuzavře, bude on stejně jako jeho známí chirurgové v po-

dezření. Doufal, že ho budu o svých a vašich zjištěních informovat, a kdyby to nešlo, že půjdu od toho.“

„On vás žádal, abyste mu předávala důvěrné informace?“ „Ne tak doslova,“ vyhrkla Mirová, obrátila se a podívala se Evě přímo do očí. „Musíte chápat, že se cítí za lidi, kteří pro něj pracují, odpovědný. Je v postavení autority a to má určitou váhu.“

„Dobrý přítel by vás nežádal, abyste porušila svou etiku.“

„Možná že ne, ale on je ve značném stresu. Tahle věc vnese do našeho vztahu napětí, jestli ho vůbec nezpřetrhá. Mrzí mě to a bude mi to líto. Ale já taky nesu určitou tíhu.“ Pak se zhluboka nadechla. „Vy, jako hlavní vyšetřovatelka, máte – vzhledem k informacím, které jsem vám právě poskytla – plné právo mě požádat, abych navrhla pro tento případ jiného odborníka na profily pachatelů. Jestli to chcete udělat, naprosto to pochopím.“

Eva položila kartáč a zadívala se Mirové pevně do zarmoucených očí. „Zítra pro vás budu mít nové údaje. A doufám, že do začátku příštího týdne mi budete schopná vypracovat profil.“

„Díky.“

„Děkovat nemusíte. Přeju si toho nejlepšího, a to jste vy.“ Rychle vstala, protože neměla nervy na slzy, které začaly doktorce Mirové zalévat oči. „Jo, co vlastně víte o jeho neteři? O Louise Dimattové?“

„Moc toho nevím.“ Aby se uklidnila, sáhla Mírová znovu po rtěnce. „Vždycky si šla svou vlastní cestou. Je velice chytrá, velice nadšená a velice nezávislá.“

„Můžu jí důvěřovat?“

Mirová už málem impulsivně řekla ano, ale pak své osobní pocity odsunula stranou. „Já bych soudila, že ano, ale jak jsem řekla, tak dobře ji zase neznám.“

„Dobrá. Můžu tady pro vás… ještě něco udělat?“

Mirové uniklo něco mezi zakuckáním a povzdechem. Z Eviny nabídky zazněla totiž téměř hrůza, že odpověď bude ano. „Ne, myslím, že si tu ještě chvilku v klidu posedím.“

„Tak já tedy raději půjdu.“ Eva vykročila, ale pak se ještě obrátila. „Doktorko Mirová, jestli se to začne obracet proti němu, budete schopná to zvládnout?“

„Pokud bude něco svědčit proti němu, pak už by to nebyl ten člověk, o němž jsem se domnívala, že ho znám. Muž, kterého jsem kdysi milovala. Ano, Evo, zvládnu to.“

Ale když Eva přikývla a ponechala ji o samotě, doktorka Mirová zavřela oči a dovolila si trochu poplakat.

Kapitola desátá

Instinkty jsou jedna věc, usoudila Eva druhého dne ráno. A fakta jsou druhá. Rodinný vztah mezi Colinem Cagneym a její budoucí konzultantkou byl přece jen příliš úzký, než aby ji to nechalo v klidu. Takže se s rukama v kapsách postavila zády k oknu, z něhož kvůli hustému sněžení nebylo vidět na krok, a přikázala počítači, aby zjistil všechno o Louise Dimattové.

Dimattová, Louise Anna I D # 3452-100-34FW. Narozena 1. 3. 2030, Westchester, New York. Svobodná. Žádné děti. Rodiče Alicia Cagney Dimattová a Mark Robert Dimatto. Žádní sourozenci. Současné bydliště 28 Houston, sekce C, New York City. Nynější zaměstnání, šéflékařka, Klinika Canal Street. Tuto funkci zastává dva roky.

Absolvovala s vyznamenáním lékařskou fakultu Harvardovy univerzity. Praxi rezidenta vykonávala v Rooseveltově nemocnici…

„Finanční údaje,“ nařídila Eva a roztržitě vzhlédla, když vešel Roarke.

Vyhledávám… Roční plat na Klinice Canal Street 30 000…

Eva zavrčela: „Ty šutry, co měla v uších, si nekoupila za ubohých třicet táců. To je míň, než vydělávám já, prokristapána.“

Příjem ze svěřeneckého fondu, dividendy z cenných papírů a úroky zhruba 268 000 ročně…

„Tak to už je jiný kafe. Ale proč při takových příjmech nebydlí v nějakém elegantním kvartýru nahoře ve městě?“

„Čtvrt milionu už není, co bývalo,“ poznamenal Roarke a přistoupil blíž, aby se mohl podívat na monitor. „Koho to prověřuješ, tu mladou doktorku?“

„Jo. Za pár minut tady bude. Musím se rozhodnout, jestli ji mám vykopnout, nebo vzít.“ Eva se zamračila. „Děťátko se svěřeneckým fondem, s konexemi na Drakea, ale utrácí čas na ubohé bezplatné klinice, léčí lidi z ulice za suchý z nosu. Proč?“

Roarke naklonil hlavu a sedl si na okraj pracovního stolu. „Já zase znám jednu policajtku, která má nyní osobní příjem, jaký by leckdo označil za velmi slušný, a konexe prakticky na všech úrovních obchodu v kterékoli oblasti jak na Zemi, tak i mimo planetu, ale přesto pořád pracuje na ulici a často se vystavuje osobnímu riziku. Za suchý z nosu.“ Na chvíli se odmlčel a pak se zeptal: „Proč?“

„Peníze jsou tvoje záležitost,“ zamumlala Eva.

„Ba ne, miláčku, i tvoje. A možná že tamto je zase její záležitost. A možná, že proto je, zrovna jako ty, tím, čím je.“

Chvíli uvažovala a pak odsunula otázku peněz – svých i doktorky Dimattové – stranou; tam, kam patří. „Tobě se líbila?“

„Mám-li dát na první dojem, ano. Ale důležitější je, že se líbí tobě.“

„Máš pravdu, líbí.“ Eva na okamžik zaváhala. „Jo, líbí se mi, jenže nevím, co udělá, až ručička ukáže na jejího strejdu.“ Ještě jednou pokrčila rameny. „To si zkrátka budeme muset ověřit, až to přijde. Počítači, založ a uschovej všechna data a pak ukonči operaci.“

„Mám pro tebe informace, o které jsi mě včera žádala.“ Roarke vytáhl z kapsy disketu a vsunul ji do Eviny kapsy. „Nevím, jestli ti to nějak pomůže. Nepřišel jsem na žádnou souvislost mezi tvým přípa-

dem a New Life. A co se týče Westleyho Frienda, nevypadá, že by měl nějaké slabé místo. Podle všeho to byl člověk oddaný své rodině a své práci.“

„Čím víc toho člověk ví, tím spíš může vylučovat. Děkuju ti.“

„Vždy k službám, poručíku.“ Roarke ji vzal za ruce, pak za zápěstí a přitáhl ji k sobě. Potěšilo ho, když ucítil, že se jí při tom doteku trochu zrychlil puls. „Vypadá to, že s tímhle strávíš většinu dne?“

„Mám to v plánu. Ty nejdeš do kanceláře?“

„Ne, dneska budu pracovat tady. Je sobota.“

„No jo, máš pravdu.“ Přepadl ji pocit provinění. „Snad jsme neměli nějaké plány na víkend, že ne?“

„Ne.“ Rty se mu zavlnily, a když viděl, že je momentálně v rozpacích, využil toho a přesunul ruce na její boky. „Ale mohl bych případně nějaké vymyslet, ovšemže po pracovní době.“

„Ano?“ Přitiskla se k němu, svaly jí ochably a zachvěly se. „A jaké plány by to asi byly?“

„Takové intimní.“ Sklonil hlavu, zachytil zuby její dolní ret a začal si s ním hrát. „Evo, drahoušku, kam by sis ráda vyrazila? Nebo se necháš překvapit?“

„Tvoje překvápka bývají obyčejně dokonalá.“ Chtělo se jí zavřít oči a celá se rozpustit. „Roarkeu, ty mi zatemňuješ mozek.“

„No tak to ti pěkně děkuju.“ S tichým smíchem se trochu přesunul, aby jí mohl přejíždět rty po ústech. „Co kdybych teď tuhletu práci prostě dokončil?“ navrhl a přidal polibku na síle i žáru.

Když Louise se Summersetem v patách vstoupila do dveří, prudce se zarazila. Uvažovala, že by mohla – nebo spíš měla – zakašlat nebo vydat nějaký zvuk. Ale příliš ji upoutalo to chvění vášně, to nenucené spojení. A vidět tu příkrou a svým způsobem strohou ženu – poručíka Dallasovou – v tak intimní chvilce, dokazovalo, že je ženou, jež má také srdce a touhy.

Jsou opravdu kouzelní, usoudila, jakoby zarámovaní do okna, za nímž vytrvale padá sníh, žena oblečená až nemilosrdně prostě v košili a kalhotách a se zbraní připoutanou k boku, a nedbale elegantní muž v černém obleku. Je opravdu báječné, že dokážou být jeden v druhém tak dokonale ztracení. Což znamená, že manželství přece jen vždycky nezabíjí vášeň, pomyslela si.

Nakonec to byl Summerset, kdo si odkašlal. „Odpusťte, prosím, ale je tady doktorka Dimattová.

Eva se snažila odtrhnout, ale pak to vzdala, protože Roarke ji k sobě přitiskl ještě víc. Kdykoli se mu na veřejnosti chtěla vykroutit z objetí, udělal z toho výstup. Bojovala s rozpaky, snažila se tvářit se nedbale. A po celou dobu v ní proudila krev jako sladký hustý sirup.

„Jste přesná, doktorko," vypravila ze sebe nakonec.

„Jako vždy, poručíku. Dobré jitro, Roarkeu."

„Dobré ráno." Roarke, který se tím vším ohromně bavil, konečně Evu propustil. „Můžeme vám něco nabídnout? Kávu?"

„Kávu neodmítnu nikdy. Váš dům je opravdu mimořádný," dodala a vešla do pokoje.

„Tenhleten?" Evin hlas byl suchý jako poušť. „No, zatím musí stačit, dokud neseženem něco většího."

Louise se zasmála a odložila aktovku. Řídké světlo zvenku se zalesklo na zlaté jehlici, kterou měla v klopě. Eva povytáhla obočí. „Podobnou měla včera na šatech doktorka Wo. A také Vanderhaven."

„Jo, tohle." Louise mimoděk zvedla ruku a dotkla se jehlice. „To je tradice. Hned na začátku století začala většina lékařských institucí předávat tyhle jehlice doktorům, kteří u nich absolvovali postgraduál. Většina z nich zřejmě skončí v nějakém zaprášeném šuplíku, ale já ji mám ráda."

„Já vás nechám, abyste se mohly pustit do práce." Roarke podal Louise kávu a pak se zahleděl na svou ženu. Žár v jeho očích jí řekl všechno. „A my se uvidíme později, poručíku, a dokončíme své plány."

„Jistě." Sakra, rty se jí pořád ještě třesou po jeho polibku. „Nepochybně to uděláme."

Louise počkala, až projde spojovacími dveřmi a zavře je za sebou. „Doufám, že se neurazíte, když vám řeknu, že je to nejhezčí muž, jakého jsem kdy viděla."

„Pravda mě nikdy neurazí. Tak si vyzkoušejme nějakou jinou. Váš strýc je jedním z mých podezřelých. Toho času je na mém užším seznamu a nemohu ho vyloučit. Nebude to pro vás problém?"

Louise se náhle mezi obočím utvořila hluboká vráska. Jasné podráždění, usoudila Eva.

„Problém to pro mě nebude, protože pevně věřím, že vám to podezření pomohu velice rychle vyvrátit. Strýček Colin a já máme sice na mnoho věcí odlišné názory, ale jemu záleží, hlavně a především, na zajišťování kvality lidského života."

„To je velice zajímavá věta." Eva obešla stůl a sedla si na jeho okraj. Věděla, že se budou muset navzájem otestovat, než spolu budou schopné spolupracovat. „Takže ne zachraňovat životy, ne je zachovat ani prodloužit?"

„Jsou lékaři, kteří se domnívají, že lidský život je pouhým utrpením, pokud nemá určitou kvalitu."

„Jste o tom přesvědčena i vy?"

„Mně stačí samotný život, pokud dokážeme ulevit v bolestech."

Eva přikývla a zvedla vlastní hrnek s kávou, která už zatím vychladla. „Většina lidí by neřekla, že například Snooks si užíval zvlášť kvalitního života. Byl nemocný, byl na umření, byl to ubožák. Tak si třeba někdo mohl říct, že zbavit ho toho všeho se dá považovat za dobrodiní."

Louise zbledla, ale její oči zůstaly klidné. „Žádný lékař, který má svou etiku, svou morálku, který věří své přísaze a svému poslání, by nemohl ukončit pacientův život bez jeho souhlasu. Především neškodit. A to je bezpochyby slib, kterým žije i můj strýček."

Eva přikývla. „No, uvidíme. Chci, abyste se podívala na údaje, které jsem si vyhledala, a pak, abyste je přeložila do jazyka, jemuž by rozuměl i člověk, který neabsolvoval lékařskou fakultu na Harvardu."

Louise svraštila obočí.

„Vy jste si mě prověřovala?"

„A vy byste čekala, že to neudělám?"

„Ne." Louisin obličej se znovu uvolnil. Usmála se. „Byla jsem si jistá, že to uděláte. Je to fajn pocit, když se člověk nezmýlí."

„Tak se do toho pustíme." Eva si vyžádala od počítače data a ukázala Louise na židli před monitorem. Náhle však vzhlédla, protože se do dveří vřítila Peabodyová. „Jdete pozdě."

„Podzemka –" Peabodyová zvedla ruku, aby stačila popadnout dech. „Strašný zpoždění. Děsnej nečas. Omlouvám se." Shodila zasněžený kabát. „Kafe. Prosím. Madam!"

Eva jen ukázala palcem na AutoChefa a pak do videofonu, který začal pípat, houkla: „Dallasová."

„Copak ty nikdy nečteš vzkazy?“ ozvala se Nadine. „Sháním tě už od včerejšího večera.“

„Byla jsem pryč, ale teď jsem tady. Co se děje?“

„Oficiálně žádám o exkluzivní interview ohledně vražd Samuela Petrinského a Erin Spindlerové. Dostala jsem informaci, že jsi hlavní vyšetřovatelkou první z nich a náhradní vyšetřovatelkou té druhé.“

Byla to hra, která jim byla oběma jasná. Záznamy videofonu mohou být prověřeny. „Oddělení dosud nevydalo prohlášení o žádném z obou případů. Oba jsou ve stadiu vyšetřování.“

„A oba jsou, jak se podle mého zjištění a podle jistých zdrojů zdá, v určitém spojení. Když mi nic neřekneš, já odvysílám to, co mám. Nebo můžeš předejít případným omylům a dáš souhlas s rozhovorem ještě dřív, než s tím vyjedu na veřejnost. Je to na tobě, Dallasová.“

Mohla se vykrucovat ještě víc, tak jako už mnohokrát. Ale řekla si, že tohle už pro záznam stačí. „Já dnes ale pracuju doma.“

„Fajn. Budu tam do dvaceti minut.“

„Ne, tady v domě žádné kamery nechci.“ Na tom se rozhodla trvat. „Sejdeme se za hodinu v mé kanceláři.“

„Zkraťo to na půl. Mám uzávěrku.“

„Za hodinu, Nadine. Ber, nebo nech být.“ A s tím přerušila spojení. „Peabodyová, vy budete zatím pracovat s doktorkou Dimattovou. Vrátím se co nejdřív.“

„Ale s dopravou je to hrůza, poručíku,“ varovala ji Peabodyová. Ulevilo se jí, že ji Eva nevytáhne zase ven. „Odklízecí čety ještě nezačaly pracovat.“

„No, tak to bude zase jednou dobrodružství,“ zamumlala Eva a vyrazila.

Myslela, že se jí podaří vypařit se nenápadně, ale monitor v hale zablikal, právě když sahala po bundě. „Ty někam jdeš, poručíku?“

„Ježíši, Roarkeu, proč mě rovnou nepraštíš po hlavě tupým předmětem? To mě šmíruješ?“

„Jak jen můžu. Jestli jdeš ven, oblíkni si kabát. Ta bundička není do takového počasí dost teplá.“

„Jdu jen na pár hodin na centrálu.“

„Tak si vem kabát,“ opakoval. „A do kapsy rukavice. Posílám pro terénní vůz.“

Užuž otvírala pusu, ale on byl dávno tentam. „Bla-bla-bla," zapitvořila se a pak málem vyletěla do vzduchu, protože Roarke znovu vyplul na obrazovku.

„Ó ano, já tě taky miluju," podotkl lehce, a jak obraz mizel, zaslechla ještě jeho zachechtání.

S přivřenýma očima se dotkla své kožené bundy a zauvažovala, že se vzepře. Pak si ale vzpomněla, jak je ten kabát teplý a měkký. Nejde přece na žádné místo vraždy, tak co by neposlechla, jen pro jednou.

Navlékla kašmírový plášť přes odřené džíny a vyšla ven do vánice právě v okamžiku, kdy dole pod schody měkce přistálo nablýskané stříbrné vozidlo.

To je tedy autíčko, pomyslela si. Silné a odolné jako tryskový tank. Vlezla do něj a k svému pobavení i dojetí zjistila, že topení už hřeje. Roarke na takové fígle nikdy nezapomněl. Aby se zabavila, přepnula řízení na manuál, zařadila rychlost a sjela po cestě na silnici.

Auto se valilo po silné vrstvě sněhu, jako kdyby to byl čerstvě vydrhnutý asfalt. Doprava byla spletitá a nepříjemná. Na kraji silnice byly odstavené a opuštěné řady vozů. Jen v prvních čtyřech blocích napočítala tři bouračky. Opatrně kolem nich projela a zároveň automaticky hlásila svým komunikátorem Odtahové službě jejich pozici.

Dneska si dokonce vzali volno i kluzákoví stánkaři, kteří jinak vytrvale vzdorovali nepřízni počasí, jen aby vydělali pár šestáků. Rohy ulic byly opuštěné a nebe nad ní příliš zahalené sněhem, než aby byla vidět nějaká doprava ve vzduchu.

Připadala si, jako kdyby jela v takové té skleněné kouli, kde se nic nehýbe, jenom sníh, když se s ní zatřese.

Jak je to čisté, pomyslela si. Dlouho to nevydrží, ale právě teď bylo město vymydlené, svěží, neskutečné. A tak klidné, že se z toho až otřásla.

Když zaparkovala v garážích a vstoupila do hluku a zmatku policejní centrály, pocítila cosi, co se blížilo úlevě.

Jelikož jí před rozhovorem zbývalo ještě půl hodiny času, zamkla dveře kanceláře – pro případ, že by si Nadine přispíšila – a vytočila soukromé číslo svého šéfa.

„Omlouvám se, inspektore, že vás ruším ve vašem volnu."

„Jestli se nemýlím, pak to mělo být i *vaše* volno." Whitney se ohlédl přes rameno. „Zatím se obujte, za pár minut budu venku. Vnoučata,"

vysvětlil Evě s letmým a u něj vzácným úsměvem. „Chystáme se na sněhovou válku.“

„Já vás od ní nemíním zdržovat, jen jsem považovala za vhodné vás informovat, že jsem souhlasila s exkluzivním rozhovorem pro Nadine Furstovou. Zavolala mi dnes ráno domů. Někde vydolovala informace o případech Petrinski a Spindlerová. Usoudila jsem, že bude lepší, když vydáme oficiální prohlášení a když odpovím na pár základních otázek, než abych ji nechala odvysílat nějaké šílené spekulace.“

„Spolupracujte, ale hleďte být co nejstručnější.“ Úsměv, který mu oživil tvář, když hovořil o vnoučatech, byl pryč a teď už byla zase tvrdá a nevýrazná. „Dá se čekat, že od vás budou chtít prohlášení i ostatní média, až s tím vyrukuje. Jak to vlastně teď vypadá?“

„Nyní pracuji s lékařskou konzultantkou na nějakých údajích. Zdá se, že by mohlo existovat určité spojení s dalšími dvěma vraždami. Jedna se stala v Chicagu a druhá v Paříži. Spojila jsem se s jejich hlavními vyšetřovateli a čekám, že mi předají své materiály. McNab stále pátrá po dalších podobných případech. Moje šetření se zaměřuje na možné zapojení řady významných lékařských pracovišť a v nich nejméně na dvě, možná i na více osob z lékařského personálu.“

„Snažte se ty informace co nejvíc omezit. Pošlete mi ještě dnes podrobnou zprávu. Prodiskutujeme to všechno v pondělí ráno.“

„Ano, pane.“

Výborně, řekla si Eva, když vypnula svůj videofon, tím bychom měli jednu základnu zabezpečenou. A teď předvede Nadine nějaký ten taneček a uvidí, jakou reakci to vyvolá.

Vstala, odemkla dveře a zbytek času využila k přípravě zprávy pro Whitneyho. Jakmile zaslechla z haly spěšný klapot podpatků, uložila dokument na disk a vypnula obrazovku.

„Panebože! Už jsi zažila takovéhle počasí?“ Nadine si přihladila rukou svůj „televizní“ účes. „Jen blázen vytáhne paty do něčeho takového, a to znamená, Dallasová, že my obě jsme šílené.“

„Policajtům je nějaký blizard pro smích. Zákon nic nezastaví.“

„No, tak to už je mi jasné, proč jsme cestou potkali dva nabourané policejní vozy. Než jsem odcházela, dostala jsem poslední zprávu od meteorologů. Říkají, že je to sněhová bouře století.“

„A kolik takových jsme už za posledních sto let zažili?“

Nadine se zasmála a začala si rozepínat kabát. „To máš pravdu, ale oni ještě tvrdí, že ta vánice bude zřejmě pokračovat až do zítřka, a že dokonce i ve městě napadne víc než půl metru sněhu. To v New Yorku úplně zmrazí život."

„Skvělé. Dneska odpoledne už se budou lidi vraždit pro roličku toaletního papíru."

„Můžeš vzít jed na to, že jsem si udělala zásobu." Nadine si chtěla pověsit kabát na věšák vedle Evina, ale náhle ztuhla a začala vrnět: „No, pánové, kašmír! To je pohádka. Chceš říct, že je tvůj? Ještě jsem tě v něm neviděla."

„Já ho do služby nenosím a dneska taky oficiálně ve službě nejsem. To by byl našup zničený. Ale poslyš, Nadine, chceš si povídat o módních kabátech, nebo o vraždách?"

„S tebou vždycky a především o vraždách." Ale přesto si dopřála poslední dlouhé pohlazení látky, než dala pokyny kameramanovi. „Zabírej to tak, aby divák viděl, jak venku padá sníh. To vytvoří hezké pozadí a potvrdí odhodlaného ducha tady naší policistky i vaší tvrdošíjné reportérky."

Otevřela pudřenku se světýlkem, zkontrolovala si obličej a vlasy. Spokojeně si sedla a zkřížila nohy v tenkých punčochách. „Ty teda máš vlasy jedna hrůza, ale to je ti asi fuk, že jo?"

„Počkej, dám si je trochu do pořádku." Trochu otráveně si Eva dvakrát prohrábla vlasy prsty. Sakra, chtěla s tím něco udělat už před Vánoci.

„Oukej, tak jsme připravené. Úvod a tu omáčku dodělám až v redakci a teď půjdeme hned k věci. Přestaň se tak kabonit, Dallasová, nebo vyděsíš televizní diváky. Tohle půjde v poledních zprávách, ale bude to navazovat na počasí." A to je klika, pomyslela si Nadine filozoficky. Zhluboka se nadechla, na moment zavřela oči a pokynula prstem kameramanovi, aby začal točit.

Načež zase otevřela oči a na tváři vyloudila nacvičený úsměv. „Tady je Nadine Furstová, hlásím se vám z kanceláře poručíka Evy Dallasové na policejní centrále. Poručíku Dallasová, vy jste vyšetřovatelkou zločinu, který se udál před několika dny. Byl zavražděn jeden z bezdomovců našeho města. Můžete to potvrdit?"

„Jsem hlavní vyšetřovatelkou smrti Samuela Petrinského, který byl v ulicích známý pod přezdívkou Snooks. Zavraždili ho v časných ran-

ních hodinách dvanáctého ledna tohoto roku. Případ je dosud otevřený a vyšetřování pokračuje.“

„Zdá se však, že jeho smrt byla spojena s určitými mimořádnými okolnostmi.“

Eva klidně pohlédla na Nadine. „Každá vražda je provázena mimořádnými okolnostmi.“

„To je asi pravda. Ale v tomto případě bylo oběti údajně odebráno srdce. Nebylo nalezeno na místě činu. Můžete to potvrdit?“

„Mohu potvrdit, že obět byla nalezena v bedně, kde přebývala, a že smrt nastala za okolností, které se podobaly precizní chirurgické operaci, při níž došlo k odebrání orgánu.“

„Máte podezření, že šlo o nějaký kult?“

„Tento směr vyšetřování není sice prvořadý, ale musí se brát v úvahu, dokud ho fakta nevyvrátí.“

„Soustřeďujete se při vyšetřování na černý trh s lidskými orgány?“

„Ani tato možnost není úplně vyloučená.“

Aby zvýšila účinek, naklonila se Nadine trochu dopředu a opřela se předloktím o stehno. „Jak jsem se z určitých pramenů dozvěděla, bylo vaše vyšetřování rozšířeno o případ dalšího podobného úmrtí. Šlo o jistou Erin Spindlerovou, která byla zavražděná ve svém bytě už před několika týdny. Tuto vraždu jste však od začátku nevyšetřovala. Jak to, že teď vám ji přidělili?“

„Důvodem, proč byly oba případy svěřeny jednomu vyšetřovateli, je možná souvislost obou vražd. Urychlí se tím vyšetřování. Je to normální postup.“

„Podařilo se vám do této chvíle vypracovat profil vraha nebo vrahů?“

Tohle je bod, od něhož se bude muset pohybovat po klikaté a nejisté dělicí čáře mezi politikou oddělení a svými vlastními potřebami, pomyslela si Eva. „Na profilu se pracuje. Toho času se domníváme, že pachatel velmi dobře ovládal operační techniky.“

„Tedy lékař?“

„Ne všechny odborně školené osoby z medicínských kruhů jsou lékaři,“ odvětila Eva stroze. „Ale i toto je jedna z cest našeho vyšetřování. Oddělení i já jako vyšetřovatelka nasadíme všechny páky, abychom našli toho nebo ty, kteří zabili Petrinského a Spindlerovou. Toho času je to pro mne absolutní priorita.“

„Máte už nějaké stopy?“

Eva chviličku počkala, ale jen okamžik. „Sledujeme všechny možné stopy.“

Věnovala Nadine ještě deset minut, během nichž stále kličkovala kolem dokola a vracela se k informacím, které si přála vypustit do éteru. Že mezi vraždami existuje spojitost, že při činu hrály roli medicínské zkušenosti a ona že je odhodlána za každou cenu najít vraha.

„Dobrá, skvělý.“ Nadine si odhodila vlasy dozadu a narovnala se. „Myslím, že to jen trochu sestříhám, upravím a zařadím to do dvojky. Potřebuju něco, co by přebilo ten zatracenej sníh.“ Sladce se usmála na kameramana. „Viď, že budeš drahoušek a zajdeš dolů do vozu. Předej tenhle kousek ve studiu. Já tam budu za chviličku.“

Počkala, až odejde, a pak se na Evu pronikavě zadívala. „A neoficiálně?“

„Oficiálně nebo neoficiálně, víc ti říct nemůžu.“

„Ty si myslíš, že je to nějaký doktor, chirurg. A vynikající chirurg.“

„Co si myslím, je jedna věc, a co vím, je druhá. A dokud si nebudu jistá, bude případ otevřený.“

„Ale o kultu nebo černém trhu doopravdy moc neuvažuješ, co?“

„Neoficiálně: Ne. Myslím, že za tím není ani jedna z těch možností. Ani obětování nějakému krvavému božstvu, ani rychlý výdělek. Jestli jsou v tom prachy, tak se jedná o dlouhodobou investici. Koukej, Nadine, dělej svou práci, a když narazíš na něco zajímavého, přihrej mi to. Já ti to buď potvrdím, nebo zamítnu, když budu moct.“

To zní férově, řekla si Nadine. A dá se spolehnout, že s tím Eva Dallasová naloží čestně. „A když padnu na něco, co ty nemáš, a předám ti to? Čím se mi odvděčíš?“

Eva se usmála. „Až s tím případem budeme hotovi, dostaneš exkluzivní reportáž.“

„S tebou se bezvadně obchoduje, Dallasová.“ Nadine vstala a vrhla pohled na neproniknutelnou bílou záclonu za oknem. „Nenávidím zimu,“ prohlásila a odkráčela.

Eva strávila další hodinu v kanceláři prací na hlášení a odesíláním kopií Whitneymu. Právě když byla hotová, hlásilo se další spojení. Na obrazovce se objevila Marie Duboisová.

Protože si její data chtěla prostudovat nerušeně, návrat domů ještě odložila. Bylo už po poledni, když všechno zaprotokolovala, uložila a okopírovala. Disketu si uschovala do kabelky.

Když zase vjela do ulice, byla vánice ještě prudší a hustší. Pro jistotu zapojila senzory. Neměla nejmenší chuť při tom oslepení sněhem vletět do nějakého odstaveného auta.

A jak se ukázalo, senzory právě zabránily tomu, že nepřejela člověka, který ležel roztažený tváří dolů uprostřed ulice a jehož pomalu zasypával sníh.

„Sakra.“ Zastavila s koly pár centimetrů od jeho hlavy, nechala otevřené dveře a klopýtala k němu, aby zjistila, co s ním je.

Právě sahala po videofonu, že zavolá sanitku, když vtom se ten člověk vymrštil jako raketa a jediným bekhendem do obličeje ji srazil na zem.

Zároveň s bolestí ji popadl vztek. Udělej dobrý skutek a dostaneš po hubě, říkala si, když vyskakovala na nohy.

„Ty musíš být pěkně zoufalý, chlapče, když chceš v takovým nečase někoho přepadávat. Ale máš zatracenou smůlu, já jsem totiž policajt.“ Už sahala po odznaku, když spatřila, jak ten člověk zvedá ruku. Držel v ní zbraň velice podobnou té, kterou měla připevněnou na boku.

„Poručík Dallasová?“

Poznala až moc dobře, jaké to je dostat zásah z takové zbraně. A jelikož si takovou zkušenost netoužila zopakovat, zvedla ruce.

To není člověk, došlo jí, když si ho lépe prohlédla. Je to android. Zřejmě naprogramovaný tak, aby přepadl právě ji.

„Správně. Co se děje?“

„Mám rozkaz, abych vám dal na vybranou.“

Usoudila, že ho sníh pravděpodobně oslepuje stejně jako ji. Musí najít skulinu a nabourat mu jeho obvody. „Na jakou vybranou? A mluvte rychle, než se přižene nějakej blbec a zabije nás oba.“

„Musíte se do čtyřiadvaceti hodin vzdát vyšetřování případu Petrinski, respektive Spindlerová.“

„Jó?“ Eva změnila postoj a s hranou drzostí vystrčila bok. Ale podařilo se jí tím přiblížit se k němu o krok blíž. „A proč bych asi něco takového dělala, netušíte?“

„Nepodřídíte-li se tomuto požadavku, budete zlikvidována a váš manžel, Roarke, také. Tato likvidace nebude ani příjemná, ani humán-

ní. Někteří naši specialisté se dokonale vyznají v lidském těle a využijí těchto znalostí k tomu, aby vám připravili velmi bolestivou smrt. Jsem pověřen, abych vám příslušné procedury detailně popsal.“

Úmyslně zavrávorala ještě dopředu. „Neopovažujte se ublížit mému manželovi.“ Schválně to řekla roztřeseným hlasem a s přivřenýma očima sledovala, jak si android přehodil zbraň tak, aby mohl volnou rukou zabránit jejímu pádu. Byl to jen okamžik.

Předloktím zasáhla jeho ruku se zbraní, čímž ho odzbrojila, potom vsadila na své tvrdé boty, otočila se a prudce vykopla dozadu. Podrazilo mu to nohy, ale ne na dost dlouho, aby stačila vytáhnout zbraň.

Sníh utlumil jeho pád a on se na ni zase vrhl. Rvali se v téměř naprostém tichu uprostřed sněhových závějí. Náhle využil její nepozornosti a zasáhl jí pěstí do úst; ucítila krev a zaklela.

Když mu Eva vrazila loket do krku, vyvrátil oči v sloup, zatímco kopnutí kolenem mezi nohy s ním nepohnulo.

„Aha, tak my nemáme kompletní anatomii, co?“ hekla a povalila ho do sněhu. „Bez koulí jsi vyšel laciněji, že jo.“ Se zaťatými zuby vyprostila konečně svou pistoli a přitiskla mu ji tvrdě na krk. „Tak a teď mi pověz, ty hajzle, kdo byl tak šetrnej? Kdopak tě to naprogramoval?“

„Nejsem oprávněn sdělit vám tuto informaci.“

Přitiskla mu pistoli ještě těsněji ke krku. „Tak tohle snad je dostatečné oprávnění.“

„Chybná data,“ řekl a oči se mu zaleskly. „Pro nejbližší chvíli mám naprogramovanou okamžitou sebedestrukci. Do výbuchu zbývá deset sekund, devět…“

„Kristepane.“ Dala se na útěk, zakopávala a klouzala po sněhu, aby se dostala co nejdál od místa exploze. Ještě uslyšela „dva, jedna“, a už sebou hodila na zem, zakryla si zezadu rukama hlavu a ztuhla.

Výbuch ji ohlušil, hvízdal kolem ní zvířený vzduch. Přelétlo nad ní něco horkého, ale nejhorší následky exploze ztlumil hustý sníh.

Vrávoravě se postavila na nohy a klopýtala zpátky tam, kde ho srazila. Našla tam zčernalý sníh, který na některých místech ještě syčel od plamenů, a rozházené, pokroucené kusy kovu a plastu.

„Sakra, sakra. Nezbylo toho ani tolik, aby se to dalo vyhodit do recyklační popelnice.“ Promnula si oči a vlekla se zpátky k autu.

Pálil ji hřbet ruky, a když se podívala, zjistila, že větší část rukavice má odervanou až na holou kůži a tu kůži odřenou a zarudlou. Rezignovaně a trochu roztřeseně strhla obě rukavice a hodila je do sněhu.

Vlastně jsem měla štěstí, zašeptala, když se vmáčkla do terénního vozu. Mohla mi vletět jiskra do vlasů a mohla jsem uhořet. To by bylo teprve dobrodružství. Cestou domů ohlásila, co se jí stalo, a popsala pozůstatky. Než dojela, rány a odřeniny už se ozývaly naplno. Když vpadla do dveří, trochu se potácela.

„Poručíku," spustil Summerset, ale pak se na ni podíval. „Co jste to vyváděla? Ten kabát je úplně zničený. A to ho nemáte ještě ani měsíc."

„Neměl mě nutit, abych si ho vzala. No ne? Do háje." Stáhla ze sebe plášť a zuřivě si prohlížela trhliny, spáleniny a skvrny. Pak ho znechuceně hodila na zem a pokulhávala nahoru.

Vůbec ji nepřekvapilo, že k ní horní chodbou spěchá Roarke. „Nemohl se dočkat, až ti řekne, že jsem zničila ten kabát, že jo?"

„Řekl mi, že jsi zraněná," odpověděl zarmouceně Roarke. „Je to zlé?"

„Ten druhý se rozsypal na takové kousíčky, že ho budou muset sbírat pinzetou."

Jenom povzdechl a vytáhl kapesník. „Krvácí ti ret, miláčku."

„Ten jsem si znovu natrhla, když jsem se šklebila na Summerseta." Nabízený kapesník nechala bez povšimnutí a utřela si krev hřbetem ruky. „Toho kabátu je mi líto."

„Zřejmě ti přece jen zachránil některé části těla před poraněním, takže to vlastně bylo štěstí." Vtiskl jí polibek na čelo. „Tak pojď. Lékaře máme v domě."

„Teď zrovna o doktory moc nestojím."

„A kdy jsi stála?" Ale vedl ji trpělivě do její pracovny, kde stále působila Louise.

„Teď ještě míň než jindy. Nadine jen taktak stihla odvysílat svou reportáž. Ale nikdo ji přece ještě nestačil zhlédnout, vystopovat mě, naprogramovat androida a poštvat ho na mě. Musela jsem někoho pěkně znervóznit už včera večer, Roarkeu."

„No, vzhledem k tomu, že právě to sis přála, řekl bych, že jsi měla velmi úspěšný den."

„To ano." Popotáhla. „Až na to, že rukavice mám už zase v háji."

Kapitola jedenáctá

Sníh padal celé odpoledne; Eva seděla sama ve své pracovně a pročítala si Louisin jednoduchý výtah lékařských termínů z nashromážděné literatury.

V podstatě z nich vyrozuměla, že umělé orgány – původně vynalezené Friendlym a jeho spolupracovníky, a postupně zdokonalené – jsou levné, výkonné a spolehlivé. Transplantáty – lidských orgánů tyto vlastnosti nemají. Pro ty je podmínkou, že bude nalezen vhodný dárce, že dárci bude odebrán zdravý orgán a že bude zabezpečen rychlý transport orgánu od dárce k příjemci.

Vytváření orgánů z pacientovy vlastní tkáně je už vhodnější metoda, protože při ní nehrozí odmítnutí organismem, ale je náročná na čas i prostředky.

Vzhledem k současným pokrokům v medicíně je dárců málo a vyskytnou se zřídka. Většina získaných zdravých orgánů – bud darovaných, nebo zaplacených – pochází z obětí úrazů, které se nepodaří zachránit.

Věda je, podle Louisy, mince o dvou stranách. Čím víc jsme schopni zachraňovat životy, tím méně je lidských dárců. Více než devadesát procent úspěšných transplantací představují umělé orgány.

Některé poruchy a onemocnění mohou být, a také jsou, léčeny, takže pacientovi zůstává opravený a dobře fungující původní orgán. Když však už je choroba příliš pokročilá, což se nejčastěji stává u chudých a nesvéprávných osob, je orgán příliš poškozený a tělo příliš vyčerpané, než aby taková léčba pomohla.

Proč brát něco, co už není k ničemu? ptala se v duchu Eva. A proč kvůli tomu zabíjet?

Obrátila se na Roarkea, který právě vešel. „Možná, že je to přece jen nějaká posedlost," uvažovala. „Zase o jednoho cvoka víc, tentokrát o takového, který má šikovné ruce a nějaký svůj osobní zájem. Možná chce zbavit svět těch, kterými pohrdá, a ty orgány jsou pro něj pouhé trofeje."

„Není mezi těmi obětmi nějaké spojení?"

„Snooks i Spindlerová mají něco společného s klinikou v Canal Street, a to je všecko. Jiná spojitost mezi nimi není, ani nic, co by je spojovalo s obětmi v Chicagu a v Paříži. Jedině snad, když uvážíme, o jaký typ lidí šlo.“

Údaje o Leclerkovi si ani nemusela promítnout, aby si osvěžila paměť. „Ten chlap, co to koupil v Paříži, byl narkoman, bylo mu přes šedesát, bez rodiny. Pokud na to měl, bydlel v nějaké špeluňce, a když neměl, nocoval na ulici. Když nebylo na fet, zašel tu a tam na bezplatnou kliniku, aby získal nějaké drogy ze sociálního programu. Když chceš dostat drogu, musíš se podrobit lékařskému vyšetření. A podle těch lékařských dokladů trpěl pokročilou cirhózou jater.“

„Takže tohle je spojuje.“

„Játra, srdce, ledviny. Vrah si dělá sbírku. Vychází to z nějakého medicínského centra, tím jsem si jistá. Ale jestli je to Drake nebo Nordick nebo nějaké úplně jiné, to nevím.“

„Možná, že to centrum není jen jedno,“ nadhodil Roarke a Eva přikývla.

„Taky už jsem na to myslela. A vůbec se mi nelíbí, co by to znamenalo. Ten člověk, kterého hledám, má vysoké postavení. Cítí se být nedotknutelný. A taky nedotknutelný je.“

Odsunula se od stolu. „Je vzdělaný, úspěšný a dovede plánovat. Pro to, co dělá, má své důvody, Roarkeu. A aby to mohl dělat dál, neváhal naprogramovat stroj, aby zabil policistu. Nerozumím tomu.“

„Že by to dělal pro potěšení?“

„To si nemyslím.“ Zavřela oči a snažila se představit si obraz každé z obětí. „V jeho aktivitě nebylo žádné nadšení, žádná radost. Vždycky, pokaždé, to bylo čistě profesionální. Vsadila bych se, že přitom cítil určité vzrušení, ale to nebyla ta hlavní pohnutka. Jenom vítaný vedlejší produkt.“

Roarke se k ní naklonil, pozvedl jí obličej a prohlédl rány. „Zabíjí tě to. Doslova.“

„Louise na mně opravdu slušně zapracovala. Není tak protivná jako ostatní doktoři.“

„Potřebuješ změnit prostředí,“ usoudil. „Nějaké rozptýlení, aby ses k tomu v pondělí mohla vrátit s jasnou hlavou. Tak jdeme.“

„Jdeme? A kam?“ Ukázala na okno. „Jestli sis nevšiml, jsme už málem zasypaní.“

„Tak proč toho nevyužít?“ Vytáhl ji na nohy. „Pojďme postavit sněhuláka.“

Stále ji něčím překvapoval, ale tentokrát doslova zalapala po dechu. „Ty chceš jít stavět sněhuláka?“

„A proč ne? Původně jsem myslel, že někam poletíme, strávíme víkend třeba v Mexiku, ale…“ Stále ji držel za ruku, pohlédl z okna a usmál se. „Jak často máme takovouhle příležitost?“

„Já ani nevím, jak se takový sněhulák staví.“

„To já taky ne. Ale uvidíme, co se nám povede.“

Eva chvilku ještě remcala, vymýšlela všelijaká alternativní řešení včetně divokého sexu v teplé posteli, ale nakonec se ocitla zabalená od hlavy k patě ve výstroji do extrémních klimatických podmínek a vrhla se do spárů prudké sněhové bouře.

„Ježíši, Roarkeu, to je šílené. Vždyť není vidět ani na krok.“

„Pohádka, co?“ S úsměvem ji popadl za ruku v rukavici a táhl ji dolů po zasněžených schodech.

„Pohřbí nás to zaživa.“

Roarke se shýbl, nabral hrst sněhu a zmáčkl ho. „Dobře se lepí,“ konstatoval. „Já jsem si jako kluk moc sněhu neužil. V Dublinu spíš jen prší. Potřebujeme pevný základ.“

Sehnul se a začal dělat kouli.

Eva ho chvíli pozorovala, pobavená tím, jak se její světácký manžel, štíhlý ve své černé výstroji, hrabe ve sněhu a plácá z něj velikou hroudu.

„Má to snad být povídka na téma ‚Byl jsem opuštěné dítě‘?“

Vzhlédl a povytáhl obočí. „A nebyli jsme snad oba opuštěné děti?“

Eva nabrala hrst sněhu a bezmyšlenkovitě ho začala hníst do koule. „Však jsme si to už pořádně vynahradili,“ zamumlala. Pak se zamračila. „Děláš ho moc vysokého. Měl by být baculatější.“

Roarke se narovnal a se smíchem jí sevřel obličej zasněženými rukavicemi. Když se začala kroutit, políbil ji.

„Zkus to sama a uvidíme.“

Ometla si sníh z tváří a zafuněla. „Já si postavím svýho, abys věděl, a ten s tím tvým pěkně vyběhne.“

„Vždycky jsem obdivoval tvou soutěživost.“

„Tak se tedy připrav na pořádné překvapení.“

Poodešla kousek dál a pustila se do díla.

Nepovažovala se za žádného umělce, a tak do práce vložila spíš svou sílu: svaly, odhodlání a vytrvalost.

Postava, na které pracovala, byla sice trochu hrbatá, ale zato nesporně velká. A když se ohlédla, zjistila s uspokojením, že Roarkeovo dílo převyšuje o víc než čtvrt metru.

Mráz ji štípal do tváří, ale svaly se jí pohybem zahřály, a aniž by si to uvědomila, uvolnila se. Nekonečné ticho ji neznervózňovalo, ale uklidňovalo. Připadala si jako uprostřed snu, takového, který nemá zvuky ani barvy. Takového, který konejší duši a dopřeje tělu odpočinek.

Když došla k hlavě, uplácávala a modelovala její tvary už se zaujetím. „Já jsem skoro hotová, kamaráde, a můj chlapík má postavu jak křídelní útočník. Ten tvůj ubohý chcípáček se mu nemůže rovnat."

„To se ještě uvidí." Roarke ustoupil zpátky a s přivřenýma očima obhlížel své dílo. Pak se usmál. „Jo, s tímhle musím vyhrát."

Eva vrhla pohled přes rameno a zavrčela: „Radši ho dobrovolně zbourej, než ho můj chlapec sežvejká a vyplivne."

„Nene, já myslím, že tohle je ta pravá postava." Počkal, až Eva poplácá svého sněhuláka po široké hrudi a začne se brodit sněhem k jeho figuře.

Došla k ní a přivřela oči do štěrbinek. „Ten tvůj má prsa!" obvinila ho.

„To má, a pěkně bujná."

Eva si fascinovaně opřela ruce v bok a jen zírala. Postava byla štíhlá, ale zaoblená a měla obrovská sněhová ňadra, vytvarovaná do nestoudných hrotů.

Roarke lehce pohladil jeden ze sněhových prsů. „Tahle krasavice teď bude tu tvou nafouklou hromadu hovězího vodit kolem dokola za nos."

Evě nezbylo než zavrtět hlavou. „Jsi perverzní. Takovéhle děsné nárazníky jsou anatomicky nemožné."

„Každý chlapec si zaslouží své sny, miláčku." Dostal ránu sněhovou koulí doprostřed zad a otočil se s vlčím úšklebkem. „Tak na tohle jsem čekal. A když sis teda začala…" Neodtrhl oči od jejích, nabral sníh a zmáčkl ho.

Uskočila nalevo, rychle udělala další kouli a vypálila ji na něj s půvabem a prudkostí útočníka první ligy. Tentokrát ji chytil za srdce, kývnutím ocenil její zásah a pustil se do ní.

Sníh létal ze všech stran, tvrdé koule, těžké dělovky, soustředěná palba. Pozorovala, jak se mu jedna její střela rozprskla v obličeji, a s nelítostným úšklebkem mu vpálila další tři do těla.

Vracel jí rány stejným dílem, jednou dokonce vyjekla bolestí, když ji tvrdá střela zasáhla ze strany do hlavy, ale ona myslela jen na to, jak ho porazit; a byla by ho snad i porazila, kdyby ji nepřemohl záchvat smíchu.

Nemohla se ovládnout a přestat se smát, zpomalila tempo a začala se potácet. Lapala po dechu, ruce se jí třásly a nedokázala už přesně mířit. Nakonec zvedla ruku a zasípala: „Oddechový čas! Ukončit palbu.“

Na prsa a do obličeje jí ale nepřestávala dopadat sněhová dělostřelba. „Já neslyším,“ volal Roarke a postupoval stále blíž. „Nebo jsi snad říkala ‚Já se vzdávám39?“

„A to zas ne!“ Ještě nenabrala dech, ale už sahala po další munici. Nakonec to však vzdala a nechala se od něj se smíchem povalit do sněhu.

Dopadla do vysoké sněhové peřiny a Roarke na ni. „Ty maniaku,“ dokázala ze sebe vypravit a pak už se musela soustředit jen na to, aby se jí vůbec podařilo se nadechnout.

„Prohrálas.“

„Neprohrála.“

„Zdá se, že mám navrch já, poručíku.“ Věděl, jak dokáže být záludná, a tak jí sevřel ruce. „Teď jsi mi vydaná na milost a nemilost.“

„Jo tak? Mě ale nezastrašíš, surovče.“ Zašklebila se na něho. Černá lyžařská čepice, kterou měl na hlavě, byla celá olepená vrstvou bílého sněhu, překrásné vlasy se mu z ní vydraly ven a mokře se leskly. „Smrtelně jsem tě zasáhla nejmíň v půl tuctu případů. Jsi mrtvý muž.“

„Tak se mi zdá, že mám ještě dost sil, abych tě zmučil.“ Sklonil hlavu a šťouchl ji do brady. „A dostal tě na kolena.“

Dosáhl jí jazykem na rty a tím obrousil ostrost její pozornosti. „Jestli tě snad napadlo, že si něco začneš tady –“

„Tak co?“

„Tak dobře," odpověděla, vzepnula se a dosáhla svými rty na jeho ústa. Od začátku horce a hladově. Pak si toho s chtivým zaskučením nabrala ještě víc. Projelo jí to celým tělem, ta divoká narůstající žádostivost, kterou dokázala prožívat jen s ním, jen pro něho. Uvězněná v bílé záplavě, poddala se tomu cele a nadobro.

„Domů…" Byl v ní ztracený. Nikdo jiný si ho nikdy tak nepodmanil jako ona. „Musíme dovnitř."

„Dotýkej se mě," naléhala na něj drsným a přerývaným hlasem. „Chci na sobě cítit tvoje ruce."

Odolával pokušení strhat z ní ten pevný a tenký oblek a sáhnout si na kůži pod ním. Stisknout ji v zubech. Přitáhl ji k sobě, až spolu seděli v prohlubni sněhu v těsném objetí a se zatajeným dechem.

Chvíli na sebe mlčky hleděli, oba ohromení náhlou přeměnou hravosti v zoufalou potřebu fyzické lásky. Eva se pousmála: „Roarkeu?"

„Evo?"

„Nemyslíš, že bychom měli jít a dopřát těm dvěma sněžným lidem trochu soukromí?"

„Máš pravdu."

„Ještě moment." Přivinula se k němu, objala ho oběma rukama a škádlivě k němu přiblížila rty. A pak, rychle jako had, mu odhrnula límec a nacpala pod něj hrst sněhu.

Stále ještě syčel, když se vydrápala na nohy.

„Zrádkyně!"

„Můžeš mi to oplatit, až budeš nahatej."

Chlad, který se mu hrnul dolů po zádech, ho přiměl vstát. „Bude mi potěšením."

Začali v bazénku, okrouhlé nádrži, kde stačilo jen se dotknout kontrolek, a už voda začala vířit a bublat. V tom vibrujícím horku na ni vkládal ruce podle libosti. Odráželi se spolu od jednoho okraje k druhému a zase zpátky, čas od času jen krůček od úplného vyvrcholení.

Eva byla mátožná, zesláblá, její tělo jako by se chtělo zhroutit, když ji vytáhl na nohy. Stékaly z nich proudy vody a stoupala pára.

„Do postele," vydechl Roarke stručně. Popadl Evu do náruče a nesl od bazénu k výtahu.

„Pospěš si." Přitiskla tvář k jeho krku a přejela mu po něm zuby.

Srdce jí zběsile pádilo. Nechápala, jak to, že jí prostě nevyrazí z hrudního koše a nepadne mu do dlaní. Vždyť už je stejně jeho pánem. A pánem jí celé.

Cítila se jako v horečce, nabitá něčím daleko mocnějším než pouhou smyslností, jiskrou, která by je mohla oba dva jediným pohledem přivést k výbuchu. Stulila se k němu. „Miluju tě, Roarkeu."

To ho zasáhlo jako střela. Taková slova od ní, to bylo něco drahocenného a vzácného. Málem podklesl v kolenou a srdce ho až zabolelo. Vyšel s ní z výtahu, přistoupil k posteli, umístěné pod střešním oknem, zastíněným bílým sněhem. Padl na lůžko s Evou v náručí.

„Řekni to ještě jednou." Přisál se rty k jejím ústům; vychutnával její vzdechy a zalykal se jimi. „Řekni to ještě jednou, teď, když tě hladím."

Jeho ruce ji laskaly, klouzaly jí po těle i do těla, až se začala třást. Vzepnula se pod ním do oblouku, chtěla, aby se k ní přitiskl tam, kde v ní pulsoval ten hrozný žár, aby tam do ní pronikl. Aby ji tam naplnil.

Vykřikla, když ve své extázi zašel až tak daleko, že jí způsobil bolest. Ale chvění nepřestávalo, touha neustupovala. Stupňovala se víc a víc, až chuť jeho těla divoce tepala v jejím oběhu jako droga.

„Řekni to ještě jednou." Jediným prudkým nárazem se do ní vnořil. „Sakra, řekni to ještě jednou. Teď!"

Popadla do hrstí jeho vlasy, potřebovala se něčeho chytit. A snažila se vší mocí vydržet, vydržet ještě chviličku. Pohlédla do jeho dychtivých modrých očí. „Miluju tě. Navždycky. Jenom tebe."

Pak se okolo něj ovinula a dala se mu celá.

Eva měla dojem, že víkend s Roarkem by snad dokázal obrousit každý ostrý střep.

Ten muž byl neskonale… nápaditý.

Zamýšlela v neděli pracovat, ale než se vykulila z postele, vytáhl ji a unesl do holosálu. Tam v okamžiku zjistila, že se ocitla úplně nahá na simulovaném krétském pobřeží. Těžko nebýt spokojená s teplou modrou vodou, začernalými hřebeny kopců a sálavým sluncem. A když zapojil multifunkce a, vykouzlil bohatý a lákavý piknik, poddala se a užívala si to.

New York byl pohřben ve víc než půlmetrové vrstvě sněhu. Tryskové lyžařské hlídky měly co dělat, aby zabránily rabování, a posádky sanitek nestačily zachraňovat pasažéry z aut uvázlých ve sněhu. Až na

pohotovost a pracovníky města byli všichni vyzýváni, aby zůstali doma.

Tak proč nestrávit takový den na pláži a nevychutnávat šťavnaté rudé hrozny?

Když v pondělí ráno Eva vstala, měla vláčné tělo, čistou hlavu a nabité baterie. Při oblékání jedním uchem poslouchala ranní zprávy z televize v ložnici. Ohlašovaly, že všechny hlavní silnice už jsou sjízdné. I když tomu tak docela nevěřila, rozhodla se, že to zkusí a pojede na centrálu vlastním vozem.

Právě si zapnula blůzu a nalila kávu, když zapípal videofon. Ohlásila se.

„Dallasová."

Hlášení. Dallasová, poručík, Eva. Dostavte se do bezdomovecké osady, Bowery. Hlášena vražda. Priorita číslo jedna. Policejní hlídka je na místě činu.

„Dejte zprávu strážníkovi Delii Peabodyové. Naložím ji po cestě. Jedu na místo. Dallasová, konec." Přerušila spojení a místo po kávě sáhla po pouzdru s pistolí. „Do háje. Dostal dalšího." Když se podívala na Roarkea, měla oči chladné a bez výrazu. „Usmyslel si udělat to, když mám službu. Dělá z toho osobní záležitost."

„Dávej na sebe pozor, poručíku," nařídil jí Roarke, když odcházela. Pak potřásl hlavou. „Vždycky je to osobní," zamumlal.

Náladu jí nijak nezvedlo, když zjistila, že hlídka na místě činu je Bowersová a Trueheart. Razila si cestu směrem k chodníku po ulicích, které byly ještě plné hromad sněhu a klouzaly. Pak si dopřála čas na dlouhý výdech.

„Kdybych vypadala na to, že ji chci poslat k zemi…"

„Ano, madam?"

„Tak mě nechte," vyštěkla Eva a vyrazila z auta ven. Boty jí zapadly do sněhu, a když se jím prodírala, nedokázala spustit oči z Bowersové. Nebe nad ní vypadalo stejně tvrdě a chladně jako její srdce.

„Strážníku Bowersová! Vaše hlášení?"

„Oběť je žena, věk ani jméno nejsou známy.“ Eva koutkem oka zahlédla, že Trueheart otevřel pusu, ale pak ji zase sklapl.

„Nalezli jsme ji v bedně, stejně jako předešlou oběť, Snookse. Jenže tentokrát je tam mnohem víc krve. A protože nemám lékařské školení, nemohu posoudit, která část jí byla z těla odejmuta, pokud vůbec nějaká.“

Eva přejížděla pohledem okolí. Zjistila, že tentokrát se tu objevilo víc než tucet tváří, bledých, hubených, zírajících bez výrazu přes linii policejních senzorů.

„Vyslechli jste někoho z těch lidí?“

„Ne.“

„Tak to udělejte,“ přikázala a pak se obrátila směrem k bedně, označené blikajícími policejními senzory.

Bowersová trhnutím hlavy poslala Truehearta za svědky a sama přikročila k Evě. „Už jsem podala další stížnost.“

„Strážníku Bowersová, tohle není čas ani místo, abychom se bavily o vnitřních záležitostech oddělení.“

„Neprojde vám, že mi voláte domů a vyhrožujete mi. To jste přehnala, Dallasová.“

Eva, zmatená a popuzená, od ní odstoupila a zadívala se jí do tváře. Našla v ní vztek a odpor, to ano, ale v jejích očích se objevil i nepříjemný záblesk samolibosti. „Bowersová, já jsem s vámi žádný kontakt ani doma ani nikde jinde nenavázala. A zásadně lidem nevyhrožuju.“

„Mám jako důkaz záznam na videofonu.“

„Fajn.“ Ale jakmile Eva znovu vykročila, Bowersová ji popadla za paži. Evě se sevřela ruka v pěst, ale opanovala se a nevrazila ji Bowersové do obličeje. „Strážníku, jsme na záznamu a já konstatuji, že mi fyzicky bráníte ve vyšetřování nahlášené vraždy. Ustupte.“

„Já chci, aby to bylo na záznamu.“ Bowersová hodila okem po mikrofonu, který měla na klopě uniformy Peabodyová. Cloumalo s ní vzrušení a rychle se přestávala kontrolovat. „Chci, aby bylo v záznamu, že jsem ke stížnosti na vaše chování použila příslušné oficiální kanály. A že jestli proti vám oddělení nezahájí patřičné kroky, použiju svého práva a podám žalobu jak na vás, tak na oddělení.“

„Beru na vědomí, strážníku. A teď ustupte, než svého práva použiju zase já.“

„Chcete po mně skočit, co?“ Bowersové se leskly oči a těžce dýchala. „Tak řeší problémy typy, jako jste vy.“

„No dobrá, když to chcete slyšet. S náramnou chutí bych vás nakopala do prdele, Bowersová. Ale momentálně mám na práci důležitější věci. A protože odmítáte plnit rozkazy, jste od této chvíle odvolána ze služby. Nařizuji vám, abyste opustila místo mého vyšetřování.“

„To vyšetřování je moje. Já jsem byla na místě činu jako první.“

„Byla jste postavena mimo službu, strážníku.“ Eva vytrhla paži z jejího sevření, udělala dva kroky, ale v mžiku se s vyceněnými zuby otočila zpátky, protože ji Bowersová popadla znovu. „Ještě jednou na mě sáhneš a vyrazím ti zuby, a pak poručím své asistentce, aby tě zatkla za maření postupu vyšetřování. Máme mezi sebou osobní spor, o tom není pochyb. Můžeme ho řešit později. Vyberte si čas a místo. Ale nebude to tady a nebude to teď. A zmizte už ze scény, Bowersová.“

Chvíli počkala a snažila se ovládnout svůj zuřivý vztek. „Peabodyová, informujte nadřízeného Bowersové, že byla postavena mimo službu a vykázána z místa činu. Požádejte ho, aby nám sem poslal jiného uniformovaného strážníka, který by pomáhal strážníku Trueheartovi při výslechu svědků.“

„Když mám jít já, půjde on taky.“

„Bowersová, jestli nebudete do třiceti sekund za senzory, dám vám nasadit pouta a obviním vás.“ Jelikož už sama nevěřila, že se ovládne, odvrátila se. „Peabodyová, odveďte strážníka Bowersovou k jejímu vozidlu.“

„S potěšením, madam. Dáme si to horizontálně, nebo vertikálně, Bowersová?“ zeptala se laškovně.

„Já ji zničím,“ zasípala Bowersová třesoucím se hlasem. „A vy se povezete s ní.“ Bowersová vykročila do sněhu a v duchu už si připravovala příští stížnost.

„Jste v pořádku, Dallasová?“

„Byla bych na tom líp, kdybych ji mohla pořádně zmlátit.“ Eva cedila vzduch přes stisknuté zuby. „Ale už jsme ztratily moc času. Musíme se pustit do práce.“

Přistoupila k bedně, podřepla a odtáhla potrhaný kus plastu, který sloužil jako dveře.

Krev, potoky krve, která vytekla, nadělala louže a srazila se. Eva sáhla do své příruční brašny a vytáhla ochranný sprej na ruce. „Oběť je žena, černoška, stáří mezi devadesáti a sto deseti. Viditelná rána na břiše, která se zdá být příčinou smrti. Oběť vykrvácela. Žádné známky zápasu nebo sexuálního zneužití.“

Eva postupovala dál do bedny a nestarala se o krev, která jí třísnila boty. „Peabodyová, zavolejte na soudní. Potřebuju Morrise. Podle odhadu bych řekla, že jí chybí játra. Kristepane, tentokrát si tedy nedával záležet na úpravě. Okraje rány jsou přímé a čisté,“ dodala, když si nasadila mikročočky a sehnula se. „Ale na rozdíl od ostatních obětí tu nejsou žádné svorky. Žádné uzavírání cév, žádná opatření k zástavě krvácení.“

Žena měla pořád na nohou boty, takové ty tvrdé černé nazouváky, které poskytovaly městské útulky bezdomovcům. Vedle tenkých matrací stálo malé tranzistorové rádio a plná láhev piva, prodávaného na ulici.

„Žádné známky loupeže,“ zamumlala Eva a pokračovala v hlášení. „Čas smrti s přihlédnutím k nejnižší venkovní teplotě stanoven v terénu na dvě třicet.“ Natáhla se a našla prošlou žebráckou koncesi.

„Oběť byla identifikována jako Jilessa Brownová, věk devadesát osm, bez trvalé adresy.“

„Poručíku, mohla byste uhnout levým ramenem? Potřebuju do protokolu záběr celého těla.“

Eva se odsunula trochu doprava a ještě o kousek uhnula a najednou cítila, že jí pod botou v kaluži krve něco zaskřípělo. Sáhla dolů a prsty v rukavici sevřela něco malého. Byla to zlatá jehlice.

Plazící se hadi lékařského symbolu byli zmáčení od krve.

„To se podívejme, co tady máme,“ zamumlala. „Peabodyová, do záznamu. Zlatá jehlice do klopy, uzávěr zřejmě polámaný, byla nalezena při pravém boku oběti. Jehlice byla identifikována jako caduceus, symbol lékařské profese.“

Dala ji do sáčku a sáček do brašny. „Ten byl ale tentokrát nedbalý. Rozčilený? Bezstarostný? Nebo prostě jen spěchal?“ Vylezla ven a nechala plastovou oponu zase spadnout. „Podíváme se, co má Trueheart.“

Eva si stírala z rukou krev a ochranný sprej a poslouchala Truehearttovo hlášení. „Většinou jí tady říkali Zlatíčko. Byla moc oblíbená,

taková máma. Nikdo z těch, co jsem s nimi mluvil, včera v noci nic neviděl. Bylo tu hrozné počasí, strašná zima. Sníh sice okolo půlnoci přestal padat, ale vál silný vítr, proto jsou tady ty závěje.“

„A proto tu v životě nenajdeme ani jediný pořádný otisk.“ Pohlédla na udupanou zem. „Uvidíme, co se o ní dokážeme dozvědět. Truehearte, nechám to na vás, ale být vámi, tak bych po návratu na stanici požádala o jiného školitele. Až se trochu usadí prach, doporučím vaše převelení na centrálu, pokud ovšem proti tomu nic nemáte.“

„Madam! Ovšemže nemám. Jsem vám velice vděčný.“

„To nebuďte. Na centrále z vás sedřou kůži.“ Otočila se. „Peabodyová, dřív než se vrátíme, zastavím se na Canal Street. Ráda bych věděla, jestli Jilessa Brownová byla jejich pacientkou.“

Louise byla s pojízdnou ordinací v terénu, kde se starala o omrzlé a podchlazené. Její zástupce na klinice vypadal podle mládí na to, že na doktora si snad ještě hraje s královničkou školního plesu na zadním sedadle vyštafírované bugatky.

Ale přece jen jim pověděl, že Jilessa Brownová nejenže byla pacientkou, ale dokonce miláčkem kliniky. Pravidelná návštěvnice, uvažovala Eva, když po cestě na centrálu zápasila s provozem a ucpanými ulicemi. Chodila nejméně jednou za týden prostě si jen v čekárně poklábosit s ostatními a pochutnat si na jednom lízátku z misky, kterou tam měli doktoři nachystanou pro děti.

Podle mladého lékaře to byla společenská ženská, vysazená na sladké. Měla duševní poruchu, v mládí neléčenou, která se projevovala tím, že nesrozumitelně breptala, a mentální kapacitu na úrovni osmiletého dítěte.

Byla neškodná. A v posledních šesti měsících se léčila na rakovinu jater v pokročilém stadiu.

Měla určitou naději na remisi nebo dokonce zastavení procesu.

Teď už ji tedy nemá.

V kanceláří svítilo Evě světýlko vzkazů, ale nechala je být a zavolala Feeneyho.

„Tak mám dalšího.“

„Slyšel jsem. Fáma koluje.“

„Na místě činu se našla jehlice do klopy – je to ten lékařský symbol. Vzala jsem to do laborky a počkala si, až Dickhead ověří, že je zlatá. Je to pravé. Můžeš mi to proklepnout? Zjistit, kdo je prodává?“

„Jistě. Mluvila jsi s McNabem?“

„Ještě ne.“ Sevřel se jí žaludek. „Proč?“

Vzdychl a zašustil papírovým sáčkem s oblíbenými mandlemi v cukru. „Londýn, před šesti měsíci. Feták, našli ho v jeho kutlochu. Než ho objevili, ležel už tam pár dní. Neměl ledviny.“

„Jako Spindlerová. Jo, okolo té dnešní mrtvoly byl pěkný svinčík. Všude spousty krve. Buď pospíchal, nebo už mu na tom nezáleží. Zavolám McNabovi a zjistím podrobnosti.“

„Už je na cestě k tobě. Pošli mi po něm tu jehlici a já ji prověřím.“

„Díky.“ Jen co hovor ukončila, videofon už zase pípal. „Dallasová.“

„Poručíku, čekám vás ve své kanceláři. Ihned.“

Jediné, co Evu napadlo, byla Bowersová. Přikývla a rázně odpověděla: „Ano, inspektore. Už jdu.“

Po cestě narazila na Peabodyovou a přikázala jí: „Jde sem McNab a má údaje o potenciální oběti v Londýně. Vyřiďte to s ním. Můžete jít do mé kanceláře.“

„Ano, madam, ale –“ Nedořekla, nepovažovala za důstojné stěžovat si zádům svého poručíka. „Do háje.“ Sebrala své věci a pospíchala do Eviny kanceláře, připravená na dobrou hodinu rozčilování. Chtěla tam být dřív, než psací stůl obsadí McNab.

Whitney nenechal Evu čekat, dal ji hned uvést k sobě. Seděl za stolem se založenýma rukama a s neurčitým výrazem. „Poručíku, vy jste prý měla další přestřelku se strážníkem Bowersovou.“

„Ano, pane. Je to v záznamu z místa činu dnešního rána.“ Sakra, jak jenom tohle nenávidí. Připadalo jí to jako donášení řediteli na obecné škole. „Chovala se nevhodně a nerespektovala subordinaci. Vztáhla na mě ruku a já jsem jí nařídila, aby odešla z místa vyšetřování.“

Přikývl. „Nemohla jste to řešit nějak jinak?“

Eva spolkla nakvašené odseknutí, sáhla do kabelky a vytáhla disketu. „Pane, toto je kopie záznamu z místa činu. Podívejte se na ni a pak mi řekněte, jestli jsem mohla nebo měla postupovat jinak.“

„Sedněte si, Dallasová.“

„Pane, mám-li být pokárána za to, jak dělám svou práci, vyslechnu to raději vestoje.“

„Nevím o tom, že bych vás káral, poručíku.“ Hovořil mírně, ale postavil se. „Bowersová už před tímhle ranním incidentem podala novou

stížnost. Stěžuje si, že jste ji v sobotu večer kontaktovala doma a vyhrožovala jí fyzickým násilím.“

„Inspektore, já jsem Bowersovou nekontaktovala ani doma, ani nikde jinde.“ Bylo to těžké, ale podařilo se jí zachovat přímý pohled a chladný hlas. „Kdybych jí chtěla vyhrožovat – a to jedině, kdyby mě provokovala –, bylo by to z očí do očí a ocitlo by se to na záznamu.“

„Předložila kopii nahrávky ze svého videofonu, na kterém se jí někdo představil vaším jménem.“

Eva se zadívala mrazivě. „Můj hlasový vzorek je na záznamu. Žádám, aby byl porovnán s jejím videofonem.“

„Dobře. Prosím vás, Dallasová, sedněte si přece.“

Pozoroval její vnitřní boj. Nakonec se strnule posadila,

„Nepochybuju o tom, že vzorky se nebudou shodovat.

Zrovna tak ale nepochybuju o tom, že vám Bowersová nepřestane dělat nepříjemnosti. Chci vás ujistit, poručíku, že oddělení si s tím, a také s ní, poradí.“

„Dovolíte, abych mluvila otevřeně?“

„Jistě.“

„Ona by vůbec neměla sloužit na ulici, vůbec by neměla být u policie. Ta osoba je nebezpečná, inspektore. Tenhle můj názor neberte jako osobní, ale profesionální.“

„Ale já se k němu kloním taky. Jenže věci nejsou vždycky tak jednoduché, jak bychom chtěli. A to mě přivádí k jiné záležitosti. Během víkendu se se mnou spojil starosta. Jak se zdá, jeho zase kontaktoval senátor Brian Waylan a požádal ho, aby vyšetřování, které vedete, bylo pozastaveno.“

„Kdo je sakra ten Waylan?“ Eva už zase vyskočila na nohy. „Co má nějaký nabubřelý politik co dělat s mým případem?“

„Waylan je významným příznivcem Americké lékařské asociace. Jeho syn je lékařem v Nordickově centru v Chicagu. Je toho názoru, že vaše vyšetřování a z toho plynoucí mediální ohlas jsou zaměřené proti lékařskému stavu. To by mohlo způsobit paniku. Asociace je tím dotčena a hodlá ustavit svou vlastní vyšetřovací komisi, která by celou věc uzavřela.“

„To věřím, že by to chtěli, protože je jasné, že ty lidi vraždí jeden z nich. Ale tohle je můj případ, veliteli. A hodlám jej uzavřít sama.“

„Zdá se, že od nynějška s vámi lékařské společenství příliš spolupracovat nebude," pokračoval Whitney. „Je taky pravděpodobné, že se vyvinou určité politické tlaky na oddělení, aby změnilo povahu vyšetřování."

Dovolil si letmý a nepatrný úšklebek a pak se jeho tvář zase vrátila k obvyklému neutrálnímu výrazu. „Dallasová, já chci, abyste ten případ uzavřela vy, a to rychle. A nepřeju si, aby vás rozptylovaly nějaké osobní… rušivé vlivy. Žádám vás, abyste řešení konfliktu s Bowersovou nechala na oddělení."

„Jsem si vědomá, co je pro mou práci nejdůležitější."

„Dobrá. Nadále je tento případ a všechny údaje, které s ním souvisí, pro sdělovací prostředky nedostupný. Nepřeji si, aby se cokoli dostalo ven. Všechny údaje, které se ho týkají, podléhají pravidlům utajení, všechny kopie budou zašifrovány a osobně je dostanu do ruky."

„Vy myslíte, že z oddělení se něco dostává ven?"

„Myslím, že Východní Washington projevuje až příliš velký zájem o naše záležitosti. Dejte dohromady tým a od nynějška používejte kód pět," nařídil jí, zablokoval všechny nezapečetěné interní zprávy a ještě jednou připomněl zákaz informovat sdělovací prostředky. „A tamto pusťte k vodě."

Kapitola dvanáctá

„Kdybyste mě tu pravděpodobnost nechali sjet u nás na elektronickém, byl bych s tím hotov dvakrát dřív než tady na tom křápu, co ho Noe kdysi vyhodil z archy.“

„Jenže tady nejste na elektronickém, McNabe.“

„To mi povídejte. Ale jestli chcete tu londýnskou oběť prověřit pořádně, měl bych to udělat já. Já jsem detektiv z oddělení elektronické detekce.“

„A já jsem asistentka vyšetřovatelky. A přestaňte mi funět na krk –“

„Když vy tak pěkně voníte, holubičko.“

„Jestli nepřestanete, tak do pěti vteřin nebudete mít žádný nos na čuchání.“

Eva se zastavila před dveřmi své kanceláře a chytila se zoufale za hlavu. Tak tohle má být její tým. Hašteří se jako dva pětiletí haranti, když maminka není doma.

Pomoz jí pánbůh.

Když vešla, právě se probodávali očima. Oba nadskočili, upřeli pozornost na ni a snažili se vypadat nevinně.

„Konec přestávky, dětičky. Přesuňte se do zasedačky. Cestou sem jsem mluvila s Feeneym. Potřebuju do konce směny vyhledat údaje o všech případech a navzájem je porovnat. Musíme toho grázla sbalit, než rozmnoží svou sbírku.“

Když se otočila na podpatku a vypochodovala ven, McNab se nadšeně usmál. „Páni, s touhle ženskou je radost pracovat. Myslíte, že kvůli tomuhle případu přesuneme hlavní stan do její domácí pracovny? Roarke má ty nejlepší hračky, co jsou na trhu k mání.“

Peabodyová jen popotáhla a začala sbírat diskety a složky. „Budem pracovat tam, kde nám poručík přikáže pracovat.“ Vstala, vrazila do něho a nervy jí jen zadrnčely. Pohlédla zhnuseně do jeho laškovných zelených očí. „McNabe, stojíte mi v cestě.“

„O to se pořád snažím. A jakpak se má Charlíček?“

Napočítala do deseti, než odpověděla. „Charles se má dobře, ale vám do toho vůbec nic není. A teď hejbněte kostrou.“ Vykročila, a s požitkem ho nabrala loktem.

McNab jen hekl a hladil si potrefené břicho. „Vy mě jednou oddělá-te, holubičko," zamumlal. „Pánbůh ví proč."

Eva pochodovala po zasedačce. Potřebovala se zbavit myšlenek na Bowersovou a celou tu zatracenou situaci. Už to bude, říkala si. Ještě si trochu zakleju, trochu zapochoduju a Bowersová zmizí v hluboké černé jámě. Přidám jí tam pár kamarádek krys a suchou kůrku chleba, rozhodla se.

Jo, to byla výborná představa. Ještě se dvakrát zhluboka nadechla a obrátila se na Peabodyovou, která právě vcházela dovnitř. „Snímky z místa činu, na tabuli. Načrtněte mapu lokalit a ke každé připojte sní-mek místa činu. A jména obětí vztahující se k příslušnému místu."

„Ano, madam."

„A teď vy, McNabe. Ukažte, co máte."

„Dobrá, no tak tedy –"

„Úvod a omáčku zkraťte na minimum," dodala Eva, což Peabodyo-vou přimělo k úšklebku.

„Madam", začal uraženě. „Mám tu pro vás údaje o špičkových zdravotnických a výzkumných centrech v dotyčných městech. Na po-čítači, na disketách a tištěné kopie." Výtisky měl po ruce, takže je roz-ložil na stole. „Prověřil jsem vzájemné vztahy mezi newyorskými lé-kaři z vašeho úzkého seznamu. Jak vidíte, každý z nich má nějakou návaznost nejméně na jedno z dalších center. Můj průzkum ukázal, že je pouze něco přes tři sta chirurgů, kteří se specializují na kuchání orgánů a kteří mají takové schopnosti, že mohli provést úkony, které ukončily život všech zmíněných obětí."

Odmlčel se, náramně hrdý na své stručné a věcné hlášení. „Sleduji dál podobné zločiny. Příčinou určitého zpoždění je skutečnost, že jsem musel plnit řadu dalších výzkumných úkolů v jiných oblastech."

Už to nemohl vydržet. Posadil se na kraj stolu a zkřížil v kotnících své prvotřídní vznášedlové boty. „Víte, připadá mi, že hoši ze soudní-ho ty případy pohřbili, protože si řekli, že na nich prostě nikomu neza-leží anebo že jsou to jen nějaké výstřední pouliční vraždy. Museli to strčit do šuplíku, než jim na to vletí Mezinárodní červený kříž. Takže musíme šťourat do hloubky, což taky dělám. Na co většinou narážím, je buď kult, nebo rodinné záležitosti. Přišel jsem na řadu případů kas-trace, provedených doma rozvzteklenou družkou nebo manželkou. Lidičky, nevěřili byste, kolik ženských chlapa natrvalo zmrzačí jen

proto, že neudržel frantíka v kalhotách. V Severní Karolíně jen za poslední tři měsíce šest nových eunuchů. Je to jako nějaká epidemie.“

„To jsou opravdu fascinující lahůdky, McNabe,“ podotkla suše Eva. „Ale teď bychom se snad měli omezit na vnitřní orgány,“ ukázala palcem na počítač. „Snažte se to zúžit. Potřebuju v každém městě jedno zdravotnické centrum, které vyhovuje.“

„Jak si přejete, tak vykonám.“

„Feenei!“ Jakmile vešel do dveří se sáčkem oříšků v ruce, Eva se konečně trochu uvolnila v ramenou. „Tak co mi povíš o té jehlici?“

„O téhle nic nového. Ve městě jsou tři místa, kde jsou na prodej v osmnáctikarátovém provedení. Klenotnictví v Drakeově centru, Tiffany na Páté a DeBowerovi dole ve městě.“

Potřásal roztržitě pytlíkem a pozoroval Peabodyovou, která připichovala snímky na tabuli. „Ta osmnáctikarátová stojí takových pět papírů. Většina lepších zdravotnických center má u Tiffanyho na jehlice účet. Nakupují je hromadně a předávají postgraduálním sekundářům. Ve zlatě nebo ve stříbře, to záleží na jejich umístění. V loňském roce udali u Tiffanyho jedenasedmdesát zlatých a třiadevadesát stříbrných. Devadesát dva procent z nich šlo přes přímé účty nemocnic.“

„Podle Louisy je má většina lékařů,“ poznamenala Eva. „Ale ne všichni je nosí. Sama jsem viděla Tiu Wo, že ji má na sobě, a Hanse Vanderhavena. A Louisu,“ dodala zamračeně. „Budeme muset zkusit zjistit, kdo ji v poslední době ztratil. Sledujte ty tři zdroje. Možná že ji někdo bude chtít nahradit.“

Strčila ruce do kapes a otočila se k tabuli. „Než začneme, musím vám sdělit, že na nás velitel uvalil zákaz styku se sdělovacími prostředky. Žádná interview, žádné komentáře. Platí pro nás kód pět, takže všechna data, která se týkají jednotlivých případů, podléhají pravidlům utajení. Všechny poznámky a záznamy musí být zašifrované.“

„Vypadá to na únik informací z oddělení?“ chtěl vědět Feeney.

„Možná. Ale kromě toho je tu nátlak, politický nátlak, který pochází z Východního Washingtonu. Feeney, kolik se toho můžeš dozvědět o senátoru Waylanovi z Illinois, aniž bys svým pátráním poplašil jeho nebo lidi kolem něj?“

Feeneyho zbrázděná tvář se pomalu rozzářila. „Skoro všechno, včetně velikosti jeho trenýrek.“

„Vsadila bych si na velkej zadek a malýho frantu,“ zamumlala si Eva potichu, ale McNab to zaslechl a zašklebil se. „Dobrá, tak teď vám povím, co si o tom myslím. Ten člověk si dělá sbírku,“ řekla a přistoupila k tabuli, aby mohla ukazovat na obrázky. „Jestli pro zábavu, kvůli zisku nebo prostě proto, že může, to nevím. Ale fakt je, že systematicky sbírá vadné orgány. Odnáší si je z místa vraždy. Nejméně v jednom případě jsme zjistili, že má s sebou na přepravu nějakou tašku, takže to vypadá, že vzorek musí vydržet transport. Jestliže tak pečuje o ochranu orgánů, musí mít taky nějaké místo, kde je přechovává.“

„Laboratoř,“ napověděl Feeney.

„Vypadá to tak. Soukromou laboratoř. Možná že dokonce u sebe doma. Teď, jak si ty obětí vyhledává? Každého si předem vytipuje. Tihle tři,“ Eva postupně ukázala na obrázky, „byli vybráni v New Yorku a všichni měli vztah ke klinice na Canal Street. Musel mít přístup k jejich materiálům. Buď má s klinikou styky, nebo je uvnitř někdo, kdo mu předává to, co požaduje.“

„Mohl by to být i policajt,“ vyhrkla Peabodyová a pak začala rozpačitě přešlapovat, když se k ní obrátily všechny oči. „Madam!“ odkašlala si. „Pochůzkáři i mrtvolkáři tyhle lidi znají. Když si děláme starosti s únikem informací z oddělení, měli bychom taky vzít v úvahu, kudy unikají informace, které dostává vrah.“

„Máte pravdu,“ přisvědčila po chvíli Eva. „Můžeme to mít přímo před nosem.“

McNab se zhoupl v židli. „V sektoru, odkud pocházejí dvě z obětí, pracuje Bowersová. Všichni víme, jaké je to číslo. Můžu ji proklepnout ze všech stran.“

„Hergot!“ Eva bezradně přistoupila k oknu a zasáhl ji prudký odraz sluneční záře od sněhu. Jestli nařídí pátrání, půjde to obvyklými kanály – dostane se to na záznam. Mohlo by se to vykládat, a na určitých instancích by se to také určitě vykládalo, jako osobní zaujatost.

„Příkaz může přijít z elektronické detekce,“ navrhl jí Feeney, který její váhání pochopil. „Bude to na moje jméno a ty v tom vůbec nepojedeš.“

„Já jsem hlavní vyšetřovatelka,“ zamumlala Eva. To znamená zodpovědnost za práci a za mrtvého. „Takže ten příkaz půjde odsud a bu-

de na něm moje jméno. McNabe, pošlete to hned, nebudem chodit kolem horké kaše.“

„Ano, madam.“ A skočil zpátky k počítači.

„Vyšetřovatel z Chicaga neprojevil žádnou ochotu ke spolupráci,“ pokračovala Eva. „Tam musíme nějak zatlačit. Teď čekáme na údaje z Londýna.“ Přešla zase k tabuli a studovala tváře. „Ale mezitím máme práce až nad hlavu. Peabodyová, co víte o politicích?“

„Nutné zlo, které jen v ojedinělých případech pracuje bez korupce, podvodů a špíny.“ Trochu se usmála. „Stoupenci Volného věku mají politiky v malé oblibě, Dallasová. Ale jsme všemi deseti pro nenásilné prostředky.“

„Tak se na ten Volný věk trošku napojte a podívejte se na Americkou lékařskou asociaci. A koukněte se, kolik korupce, podvodů a špíny se dá najít na ní. Já se pokusím trochu zvednout mandle tomu sýčákovi z chicagského policejního ředitelství a taky musím zjistit, jestli už je Morris hotový s pitvou Jilessy Brownové.“

Když se vrátila do své kanceláře, zkusila nejdřív Chicago, a když ji tam zase odkázali na Kimikiho e-mail, zavrčela a rozhodla se ho přeskočit.

„Křivák,“ utrousila potichu a čekala, až ji přepojí na velitele jeho směny.

„Poručík Sawyer.“

„Poručík Dallasová z newyorského policejního ředitelství,“ ohlásila se řízně a bedlivě si toho člověka změřila. Měl dlouhý, hubený a unavený obličej barvy tabáku, tmavě šedé oči a ústa od koutku ke koutku tenká jako žiletka. „Já zde pracuji na sérii vražd, které mají, jak se zdá, něco společného s jedním z vašich případů.“

Když mu vysvětlovala podrobnosti, stále sledovala jeho tvář a viděla, jak se mu na čele pomalu tvoří vráska. „Počkejte minutu, New Yorku.“

Zmizel z obrazovky a Evě nezbylo než celé tři minuty čekat a brnkat prsty o stůl. Když se pak vrátil, už svůj výraz zase pečlivě ovládal. „Dosud jsem nedostal požadavek na předání informací v této záležitosti. Případ, o kterém hovoříte, byl zařazen mezi nedůležité a nevyřešené.“

„Podívejte se, Sawyere, už před týdnem jsem mluvila s novým vyšetřovatelem té vraždy a vznesla jsem požadavek. Mám tady tři mrt-

voly a moje vyšetřování ukazuje na spojení s tou vaší. Jestli se toho případu chcete zbavit, tak dobrá, ale zbavte se ho tím, že ho pošlete sem. Všechno, co od vás žádám, je trocha profesionální spolupráce. Já ty údaje potřebuju."

„Detektiv Kimiki je momentálně na dovolené, New Yorku. A tady v Chicagu máme taky pěknou hromadu mrtvol. Řekl bych, že váš požadavek nějak propadl sítem."

„A jste ochotný ho vylovit?"

„Dostanete ty údaje během hodiny. Za to zpoždění se omlouvám. Dejte mi, prosím, vaše identifikační číslo a pokyny k transferu. Dohlédnu na to osobně."

„Díky."

Tak to bychom měli, řekla si Eva, když skončila s Chicagem. Morrise zastihla v jeho pracovně.

„Zrovna to dávám dohromady, Dallasová. Mám jenom jedny ruce."

„Tak mi řekněte jen to důležité."

„Je mrtvá."

„Vy jste ale vtipálek, Morrisi."

„Milerád vás kdykoli rozveselím. Takže příčinou byla rána v břišní oblasti. Byla způsobena laserovým skalpelem a opět provedena s mimořádnou zručností. Oběť byla před smrtí v narkóze. V tomto případě byla rána ponechána bez ošetření a oběť vykrvácela. Byla odebrána játra. Zavražděná byla v pokročilém stadiu rakoviny, která zřejmě napadla speciálně tento orgán. Podstupovala kvůli tomu určitou léčbu. Našel jsem nějaké jizvení, které je typické pro tuto pokročilou fázi, ale byly tam i zbytky pěkné růžové tkáně. Léčba proces zpomalovala a dokonce jej zdolávala. Při pravidelné a trvalé péči by se možná podařilo bujení zastavit."

„Co ty řezy – podobají se těm ostatním?"

„Jsou čisté a perfektní. Když řezal, nespěchal. Podle mého názoru šlo o tytéž ruce. Ale zbytek vůbec neodpovídá. V tom už není ani kapka důstojnosti. Ona nemusela umřít. Měla značnou šanci žít ještě dalších deset let, jestli ne víc."

„Výborně. Děkuju vám."

Eva se opřela dozadu, zavřela oči a snažila se srovnat si v hlavě nové údaje. A když je znovu otevřela, ve dveřích stál Webster.

„Nerad tě ruším ze šlofíka."

„Co chceš, Webstere? Když se tu budeš takhle často zjevovat, budu muset zavolat svého advokáta.“

„To by nebyl špatný nápad. Přišla na tebe totiž nová stížnost.“

„Je to blbina. Už jste porovnali hlasové stopy?“ Vztek, který se jí podařilo utlumit, se začal zase bouřlivě drát na povrch. „Sakra, Webstere, přece mě znáš. Záludné telefonáty, to není můj styl.“

Odsunula se s židlí od stolu. Až do této chvíle si neuvědomila, jakou hromadu vzteku v sobě dusí. Kroužil v ní; škrábal ji v krku, až z nedostatku něčeho jiného popadla ze stolu prázdný kávový hrnek a mrštila jím o zeď.

Webster stál s našpulenou pusou a pokynul hlavou ke střepům. „Už se cítíš líp?“

„Trochu jo,“ odpověděla Eva.

„To porovnání hlasů uděláme, Dallasová, a já pochybuju, že by souhlasily. A *opravdu* tě znám. Jsi přímá ženská, která jedná z očí do očí. Přitroublé vyhrožování po telefonu na tebe nesedí. Ale s Bowersovou máš skutečné problémy a nepodceňuj je. Ona taky ječí, že jsi s ní dnes ráno na místě činu hanebně zacházela.“

„Je to na záznamu. Projdi si ho a pak mluv.“

„Udělám to,“ řekl unaveně. „Musím zachovávat služební postupy, krůček po krůčku, protože tak to bude nejlepší i pro tebe. A teď se ještě ukazuje, žes dala příkaz k jejímu vyšetřování a prověřování. To nevypadá dobře.“

„Týká se to mého případu. Není to osobní. Totéž jsem nařídila i u Truehearta.“

„A proč?“

Eviny oči dostaly prázdný a chladný výraz. „Na to ti nemůžu odpovědět. Vnitřní záležitosti nemají nic společného s mými protokoly. A já mám příkaz všechny informace, které se jich týkají, utajit. Jsem vázaná kódem pět.“

„Tím to budeš mít těžší.“

„Já jen dělám svou práci, Webstere.“

„A já zase svou, Dallasová. Zatraceně prvotřídně,“ zamumlal a vrazil ruce do kapes. „Bowersová se právě obrátila na sdělovací prostředky.“

„Kvůli mně? Prokristapána.“

„Byl to jen krátký nabubřelý kec. Prohlašuje, že oddělení kryje lumpárnu a takové ty žvásty. Tvoje jméno jim pomůže zvednout sledovanost a váš příběh bude večer i na všech televizních kanálech.“

„Žádný příběh neexistuje.“

„Ty jsi ten příběh,“ opravil ji Webster. „Eso z oddělení vražd, policajtka, která před rokem oddělala jednoho ze špičkových politiků země. Policajtka, která se provdala za nejbohatšího prevíta z planety i mimo ni – který má mimochodem velice temnou minulost. Ty jsi ten trhák, Dallasová, a ať se na to koukáš jak chceš, média po tom skočí.“

„To není můj problém,“ prohlásila Eva sevřeným hlasem a cítila nevolnost okolo žaludku.

„Ale pro oddělení to problém je. Vyvstanou otázky a bude nutné na ně odpovědět. Budeš se muset rozhodnout, kdy a jaké vydáš prohlášení, abys tuhle situaci vyjasnila.“

„Sakra, Webstere, mám veškeré kontakty se sdělovacími prostředky zakázané. Nemůžu s nimi mluvit, protože řada těch věcí se dotýká mého vyšetřování.“

Podíval se jí do očí, aby pochopila, že teď hovoří jako kamarád s kamarádem. „Tak v tom případě ti můžu prozradit, že jsi v pěkné kaši. Hlasové testy provedeme a o jejich výsledku vydáme prohlášení. Záznam z místa činu z dnešního rána prohlédneme a posoudíme tvoje i její chování. Tvůj požadavek na její prověření bude zatím pozastaven, podle toho, jak to posouzení dopadne. To je oficiální směrnice, se kterou jsem povinen tě seznámit. Ale osobně ti poradím tohle: Sežeň si advokáta, Dallasová. Toho nejlepšího, jakého můžou Roarkeovy prachy zaplatit, a vykašli se na to.“

„Nebudu využívat Roarkea ani jeho peníze na to, aby mě tahal z mojí šlamastyky.“

„Tys byla odjakživa paličatá mrcha, Dallasová. To je jedna z těch mnoha věcí, které mě na tobě přitahují.“

„Dej mi pokoj!“

„To už jsem udělal. Ale nepomohlo to.“ Přistoupil k ní, teď už vážně. „Mně na tobě záleží – jako na kamarádce a jako na kolegyni. A musím tě varovat, ona tě chce potopit. A ne každý natáhne ruku, aby tě vytáhl nahoru. Jak ses jednou dostala na pozicí, které jsi dosáhla – profesionálně i osobně –, začne okolo tebe kroužit spousta skryté žárlivosti. A tohle je taková věc, která jí uvolní ventil.“

„Já už si s tím poradím.“

„Fajn.“ Potřásl hlavou a zamířil ke dveřím. „Jen ti ještě jednou radím: Kryj si svůj vzácný zadek.“

Sedla si, složila hlavu na lokty a přemýšlela, co si má proboha počít.

Ke konci směny se rozhodla, že zkrátka musí vypadnout. Materiály si vzala s sebou, včetně zprávy z Chicaga, která konečně dorazila. Ale chtěla už taky jednou přijít včas domů. Po cestě jí dělala společnost urputná bolest hlavy.

Proplétala se dopravní zácpou na sever, mezi Padesátou první a Padesátou druhou na Madison, právě v tu dobu, kdy Bowersová vyšla po schodech z podzemky na Delancy. Na Ellen Bowersovou vypadala neobvykle spokojeně. Podle svého přesvědčení to Evě Dallasové pěkně natřela. Teď ať se smaží, mrcha, ťkala si a málem sklouzla z chodníku.

Bylo to takové blaho, stát před kamerou s reportérkou, která chápavě přikyvovala, když Bowersová líčila všechna příkoří, která zakusila.

Páni, už bylo taky načase, aby se její obličej objevil na obrazovce a aby všichni vyslechli její slova.

Přála si, tak hrozně si přála všem říct, že to všechno začalo už před několika lety, ještě na Akademii, Dallasová tam přišla a všechny ovládla. Sprostě je ovládla. Zlámala všechny rekordy. To se ví, že je zlámala. Ale jenom proto, že byla ochotná všem instruktorům dát. A možná, že se nabídla i ženským školitelkám. Každému, kdo má všech pět pohromadě, musí být taky jasné, že se ta coura celá léta válela s Feeneym, a možná i s tím podělaným Whitneym. Kdoví, jaké perverzní sexuální hrátky provozuje s Roarkem v tom jeho obrovském přepychovém baráku.

Ale teď má utrum, usoudila Bowersová a odměnila se tím, že vešla do bufetu a nakoupila pořádnou porci čokoládové zmrzliny. Chystala se, že ji celou zbaští, až bude psát do deníčku své dnešní zážitky.

Ta mrcha si myslela, že může Ellen Bowersovou beztrestně nakopnout. Ale ouha, překvápko! Bowersové se všechno to přešoupávání z jedné služebny na druhou, z jedné služby ke druhé, konečně vyplatilo.

Teď má kontakty. Zatraceně dobré. Zná pár lidí.

Zná ty správné lidi.

Tentokrát se pro ni zničení Evy Dallasové stane odrazovým můstkem k proslulosti, k respektu, a pak to bude ona, kdo bude sedět za psacím stolem na oddělení vražd.

Ona bude ta, co se každou chvíli objeví na obrazovce.

Jojo, však bylo zatraceně načase, opakovala si znovu a v útrobách jí kroužila černá nenávist. A až zadupe do prachu tu Dallasovou, postará se, aby za svou zradu zaplatil i ten syčák Trueheart.

Ona ví až moc dobře, že za to mu Dallaska taky podržela, že si to s ní rozdal.

Takhle to prostě je, takhle to chodí. Proto ona nikdy nedovolila žádnému hnusnému otrapovi, aby jí ho tam strčil. Ona ví, na co lidi myslí; ona ví, o čem se baví. Jasně že to všechno ví.

Říkají o ní, že věčně dělá potíže. Říkají, že je lajdácký policajt. Říkají, že jí možná trochu přeskočilo.

Všechno jsou to blbouni, všichni dohromady, od Tibblea až dolů po Truehearta. . Nedovolí jim, aby ji jen tak vyšoupli z oddělení; připravi

li o práci a o půlku penze. Sakra, až s tím vším zatočí, bude celé to newyorské policejní oddělení *její*.

A všichni půjdou do háje – všichni! – Dallaskou počínaje.

Protože Dallaskou to všechno začalo.

Do jejího uspokojení se začala mísit zuřivost. Byla v ní odjakživa a pořád jí něco našeptávala. Ale ona ji dokázala krotit. Krotila ji celá léta. Protože je chytrá, chytřejší než oni všichni. Pokaždé, když nějaký blb z oddělení nařídil, aby se podrobila testu osobnosti, utlumila ty šeptavé hlasy pečlivě zvolenou dávkou uklidňujících prášků a prošla.

Možná, že teď bude potřebovat trošku vyšší dávku, a tak udělá nejlíp, když do ní přimíchá trochu Zoneru. Bude to bezvadný uklidňující koktejlek, a přitom si udrží kontrolu.

Ona přece ví, jak přelstít ty tupce s jejich testy a otázkami. A ví taky, které knoflíky zmáčknout, to si můžou být jistí. Teď má ona prst na spoušti a taky ho tam pěkně nechá.

Má tam dovnitř spolehlivé spojení – a o tom ví jen ona. A teď má i pěknou, úhlednou hromádku kreditů jenom za to, co toužila udělat odjakživa, za to, že vystoupila na veřejnost.

Když zahnula za roh do temné uličky, která vedla k jejímu domu, v úsměvu se jí zaleskly zuby. Ano, bude bohatá, slavná a mocná, právě jak si vždycky přála.

A s trochou pomoci od svého přítele připíchne Dallasovou na zeď.

„Strážníku Bowersová?“

„Jo?“ Přivřela oči, otočila se a zírala do tmy. Ruka jí poklesla a zastavila se poblíž bouchačky. „O co jde?“

„Mám pro vás vzkaz. Od vašeho přítele.“

„Jo?“ Ruka se zase vrátila ke krabici se zmrzlinou.

„Co je to za vzkaz?“

„Je to delikátní. Chce to trochu soukromí.“

„To není problém.“ Přistoupila blíž, náhle vzrušená představou, že si možná užije něco navíc. „Jen pojďte nahoru.“

„Obávám se, že vy budete muset dolů.“ Ze tmy se vyhoupl android s očima bez barvy a s tváří bez výrazu. Než se mohla nadechnout k výkřiku, švihnul po ní kovovou trubkou a rozrazil jí ze strany hlavu.

Zmrzlina vyletěla a s plesknutím přistála na zemi. Když vlekl Bowersovou po chodníku, řinula se z ní krev. Otevřenými dveřmi ji vtáhl do domu a pak po schodech dolů. Na každém stupni její tělo tlumeně bouchlo.

Čile vyběhl po schodech zpátky nahoru a zamkl dveře. Světlo nepotřeboval, byl naprogramovaný na vidění ve tmě. Rychle jí stáhl uniformu, vzal identifikační kartu a zbraň, načež všechno, včetně trubky, sbalil do velké tašky, kterou si přinesl. Skončí to v recyklační urně, kterou si na to už vyhlédl.

A pak ji v té chladné tmě s bezcitnou zručností holýma rukama a nohama rozlámal na kusy.

Kapitola třináctá

„Lajdácká, ničemná práce.“ Eva pochodovala po Roarkeově pracovně a funěla zlostí. Musela si ji na někom vylévat a on byl po ruce. Omezil se na soucitné mručení, dál přehlížel právě došlý fax a studoval zprávu o posledním vývoji svého největšího meziplanetárního podniku, Střediska Olympus.

Napadlo ho, že by centrum jistě uvítalo jeho osobní návštěvu a jeho žena by si tam mohla užít trochu rekreace. V duchu si udělal poznámku, aby to zapracoval do jejich dalších plánů.

„Dva různí vyšetřovatelé,“ soptila Eva na pochodu. „Dva různí policajti a oba ten případ zmrší! Jak je v tom Chicagu vychovávají – to jim pouštějí staré filmy s Třemi strážníky?“

„Myslím, že to byli Balíci,“ zamumlal Roarke.

„Cože?“

Vzhlédl, věnoval jí pohled a pak se usmál, když spatřil, jak hluboce prožívá svou zuřivost. „Balíci, miláčku. Byli to Tři balíci.“

„To je snad fuk, v každém případě jsou to neschopní zabedněnci. Polovina dokumentace chybí. Úplně scházejí zápisy svědeckých výpovědí a informací, ztratily se pitevní zprávy. Sice se jim podařilo oběť identifikovat, ale nikdo se nenamáhal pátrat v jejím zázemí. A pokud to nakrásně někdo udělal, nikde o tom není ani zmínka.“

Roarke doplnil k faxu pár poznámek – malé upřesnění, které se týkalo asi tři čtvrtě milionu a nějakých drobných a obratem je odeslal do kanceláře ve středu města k vyřízení svému tajemníkovi. „Co to vlastně máš?“ zeptal se potom.

„Mrtvého chlapa,“ odsekla. „A chybí mu srdce.“ Zamračila se, když Roarke vstal a zašel k chladicímu boxu vybrat láhev vína. „Pochopila bych, že jeden policajt ten případ zvrtá. Nelíbí se mi to, ale chápu. Ale když stejný případ zvrtají dva. tak to už se pochopit nedá. A ke všemu teď ani jeden z nich není k dosažení, takže já musím zítra zatočit s jejich šéfem.“

Dusila v sobě tolik hněvu a zoufalství. „Možná, že si na ně někdo zasedl. Podplatil je, vyhrožoval. Sakra. K tomu úniku informací ne-

musí docházet jen u nás v New Yorku, může to tak být zatraceně všude.“

„A jak si vzpomínám, tvůj šťouravý senátor je právě z velkého státu Illinois.“

„Jo.“ Páni, jak ona nesnáší politiky. „Musím to ještě projednat s inspektorem, ale asi bych tomu chicagskýmu šéfovi měla jet zvednout mandle osobně.“

Roarke si dal načas, nalil dvě sklenice, odnesl je přes pokoj a postavil před ni. „Já tě tam vezmu.“

„To je policejní záležitost.“

„A ty jsi moje policajtka.“ Vzal ji za ruku a obtočil jí prsty okolo stopky sklenice. „Beze mě do Chicaga nepojedeš, Evo. Má pro tebe příliš osobní význam. A teď se napij vína a všechno mi to vypravuj.“

Mohla protestovat alespoň pro formu. Ale zdálo se jí, že by to byla zbytečná ztráta energie. „Bowersová podala dvě nové stížnosti.“ Přiměla se uvolnit čelisti a polknout trochu vína. „Dneska ráno byla první na místě činu, ale dělala mi tam zmatky, tak jsem ji vykázala ze služby. Je to na záznamu, a když si ho přehrají, nemohou na mém postupu najít chybu. Ale ona po mně opravdu jde.“

Jak mluvila, začaly jí zase při pouhé vzpomínce tuhnout svaly kolem žaludku. „Zašel za mnou jeden můj známý z vnitřních záležitostí a varoval mě, že se Bowersová rozjela ještě víc a obrátila se na média.“

„Miláčku, svět je plný blbců a bláznů.“ Zvedl ruku a položil jí prst do mělkého důlku na bradě. „Ale většina z nich se dá překvapivě snadno rozeznat. Nakonec se utopí sami.“

„No možná, ale Websterovi to dělá starosti.“

„Websterovi?“

„To je ten člověk, co mi o tom řekl.“

„Aha.“ Roarke, v naději, že ji trochu rozptýlí, položil Evě dlaň zezadu na krk a masíroval jí ho. „Nepamatuju si, že bych to jméno někdy slyšel. Jak dobře ho znáš, miláčku?“

„Teď už spolu máme málo společného.“

„Ale bývaly časy…?“

Pokrčila rameny a byla by se odtáhla, ale jeho prsty ji natolik sevřely, že přimhouřila oči. „Nic to nebylo. A je to už dávno.“

„A co to *nic* bylo?“

„Prostě jsme se opili, svlíkli se a trochu muchlovali," procedila mezi zuby. „Spokojený?"

Zakuckal se a sklonil hlavu, aby ji mohl zlehka políbit. „Jsem načisto zničený. Za trest se teď budeš muset opít, svlíct se donaha a muchlovat se se mnou."

Uvědomila si, že by její ego nebylo tak uražené, kdyby alespoň předstíral trochu žárlivosti. „Mám práci."

„Já taky." Odložil sklenici a přitáhl ji k sobě: „Ty jsi ta moje práce, poručíku."

Otočila hlavu a umínila si, že jí nebude dělat dobře způsob, jakým přejížděl zuby po jejím krku právě v těch pravých místech. „Já ale nejsem opilá, kamaráde."

„Dobrá." Vzal Evě sklenku z ruky a odložil ji. „Tak tedy splníme alespoň dvě ze tří podrnínek," rozhodl a povalil ji na zem.

Když jí přestala hučet krev v hlavě a mohla zase myslet, řekla si, že mu nesmí dát najevo, jak moc se jí zamlouvalo být znásilněna na podlaze kanceláře.

„Tak dobrá, užil sis legraci, ty číslo, a teď hezky dolů."

S tichým broukáním se jí zabořil do krku. „Strašně rád tě ochutnávám. Zrovna tady." Jak se jí dotýkal jazykem, cítil, že její srdce opět nabírá rychlost a buší proti němu. „Ještě?"

„Ne, přestaň." Opět v ní začala šumět krev. „Musím pracovat." Odstrčila ho vší silou, kterou zatím ještě dokázala sebrat. Když se odkulil stranou, pocítila směs úlevy a zklamání.

Vyhrabala se na nohy a popadla jeho košili, která byla nejblíž po ruce. Tupě se na něj zahleděla. Kristepane, všechno, co si dokázala uvědomit, bylo – ten chlap má ale tělo! „To se tady takhle chceš válet, nahatý a prostopášný, celou noc?"

„Rád bych, ale máme práci."

„My?"

„Hmm." Vstal a oblékal si kalhoty. „Ty dokumenty, co ti chybí. Jestli vůbec existovaly, mohl bych ti je najít."

„Jak bys –" Zmlkla a zvedla ruku. „Ne, nechci vědět nic o tom, jak bys to dokázal. Opravdu nechci. Ale já budu postupovat úřední cestou."

Jen to vyslovila, už by se byla nejradši kousla do jazyka. Po tomhle prohlášení pro ni bude těžké ho požádat, aby neoficiálně vyšťoural nějaké údaje o sebevraždě Westleyho Frienda.

„Jak chceš.“ Roarke pokrčil rameny a chopil se zase svého vína. „Ale pravděpodobně bych ti ty tvoje informace mohl sehnat během několika hodin.“

Bylo to lákavé, až příliš lákavé. Zakroutila hlavou. „Ne, děkuju, ale budu se na tom radši pachtit sama. To je můj videofon,“ dodala a ještě se ohlédla přes spojovací dveře do své pracovny.

„Já to přepnu sem,“ nabídl přeochotně. Obešel stůl, poťukal na pár kláves a už to pípalo u něj. „Roarke.“

„Roarkeu, krucinál, kde je Dallasová?“

Na obrazovce se zjevil obličej Nadine Furstové. Roarke ale zahlédl, jak Eva zuřivě vrtí hlavou. „Nadine, Eva teď bohužel není po ruce. Můžu pro vás něco udělat já?“

„Zapněte si televizi, kanál 48. Sakra, Roarkeu. Řekněte jí, ať mi hned zavolá a tu pitomost dementuje. Můžu ji okamžitě odvysílat živě.“

„Řeknu jí to. Díky.“ Ukončil hovor a zadíval se přes pokoj. „Pusťte si kanál 48.“

Obrazovku okamžitě ovládla tvář Bowersové, chrlící proudy jedu. „Oddělení obdrželo tři zvláštní stížnosti a nebude už moci přehlížet korupční a sprosté chování poručíka Dallasové. Ve své touze po moci překročila všechny meze, ignorovala pravidla, zkreslovala hlášení a zneužívala svědky, aby uzavřela případy ve svůj prospěch.“

„Strážníku Bowersová, to jsou ale vážná obvinění.“

„A každé z nich je pravdivé.“ Bowersová namířila prstem na pečlivě upravenou moderátorku. „Každé z nich bude interním vyšetřováním, které už je v chodu, prokázáno. Ujistila jsem Úřad vnitřního vyšetřování, že předložím veškerou dokumentaci tohoto případu. Včetně důkazů, že Eva Dallasová měla ve zvyku odvděčovat se za informace a za svůj postup na ředitelství sexuálními službami.“

„Páni, to je ale čubka,“ prohodil Roarke a ochranitelsky ovinul Evě ruku kolem ramen, ačkoliv i v něm už se začínala vařit krev. „Teď snad abych se s tebou rozvedl.“

„To není žádná legrace.“

„Je to legrace, Evo. Ubohá a politováníhodná. Vypni to.“

„Ne, jen to nech. Chci to slyšet celé.“

„Už dlouho panovalo podezření, a také to bude dokázáno, že manžel Evy Dallasové, Roarke, je zapleten do nejrůznějších kriminálních činností. Ve skutečnosti byl hlavním podezřelým z vraždy, která se vyšetřovala minulý rok. Vyšetřováním byla – velmi příhodně – pověřena právě Dallasová. Roarke nakonec nebyl v té záležitosti usvědčen a Dallasová je nyní ženou mocného pracháče, který využívá jejích styků ke krytí svých ilegálních aktivit.“

„Tak to už zašla moc daleko.“ Eva se pod Roarkeovou paží začala třást vzteky. „Zašla příliš daleko, když si dovolila tahat do toho tebe.“

Roarke studoval tvář na obrazovce a jeho oči byly chladné, velice chladné. „Mě z toho přece mohla jen těžko vynechat,“ podotkl nezávazně.

„Strážníku Bowersová, sama jste připustila, že poručík Dallasová je mocná a patrně nebezpečná žena.“ Reportérka nedokázala skrýt záblesk potěšení v očích. „Povězte mi, proč jste se právě teď rozhodla podstoupit značné riziko tím, že jste zveřejnila svá podezření?“

„Někdo konečně musí říct pravdu.“ Bowersová zdvihla bradu, nasadila rozvážný výraz a otočila se tak, že hleděla přímo do kamery. „Možná, že se oddělení rozhodne tuto hanebnou policistku krýt, ale já si příliš vážím své uniformy, než abych se na něčem takovém podílela.“

„Tak za tohle ji ukřižujou.“ Eva se zhluboka nadechla a pomalu vypustila dech. „Ať se mě to dotýká jak chce, ona právě tímhle skoncovala se svou kariérou. Tentokrát se vedení nespokojí jen s jejím přeložením. Tentokrát ji vykopnou definitivně.“

„Vypni to,“ přikázal ji znova Roarke a pak vzal Evu do náruče. „Nemůže ti ublížit. Může ti nakrátko způsobit nesnáze a rozčilit tě, ale to je tak všechno. Jestli chceš, můžeš ji žalovat pro pomluvu. Překročila mnohonásobně svobodu slova. Ale…“ Začal ji hladit po zádech. „Ale nech si poradit od člověka, který už takových střel a šípů pochytal dost. Nech to být.“ Vtiskl jí polibek na čelo, aby ji podpořil a utěšil. „Nemluv víc, než je nutné. Zůstaň nad věcí, a čím déle to vydržíš, tím rychleji to pomine.“

Zavřela oči, nechala se od něj pevně obejmout a stulila mu hlavu na rameno. „Nejradši bych ji zabila. Jednou přesnou ranou do zátylku.“

„Mohl bych ti nechat udělat androida, který by jí byl podobný, a toho pak můžeš vraždit po libosti.“

Trošku ji to rozesmálo. „To by nebolelo. Hele, já se pokusím udělat ještě kousek práce. Nesmím na ni myslet, zbláznila bych se z toho.“

„No dobrá.“ Nechal ji odejít a strčil ruce do kapes. „Evo?“

„Copak?“ obrátila se ve dveřích.

„Když ses na ni podívala zblízka, muselas jí to vidět v očích. Ta ženská není normální.“

„Viděla jsem to. A máš pravdu, není.“

A právě proto je Bowersová o to nebezpečnější, uvažoval Roarke, když za sebou Eva zavřela dveře. Poručík by s tím nesouhlasila, ale nedá se nic dělat. Roarke bude dnes večer muset zapracovat na svém neregistrovaném zařízení.

A ráno bude mít veškeré informace o Bowersové v rukou. Eva seděla v předoucím autě a pozorovala dav, který blokoval bránu u domu. Vzpomínala, že ji vždycky dohánělo k šílenství, když se musela vyhýbat reportérům, a to i v případě, že šlo o její práci, ať už to bylo na místě činu nebo na policejním ředitelství.

Ale když na ni své otázky řvou přes mříže brány reportéři natlačení třemi řadami, tak to už je vrchol. A když je to osobní. Když to nemá co dělat s její prací.

Seděla dál a viděla, jak v davu stoupá teplota, přestože počasí teprve chystalo oblevu. Ale oba sněhuláci, které s Roarkem postavili, už se valem hubli.

Uvažovala o různých řešeních, včetně Roarkeova rozmarného návrhu, že by do vrat zapojili elektrický proud. V duchu si představovala tucty blábolících reportérů, cukajících se pod vlivem elektrošoku a padajících bezmocně k zemi s očima obrácenýma v sloup.

Ale zvolila, jako vždycky, přímočařejší přístup.

Zapnula megafon a zároveň se pomalu, ale jistě rozjížděla dopředu.

„Toto je soukromý pozemek a já jsem toho času ve službě. Kdokoli by prošel branou, bude zadržen, obžalován a zatčen za neoprávněné vniknutí.“

Nepohnuli se ani o centimetr. Viděla, jak se ústa otvírají a zavírají a chrlí otázky jako šípy. Nad hlavami se zvedaly kamery a cpaly se dopředu jako nenasytné tlamy, které se ji chystají zhltnout.

„Jak si přejete," prohlásila. Ovladačem spustila mechanismus otvírání brány, a jak se k ní s vozem blížila, nechala ji pomalu rozevírat.

Někteří naskákali na mříže, jiní se hnali k vzniklému otvoru. Eva však jela pomalu dál a mechanicky opakovala své varování.

Se zadostiučiněním pozorovala, jak někteří už začínají prchat do bezpečí, když vidí, že Eva opravdu nezastaví. Výhrůžně pohlédla na ty, kteří byli tak pitomí, že se chytili klik u dvířek vozu a v běhu na ni pokřikovali přes zavřená okénka.

V okamžiku, kdy vyjela z brány, nechala ji prudce zabouchnout a doufala, že se jí podařilo uskřípnout pár prstů. Pak s lehkým úsměvem prudce sešlápla plyn, až se těch pár idiotů svalilo na zem.

Ozvěny jejich nadávek jí zněly jako rajská hudba, která ji provázela po celou cestu do města.

Jakmile dorazila na ředitelství, zamířila rovnou do zasedačky. Když ji našla prázdnou, jenom zavrčela a sedla si k počítači sama. Podle svých propočtů měla na práci hodinu, než bude čas, aby vyrazila k Drakeům a tam zahájila výslechy.

Peabodyová jí lékaře seřadila jako panáky na střelnici. Eva se chystala, že je do večera postupně srazí dolů. S trochou štěstí, jen s kapkou štěstí, se jí třeba podaří uhodit hřebík na hlavičku.

Vyžádala si data.

Drakeovo centrum, New York
Nordickovo centrum, Chicago
Svatá Jana z Arku, Francie
Melcountovo centrum, Londýn

Čtyři města, uvažovala. *A šest mrtvých těl*.

Když se prokousala daty, která jí dodal McNab, zúžila své pátrání na tyto čtyři zdravotnické a výzkumné instituce. Všechny měly společnou jednu zajímavou věc: na všech pracoval, přednášel nebo je podporoval Westley Friend.

„Dobrá práce, McNabe," zamumlala. „Výborná práce. Vy jste klíč, Friende, a zároveň jste dalším mrtvým mužem. A s kýmpak jste se kamarádil? Počítači, jakákoliv osobní i profesionální propojení mezi těmito osobami: Friend, doktor Westley; Cagney, doktor Colin."

Vyhledávám…

„Počkej ještě,“ řekla mírně. „Podobná propojení najdi mezi dalšími: Friend, doktor Westley; Wo, doktorka Tia; Waverly, doktor Michael; Vanderhaven, doktor Hans.“ To zatím stačí. „Dej se do toho.“

Změna zadání… Vyhledávám…

„Tak, na téhle věcičce si dej záležet,“ zamumlala, odsunula se od stolu a šla si pro kávu. Cukla sebou, když ucítila ten pach. Už jsem strašně zhýčkaná, řekla si, když se hrnek naplnil blátivou tekutinou. Bývaly dny, kdy do sebe na centrále nalila bez reptání i tucet hrnků takového jedu.

Ale dneska se při pohledu na něj otřásla.

Musela se sama sobě zasmát. Odsunula šálek a modlila se, aby proboha přišla Peabodyová a přinesla jí z její kanceláře slušnou kávu.

Už se chystala zaskočit si pro ni sama, když vtom vešla Peabodyová a zavřela za sebou dveře.

„Zase jdete pozdě,“ spustila Eva. „Tohle si nezvykejte. Jak mám potom sakra…“ Zmlkla, když se na Peabodyovou pořádně podívala. Peabodyová byla bledá jako smrt a tmavé oči měla vytřeštěné. „Co se stalo?“

„Madam! Bowersová –“

„Ale, do háje s Bowersovou.“ Eva popadla to mizerné kafe a polkla. „Teď nemám čas se s ní zabývat. Máme tady vraždu.“

„Právě to se stalo jí.“

„Cože?“

„Dallasová, ona je mrtvá.“ Peabodyová se usilovně nadechla, vdechla a zase vydechla, aby trochu zpomalila své rozbušené srdce. „Včera večer ji někdo utloukl k smrti. Našli ji před pár hodinami ve sklepě jejího domu. Někdo z ní stáhl uniformu a zbraň, i průkaz odnesl. Identifikovali ji podle otisků.“ Peabodyová si prsty přejela po bílých rtech. „Říká se, že z obličeje jí toho nezbylo tolik, aby ji někdo mohl poznat.“

Eva pomalu a opatrně postavila šálek. „Je ta identifikace nepochybná?“

„Je to ona. Když jsem se o tom na služebně doslechla, zašla jsem dolů a sama jsem se přesvědčila. Otisky i DNA souhlasí. Zrovna to potvrdili.“

„Ježíši. Ježíši Kriste!“ vydechla hluboce otřesená Eva, přitiskla prsty na oči a pokoušela se přemýšlet.

Data nalezena… Displej, zvuk nebo tisk?“

„Displej a tisk. Bože.“ Svěsila ruce. „Mají už něco?“

„Nic. Aspoň nic, co by se mi podařilo vyzvědět. Žádní svědci. Bydlela sama, takže ji nikdo nečekal. Jenom jakýsi anonymní telefonát hlásil z těch míst nějaké trable. Asi v půl šesté ráno. Našli ji dva strážníci. To je všechno, co vím.“

„Loupež? Sexuální napadení?“

„Dallasová, já nevím. Měla jsem štěstí, že jsem se dozvěděla aspoň tohle. Rychle to strkají pod pokličku. Žádné údaje dovnitř, žádné údaje ven.“

Evě se v žaludku usadila nepříjemná koule, slizká a těžká; neuvědomila si hned, že je to strach. „Víte, kdo to dostal k vyšetřování?“

„Něco jsem zaslechla, že Baxter, ale nevím to jistě. Nemám to potvrzené.“

„Dobrá.“ Prohrábla si rukou vlasy. „Jestli je to Baxter, řekne mi o tom, co bude moct. Je možné, že to s naším případem nesouvisí, ale vyloučit to nemůžeme.“ Eva zase zvedla oči. „Říkáte, že ji utloukl k smrti?“

„Jo.“ Peabodyová polkla.

Eva dobře věděla, jaké to je, když je člověk napaden pěstmi a nemůže se bránit. Cítí tu příšernou bolest, když se tříští kost. Slyší ten zvuk i přes vlastní řev. „To je hnusné,“ vypravila ze sebe. „A je mi to líto. Policajtka byla mizerná, ale tohle je mi fakt líto.“

„Tohle musí otřást každým.“

„Já teď nemám moc času.“ Eva si sáhla na kořen nosu. „S Baxterem se spojíme později, uvidíme, jestli bude mít nějaké podrobnosti. Ale teď to musíme odsunout stranou. Za necelou hodinu začínám s výslechy a musím se na ně připravit.“

„Dallasová, měla byste to vědět… Slyšela jsem, že se tam vyskytlo vaše jméno.“

„Cože? Moje jméno?“

„V souvislosti s Bowersovou,“ začala, ale pak se bezmocně odmlčela, protože zapípal videofon.

„Počkejte. Dallasová.“

„Poručíku, potřebuji vás nahoře, okamžitě.“

„Inspektore, já se připravuji na dohodnuté výslechy.“

„Neprodleně,“ ucedil stroze a přerušil spojení.

„Sakra. Peabodyová, projděte údaje, které jsem právě získala, přesvědčte se, co tam je nápadného, a vytiskněte mi to. Já si to přečtu cestou na ty výslechy.“

„Dallasová –“

„Drby si schovejte, až budu mít čas.“ Pospíchala, duchem už byla u výslechů. Ráda by se zastavila ve výzkumném oddělení Drakeova centra. Třeba by jí to dalo odpověď na otázky, které ji napadly předchozí večer.

Totiž: Co vlastně dělají lékařské instituce s poškozenými nebo nemocnými orgány, které odejmou? Studují je, ničí nebo na nich dělají experimenty?

Ten sběratel s nimi musí mít nějaké úmysly. A jestli ty úmysly nějak souvisejí s legálním a schváleným výzkumem, bylo by to logičtější. Měla by se čeho chytit.

Výzkum musí být nějak materiálně zabezpečovaný, ne? Možná že by měla sledovat peníze. Mohla by pověřit McNaba, aby šel po stopě grantů a nadací.

Roztržitě vešla do Whitneyho kanceláře. Ta malá kulička strachu se jí znova bolestně rozhoupala v žaludku, když spatřila, že tam na ni čeká Webster, její nadřízený a policejní ředitel Tibble.

„Pane!“

„Zavřete dveře, poručíku.“ Nikdo si nesedl. Whitney zůstal stát za svým stolem. Eva si stačila všimnout, že špatně vypadá, ale to už přešel dopředu Tibble.

Byl to vysoký muž, energický, neúnavný a poctivý. Teď se na Evu díval tmavýma očima, které zůstávaly nepohnuté a nic neprozrazovaly. „Poručíku, chci vás upozornit, že máte právo, aby zde byl přítomen váš advokát.“

„Můj advokát, pane?“ Pohlédla nejdřív na Webstera a pak na svého nadřízeného. „To snad nebude třeba, pane. Jestli má na mě oddělení vnitřních záležitostí ještě nějaké otázky, zodpovím je sama bez nějakého prostředníka. Vím, že ve včerejší televizní relaci zazněla obvinění a prohlášení o mém charakteru a profesionálním chování. Žádné z nich se nezakládá na pravdě a věřím, že jakékoli vnitřní vyšetřování to prokáže.“

„Dallasová,“ začal Webster, ale hned zmlkl, když ho Tibble probodl pohledem.

„Poručíku, víte o tom, že strážník Ellen Bowersová byla včera v noci zavražděna?“

„Ano, pane. Právě mě o tom informovala moje asistentka.“

„Jsem nucen se vás zeptat, kde jste byla včera večer mezi osmnácti třiceti a devatenácti deseti?“

Byla u policie jedenáct let a nepamatovala, že by jí něco takhle nečekaně vyrazilo dech. Než se stačila opanovat, škubla sebou a vyschlo jí v ústech. Slyšela svůj vlastní dech, prudké nadechnutí a vydechnutí.

„Řediteli Tibble, mám tomu rozumět tak, že jsem podezřelá z vraždy strážníka Bowersové?“

Tibble ani nemrkl, neuhnul očima. Nedalo se z nich vyčíst absolutně nic. Oči policajta, pomyslela si s náhlým záblesk paniky. Ano, Tibble má správné policajtské oči.

„Poručíku, oddělení vás žádá, abyste objasnila, kde jste se pohybovala v dotyčném čase.“

„Pane! Mezi osmnáctou hodinou třicátou minutou a devatenáctou hodinou desátou minutou jsem byla na cestě z centrály domů. Myslím, že jsem odcházela v osmnáct deset.“

Tibble na to neřekl nic, přešel k oknu a postavil se u něj zády do místnosti. Teď už Evu strach přímo bolel, rozlézal se jí po útrobách a drásal ji tenkými drápky. „Pane, Bowersová mi dělala nepříjemnosti, potenciálně dost vážné, ale já jsem je řešila řádnými cestami a řádnými postupy.“

„To jste prokázala, poručíku, a jsme s tím srozuměni.“ Držel ruce za zády a z pocitu trapnosti je do sebe pevně zaklesl. „I já ale musím postupovat podle předpisů. Vyšetřování vraždy strážníka Bowersové už začalo a toho času jste skutečně podezřelá. Věřím však, že podezření budete rychle a úplně zproštěna.“

„Zproštěna podezření? Že jsem kolegyni policajtku umlátila k smrti? Že jsem odhodila všechno, v co věřím a pro co pracuju? A proč jsem to vlastně měla udělat?“ V panice jí začal dolů po zádech stékat ledově chladný pot. „Proto, že se mě snažila očernit v oddělení a v televizi? Proboha, řediteli, každý přece musel vidět, že se zahubí sama.“

„Dallasová!“ Tentokrát už Webster vystoupil dopředu. „Tys jí vyhrožovala fyzickým násilím, a je to na záznamu. Zavolej si advokáta.“

„Ty mi neraď, abych si volala advokáta,“ vyštěkla na něj. „Nedělala jsem nic než svou práci.“ Její panice teď už narostly i zuby, hranaté a ostré. A mohla s nimi bojovat jen vztekem. „Chceš mě vyslýchat, Webstere? Tak fajn, do toho. Rovnou tady a teď.“

„Poručíku!“ Whitney ji tím oslovením přímo švihl a pozoroval, jak škubla hlavou, v rozevřených očích palčivou zuřivost. „Oddělení musí ve věci smrti strážníka Bowersové provádět interní i externí vyšetřování. To se nedá nic dělat.“ Hlasitě vydechl. „Nedá se nic dělat,“ opakoval. „A pokud bude toto vyšetřování probíhat, jste postavena mimo službu.“

Málem propadl panice, když viděl, jak její planoucí a živý pohled náhle vyhasl a zamlžil se. Téměř se nahrbil, když z jejího obličeje úplně vyprchala všechna barva. „Je mi líto, poručíku, osobně toho nesmírně lituju, ale musím vás požádat, abyste mi odevzdala zbraň a odznak.“

Mozek jí zmrtvěl, naprosto zmrtvěl, jako kdyby jím projel elektrický proud. Necítila ruce, nohy, srdce…

„I odznak…?“

„Dallasová!“ Přistoupil k ní a promluvil teď už laskavě – oči měl plné soucitu. „Nedá se nic dělat. Jste postavena mimo službu, dokud nebudeme znát výsledky veškerého vyšetřování smrti strážníka Ellen Bowersové. Musím vás požádat o vaši zbraň i odznak.“

Hleděla mu do očí, nedokázala se od nich odtrhnout. V hlavě jí zazněl výkřik: táhlý, vzdálený a zoufalý. Když sahala po odznaku a pak odepínala zbraň, měla klouby jako zrezivělé. Když mu ty věci podávala, ruka se jí pod jejich tíhou třásla.

Odevzdat je Whitneymu bylo jako vyrvat si srdce.

Někdo vyslovil její jméno, dvakrát, ale ona už kráčela ven z místnosti, slepě a chvatně zamířila k výtahu, boty jí klapaly na poškrábaných dlaždicích. Mátožně se chytla zábradlí, až jí zbělely klouby.

„Dallasová, proboha.“ Webster ji dohonil a chytil ji za paži. „Zavolej si advokáta.“

„Nesahej na mě.“ Hlas měla slabý, třásl se a nemohla sebrat sílu, aby se vytrhla. „Ruce pryč a nech mě být.“

„Poslouchej mě přece.“ Doslova ji stáhl z pohyblivého pásu a opřel ji o zeď. „Žádný z těch lidí, co tam uvnitř byli, si tohle nepřál. Ale není jiná cesta. Sakra, víš přece, jak to chodí. My tě očistíme a dostaneš svou placku zpátky. Vezmeš si pár dní dovolenou. A bude to.“

„Tak půjdeš už sakra ode mě?“

„Ona měla diáře, diskety.“ Mluvil překotně, bál se, že se mu Eva vytrhne a uteče. „Tam měla všechny ty špinavosti o tobě zaznamenané.“ Překračoval pravidla a bylo mu to fuk. „To se všechno musí prohlédnout a vyvrátit. Ale fakt je, Dallasová, že ji někdo rozmlátil na hadry, zatraceně na hadry. Za hodinu to bude ve všech médiích. A ty jsi s ní spojená. Kdybys okamžitě nebyla dočasně zbavená funkce, vypadalo by to, že tě chceme krýt.“

„Anebo by to taky mohlo vypadat tak, že mi moje oddělení, mí nadřízení a kolegové důvěřují. A už se na mě neopovažuj sáhnout.“ Hlas se jí při tom varování zachvěl tak strašně, že ustoupil.

Eva zavřela oči a snažila se opanovat. „A nemluv na mě.“

Přinutila se k chůzi. Nohy měla jako z gumy, ale kladla vytrvale jednu před druhou. Panebože, potřebuju vzduch. Nemůžu dýchat.

Váhavě sáhla po klice dveří do zasedačky. Měla pocit, že jí před očima plave, jako kdyby se dívala přes vodu. „Peabodyová?“

„Madam!“ Peabodyová vyskočila a zírala na ni. „Dallasová?“

„Sebrali mi odznak.“

Feeney vyletěl z druhého konce místnosti jako kulka z pušky. V mžiku držel jednou rukou Webstera za košili a druhou pěst měl připravenou k ráně. „Co je tohle za svinstvo? Webstere, ty hajzle zkur –“

„Feeney, budeš se muset ujmout těch výslechů.“ Eva mu položila ruku na rameno, ani ne tak proto, aby mu zabránila v útoku na Webstera, ale spíš, že se potřebovala opřít. Nebyla si jistá, jak dlouho vydrží, než se úplně složí. „Peabodyová má… Peabodyová má rozvrh a všechny údaje.“

Pustil Webstera, uchopil ji za ruce a cítil, jak se třesou. „Co se vlastně stalo?“

„Jsem podezřelá…“ Bylo tak zvláštní slyšet ta slova, slyšet, jak se ve vzduchu chvějí jejím vlastním hlasem. „…z vraždy Bowersové.“

„Co je to za odporný nesmysl?“

„Musím jít.“

„Sakra, počkej minutku.“

„Já musím odtud,“ opakovala. Podívala se na Feeneyho a oči měla omámené šokem. „Tady nemůžu zůstat.“

A byla pryč.

„Feeney, panebože,“ obrátila se na něj Peabodyová s očima plnýma slz. „Co budeme dělat?“

„Zvládnem to, sakra, krucinál. Zvládnem to. Zavolejte Roarkeovi,“ nařídil jí a ulevil své zuřivosti tím, že pořádně nakopl psací stůl. „Zajistěte, aby byl doma, až tam dojede.“

Teď tedy platí. Ta pitomá děvka. Teď platí něčím, čeho si považuje víc než svého života. Copak teď budeš dělat, Dallasová? Teď, když tě zradil systém, za který ses celý život bila?

Teď, když se celá klepeš, poznáš konečně, že ten systém, pro který ses mohla strhat, nemá ani za mák ceny? Že jediná důležitá věc je moc?

Nebylas ničím víc než trubcem v úlu, který se neustále sám ničí. A teď nejsi ani tím.

Protože má je moc a ta představuje celé zástupy.

Byly i oběti, to je pravda. Občas bylo třeba odchýlit se od plánu. Bylo to nutné. Bylo třeba zvážit rizika a někdy se třeba objevilo i pár chybiček. Každý experiment, který za něco stojí, musí počítat s takovým malým uklouznutím.

Protože všechno ospravedlní výsledek.

Jsem už tak blízko, tak nesmírně blízko. Teď se změnil zorný úhel, příliv se obrátil. Ta, která byla lovcem, je teď kořistí, kterou pronásleduje její vlastní smečka. Roztrhají ji na kusy stejně nelítostně jako hladoví vlci.

Bylo tak snadné toho dosáhnout. Pár slov pošeptaných do těch pravých uší, vymáhání dluhů. Bylo lehké využít zmatenou a žárlivou dušičku a pak ji – ovšem – obětovat. Tu odpornou Bowersovou nebude

nikdo oplakávat, stejně jako nikdo netruchlí po těch odpadcích, kterých jsem zbavil společnost.

Ovšemže budou volat po spravedlnosti. Budou žádat odplatu.

A platit bude Eva Dallasová.

Už není ani v nejmenším tím rušivým elementem, kterým se zdála být. Teď, když je odstraněná, mohu do své práce zapojit všechny své schopnosti a svou energii. Má práce je svrchovaně nutná, a sláva, kterou přinese, mi po právu náleží.

Až bude vykonána, budou šeptat mé jméno se zbožnou úctou. A plakat vděčností.

Kapitola čtrnáctá

Roarke bezmocně postával v chladu před vchodem a čekal, až Eva dojede domů. Zpráva ho zastihla uprostřed delikátního jednání s farmaceutickou firmou na Tauru Dvě. Zamýšlel ji vykoupit, zreorganizovat a přičlenit ke své vlastní společnosti na Tauru Jedna.

Jakmile dostal zprávu od Peabodyové, okamžitě a bez váhání jednání přerušil. To, co mu jindy tak statečná policistka v slzách vylíčila, jím otřáslo. V hlavě měl jen jednu myšlenku: Dostat se včas domů, být na místě.

A teď čekal.

Když spatřil na příjezdové cestě expresní taxi, projela jím rázem vlna zuřivosti.

Tak oni jí odebrali i služební vůz. Všiváci!

Měl chuť seběhnout ze schodů, rozrazit dvířka, popadnout Evu do náruče a odnést ji někam pryč, kde nebude trpět tak, jak si představoval, že trpí.

Ale ona teď nepotřebuje jeho zlost.

Sešel dolů, právě když vystoupila z auta. A stála tam v bledém zimním světle bílá jako smrt, tmavé oči se jí leskly a vypadala, jak se mu zdálo, neuvěřitelně dětsky. Veškerá síla, veškerá tvrdá odhodlanost, kterou ovládala se stejnou přirozeností jako svou zbraň, byla tatam.

Nebyla si jistá, jestli vůbec dokáže promluvit, jestli dokáže vypravit slova z hrdla, tak ji bolelo. A to, co zbývalo, bylo němé. Mrtvé.

„Vzali mi odznak." Náhle to bylo skutečné, surová realita dopadla jako pěst. A vzápětí vyrazil na povrch žal, horký, trpký, a hrnul se jí do očí. „Roarkeu!"

„Já vím." Byl tady, jeho paže ji pevně objaly a držely dál, když se začala třást. „Je mi to líto, Evičko. Je mi to hrozně líto."

„Co si počnu? Co jen si počnu?" S pláčem se k němu přitiskla a ani nevěděla, že ji zvedl, nese ji dovnitř, do tepla a po schodech nahoru. „Ach, Bože, Bože, Bože…" drmolila. „Oni mi sebrali můj odznak."

„Všechno dáme do pořádku. Dostaneš ho zase zpátky. Slibuju." Třásla se tak prudce, jako by se jí měly všechny kosti sesypat a roztříštit. Sedl si s ní a tiskl ji ještě pevněji. „Jen se mě drž."

„Nechoď pryč."

„Ne, holčičko. Zůstanu tady."

Plakala tak strašně, až se obával, že bude zvracet; pak vzlyky ustávaly a zůstala mu bezvládná v náručí. Jako polámaná panenka, pomyslel si. Objednal jí uklidňující prostředek a odnesl ji do postele. A ona, která odmítala prášky proti bolesti, i když krvácela z tuctu ran, spolykala teď bez protestů sedativum, které jí přidržel k ústům.

Svlékl ji, jako se svléká vyčerpané dítě.

„Už mi nic neudělají."

Podíval se dolů na její tvář, do prázdných a těžkých očí. „Ne, Evo."

„Nic." Otočila hlavu na stranu, zavřela oči a vytratila se.

Nebyla ničím. Snad lodičkou, obětí, dítětem. Další položkou nasátou do přetíženého, nedostatečně zajištěného statistického systému. Tenkrát se také pokoušela spát, na úzké posteli v nemocničním oddělení, které páchlo chorobami a blížící se smrtí. Sténání, pláč a mono-

tónní píp, píp, píp přístrojů, tiché pleskání gumových podrážek na odřeném linoleu.

Bolest, která jen prokukovala povrchovou vrstvou drog, jež jí píchali do žil. Jako když se z dálky přibližuje mrak plný blesků a hromů, hrozí, ale nikdy se pořádně neroztrhne a nevyleje.

Je jí osm, alespoň to jí řekli. A je celá potlučená.

Otázky, spousty otázek jí kladou policajti a sociální pracovnice, kterých se odjakživa měla bát.

„Hoděj tě do jámy holka. Do hluboký, černý díry.“

Za svítání se budila z omámeného spánku vlastním hlasem, blábolivým a opilým. A raději spolkla křik.

Přicházel doktor se zachmuřenýma očima a obhroublýma rukama. Vždycky měl hrozně, hrozně naspěch. Viděla mu to na očích, slyšela to z ostrého tónu jeho hlasu, když mluvil na sestry.

Neměl čas zdržovat se na pokojích, u těch ubohých a trpících lidí, kteří je zaplňovali.

Jehlice… nebyla to zlatá jehlice, co se mu blýskalo na klopě? Dva zkroucení hadi se dívali na sebe.

V noci se jí zdálo, že se ti hadi obrátili proti ní, zaútočili na ni, syčeli, jejich jedovaté špičáky se jí zakously do kůže a sály čerstvou krev.

Doktor jí mnohokrát způsobil bolest, protože pospíchal anebo prostě proto, že byl nedbalý. Ale ona si nestěžovala. Když si člověk stěžuje, ublíží mu pak ještě víc.

A jeho oči byly jako hadí. Tvrdé a kruté.

„Kde máš rodiče?“

To se jí ptali policajti. Posadili se u její postele a měli víc trpělivosti než doktor. Sem tam jí strčili nějaké cukroví, protože byla dítě se ztracenýma očima, které zřídka promluvilo a vůbec nikdy se nesmálo. Jeden jí přinesl plyšového pejska. Ještě ten den jí ho někdo ukradl, ale ona si přesto dosud pamatuje na jeho měkký kožíšek a taky na vlídný soucit v policistových očích.

„Kde máš maminku?“

Ona jen zavrtěla hlavou a zavřela oči.

Protože to nevěděla. Má nějakou matku? Neměla žádnou vzpomínku, nic než ten prohnaný šepot do jejího ucha, který v ní probouzel chvějivý strach. Naučila se ho odblokovat, odblokovat všechno. Až

nakonec nezůstalo nic, co předcházelo té úzké posteli v nemocničním pokoji.

Sociální pracovnice s naučeným úsměvem vypadala falešně a unaveně. „Tak ti tedy dáme jméno sami. Odteď budeš Eva. Eva Dallasová."

Jenomže to já nejsem, pomyslela si, ale jen mlčela a zírala. *Já totiž nejsem nic. Nejsem nikdo.*

V dětských domovech i u pěstounů jí však říkali Evo, a tak se naučila, že je Eva. Naučila se vracet rány, zůstat stát na čáře, kterou si nakreslila, a stát se tím, čím se chtěla stát. Nejdřív jen proto, aby přežila. Potom už promyšleně. Už od dětství bylo jejím přáním vysloužit si odznak, nějak se odlišit a zastávat se těch, kteří nebyli – ničím.

Toho dne, kdy si poprvé oblékla svou tuhou, formální uniformu, jí svěřili do rukou její vlastní život. Jejím životem se pro ni stal služební odznak.

„Blahopřejeme, strážníku Evo Dallasová. Newyorská policie vás s hrdostí vítá do svých řad."

V té chvíli se v ní rozhořelo nadšení a pocit zodpovědnosti jako světlo. Zářilo silným a mocným plamenem a zahnalo pryč všechny stíny. A ona se konečně stala někým.

„…musím vás požádat, abyste mi odevzdala zbraň a odznak."

Zakňučela ze spaní. Roarke k ní přistoupil, hladil ji po vlasech a držel za ruku, dokud se zase neuklidnila.

Potichu přistoupil k videofonu v sedacím koutě a zavolal Peabodyové.

„Povězte mi, co se to tam děje?"

„Je doma? A v pořádku?"

„Doma ano, ale v pořádku zdaleka ne. Co jí tam proboha udělali?"

„Já jsem teď u Drakeů. Feeney za ni převzal naplánované výslechy, ale máme zpoždění. Mám jen minutu. Včera v noci byla zavražděna Bowersová. Dallasová je z té vraždy podezřelá."

„Co je to za šílenství?"

„Je to blbost – to ví každý – ale je to úřední postup."

„K čertu s postupem!"

„Jo." Když viděla na obrazovce jeho obličej, chladný a dravý pohled jeho prazvláštních očí, málem ji zamrazilo. „Podívejte. Já moc podrobností neznám. Baxter – to je vyšetřovatel – je drží pod poklič-

kou, ale slyšela jsem, že Bowersová si všechny ty kecy o Dallasové zapisovala. Sex a korupce, vydírání, falešná hlášení a tohle všecko.“

Roarke se otočil k Evě, která se neklidně zavrtěla. „Nikdo neví, z jakého to vzešlo zdroje?“

„Zdrojem je ta mrtvá policistka.“ Peabodyová si přejela rukou po tváři. „Uděláme, co bude v našich silách, abychom Evu dostali zpátky, a to co nejrychleji. Feeney vyhrabe o té Bowersové, co se dá,“ svěřila mu potichu.

„Vyřiďte mu, že to není nutné. Může se spojit se mnou. Já už ty údaje mám.“

„Ale jak –“

„Řekněte mu, ať se se mnou spojí, Peabodyová. Jaké je Baxterovo celé jméno?“

„Baxterovo? Detektiv David Baxter. Ale ten s vámi mluvit nebude, Roarkeu. Ani nesmí.“

„Nemám zájem s ním mluvit. Kde je McNab?“

„Vrátil se na ředitelství a prověřuje data.“

„Zůstanu s vámi ve styku.“

„Roarkeu, počkejte ještě. Řekněte Dallasové… Zkrátka, řekněte jí to, o čem si myslíte, že by chtěla slyšet.“

„Bude vás potřebovat, Peabodyová.“ Přerušil spojení.

Nechal Evu spát. Největší moc jsou informace, pomyslel si. A kvůli Evě byl odhodlaný získat veškerou moc, jakou jen může.

„Omlouvám se, že jste musel čekat, detektive…“

„Kapitán,“ opravil ho stručně Feeney a prohlížel si pečlivě upraveného muže v italském obleku. „Jsem kapitán Feeney a dočasně zastupuji poručíka Dallasovou jako vyšetřovatel. Povedu s vámi pohovor.“

„Ach.“ Waverly se zatvářil trochu zmateně. „Doufám, že poručík není nemocná.“

„Dallasová se o sebe dokáže postarat. Peabodyová, začněte se záznamem.“

„Záznam běží, pane.“

„Jak oficiální.“ Waverly lehce pokrčil rameny, ale s úsměvem se posadil za svůj masivní dubový psací stůl.

„Ovšem.“ Pak mu Feeney přečetl revidovanou úřední formuli o právech a povinnostech vyslýchaného a nakrčil čelo. „Rozuměl jste tomu?“

„Jistěže. Jsem si vědom svých práv a povinností. Jen jsem nepředpokládal, že bych pro tuto záležitost potřeboval právníka. Jsem ke spolupráci s policií víc než ochoten.“

„Tak mi prosím povězte, kde jste byl v následujících dnech a hodinách.“ Feeney sáhl po svém zápisníku a přečetl data všech tří newyorských vražd.

„Mám-li být přesný, budu potřebovat svůj diář.“ Waverly si podal hladkou černou plochou krabičku, položil ji na dlaň, kterou ji aktivoval, a pak si vyžádal záznam o svém programu v uvedených časech.

První termín: Mimo službu a volný
Druhý termín: Mimo službu a volný
Třetí termín: Služba na telefonu pro Drakeovo centrum.
Prováděl jsem monitorování pacienta Clifforda.

„A teď prosím soukromé aktivity,“ požádal Feeney.

První termín: Žádné osobní závazky
Druhý termín: Ve společnosti Larin Stevensové. I přes noc
Třetí termín: Žádné společenské závazky

„Larin, ano.“ Opět se usmál a významně mrkl. „Byli jsme v divadle a pak jsme si dali u mne doma pozdní večeři. Měli jsme i společnou snídani, jestli mi dobře rozumíte, kapitáne.“

„Ta Stevensová,“ pravil suše Feeney, když si zapsal jméno do notesu. „Máte její adresu?“

Veškerá vřelost byla tatam. „Dostanete ji od mé sekretářky. Byl bych rád, kdyby se policejní kontakt s mými osobními přáteli omezil na minimum. Byla by to velmi trapná situace.“

„I pro mrtvé je to dost trapná situace, doktore. Prověříme si vaši přítelkyni i vašeho pacienta. I kdyby vám mohli dosvědčit dva z těch termínů, zůstává stále ještě ten třetí.“

„Člověk snad má právo strávit příležitostně noc sám ve své posteli, kapitáne.“

„To jistě.“ Feeney se opřel. „Takže vy z lidí vybíráte srdce a plíce?“

„Chcete-li to tak nazvat.“ Zase už tu byl úsměv, který mu na tvářích dělal přitažlivé vrásky. „Drakeovo centrum má jedno z nejdokonalejších vybavení na transplantaci a výzkum orgánů na světě.“

„Jaké máte spojení s klinikou na Canal Street?“

Waverly svraštil čelo. „Obávám se, že tento ústav neznám.“

„Je to bezplatná klinika dole ve městě.“

„Nemám nic společného s žádnou bezplatnou klinikou. Odsloužil jsem si na nich svoje zamlada. Všimněte si, že lékaři, kteří jsou zaměstnaní nebo dobrovolně pracují na takových místech, jsou vesměs velmi mladí doktoři, velmi energičtí a velmi idealističtí.“

„Takže vy jste přestal pracovat pro chudé. Nestojí to za to?“

Zřejmě se vůbec neurazil a klidně složil ruce na desku psacího stolu. Zpod manžety mu vykouklo hladké a jemné zlato švýcarských náramkových hodinek. „Finančně rozhodně ne. A profesionálně je v tomto odvětví jen malá naděje na pokrok. Já jsem se rozhodl věnovat své znalosti a zkušenosti tam, kde mi to nejlépe vyhovuje, a přenechat charitativní práci těm, kdo se k ní cítí povolán.“

„Říká se, že jste nejlepší.“

„Kapitáne, já *jsem* nejlepší.“

„Takže mi můžete říct – podle vašeho profesionálního názoru…“ Feeney sáhl do své složky, vytáhl kopie snímků z místa činu a položil je na naleštěný povrch stolu. „Je tohle dobrá práce?“

„Hmm.“ Waverly si naklonil fotografie k sobě a studoval je chladným pohledem. „Velmi čisté, vynikající.“ Krátce pohlédl na Feeneyho. „Z lidského hlediska samozřejmě hrozné, ale chápejte, vy jste se mě ptal na můj profesionální úsudek. A ten zní, že chirurg, který operoval, je brilantní. Dokázat tohle za těch okolností, zřejmě v ubohých podmínkách, je ohromující výkon.“

„Vy byste to svedl?“

„Ptáte se, jestli mám takové schopnosti?“ Waverly odsunul fotografie zpátky k Feeneymu. „Ale ano.“

„A co řeknete tomuhle?“ Položil navrch snímek poslední oběti. Waverly na něj pohlédl a zamračil se.

„To je mizerná práce. Odbytá. Ale moment.“ Otevřel zásuvku, vytáhl mikrobrýle a nasadil si je. „Ano, ano, ten řez vypadá perfektně. Játra jsou vyjmuta naprosto precizně, ale nebyla provedena žádná

opatření k zástavě krvácení, aby rána zůstala čistá a sterilní. Tohle je prostě hrozné.“

„Vidíte,“ poznamenal Feeney suše. „A já jsem si totéž myslel i o těch ostatních.“

„Studený čumák,“ usoudil později Feeney. Zastavil se na chodbě a mrkl na hodinky. „Teď bychom měli vyhledat doktorku Wo, pohovořit si s ní a zkusit, jestli by nám neukázala, kde přechovávají ty kousky, které z lidí vyberou. Ježíši, ani dost málo se mi tu nelíbí.“

„To Dallasová taky vždycky povídala, pane.“

„Tu teď pusťte z hlavy,“ přikázal Feeney stroze. Sám s tím měl co dělat, ale musel se věnovat svému úkolu. „Jestli jí máme pomoct tohle uzavřít, nesmíte pořád myslet na její trable.“

Zachmuřeně se vydal po chodbě, ale ještě se ohlédl na Peabodyovou, která spěchala za ním. „Udělejte zvláštní kopie všech údajů a disket z výslechů.“

Střetla se s jeho pohledem, pochopila, a poprvé se toho dlouhého rána usmála. „Ano, pane.“

„Zatraceně, přestaňte už jednou s tím pánováním, nebo mě upánujete k smrti.“

Teď už se Peabodyová zašklebila. „Tohle taky říká. Ale teď už si na madam zvykla.“

Na chviličku mu zmizel stín z očí. „Snad mě nechcete vycepovat, Peabodyová?“

Peabodyová za jeho zády jen zamrkala. Pomyslela si, že by třeba nedalo tolik práce, aby se jí to podařilo. Ale když zaklepal na dveře doktorky Wo, nasadila už zase vážný výraz.

Zhruba o hodinu později zírala Peabodyová s hrůzou a obdivem na lidské srdce, přechovávané ve světle modrém gelu.

„Všechno to zařízení tady,“ hovořila doktorka Wo, „je nesporně nejkvalitnější ve světě orgánového výzkumu. Na této jednotce, i když tehdy nebyla tak rozsáhlá jako nyní, objevil a vyvinul doktor Drake svou vakcínu proti rakovině. Tato část centra se věnuje studiu chorob a stavů, včetně stárnutí, které negativně ovlivňují lidské orgány. Kromě toho pokračujeme dál ve studiu a zdokonalování technik náhrady orgánů.“

Ta laboratoř je obrovská jako letiště, usoudil Feeney. Tu a tam byla rozdělena tenkými bílými přepážkami. Pracovalo tu množství lidí,

všichni v dlouhých pláštích v barvě buď bílé, nebo světle zelené, či tmavomodré. Používali počítače, compuskopy a přístroje, které v životě neviděl.

Bylo tam ticho jako v kostele. Žádná nevtíravá hudba v pozadí, jak ji používají některé velké firmy. Když se nadechl, ucítil ve vzduchu jemný pach antiseptik. Raději soustředěně dýchal nosem.

Stáli v části, kde byly v láhvích, naplněných gelem, vystaveny orgány. Na každé láhvi byla připevněna jmenovka.

U nejbližších dveří stál mlčenlivý android, asi pro případ, že by někoho přepadla náhlá touha zmocnit se některého orgánu a dát se s ním na útěk, uvažoval Feeney.

Panebože, to je ale místečko!

„Kde berete ty své vzorky?“ zeptal se doktorky Wo, a ta se k němu obrátila s chladným pohledem.

‚Rozhodně je neodebíráme živým pacientům proti jejich vůli. Doktore Youngu?“

Bradley Young byl hubený, vysoký a zřejmě roztržitý chlapík. Otočil se od svého bílého pultu, na kterém pracoval s řadou nejrůznějších přístrojů, monitorů a počítačových snímků. Zamračil se, sundal z nosu zvětšovací štítek a upřel na ně bleděšedé oči.

„Ano?“

„Tohle je kapitán Feeney a jeho… asistentka,“ odhadla doktorka Wo, „z policejního ředitelství. Doktor Young je náš vedoucí výzkumný technik. Mohl byste, prosím, vysvětlit, jak si počínáme při shromažďování vzorků pro výzkum?“

„Jistě.“ Prohrábl si rukou vlasy. Byly slabé stejně jako jeho kosti i obličej a měly barvu zmoklé slámy. „Mnohé z našich vzorků jsou víc než třicet let staré,“ spustil. „Například toto srdce.“ Přešel po oslnivě bílé podlaze k nádobě, u které stála Peabodyová. „Bylo odebráno pacientovi před dvaceti osmi lety. Jak vidíte, je silně poškozené. Pacient prodělal tři vážné srdeční zástavy. Toto srdce mu bylo odoperováno a nahrazeno umělým srdcem z jedné z prvních verzí New Life. Teď je dotyčnému osmdesát devět, je živý a zdravý a bydlí v Bozemanu v Montaně.“

Young se přičinlivě zasmál. Připadal si zřejmě vrcholně vtipný. „Všechny vzorky byly darovány buď samotnými pacienty, nebo v

případech úmrtí jejich příbuznými. Případně jsme je získali od koncesovaného obchodníka s orgány.“

„A u všech to můžete doložit.“

Young na Feeneyho jenom zíral. „Doložit co?“

„Máte na všechny orgány příslušné identifikační doklady?“

„Jistěže. Tohle oddělení má výbornou organizaci. Každý vzorek je přesně zdokumentován. Informací o dárci nebo dokladem o nákupu; je uvedeno datum odběru, zdravotní stav dárce v době odběru, jméno chirurga a operačního týmu. A mimoto musí být zaznamenán každý případ, kdy byl vzorek zkoumán zde nebo mimo laboratoř.“

„Vy ty vzorky odtud také odnášíte?“

„Ovšem, příležitostně ano.“ Zatvářil se polekaně a pohlédl na doktorku Wo, ale ta mu jen pokynula rukou, aby pokračoval. „Některé jiné instituce si někdy vyžádají určitý vzorek s nějakou specifickou vadou ke studiu. Máme takovou půjčovní a pronájemní dohodu s řadou dalších center po celém světě.“

Trefa! pomyslel si Feeney a vytáhl svůj notes. „Co třeba s těmito?“ zeptal se a přečetl Evin seznam.

Young se opět zadíval na doktorku Wo, jež mu zase udělila tiché požehnání, aby odpověděl. „Ano, všechny tyhle instituce by se daly považovat za sesterské.“

„Byl jste vy osobně někdy v Chicagu?“

„Mnohokrát. Ale nechápu proč

„Kapitáne,“ přerušila je doktorka Wo. „Začínáte být nepříjemný.“

„No, moje práce není vždycky tak vznešená jako vaše,“ pravil Feeney lehce. „Co kdybyste mi poskytl údaje o orgánech, které jste získali během posledních šesti týdnů.“

„Já.., já… Ty údaje jsou důvěrné.“

„Peabodyová,“ vyzval ji Feeney, aniž by spustil oči z náhle nervózního Younga, „zahajte zatýkací formality.“

„Moment, to nebude nutné.“ Doktorka Wo ji zarazila takovým způsobem, že se Peabodyové zúžily oči. „Doktore Youngu, dodejte kapitánovi požadované informace.“

„Ale to je přece důvěrný materiál!“ Najednou se zatvářil zarputile. „Nemám k tomu oprávnění.“

„Já vám je dávám,“ vyštěkla. „S doktorem Cagneym to projednám sama. Je to na moji odpovědnost. Sežeňte ty údaje.“

„Opravdu oceňuji vaši spolupráci," ujistil ji Feeney.

Zrudla, a když Young odešel, zabodla do něj chladný pohled. „Já jen chci, abyste z této laboratoře a z tohoto ústavu co nejdřív zmizel. Narušujete zde významnou práci."

„Stíhání vrahů nestojí asi na vašem žebříčku hodnot tak vysoko jako vykuchávání jater, ale všichni se musíme nějak živit, že ano? Mimochodem, víte, co je tohle?" Vytáhl z kapsy jehlici v průhledném sáčku a podržel jí ho před očima.

„Ovšemže. Je to caduceus. Sama mám něco velmi podobného."

„Kde?"

„Kde? Řekla bych, že doma."

„Všiml jsem si, že někteří lékaři ji tady nosí. Vy ji do práce nenosíte?"

„Většinou ne." Ale automaticky zvedla ruku a sáhla si na neozdobenou klopu. „Jestli už jste se mnou skončil, mám opravdu hodně práce."

„Prozatím jsme hotovi. Ale na zítřek mám domluveno ještě několik výslechů. A taky bych rád viděl vaši jehlici, kdybyste mi ji laskavě přinesla ukázat."

„Mou jehlici?!"

„Ano. Někdo takovou nedávno ztratil." Zvedl předmět doličný trochu do výšky. „Rád bych se ujistil, že jste to nebyla vy."

Doktorka Wo sevřela rty a odkráčela.

„Ta má v sobě hodně páry, Peabodyová. Až se vrátíme na centrálu, musím si ji pořádně proklepnout."

„Bývala prezidentkou Asociace," vzpomněla si Peabodyová. „Teď je prezidentem Waverly. A právě Americká lékařská asociace tolik tlačila na Východní Washington a ten zase na starostu, aby zatlačil na nás, abychom ten případ kopli do autu."

„Hezky ta kolečka zapadají jedno do druhého," poznamenal Feeney. „My si dáme dohromady své údaje a uvidíme, co se z nich vyklube. A teď, co je s Vanderhavenem?"

„Měl přijít na řadu jako další, ale omluvil se. Prý nějaká nutná pracovní záležitost." Peabodyová se rozhlédla kolem, jestli někdo není na doslech. „Volala jsem mu do kanceláře a předstírala, že jsem jeho pacientka. Bylo mi řečeno, že si pan doktor vzal na příštích deset dní dovolenou."

„Zajímavé. Vypadá to, že nemá chuť se s námi bavit. Zjistěte jeho adresu, Peabodyová. Navštívíme ho doma.“ Roarke studoval své vlastní údaje. Vklouznout do Baxterova počítače a dostat se k informacím o vraždě Bowersové byla pro něj hračka.

Těch informací však bohužel zatím bylo jen velice poskrovnu.

Sprostých a hysterických výlevů ze záznamů a deníků Bowersové tam ovšem bylo habaděj. Probíral ty, kde se objevovalo Evino jméno, a zjistil, že se táhnou daleko do minulosti. Komentáře a osočování z doby, kdy byla Eva jmenována detektivem, když dostávala pochvaly. Roarke údivem zvedl obočí, když četl tvrzení Bowersové, že Eva svedla Feeneyho, aby ho ulovila jako svého školitele. A k tomu neurčité spekulace o jejím poměru s inspektorem Whitneym, aby si zajistila přidělení důležitých případů.

Ale tyto občasné invektivy nebyly ničím proti útokům, které začaly ode dne, kdy se Bowersová střetla s Evou nad mrtvolou onoho bezdomovce.

Tahle obsese, uvažoval Roarke, v ní hnisala celý dlouhý čas až do chvíle, kdy ji pouhý zásah osudu protrhl a na obě dvě se vyvalil jed.

A teď je jedna z nich mrtvá.

Podíval se na jinou obrazovku, na které mohl sledovat ložnici a vidět svou spící ženu.

A druhá zlomená.

Pokračoval ve skenování, a když se na obrazovce videofonu objevil Summerset, jen mávl rukou: „Teď ne.“

„Nerad vás obtěžuji, pane, ale je tady doktorka Mirová. Ráda by s vámi mluvila.“

„Jdu dolů.“ Vstal, ještě se krátce podíval na Evu. „Systém vypnout,“ pronesl tiše. Tichý šum přístrojů za ním ustal a rozhostilo se ticho.

Vyšel z místnosti. Dveře se za ním automaticky uzamkly, a teď je mohli otevřít přiložením dlaně jen ti, kdo měli oprávnění. Až dosud byli v téhle místnosti pouze tři lidé:

Aby ušetřil čas, sjel dolů výtahem. Nechtěl být od Evy vzdálen déle, než bylo nutné.

„Roarkeu!“ Mirová vyskočila ze židle, spěchala přes celou místnost a uchopila ho za obě ruce. Na její jindy tak klidné tváři se okolo očí a úst objevily stíny. „Právě jsem se to dozvěděla a jedu rovnou sem. Nezlobte se, že ruším, ale já jsem prostě musela přijít.“

„Vy nikdy nerušíte.“

Stiskla mu ruce. „Prosím. Bude se mnou chtít mluvit?“

„Já nevím. Teď spí.“ Ohlédl se ke schodům. „Něco jsem jí dal. Nejradši bych je zabil.“ Mluvil téměř jen pro sebe, hlas měl mírný a až děsivě klidný. „Když jsem spatřil ten její pohled. Jen za ten bych je dokázal zabít.“

Uvěřila mu a ruce se jí zachvěly. „Můžeme se posadit?“

„Samozřejmě. Omlouvám se. Zapomínám na zdvořilost.“

„Kvůli mně si to nevyčítejte, Roarkeu…“ Usedla do jedné z krásně tvarovaných židlí a naklonila se dopředu, aby ho zase mohla vzít za ruku. Doufala, že ten dotek jim pomůže oběma. „Někdo je třeba z toho, co se jí stalo, rozčilený nebo dojatý nebo reaguje ještě jinak, ale my dva jsme asi jediní, kdo plně chápe, co jí to udělali. Jejímu srdci, jejímu vnitřnímu cítění. Jí *celé.*“

„Zničilo ji to.“ Roarke si uvědomil, že nevydrží sedět. Vstal, dovrávoral k oknu a zíral ven do chladného odpoledne. „Viděl jsem ji, když se musela postavit smrti, bojovat o život svůj nebo cizí, když musela čelit hrůzám a strachu ze své minulosti a stínům, které nad ní stále ještě leží. Viděl jsem, jak se někdy děsí svých vlastních pocitů. Ale ona to všechno vydržela. Sebrala se a postavila se k tomu čelem. Ale tohle, to, co jí udělali její, vlastní lidé, to ji zabilo.“

„Však ona se zase sebere a postaví se i k tomu čelem. Ale ne sama. Nemůže proti tomu stát sama,“ pronesla tiše lékařka.

Roarke se obrátil k ní. Za zády mu proudilo do místnosti světlo a jeho nebezpečné modré oči vnukly Mirové představu chladného anděla pomsty, který se chystá vtrhnout do pekel.

„Nikdy nebude sama.“

„Ano. To, co je mezi vámi, ji zachrání. Právě tak, jako to zachránilo vás.“

Nachýlil hlavu, takže světlo teď dopadalo v jiném úhlu, a tím pominula i nepříjemná vize, kterou v ní předtím vyvolal. „To je zajímavé, že to říkáte. Ale máte plnou pravdu. Ona mě opravdu zachránila a já už jsem zapomněl, že jsem byl ztracený. Miluju ji víc než svůj život a udělám pro ni všechno, co bude třeba udělat.“

Mirová si chvíli prohlížela své ruce, nadzvedla prsty a zase je nechala klesnout. „Nebudu se vás vyptávat na vaše metody nebo vaše…

styky v určitých oblastech. Ale chci se zeptat, jestli vám něčím nemůžu pomoct.“

„Řekněte mi, jak dalece dokáže vyvrácení obžalob té Bowersové přispět k tomu, aby Evě vrátili její odznak?“

„Hodně to pomůže vnitřním záležitostem. Ale dokud nebude ta vražda objasněná nebo dokud nebude podezření vůči Evě veřejně a bez předsudků odvoláno, bude si oddělení stát na svém.“

„Mohla byste ji otestovat? Detektor lži, profil osobnosti, pravděpodobnosti a tak dále?“

„To mohu, ale ona by k tomu musela být ochotná a také připravená. Je to náročná procedura, fyzicky i emocionálně. Ale samozřejmě, že i to by jí mohlo přidat na věrohodnosti.“

„Promluvím s ní o tom.“

„Ona si teď musí prožít svůj smutek, ale nenechte ji truchlit příliš dlouho. Přijde chvíle, kdy bude svůj vztek potřebovat. To bude nejdůležitější zdroj její síly.“

Mirová vstala a přistoupila k oknu. „Požádala jsem o dovolení, abych mohla vyhodnotit duševní a emocionální stav strážníka Bowersové. Použiji k tomu její záznamy z posledních několika týdnů, diáře – jejich obsah i tón –, rozhovory s kolegy a známými. Potrvá to nějaký čas. Musím být velice důkladná a velice pečlivá. A přestože si to teď zařadím jako prvořadý úkol, pochybuji, že bych mohla své závěry předložit dřív než za čtrnáct dní.“

„Mohl bych ji zatím odvézt pryč,“ uvažoval Roarke.

„To by jí udělalo jen dobře, i kdyby to bylo jen na pár dní. Ale já pochybuju, že by jela.“ Otevřela ústa a zase je zaklapla.

„Co jste chtěla říct?“

„Já ji znám tak dobře. Mám k ní nesmírně silný citový vztah. Ale přitom jsem i psychiatr, myslím, že vím, jak bude reagovat, zejména ze začátku. Nerada bych, abyste si myslel, že překračuji nebo narušuji vaše soukromí nějakou… analýzou.“

„Vím, co pro vás Eva znamená. Řekněte mi, co mohu očekávat.“

„Bude se chtít ukrýt. Do spánku, do ticha, do samoty. Je docela možné, že bude chtít vyloučit i vás.“

„To se jí hned tak nepodaří.“

„Ale ona se o to bude snažit, bude to zkoušet prostě proto, že jste jí bližší než kdokoli jiný. Odpusťte," řekla a stiskla si prsty levý spánek. „Mohla bych poprosit o kapku brandy?"

„Ale jistě." Instinktivně jí položil dlaň na tvář. „A posaďte se, doktorko Mirová," vyzval ji jemně.

Cítila se slabá a bylo jí do pláče. Když si sedla, trochu se uklidnila. Čekala, až Roarke vyndá z vyřezávané skříňky karafu a nalije jí brandy.

„Děkuju vám." Maličko upila a cítila, jak ji alkohol rozehřívá. „To suspendování, to podezírání, ta skvrna na jejím záznamu, to všechno pro Evu není jen pracovní a procedurální záležitost. Už jednou ztratila svou identitu: Stvořila si novou a stvořila tím sebe samu. A teď má pocit, jako by ji zase svlékli ze všeho, čím je a kým je. Čím potřebuje být. Čím déle se bude skrývat, čím víc se uzavře, tím těžší bude ji pak zachytit. Může to ovlivnit i vaše manželství."

Na to jen zvedl obočí. „Ani v tomto ohledu nemá naději na úspěch."

Mirová se tiše a roztřeseně zasmála. „Jste velmi tvrdohlavý člověk. To je dobře." Upila ještě brandy a pozorovala ho. A to, co viděla, ji trochu zbavilo starostí. „Přijde chvíle, kdy budete muset odsunout soucit s její situací stranou. Snadnější by pro vás bylo dál ji rozmazlovat a hýčkat a nechat ji, aby se v tom potácela. Ale já věřím, že sám rozpoznáte ten okamžik, kdy bude potřebovat, abyste postoupil o krok dál."

Povzdechla a odsunula sklenku. „A teď už vás od ní nebudu zdržovat, ledaže byste ode mne něco potřebovali. Kdyby mě chtěla vidět, hned přijdu."

Oceňoval její loajalitu, její citlivost, a uvažoval, do jaké míry dokáže vyvážit její pocit povinnosti. Ale on nerad něco riskoval. „Jak dlouho vám bude trvat, než kompletně prozkoumáte a prověříte Bowersovou?"

„Požádala jsem, aby mi urychleně dodali dokumentaci. Nemělo by to trvat déle než den, dva."

„Já už ten materiál mám," sdělil jí prostě a čekal. Mirová na něj upřeně hleděla.

„Aha," podotkla jen. Mlčela, když jí pomáhal do kabátu. Pak se ohlédla přes rameno a poznamenala: „Kdybyste ty údaje převedl na

můj domácí počítač, myslím osobní… Předpokládám, že pro vás nebude příliš obtížné se na něj připojit…“

„Ani v nejmenším.“

Jen se krátce zasmála. „Opravdu mě děsíte. Když mi pošlete to, co máte, začnu pracovat už dnes večer.“

„Jsem vám nesmírně vděčný.“ Roarke ji vyprovodil a pak se vrátil nahoru pečovat o Evu.

Kapitola patnáctá

Pronásledovaly ji sny, v chaotickém sledu narážela jedna vzpomínka do druhé. Pocit uspokojení z dobře vykonané práce, když poprvé zatkla pachatele. Chlapec, který ji v patnácti nemotorně políbil, a jak byla překvapená, že nepocítila strach ani hanbu, ale jen mírný zájem.

Opilý flám s Mavis u Modré veverky, kde se tak nasmály, až je bolela žebra. Znetvořené tělíčko dítěte, které nestihla zachránit.

Pláč pozůstalých a výkřiky mrtvých.

Roarke, když prvně spatřila jeho oslnivou tvář na obrazovce ve své kanceláři.

A pak zpátky, stále zpět do studeného pokoje, do jehož okna blikalo protivné rudé světlo. Její ruka s nožem, z něhož kapala krev, a bolest, ozývající se s tak prudkým, tak hlasitým jekotem, že neslyšela nic jiného. Že nic jiného neexistovalo.

Když se vzbudila, byla tma a ona měla pocit prázdnoty.

V hlavě jí tepala tupá, neustávající bolest, která tam seděla jako pozůstatek po pláči a žalu. Tělo bylo podivně prázdné, jako by jí z něj někdo ve spánku vybral všechny kosti.

Vynořil se ze tmy, tiše jako stín. Postel trochu zavrzala, když si vedle ní sedl a vzal ji za ruku. „Chceš světlo?“

„Ne.“ Měla zastřený hlas, ale nesnažila se odkašlat si. „Ne, nechci nic. Nemusel jsi tady u mě sedět v té tmě.“

„Snad sis nemyslela, že tě nechám probudit samotnou?“ Zvedl si její ruku ke rtům. „Nejsi sama.“

Zase se jí chtělo plakat, cítila, jak se jí do očí hrnou slzy. Horké, bezmocné. K ničemu. „Kdo ti volal?“

„Peabodyová. Byla tady i s Feeneym. Taky se zastavila Mirová a několikrát volal McNab. A Nadine.“

„Nemůžu s nimi mluvit.“

„V pořádku. Teď je dole Mavis. Nechce odejít a já ji nedokážu přesvědčit, aby šla domů.“

„A o čem bych s ní asi tak mohla mluvit? Nebo s někým jiným? Bože, Roarkeu, já jsem zničená. Až příště vkročím na centrálu, půjdu tam k výslechu jako podezřelá z vraždy!“

„Už jsem mluvil s právníkem. Nemusíš se ničeho obávat. Pokud, a jestli vůbec, svolíš, že se necháš vyslechnout, bude se to konat tady, v našem domě, Evo, a za podmínek, které stanovíš ty.“

Viděl její siluetu, viděl, jak se od něj odvrátila a zahleděla se do tmy. Něžně uchopil její obličej do dlaní, natočil jej k sobě. „Nikdo, s kým jsi pracovala, nikdo, kdo tě zná, nevěří, že bys měla něco společného s tím, co se stalo Bowersové.“

„O to mi ani tak nejde. To je jen formalita. Neexistují žádné fyzické důkazy, žádný zřejmý motiv a příležitost byla taky minimální. To mě netrápí,“ opakovala. Samotné se jí protivilo, z duše protivilo, jak se jí zadrhává dech. „Mají jen nějaký mlhavý dojem, ale žádné důkazy, které by úřad prokurátora vzal na vědomí. Ale stačilo jim to k tomu, aby mi sebrali odznak. K tomu, aby mě vyhodili.“

„Jsou tu lidé, kterým na tobě záleží a kteří se postarají, aby k tomu nedošlo.“

„Už k tomu došlo,“ odsekla suše. „A to už nikdo nezmění. Ani ty ne. A teď chci jen spát.“ Odtáhla se od něj a zavřela oči. „Jsem unavená. Jdi dolů za Mavis, mně je teď líp, když jsem sama.“

Prohrábl si rukou vlasy. Musí jí dát ještě tuhle noc na truchlení, na únik.

Ale když ji opustil, otevřela oči a zírala do prázdna. Nespala.

Když se ráno probudila, připadalo jí, že vstávat z postele nemá žádnou cenu.

Pohnula se a zírala skleněným oknem nad sebe. Sníh byl pryč a nebe bylo depresivně temně šedé.

Obrátila hlavu a zjistila, že Roarke pije v sedacím koutě kávu a pozoruje ji.

„Tak, Evo, už jsi spala dost dlouho," prohlásil. „Už se tady nemůžeš takhle schovávat."

„Mně to ale teď připadá jako ta nejsprávnější možnost."

„Čím déle to budeš protahovat, tím víc toho ztratíš. Tak hezky vstávej."

Sedla si, ale přitáhla kolena k hrudi a položila si na ně hlavu. „Vždyť ani nemám co dělat a kam jít."

„Můžeme jít, kam jen si budeš přát. Na příštích pár týdnů jsem zrušil všechny své závazky."

„Tos neměl." Pokoušel se z ní prodrat hněv, ale pobledl, ztichl a ustoupil. „Já nechci chodit nikam."

„No tak zůstaneme doma. Ale ty nebudeš ležet v posteli a přetahovat si deku přes hlavu."

Teď se z ní přece jen vydrala bublina odporu. „Já si žádný deky přes hlavu nepřetahuju," zamumlala. Co on ví? pomyslela si. Co on ví, jak já se cítím? Ale přece jen v sobě sebrala tolik hrdosti, že vstala a oblékla si župan.

Roarkea to malé vítězství potěšilo, nalil jí kávu a sám si také doplnil šálek. „Já už jsem jedl," prohodil. „Ale myslím, že Mavis ještě ne."

„Mavis?"

„Jo, zůstala tady přes noc." Natáhl ruku po domovním videofonu, stiskl knoflík a řekl: „Bude ti dělat společnost."

„Ne, já nechci –"

Ale už bylo pozdě, na obrazovku vplula Mavisina tvář. „Tak co, Roarkeu, už je vzhůru? – Dallasová!" Spatřila Evu a na tváři, která se na obrazovce trochu houpala, se jí rozzářil úsměv. „V cukuletu jsem u tebe."

„Já nechci s nikým mluvit,“ prohlásila Eva dopáleně, když obrazovka zhasla. „Copak tomu nerozumíš?“

„Rozumím tomu velice dobře.“ Roarke vstal a položil jí dlaně na ramena. Vzalo ho u srdce, když cítil, jak se mu pod rukama propadla. „Oba jsme prožili značnou část svých životů tak, že jsme neměli někoho, na kom by nám záleželo nebo komu by záleželo naopak na nás. Takže velice dobře chápu, co to znamená někoho takového mít.“ Předklonil se a políbil ji na čelo. „A taky vím, co to je někoho potřebovat. Jen si s Mavis pěkně popovídej.“

„Já ale nemám, co bych jí řekla.“ Oči se jí zase začaly zalévat a pálit.

„Tak jenom poslouchej,“ navrhl. Ještě jednou jí stiskl ramena a pak se otočil, když se rozlétly dveře a dovnitř se vřítila Mavis. „Tak já vás tu, děvčata, nechám o samotě,“ prohodil, ale pochyboval, že by ho slyšely, protože Mavis už popadla Evu a drmolila ostošest.

„Ti posraní zkurvysyni…,“ zaslechl ještě na odchodu, a málem se usmál, když zavíral dveře.

„No tak,“ zahuhlala Eva a zabořila obličej do Mavisiných modrých vlasů. „No tak.“

„Už jsem chtěla letět za Whitneym a osobně mu vytmavit, jakej je zasranej všivák, ale Leonardo mi poradil, že bude nejlepší, když půjdu rovnou sem. Je mi to tak strašně, strašně líto.“ Vztyčila se tak prudce, že Eva málem upadla. „Copak jim sakra hráblo?“ rozčilovala se Mavis a rozhodila rukama. Průsvitné růžové rukávy čehosi, co nejspíš měla být noční košile, zavlály ve vzduchu.

„To je úřední postup,“ vypravila ze sebe Eva.

„Ten ať si strčej do zadnice! Ale to jim nemůže projít. Vsadím se, že Roarke už najal fůru čiperných právníků, aby těm blbounům parádně zvedli mandle. A až tohle skončí, budeš mít celej podělanej New York u nohou.“

„Já chci jen zpátky svůj odznak,“ hlesla Eva, a protože to byla Mavis, klesla pak na pohovku a ukryla tvář do dlaní. „Bez něj nemám nic, Mavis.“

„To víš, že ho dostaneš zpátky.“ Mavis hluboce dojatá usedla a objala Evu kolem ramen. „Ty přece, Dallasová, vždycky dokážeš udělat ty správný věci.“

„Oni mě vyhodili.“ Eva se utrápeně opřela a zavřela oči. „Nemůžeš ovlivnit věci, když se dějou tobě.“

„Pro mě jsi to dokázala. Když jsi mě před lety popadla za límec, změnilo to celej můj život.“

Šlo to ztuha, ale Eva přece jen vykouzlila záchvěv úsměvu. „A kdy to bylo?“

„Tenkrát poprvně – těch pár dalších průšvihů, to byly spíš jen takový, vždyť víš, úlety. Ale tys mě přivedla k tomu, že jsem začala uvažovat, jestli náhodou nechci být něco víc než jen mrňavá podvodnice, která se snaží podfouknout kdejakýho hejla. To tys mě přesvědčila, že něčím víc bejt můžu. A pak loni, když se to se mnou zase začalo houpat a už to vypadalo, že mě strčej do lochu, zase jsi mě podržela. Ty zkrátka umíš zařídit ty správný věci.“

„Tenkrát jsem ale měla svůj odznak, svou jistotu.“ Eviny oči zase pohasly. „Měla jsem práci.“

„No tak teďka máš zase mě a k tomu toho nejchladnokrevnějšího mužskýho na tomhle i všech přilehlejch světech. A to ještě není všechno. Máš páru, kolik lidí sem včera večer volalo? Roarke chtěl být u tebe, tak jsem se dovolila Summerseta, jestli bych jako mohla brát telefony a tak. A že teda drnčel jeden za druhým.“

„Kolik reportérů zatoužilo po šťavnatém soustu?“

Mavis jen frkla. Pak vstala a šla k AutoChefovi objednat jídlo. Roarke přikázal, že má dohlédnout, aby Eva něco snědla, a tak ho hodlala uposlechnout. „Já přece vím, jak odrážet novinářský zmetky. Tak a teď si dáme zmrzku.“

„Já nemám hlad.“

„Na zmrzlinu nemusíš mít hlad, ani na – páni, to je lahůdka – bochánky s čokoládou. To je přeci žrádýlko.“

„Mavis –“

„Když jsem tě potřebovala, tak ses o mě starala,“ pronesla Mavis tiše. „Tak nechtěj, abych měla pocit, že ty mě nepotřebuješ.“

Nic nemohlo mít jistější účinek. Eva sice vyslala ještě jeden toužebný pohled k posteli a k zapomnění, které by tam mohla nalézt, ale nakonec povzdechla: „Tak jakáže je vlastně ta zmrzlina?“

Eva prožila ten den jako někdo, kdo střídavě vchází do chuchvalců mlhy a zase se z nich vynořuje. Vyhýbala se své i Roarkeově pracovně a vymluvila se na bolest hlavy, aby se mohla na pár hodin vytratit.

Nebrala žádné telefony, odmítala probírat situaci s Roarkem, a nakonec se zavřela v knihovně a předstírala, že si tam vybírá něco ke čtení.

Zapnula vyhledávací obrazovku tak, aby někdo, kdo ji bude monitorovat, myslel, že si na ní promítá svou četbu. Pak nařídila zatáhnout závěsy, zhasnout světla, stulila se na gauči a utekla do spánku.

Zdálo se jí o dvou hadech, šplhajících po zlatém sloupku, potřísněném krví. Krev po něm skanula a usadila se na papírových květinách, zastrčených v láhvi z hnědého skla.

Nějaký hlas zesláblý stářím volal o pomoc.

Vstoupila do toho snu, do krajiny pokryté oslnivě bílým sněhem. Vítr ji šlehal do očí a unášel ten hlas pryč. Dala se do běhu, boty jí klouzaly, vyrážela ze sebe obláčky dechu, který se formoval do viditelných vln, ale nikde nebylo nic jiného než chladná bílá stěna.

„Kurva policajtská,“ zasyčelo jí něco do ucha.

„Co tady chceš, holčičko?“ Srdce se jí sevřelo hrůzou.

„Proč by do něj někdo chtěl udělat takovou ďouru?“ Otázka, kterou ještě nikdo nezodpověděl.

A pak je spatřila, všechny ty odsouzené k záhubě, všechny ty zatracované, zmrzlé ve sněhu, ta zkroucená těla, obličeje zasažené šokujícím útokem smrti. Jejich oči na ni zíraly a žádaly o odpověď na svou otázku.

Někde za ní, za tou bílou oponou zapraskal a zasténal pukající led. Něco se prodralo na povrch a vydávalo šustivé a šeplavé zvuky a jakýsi tlumený smích.

Bílé stěny se změnily v nemocniční chodbu, táhla se do dálky jako tunel bez konce a kroutila se jako tekoucí voda. Cosi se k ní blížilo, kroky vázly, jako by se kůže smekala po vlhké dlažbě. V hlavě jí hučela krev, chtěla se proti tomu postavit, bojovat s tím. Sáhla po zbrani. Ale zbraň tam nebyla.

„Copak tu hledáš, holčičko?“

Z úst se jí vydral vzlyk, hrozilo, že ji strach pohltí úplně. Dala se na útěk, klopýtala tunelem, sípala v panickém úprku. Ucítila za sebou jeho dech. Cukrátka a whisky.

Tunel se ostře rozdvojil doprava a doleva. Zastavila se, přepadlo ji zoufalství, že neví, kterou cestou se dát. Šouravé kroky za zády ji přiměly k tlumenému výkřiku. Vrhla se doprava, zapadla do ticha. Vyra-

zil na ní pot, řinul se jí po obličeji. Nahoře před ní se objevilo světlo, jen matné, a v něm nehybná a tichá silueta.

Běžela k ní. Pomozte mi někdo. Bože, pomozte mi někdo.

Když doběhla na konec, uviděla stůl a na stole své tělo. Bílá pokožka, zavřené oči. A tam, kde mělo být srdce, jen krvavá rána.

Probudila se a třásla se po celém těle. Postavila se na nejisté nohy a potácela se k výtahu. Když s ní sjížděl dolů, musela se opřít o stěnu. Vystoupila a v zoufalé touze po vzduchu vyrazila ven, kde jí kousavý chlad vrátil znovu krev do obličeje.

Zůstala venku skoro hodinu, pokoušela se rychlou chůzí zbavit hrůzy ze snů, lepkavého potu, vnitřního chvění. Část její osobnosti jako by postávala v pozadí a pozorovala ji se spravedlivým rozhořčením.

Tak se přece seber, Dallasová. Vypadáš pod obraz. Kam se poděla tvá hrdost?

Nechte mě být, říkala si truchlivě. *Nechte mě sakra být.* Mám přece právo na své pocity, nebo ne? Na slabosti. Nikomu po tom nic není, když s nimi chci zůstat sama.

Protože nikdo neví, nikdo nemůže pochopit, nikdo nemůže pocítit to, co cítím.

Snad máš pořád ještě mozek, ne? Když už jsi ztratila kuráž, tak alespoň začni myslet.

„Myšlení mě unavuje," zamumlala a zastavila se uprostřed tajícího sněhu. „Není na co myslet a nedá se nic dělat."

Svěsila ramena a vydala se zpátky do domu. Chci Roarkea, uvědomila si. Chci, aby mě držel a všechno to ode mne odehnal. Aby všechny ty démony zapudil.

Zase už se jí draly slzy do očí a ona se je snažila potlačit. Unavovaly ji. Všechno, po čem teď toužila, byl Roarke, který by ji odvedl někam do tepla a stále jí opakoval, že všechno bude zase v pořádku.

Vešla dovnitř, staré tenisky, které si v rychlosti nazula, měla úplně promočené, džínsy vlhké skoro až ke kolenům. Cestou ven se nestavila pro bundu a teď s ní náhlé teplo přímo zacloumalo.

Summerset ji chvíli pozoroval se stisknutými rty a se znepokojením v tmavých očích. Potom však schválně nasadil svůj nejarogantnější výraz a vklouzl do haly.

„Vy jste ale špinavá a mokrá.“ S odporem zafrkal. „A cákáte vodu po celé podlaze. Mohla byste projevit trochu respektu k vlastnímu domu.“

Čekal, až propukne její zlost a až se jí v očích objeví vzteklý výraz, ale když se na něj jenom zadívala, sevřelo se mu srdce, o kterém se domnívala, že je nemá.

„Promiňte.“ Tupě se podívala dolů na nohy. „Neuvědomila jsem si to.“ Položila ruku na zábradlí, s poněkud odtažitým zájmem se ujistila, že vypadá natolik pevné, aby se ho mohla přidržet, a vydala se po schodech nahoru.

Summerset se úplně vyšinutý vrhl k domácímu videofonu. „Roarkeu, poručík právě přišla zvenku. Byla jen v domácím oblečení. Vypadá moc špatně.“

„Kde je teď?“

„Jde nahoru. Roarkeu, já jsem jí vynadal a ona… ona se mi *omluvila*. Musíte s ní něco udělat.“

„Už se na to chystám.“

Roarke vyrazil ze své pracovny a zamířil rovnou do ložnice. V okamžiku, kdy Evu spatřil, mokrou, bledou a roztřesenou, popadla ho vedle soucitu i zuřivost. A je načase, řekl si, s tou zuřivostí vyrukovat.

„Co to sakra vyvádíš?“

„Jen jsem šla trochu ven na procházku.“ Sedla si, ale nepodařilo se jí natolik zvládnout zmrzlé prsty, aby si dokázaly poradit s mokrými teniskami a vyzout je. „Potřebovala jsem trochu vzduchu.“

„Takže sis vyšla bez kabátu. Patrně sis jako další číslo svého strategického plánu na zvládnutí situace usmyslela, že onemocníš.“

Úžasem otevřela ústa. Tak ona se těšila, jak ji bude uklidňovat a utěšovat, a on na ni takhle štěká, rve jí z nohou boty, jako kdyby byla dítě, které zasluhuje nařezat. „Jen jsem chtěla na vzduch,“ opakovala.

„No, vypadá to, že sis ho užila ažaž.“ Kristepane, děsil se však v duchu, ona má ruce jako kusy ledu. Zahnal nutkání zahřát jí je sám, odstoupil od ní a přikázal: „Koukej si dát horkou sprchu, až se v ní uvaříš.“

Podívala se na něj zraněnýma očima, ale neřekla nic. Ještě víc ho rozzuřilo, když vstala a poslušně odešla vedle do koupelny.

Když zaslechl, že teče voda, zavřel oči. Nechte ji truchlit, říkala Mirová. No, už ji nechal truchlit dost dlouho. Mirová tvrdila, že určitě pozná moment, kdy to z ní vytřást.

Když ne teď, tak kdy? řekl si.

Objednal pro oba brandy. Čekal na Evu a bez zájmu kroužil svou sklenicí.

Když se objevila v županu, byl nachystaný.

„Snad by bylo načase pohovořit si, co dál."

„Co dál?"

„Co hodláš dělat." Uchopil druhou sklenku, vložil ji Evě do ruky a pak se pohodlně opřel. „Vzhledem k tvému výcviku a zkušenostem by patrně nejlepší cestou byla práce osobního strážce. Mám řadu organizací, kterým by tvé schopnosti přišly náramně vhod."

„Osobní strážce? A pracovat pro tebe?"

Nakrčil čelo. „Můžu ti slíbit podstatně vyšší plat, než jsi měla dosud, a práce budeš mít taky dost." Pohodlně se opřel, přehodil ruku přes opěradlo pohovky a tvářil se náramně spokojeně. „Taková volba ti poskytne víc volného času, budeš moct víc cestovat. Předpokládám, že mě budeš doprovázet na řadě mých služebních cest, což pro nás oba bude příjemné."

„Já nehledám žádné zatracené zaměstnání, Roarkeu."

„Ne? Tak to jsem se asi spletl. Jestli chceš zůstat radši doma, tak můžeme uvážit i jiné možnosti."

„Jaké možnosti, proboha? Nemám chuť o nich uvažovat."

„Mohli bychom například uvažovat o dítěti."

Sklenice jí poskočila v ruce a trochu brandy vyšplíchlo přes okraj. Prudce se otočila. „Cože?"

„Vidím, že tohle vzbudilo tvou pozornost," zamumlal. „Myslel jsem sice, že s rodinou začneme trochu později, ale za těchto okolností bychom to mohli snadno urychlit."

Divila se, proč jí ještě neexplodovala hlava. „Zbláznil ses? Dítě? Fakticky říkáš dítě?"

„No, bývá to běžný způsob, jak založit rodinu."

„Já přece nemůžu – já nechci –" Zalapala po dechu. „Já přece o miminech, o dětech, nevím vůbec nic."

„Máš teď spoustu volného času. Můžeš se to naučit. Když půjdeš na odpočinek, staneš se perfektní kandidátkou na profesionální matku."

„Profesionální – Proboha!“ Docela bezpečně cítila, že všechna krev, kterou do jejího těla vehnala horká lázeň, zase někam mizí. „Doufám, že si děláš legraci.“

„Ne tak docela.“ Vstal a zadíval se na ni. „Já bych chtěl mít rodinu. Nemusí to být hned, nemusí to být ani za rok, ale chci s tebou mít děti. A taky si přeju, aby se mi vrátila moje žena.“

„Osobní strážce, dětičky, no to je dobrý.“ Oči se jí zase zalily slzami a začaly pálit. „Jak dlouho do mě chceš ještě kopat, když jsem na dně?“

„Čekal jsem od tebe víc,“ pronesl chladně a slzy byly rázem tytam.

„Víc? Víc ode mě?“

„O moc víc. Co děláš posledních třicet hodin, Evo? Jen brečíš, zalézáš a lituješ se. Kam myslíš, že tě to přivede?“

„Myslela jsem, že mě pochopíš.“ Hlas se jí zlomil a to ho málem odrovnalo. „Že mě podepřeš.“

„Že pochopím, když utečeš z domu, a že tě podepřu v tvé sebelítosti.“ Usrkl brandy. „Ne, to opravdu ne. Začíná to být únavné, dívat se, jak se v tom pořád vrtáš.“

To jí vzalo dech, ta lehká znechucenost v jeho hlase, ten nezájem v jeho očích. „Tak mě teda nech na pokoji!“ vykřikla a odstrčila brandy stranou. Sklenice spadla na zem, kutálela se a brandy se vylilo na koberec. „Nemáš tušení, jak mi je.“

„To tedy nemám.“ Konečně je tu vztek, pomyslel si. „Tak proč mi to tedy nevysvětlíš?“

„Já jsem sakra policajt! A nemůžu být ničím jiným. Na akademii jsem si mohla ušoupat zadek, protože jsem v tom viděla řešení. Byl to jediný způsob, o kterém jsem věděla, jak ze sebe něco udělat. Konečně být něčím, co není jen nějaké číslo, nějaké jméno, nějaká další oběť, kterou systém vysává a ubíjí. A já jsem to *dokázala,*“ prohlásila zuřivě. „Sama sebe jsem stvořila tak, že nic, *nic*, co se stalo předtím, neplatí.“

Odvrátila se. Zase už se objevily slzy, ale tentokrát byly horké, dravé a plné vzteku. „Ani to, co jsem zapomněla, ani to, co jsem si zapamatovala, nic z toho mě nedokázalo zadržet na cestě, kterou jsem šla. Stát se policajtem, mít věci pod kontrolou, využít ten systém, který, pánbůh ví, využíval po celý můj zatracený život mě. Teprve teď, ze-

vnitř, se svým odznakem, jsem v něj mohla zase začít věřit. Mohla jsem ho uvádět do pohybu. Měla jsem nějakou cenu.“

„Tak proč jsi s tím vším skoncovala?“

„Oni skoncovali se mnou!“ Prudce se otočila, pěsti zaťaté. „Jedenáct let, všechny ty roky, které k něčemu byly, kdy jsem trénovala, učila se a usilovala o něco jiného. V mém povědomí se vršily mrtvoly, krev, kterou jsem se brodila, a všechno možné svinstvo. Pořád se mi to zjevuje ve spánku, každá tvář z té řady mrtvých. Ale mě to nezastavilo, nic mě nemohlo zastavit, protože jsem věděla, že to má smysl. Že se na ně můžu podívat zpátky a stát za tím, co jsem musela udělat. A můžu žít se vším, co se mi stalo, i s tím, na co si nepamatuju.“

Chladně pokýval hlavou. „Tak se tedy braň a vezmi si zpět, co ti patří.“

„Teď nemám nic. Zatraceně, Roarkeu, copak to nechápeš? Když mi vzali odznak, vzali mi všechno, co jsem měla.“

„Ne, Evo. Nemůžou ti vzít to, co jsi, leda že bys jim to sama dovolila. Vzali ti jen tvé symboly. Když je tolik potřebuješ,“ pokračoval a přistoupil k ní, „tak se seber, přestaň kňučet a koukej si je dobýt nazpátek.“

Ucukla od něj. „Tak ti teda pěkně děkuju za podporu.“ Hlas se jí třístil, jako by sekala do ledu. Pak se otočila a vyrazila z pokoje.

Cloumala s ní taková zlost, že proběhla celý dům, až dolů do tělocvičny. Svlékla župan a oblékla si trikot. Krev v ní pořád ještě vařila, když aktivovala soubojového androida a dala mu pořádnou nakládačku.

Roarke nahoře popíjel brandy, pozoroval ji na monitoru a šklebil se jako blázen. Byl přesvědčený, že android jí nahradil jeho obličej. „Jen do toho, miláčku,“ broukal spokojeně. „Vymlať ze mě duši.“ Trochu sebou cukl, když kolenem nakopla androida tak prudce do rozkroku, že mu samotnému zatrnulo ve varlatech.

„Asi jsem si to zasloužil,“ usoudil a v duchu se rozhodl, že musí objednat nového androida. Tenhle je vyřízený.

Tak to bychom měli docela slušný pokrok, uvažoval. Eva zanechala poničeného androida na žíněnce, svlékla si propocený trikot a zašla k bazénu. Napočítal tucet mocných a klidných záběrů, když ho zavolal Summerset.

„Nerad vás ruším, ale je tady nějaký detektiv Baxter. Chtěl by mluvit s poručíkem Dallasovou.“

„Řekněte mu, že stále není k dosažení. – Ne.“ Náhle ho napadlo, že změní taktiku. Byl už nanejvýš otrávený ze své nečinnosti. „Pusťte ho dál, Summersete. Já ho přijmu. Pošlu po něm nějaký vzkaz na Newyorské policejní ředitelství. Uveďte ho do mé pracovny.“

„S radostí.“

Baxter dělal co mohl, aby necivěl jako trouba. Měl chmurnou náladu, nervy nadranc a u brány už musel čelit hordě novinářů. Bouchali mu do oken služebního vozidla, prokristapána. Kam se poděl respekt a zdravý strach z policie? lamentoval v duchu.

A teď ho zas nějaký toporný sluha vede přes celý ten zatracený palác. Ten barák je, jako by ho vystřihli z nějakého filmu. Jednou z jeho oblíbených kratochvílí bývalo dělat si z Evy šoufky ohledně nepřeberné studnice kreditů, ke kterým s Roarkem přišla. Teď měl okolo sebe spoustu dalšího materiálu k poznámkám, ale neměl to srdce ho využít.

Další podívaná se mu naskytla, když vešel do Roarkeovy pracovny. Samotné její vybavení stačilo, aby mu lezly oči z důlků, a ještě k tomu to zařízení a obrovské plochy kouřového skla a naleštěných dlaždic – to všechno v něm vzbuzovalo pocit, že jeho konfekční oblek je beznadějně ošoupaný, stejně jako dobře vyšlápnuté polobotky.

Je to tak, usoudil. Cítil se zatraceně ošuntělý od hlavy k patě.

„Vítám vás, detektive.“ Roarke zůstal sedět za psacím stolem, v nadřazené póze. „Můžete se prokázat?“

Už se sice několikrát setkali, Baxter však přesto jen kývl a vytáhl svůj odznak. Usoudil, že za daných okolností nemůže tomu chlapovi vyčítat jeho upjatost. „Potřeboval bych si pohovořit s Dallasovou ve věci vraždy Bowersové.“

„Myslím, že jste byl už včera informován, že moje žena je momentálně nedosažitelná.“

„Jo, tu informaci jsem dostal. Podívejte, ale musí se to udělat. Já mám před sebou práci.“

„Ano, vy máte svou práci.“ Roarke vstal a ani se nenamáhal potlačit výhrůžku ve svém pohledu. Každý jeho pohyb byl přesně promyšlený, jako když vlk číhá na kořist. „Tu Eva nemá, protože vaše oddělení se dokáže náramně rychle obrátit proti vlastním lidem. Jak se sakra vůbec můžete opovážit postavit se tady se svým odznakem v ruce? Tak

vy ji přicházíte do jejího domu vyslýchat? Vy parchante, měl bych chuť vás přinutit, abyste tu svou zatracenou placku sežral, a pak vás poslat šupem zpátky k Whitneymu.“

„Máte plné právo být rozčilený,“ podotkl Baxter suše. „Ale já jsem pověřen vyšetřováním a toto je jeho součástí.“

„Vážně se vám zdám rozčilený, Baxtere?“ Roarke obešel psací stůl a oči mu vzplanuly jako ostří dýky na slunci. „Tak já vám teda ukážu rovnou, jestli jsem nebo ne.“ Roarkeova pěst vyrazila rychlostí blesku.

Eva vešla v okamžiku, kdy se Baxter kácel k zemi. Musela skočit dopředu a chránit ho vlastním tělem, dřív než bude Roarke v útoku pokračovat. „Proboha, Roarkeu, nezbláznil ses? Zpátky, přestaň. Baxtere?“ Poplácala ho po tvářích a čekala, až se mu oči zase zkroutí do původní pozice. „Jste v pořádku?“

„Mám pocit, jako by mě někdo praštil po hlavě kladivem.“

„Asi jste uklouzl.“ Odhodila hrdost a nasadila lítostivý pohled. „Ukažte, pomůžu vám.“

Baxter střelil pohledem po Roarkeovi a pak zpátky k Evě. „Jo, zřejmě jsem uklouz. Do prkýnka.“ Zkusil rozhýbat svou bolavou čelist a dovolil Evě, aby mu pomohla vstát. „Dallasová, vy asi víte, proč jsem tady.“

„Dovedu si to představit. Tak se do toho pusťme.“

„Nebudeš s ním mluvit bez svého advokáta,“ namítl Roarke. „Spojíme se s ním, detektive, a pak za vámi přijdeme, až se mojí paní bude hodit, aby s vámi pohovořila.“

„Baxtere,“ promluvila, ale nespouštěla přitom oči z Roarkea. „Můžete nás tu nechat minutku o samotě?“

„No jistě, žádný problém. Já jen, ehm… budu tady venku.“

„Díky.“ Počkala, až se zavřou dveře. „On přece dělá jen svou práci.“

„Tak ji může dělat jak se patří, až budeš mít řádné zastoupení.“

Zamračeně k němu přistoupila a vzala ho za ruku. „Za chvíli ti pořádně otečou klouby. Baxter má hlavu jako skála.“

„Stálo mi to za to. A bylo by to ještě lepší, kdyby ses do toho nepřipletla.“

„To bych tě pak musela zatknout.“ Se zájmem se na něj ze strany zahleděla. Už ho zuřivého viděla tolikrát, že rozpoznala, jak mu to hraje v očích. „Není to ani hodina, cos mi vynadal, abych přestala

skučet, a teď přijdu a přistihnu tě, jak uzemňuješ policistu, pověřeného vyšetřováním případu, který mě dostal tam, kde jsem. Tak na čí straně sakra stojíš, Roarkeu?“

„Na tvojí, Evo. Vždycky.“

„Tak proč jsi mě tak seřval?“

„Abych tě vyprovokoval.“ Trochu se usmál a vzal ji za bradu. „Zabralo to. Ale ty budeš taky potřebovat trochu ledu na klouby.“

Propletla své bolavé prsty s jeho. „Zabila jsem ti androida.“

„Jo, já vím.“

„Představovala jsem si, že jsi to ty.“

„Jo,“ broukl podruhé. „To jsem taky poznal.“ Vzal její ruku, sbalil ji do pěsti a přitáhl si ji ke rtům. „Nechceš teď pro změnu praštit toho skutečného?“

„Možná.“ Přistoupila blíž, přitiskla se k němu a ovinula kolem něj paže. „Děkuju ti.“

„Za co?“

„Za to, že mě tak dobře znáš a chápeš, co potřebuju.“ Zavřela oči a přitiskla tvář k jeho krku. „Myslím, že i já tě natolik dobře znám, abych pochopila, že to ani pro tebe nebylo lehké.“

Pevně ji sevřel pažemi. „Nesnesu, abys takhle trpěla.“

„Však já už se tím nějak prokoušu. Už nikdy nechci zklamat tvá očekávání. Ani svá vlastní. Ale potřebuju tě vedle sebe.“ Vydechla a ustoupila od něho. „Teď sem zase pustím Baxtera. Už ho ale nebudeš bít, viď že ne?“

„Můžu se ale dívat, až mu jednu vrazíš ty? Víš přece, jak mě vzrušuje, když do někoho bušíš.“

„Uvidíme.“

Kapitola šestnáctá

Když Eva Baxtera zase vpustila do pokoje, dlouze a ostražitě se na Roarkea zadíval. „Myslím, že bych se zachoval stejně," poznamenal a pak se obrátil k Evě. „Potřeboval bych něco říct bez záznamu."

„Dobrá." Strčila ruce do kapes a přikývla. „Jen do toho."

„Žere mě to."

Rty se jí zachvěly a ramena poklesla. Zdálo se, že Baxter cítí daleko větší rozpaky a nechuť než ona.

„No jo. Mě taky. Tak jedem, ať to máme z krku."

„Zavoláte si právníka?"

„Ne." Pohlédla na Roarkea. „Na té dnešní malé besídce mě bude zastupovat tenhle pán."

„Výborně." Baxter si s povzdechem přejel přes bolavou čelist. „Jestli mě ale bude chtít ještě mlátit, tak doufám, že ho zvládnete." Vytáhl diktafon a chvíli ho jen svíral v ruce. Vypadal strašně nešťastně. „Sakra. Budeme se muset o kousek vrátit, víte, Dallasová?"

„Jo, já vím. Prostě dělejte svou práci. Baxtere. Bude to pro všechny snazší."

„Moc snadné to nebude," zahuhlal si pro sebe. Pak zapnul přístroj a postavil ho na stůl. Přečetl hodinu a den a odříkal předepsanou formuli o právech a povinnostech vyslýchaných. „Tenhle postup snad znáte, ne?"

„Znám svoje práva a povinnosti." Pořád ještě měla trochu slabé nohy, a tak si sedla. Otupěle si uvědomovala, jaký je to rozdíl, jak strašlivý je to rozdíl, sedět na druhé straně, než byla zvyklá. „Nejdřív bych chtěla přednést prohlášení. Pak se můžete ptát na detaily."

Vždyť je to jen obyčejné hlášení, říkala si Eva. Jako jedno ze stovek, která za celá ta léta podávala.

Pouhá rutina.

Chtěla to takhle brát, musela to takhle brát, aby se zbavila té ledové koule v útrobách. Jen fakta, která přijdou zaznamenat. A vlastní pozorování.

Přesto však začala mluvit hlasem, který nebyl úplně pevný. „Když jsem se dostavila na místo vraždy Petrinského, nebyla mi strážník

Ellen Bowersová nijak povědomá. Teprve později jsem se dozvěděla, že jsme určitou dobu byly obě současně na Akademii. Rozhodně si nepamatuji na žádné setkání, žádný rozhovor ani střetnutí s ní, až do chvíle, kdy jsme se sešly na místě činu. Její práce tamtéž byla nedbalá, strážník Bowersová projevovala minimum snahy. Jakožto vyšší důstojník a velitel zásahu jsem jí obě tyto chyby vytkla. Tento incident je na záznamu."

„Záznamy, které pořídila Peabodyová na místě činu, máme. Jsou vyhodnocovány," poznamenal Baxter.

Ledová koule zase projevila snahu se zformovat, ale Eva ji zapudila. Teď už měla i hlas silnější a pokračovala: „Svěřenec Bowersové, strážník Trueheart, projevil dobré pozorovací schopnosti a ukázalo se, že lidi, kteří v tom místě pobývají, zná. Vyžádala jsem si jeho pomoc při výslechu svědka, kterého znal, a tato pomoc byla pro mé vyšetřování značným přínosem. Z mé strany nešlo o osobní rozhodnutí, ale o profesionální řešení. Krátce potom na mne Bowersová podala stížnost, ve které poukazovala na to, že jsem s ní údajně mluvila sprostě, a na jiné technické záležitosti. Na stížnost dostala odpověď."

„Všechny tyto dokumenty jsou také předmětem šetření." Baxterův tón byl neutrální, ale očima jí naznačoval, aby pokračovala. Aby se držela faktů a jasně vylíčila celou historii.

„Když jsem byla pověřena vyšetřováním vraždy Jilessy Brownové, našla jsem na místě činu opět strážníka Bowersovou. Také tento incident je zaznamenán a dokazuje, že Bowersová nerespektovala subordinaci a chovala se neprofesionálně. Dále: Její tvrzení, že jsem jí vyhrožovala po videofonu, se jistě také prokáže jako nepravdivé, až budou provedeny hlasové testy. A konečně i její poslední stížnost je bezpředmětná. Ona mě napadla a to je všechno."

Potřebovala by trochu vody, alespoň maličký lok, ale nechtělo se jí svou řeč přerušit. „V době, kdy byla Bowersová zavražděna, jsem byla na cestě z centrály sem. Jak já to chápu, tento časový rámec by mi stěží poskytoval možnost vyhledat Bowersovou a zabít ji tím způsobem, jaký podle ohledání způsobil její smrt. Jako důkazy mohou být použity moje záznamy a já jsem ochotna se podrobit testu na detektoru lži, který by mohl napomoci řešení a uzavření případu."

Baxter se na Evu podíval a prohlásil: „Tak tímhle jste mi zatraceně usnadnila práci."

„Chci zpátky svůj život.“ A *svůj odznak*, pomyslela si v duchu, ale neřekla to. Nemohla. „A udělám cokoliv, abych jej dostala zpět.“

„Teď tu máme ještě otázku motivu. Ech…“ Krátce a obezřetně pohlédl na Roarkea. A v žádném případě nemohl říct, že by se mu příliš zamlouval – nebo snad vzbuzoval jeho důvěru – ten ocelově modrý pohled, který k němu Roarke vyslal. „Záznamníky a deníky Bowersové obsahují různá obvinění, týkající se vás a jistých příslušníků newyorského policejního ředitelství. Ehm… jde o poskytování sexu za osobní výhody.“

„Baxtere, zažil jste někdy, že bych já nabízela sex za cokoli?“ Mluvila suchým, lehce pobaveným hlasem. Nebo se o to alespoň všemožně snažila. „Za ta léta se mi podařilo odolat všem vašim návrhům.“

Zrudl až po uši. „No tak, Dallasová.“ Odkašlal si, zatímco Roarke zabořil ruce do kapes a začal se na podrážkách pohupovat dopředu a dozadu. „Víte přece, že to byly jen takové řeči.“

„Jo, já to vím.“ Často dokázal být pěkně vlezlý, pomyslela si – i když ne bez jistých sympatií. Ale je to taky dobrý policajt a slušný člověk. „A tohle jsou zase prachsprosté řeči. Takže na rovinu. Nikdy jsem nenabízela ani neposkytovala žádné sexuální požitky výměnou za zvláštní výhody při tréninku nebo při práci. Příliš jsem si vážila svého odznaku, dokud jsem jej měla… a respektovala jsem ho.“

„Dostanete ho zpátky.“

„Oba víme, že to mi nikdo nezaručí.“ Zase ji přepadla beznaděj, a když se Baxter setkal s jejíma očima, viděl ji tam. „Ale větší šance budu mít, když zjistíte, kdo a proč zabil Bowersovou. A v tom vám mohu pomáhat.“

„Dobře. Vy říkáte, že si Bowersovou z Akademie nepamatujete, ale ona v různých záznamech detailně vypočítává množství vašich vzájemných incidentů. Takže vypadá logicky, že mezi vámi nějaký kontakt musel být.“

„Nebyl, alespoň já si žádného nejsem vědoma. Nedokážu si to vysvětlit, ani logicky, ani jinak.“

„Tvrdí, že jste manipulovala s důkazy, zneužívala svědky, falšovala hlášení, abyste rychle uzavírala případy a vylepšovala si svůj záznam.“

„Všechna tato nařčení jsou bezpředmětná. Žádám důkazy.“ Zase už v ní začal klíčit vztek a vehnal jí barvu do tváří a ocelový lesk do očí.

„Takhle si mohla vycucat z prstu spoustu nesmyslů – třeba že měla vášnivý poměr s Roarkem a že s ním má šest dětí, nebo že chová zlaté retrívry v Connecticutu. Ale kde je jaký důkaz, Baxtere?“ Naklonila se dopředu; beznaděj vystřídala uražená hrdost. „Já nemůžu říkat nic jiného, než že to popírám, popírám, popírám. Ani se jí nemůžu podívat do očí, protože ji někdo oddělal. Ona už nemůže být oficiálně vyslýchaná, stíhaná a potrestaná. Zeptal se někdo, proč ona byla zavražděna a mně vylili perka, právě když vyšetřuji sérii vražd a moje vyšetřování nejde jistým vysokým kruhům pod nos?“

Baxter otevřel ústa a zase je sklapnul. „Já s vámi o záležitostech oddělení diskutovat nemůžu, Dallasová. To snad víte.“

„Ne, vy se mnou nemůžete diskutovat ani o upšouknutí, ale já zato spekulovat můžu.“ Vyskočila ze židle a začala přecházet. „Tím, že mi sebrali odznak, mi ještě nevzali můj zatracený mozek. Pokud mi někdo chtěl způsobit trable, nemusel se dlouho rozhlížet. Bowersová mu padla rovnou do klína. Stačilo popíchnout její chorobnou představu, nebo co to proti mně měla, trochu ji rozpumpovat a nakonec ji oddělat takovým způsobem, že prstíček ukáže přímo na mě. A teď nejenže mě vykopli od případu, ale vyrazili mě docela a oddělení se ocitlo v palbě médií, která hystericky vykřikují všechny ty nesmysly o korupci, sexu a skandálech, ale hlavně dávají tomu, kdo páře lidská těla, dostatek času, aby za sebou mohl líp zamést stopy.“

Nadechla se a vrhla se na něj znovu: „Jestli chcete uzavřít svůj případ, Baxtere, tak se podívejte na ten, který jsem byla nucená opustit, a najděte spojovací nit. Určitě tam je a Bowersová nebyla nic jiného než vhodný prostředek, kterého bylo snadné se zbavit. Pro mě osobně neznamenala nic,“ hlesla a poprvé byla v jejím hlase jakási lítost. „Ale pro toho, kdo ji zabil, znamenala ještě míň. Pouhý terč.“

„Vaše vyšetřování přece pokračuje,“ připomněl jí Baxier. „Dostal ho Feeney.“

„Ach.“ Eva se zamyslela a pak přikývla. „Ano, a tady se přece jen přepočítali.“

Zbytek byla formalita a oba to věděli. Standardní otázky a standardní odpovědi. Souhlasila, že se druhý den odpoledne podrobí testu na detektoru lži. Když Baxter odešel, pustila nepříjemnost celého zážitku z hlavy.

„Vedla sis moc dobře," pochválil ji Roarke. „Šel na mě mírně. Nesedělo mu to."

„Možná, že jsem se mu měl omluvit za tu ránu," usmál se Roarke. „Ale to by zas nesedělo mně."

Zasmála se. „Je to dobrý policajt. A já právě teď dobré policajty potřebuju." A při té příležitosti zapnula videofon a zavolala Peabodyové na její osobní přenosný přístroj.

„Dallasová!" Peabodyové zazářil obličej úlevou, kterou hned zase překryl mrak starostí a viny. „Jak je vám?"

„Už mi bylo líp. Našla by se ve vašem rozvrhu pauza na jídlo, Peabodyová?"

„Na *jídlo?*"

„Ano. Tohle je osobní telefonát na vaši osobní linku." Eva mluvila zřetelně a doufala, že Peabodyová dokáže číst mezi řádky. „A pozvání, abyste ke mně dnes přišla domů na večeři, pokud vám to čas a chuf dovolí. Jestli to nepůjde, pochopím to."

Uplynuly tři vteřiny. „Náhodou mám teď zrovna hlad. Jen si tady musím shrnout své podklady. Budeme tam tak za hodinku."

„Ráda vás uvidím."

„To já taky," zamumlala Peabodyová a přerušila spojení.

Po chvilce váhání se Eva obrátila na Roarkea. „Potřebuju údaje, co nejvíc údajů o Bowersové: její soukromé záležitosti, záznamy, kde všude pracovala, všechny posudky. Potřebuju se dostat do Baxterových osobních svazků a vytáhnout z nich všechno, co je až dosud známo o její vraždě. Potřebuju zprávu z patologie, od techniků, a záznamy všech výslechů, které v té věci proběhly."

Roarke ji pozoroval, jak rázuje po celé místnosti. „Vymazali všechny uložená data z mého případu, na centrále i tady. Chci ta data zpátky a k tomu všechno, co zjistil Feeney od chvíle, kdy mě vykopli. Nechci na něj naléhat, aby mi poslal kopii. Udělal by to, ale už tak po něm žádám víc, než na co mám právo. Pak potřebuju všechno, co se dá vyšťourat o sebevraždě Westleyho Frienda a kdo byli jeho nejbližší spolupracovníci v době jeho smrti."

„Nebudeš tomu věřit," nadhodil líbezně Roarke, „ale náhodou ty informace mám, nebo alespoň většinu z nich," Když se Eva otočila a vyvalila na něj oči, Roarke se jen zazubil. „Vítám tě zpátky, poručíku." Napřáhl k ní ruku. „Moc se mi po tobě stýskalo."

„Jsem ráda, že jsem zpět.“ Přistoupila k němu a přijala jeho ruku. „Roarkeu, ať to dopadne jakkoli, je možné, že oddělení bude považovat za menší zlo, když… když mě prostě nevezme zpátky.“

Díval se jí do očí, prsty jí zajel do vlasů a pevně a vytrvale je hladil až ke ztuhlým svalům vzadu na krku. „To by pro ně ovšem znamenalo obrovskou ztrátu.“

„Ať se ale stane, co se stane, já tohle musím udělat, musím dokončit, co jsem začala. Nemůžu jen tak opustit ty tváře, které vídám ve spánku. Nemůžu se obrátit zády k práci, která mě zachránila. A až to dodělám, tak to pro mě všechno skončí.“

„Takhle nesmíš uvažovat.“

„Musím se na to připravit.“ Její oči byly tmavé a klidné, ale on v nich rozpoznal i záchvěv strachu. „Chci, abys věděl, že se tím prokoušu. A že už se ti podruhé nesložím.“

„Evo!“ Vzal jí obličej do dlaní. „My to všechno vyřešíme správně. Důvěřuj mi.“

„Já ti důvěřuju. Proboha, Roarkeu, já se chystám k ničemnostem. A tahám do toho i tebe.“

Přitiskl svá ústa pevně na její rty. „Jinak bych to ani nechtěl.“

„Asi se budeš ohromně bavit,“ zamumlala. „Tak abychom snad začali. Můžeš nějak zapůsobit na počítač u mě v kanceláři, aby se dal ošálit jeho hlídací program?“

„Je to snad řečnická otázka?“ Se smíchem jí ovinul paži kolem pasu a vedl ji ke spojovacím dveřím.

Netrvalo mu to ani deset minut. Snažila se nevypadat moc ohromeně, ale po pravdě řečeno, byla přímo unesena rychlostí, s jakou jeho čilé prsty překonávaly elektroniku, která jen hučela.

„Je to čisté a jasné,“ sdělil jí.

„Jseš si jistý, že počítač na centrále nezačne ječet, když si přetáhnu jeho data sem?“

„Jestli mě nepřestaneš urážet, půjdu si hrát se svými hračkami a tebe tady nechám.“

„Nebuď taková netýkavka. Za tohle bych si mohla hodně dlouho posedět v lochu, víš?“

„Chodil bych tě každý týden navštěvovat.“

„Jo, z vedlejší cely.“ Když se jen zašklebil, přisunula se blíž. „Jak se k těm datům dostanu?“ začala, ale než se mohla dotknout kláves, pleskl ji přes ruku.

„Prosím tě, ty jsi takový amatér.“ Prsty mu začaly tančit po klávesnici. Přístroj snaživě hučel, světýlka blikala. Když energický ženský hlas s počítačovým zabarvením oznámil „Přenos ukončen“, pozvedla Eva obočí.

„Jak to, že se tady objevil ten hlas?“

„Když mám s někým na téhle aparatuře pracovat, chci vědět, s kým vlastně mluvím.“

„Roarkeu, ty jsi někdy úžasný prosťáček. A teď mi uvolni židli. Musím honem pracovat, než přijdou.“

„Je mi ctí,“ prohlásil trochu nedůtklivě, ale ještě než vstal, Eva ho popadla za košili, přitáhla ho a přitiskla svá ústa na jeho v dlouhém drtivém polibku.

„Díky.“

„Je mi dvojnásobnou ctí.“ Když usedala na jeho místo, poplácal ji po zadečku. „Kávu, poručíku?“

„Takové dva galony by mi snad pro začátek mohly stačit.“ Podařil se jí úsměv. „Počítači, vytiskni mi snímky všech záběrů z místa činu a příslušné záznamy. A na obrazovku výsledky pitvy strážníka Ellen Bowersové.“

Pracuji…

„Jo,“ řekla si Eva polohlasem. „Zase už pracujeme.“ Během třiceti minut měla kopie specifických údajů pěkně srovnané v zásuvce a prohlédnutou veškerou dokumentaci, aby se dostala do obrazu. Když dorazil Feeney s Peabodyovou a McNabem, byla hotová.

„Nejdřív ti musím říct jednu věc,“ začal Feeney, než mohla Eva otevřít ústa. „My to tak nenecháme. Whitneymu už jsem řekl svoje, oficiálně i soukromě.“

„Feeney –“

„Ticho.“ Jeho normálně svraštělá tvář byla ztuhlá vzteky, hlas měl zastřený. Když ukázal prstem na židli, Eva ani nepomyslela na protest a automaticky si sedla. „Já jsem tě sakra vytrénoval, tak snad mám

právo říct, co si o svém člověku myslím. Nechala ses od nich nakopnout a já tě hergot nakopnu ještě víc. Byla to tvrdá lekce, to je bez debaty. Ale teď je čas jim to vrátit. Jestli jsi ještě nepodala právní protest, tak bych ksakru rád věděl, proč."

Zamračila se. „To mě vůbec nenapadlo."

„Cože? Dala jsi snad mozku dovolenou?" Ukázal prstem na Roarkea. „Co zatraceně dělají všichni ti vaši zazobaní právníci a k čemu jsou vaše balíky kreditů? Vám taky měkne mozek?"

„Papíry jsou připravené a čekají jen na její podpis, když už teď přestala –" Vyslal k Evě shovívavý úsměv. „– skučet."

„Jděte se bodnout," odsekla. „Oba dva."

„Řekl jsem ti, abys zavřela zobák," napomenul ji Feeney. „Ať jsou tady ještě dneska," poručil Roarkeovi. „Některá kolečka se točí moc pomalu. Sám jsem napsal prohlášení, jako bývalý školitel a dřívější partner, a to k tomu přiložíme. Těch několik dílů Nadinina pořadu k tomu navrch pěkně zatopí."

„Jakého pořadu?" zeptala se Eva a vysloužila si od Feeneyho pohrdavý úsměšek.

„Tos měla tolik práce s tím svým – skučením, že ses ani nepodívala na obrazovku? Nadine dala dohromady rozhovory s pozůstalými po obětech vražd, které jsi vyřešila. Jeden z nejpůsobivějších byl Jamie Lingstrom. Hovořil o tom, jak si tě jeho dědeček cenil jako správného policisty, jednoho z nejlepších, a jak jsi dala v sázku svůj život, jen abys dostala toho bastarda, co mu zabil sestru. Včera večer čekal ten kluk u mě přede dveřmi a vyčítal mi, že jsem dovolil, aby ti vzali odznak."

Eva byla tak ohromená a překvapená, že dokázala jen zírat. „Tys v tom přece nemohl nic dělat."

„Tak to zkus vykládat tomu klukovi, který se chce stát policajtem a spoléhá na to, že správný systém bude taky správně fungovat. Možná, že bys mu ráda prozradila, proč sedíš na zadku tady v té pevnosti a nehneš pro to prstem."

„Prokristapána, kapitáne," zahučel McNab, ale zase se stáhl, když ho Feeney probodl pohledem.

„Nežádal jsem vás o komentář, detektive. Copak jsem tě nic nenaučil?" obrátil se zase k Evě.

„Naučil jsi mě všechno.“ Vstala. „Feeney, takovýhle výkon při sprdávání neschopného policajta jsem snad od tebe ještě neslyšela. Asi sis to schovával až pro mě, protože je to zatraceně účinné. Ale vyplýtval jsi to zbytečně. Já už jsem se totiž stejně rozhodla, že s tou nečinností skoncuju.“

„To teda bylo zatraceně načase.“ Vytáhl z kapsy pytlík s oříšky a zalovil v něm. „Tak z které strany na to chceš jít?“

„Ze všech. Musím ti sdělit, že hodlám provádět vyšetřování, a to jak případu, který byl předán tobě, tak případu smrti Bowersové. Nechci tím jít ani proti tobě, ani proti Baxterovi, ale nemůžu už sedět s rukama za zadkem.“

„Vždyť říkám, že je zatraceně načase,“ opakoval. „Takže já ti poreferuju, co je nového.“

„To ne,“ řekla prudce a přistoupila k němu. „Takhle to nepůjde, Feeney. Nechci, abys odznak riskoval ještě ty.“

„Je to můj odznak.“

„Já jsem nežádala Peabodyovou, aby vás sem všechny tři pozvala jen proto, abyste mě informovali o vyšetřování. Pozvala jsem vás, abych vám řekla, co dělám já. Ani to není tak docela v pořádku. Dokud nebude mít oddělení jistotu, jsem pořád podezřelá z vraždy. Já si myslím, že případ Bowersové má spojitost s tím, který vyšetřujete vy. Potřebujete vědět všechno, co mám. Ne jenom to, co je v hlášeních, ale taky, co je v mé hlavě.“

„Ty si myslíš, že nevím, co máš v hlavě?“ zavrčel Feeney a rozžvýkal další oříšek. „Asi ano, protože ti nedošlo, co je v té mojí. Podívej se, Dallasová, já jsem hlavní vyšetřovatel toho případu. Já rozhoduju. Podle mého názoru v něm představuješ klíč, a až si přestaneš cucat palec, tak se dáme do práce. Má z vás dvou někdo s tímhle problémy?“ zeptal se Peabodyové a McNaba. Ozvalo se unisono: „Ne, pane.“ „Dallasová, byla jste přehlasovaná. A teď by mi někdo mohl nalít trochu kafe. Nebudu podávat zprávu nasucho.“

„Já žádnou zprávu nepotřebuju,“ prohlásila Eva. „Já všechny ty údaje mám.“

Feeney hodil okem po Roarkeovi. „No ne, to je mi překvapeníčko. Ale to kafe chci stejně.“

„Já ho přinesu,“ nabídla se Peabodyová. Musela se ovládnout, aby do kuchyně neodtančila.

„Ke mně se zase doneslo něco o jídle,“ poznamenal McNab.

„Přineste si svoje,“ zasyčela Peabodyová a zmizela ve vedlejší místnosti.

„Ten chlapec stráví polovinu života myšlenkami na svůj žaludek,“ zamumlal Feeney. Pak se usmál jako pyšný taťka. „To s tebou jsem tyhle starosti nemíval. Tak kde chceš začít?“

„Ty jsi hlavní vyšetřovatel.“

„A vidíš, to máš pravdu,“ prohlásil spokojeně a usadil se. „Tak tys zapojila i tohohle fešáckého Irčana?“ poznamenal a trhl hlavou směrem k Roarkeovi.

„To je bezplatná prémie k balíčku.“

Feeney se spokojeně zasmál. „Tak to je teda náramný balík.“

A potom už došlo na rutinu. Eva sehnala tabuli a umístila na ni snímky zavražděných. Požádala Peabodyovou, aby na druhou půlku tabule připevnila fotografie podezřelých, a ona zatím s Feeneym rozpitvávala všechny záznamy z výslechů.

Naklonila se blíž, aby si prohlédla videozáznamy z křídla, kde se přechovávají orgány, výzkumnou laboratoř a řady vzorků. „Tohle jste překontrolovali? Všechny vzorky souhlasí?“

„Jeden po druhém,“ přisvědčil Feeney. „Orgány byly buď osobně darovány, nebo řádně zakoupeny či získány z veřejných zdrojů.“

„Cos vyrozuměl z rozboru jejich údajů a zpráv? Jak využívají ty vzorky?“

„Tohle není moc přehledné,“ připustil Feeney. „Ale vypadá to, že jde o řádný výzkum a studium vlivu chorob a stárnutí. Je v tom spousta té doktorské vaty.“

Jo, pomyslela si, té vaty je vážně trochu moc. „Co soudíš o využití Louisy Dimattové?“

„Je to ošemetné,“ připustil Feeney. „Víme o jejím spojení s Cagneym a s klinikou v Canal Street, ale ze všeho šetření v jejím zázemí vychází jako čistá. A když jsi ji požádala, dokázala se ve všem tom sajrajtu orientovat.“

„Já bych to riskla. Nevím, jestli přijde na něco podezřelého. Oni jsou organizovaní, chytří a opatrní. Ale ušetří ti čas. McNabe, zkuste vyzvědět, jaké androidy používají u Drakeů jako ostrahu, a pak zjistěte, kteří výrobci produkují autodestrukční programy. Mám na mysli exploze, ne prosté vypnutí programu nebo roztavení obvodů.“

„To vám můžu říct.“ Nacpal si do pusy kopec těstovin. „Aspoň tu poslední část. Soukromá výroba výbušnin pro samodestrukci je zakázaná. Taková je vládní a vojenská linie. Používaly se pro špionážní androidy nebo při protiteroristických akcích. Oficiálně byla výroba těchto prostředků asi před pěti roky zastavena, ale nikdo tomu nevěří.“

„Protože to ani není pravda.“ Roarke se opřel v křesle, vybral si cigaretu a zapálil si ji. „My taková zařízení vyrábíme pro řadu vlád, včetně Spojených států. Protože je to takříkajíc jednorázová záležitost, je to velice výnosné. Stále se žádají nové a nové náhradní kusy.“

„Žádné soukromé zakázky?“

Zatvářil se šokovaně. „To by přece bylo ilegální, poručíku. Ne,“ dodal a vyfoukl kouř. „Žádné. A pokud vím, ani žádný jiný výrobce neprodává soukromě pod pultem.“

„No, to by svědčilo o tom, že by v tom Východní Washington mohl být zapletený víc než se zdá.“ Uvažovala, co by z prosáknutí takových vztahů udělala Nadine Furstová. Vstala, přistoupila k tabuli a znovu si prohlížela snímek toho, co zbylo z Bowersové.

„Tohle při zběžném pohledu vypadá, že mohla být zabita hned několikrát. Slepou zuřivostí, zločinem z vášně. Ale když se podíváte blíž a podrobně si přečtete pitevní zprávu, je jasné, že v tom byl systém. Nejdřív přišla smrtící rána, mimo budovu. Tupý předmět, dlouhý, silný a těžký; tím zasadil jedinou ránu, přesně do levé strany obličeje a hlavy. Patolog potvrdil, že tenhle úder způsobil smrt. Ne okamžitou, ale tak do pěti minut, a oběť už zřejmě nenabyla vědomí.“

„Tak proč ji tam prostě nenechal ležet a neutekl?“ namítla Peabodyová.

„No právě. Práce už byla odvedená. To ostatní bylo divadlo. Zatáhl ji do domu, sebral doklady. Ona však byla identifikována velice rychle podle otisků, které má každý policista v materiálech. A pak najdou její doklady a uniformu o pár bloků dál ve staré popelnici. Zřejmě úmyslně nastrčené. Ale mělo to vypadat tak, že jí uniformu a doklady ukradli proto, aby zpomalili její identifikaci nebo jí rovnou zabránili.“

„Vy jste příliš chytrá, než abyste to takhle udělala, když už byste ji majzla,“ vybreptla Peabodyová, ale vzápětí zrudla, protože na ni Eva přísně pohlédla. „Chtěla jsem jen říct, že takový závěr by si musel náramně rychle udělat i detektiv Baxter.“

„Správně. Teď další divadýlko. Snad každá kost v jejím těle byla zlomená, prsty rozdrcené, obličej rozbitý k nepoznání. Jestli to bylo míněno tak, aby to vypadalo jako zuřivý, bezhlavý útok, tak to bylo přesné. Naprogramované," podotkla a otočila se zády.

„Android," přikývl Feeney. „Jasné."

„Nenašel se žádný cizí lidský prvek. Technici nenašli jinou krev než její, žádné kožní buňky, žádné vlasy ani chlupy, nic. Není možné udělat takovouhle práci pěstmi a neporanit nebo neodřít si přitom kůži. Ten, kdo tohle naplánoval, tenhle detail opomenul – anebo věděl, že technické důkazy proti mně nebudou třeba. Pachatelé nejsou policajti, ale je pravděpodobné, že nějaké policajty ovládají."

Peabodyové vylezly oči z důlků. „Roswell."

„To je dobrý tip." Eva pochvalně kývla. „Znal Bowersovou, pocházeli ze stejného útvaru. Je spojený s tím druhým případem a taky ho buď zpackal, nebo rovnou někoho kryl. Ať je to ale jak chce, zasloužil by si pořádně proklepnout. Má ty problémy se sázením," dodala. „Měli bychom se podívat, jak je teď na tom s financemi."

„To udělám milerád. Zajímavé," vzpomněl si Feeney. „Zrovna dneska ráno byl na ředitelství. Prý si ho zavolal Webster kvůli Bowersové. Měl prý spoustu řečí o oddělení vražd. Pustil si hubu na špacír i o tobě. Cartrightová ho sprdla."

„Vážně?" zazářila Eva. „Cartrightová mi byla vždycky sympatická."

„Jo, je správná. Pěkně ho loktem nabrala do toho jeho pupku, srazila ho na zem, pak se na něj široce usmála a řekla jen: ‚Hopla!'"

„Miláčku, té musíme vážně poslat kytku."

Eva střelila po Roarkeovi pohledem. „To se nehodí. Peabodyová, Rosswella si vezměte vy. A McNabe, vy se podívejte na možné spojení mezi Východním Washingtonem a Drakeovými, které by vysvětlovalo toho androida. Feeney, ty se spoj s Louisou a požádej ji, jestli by něco nevyčetla z těch záznamů o orgánech."

„Možná, že existují i jiné záznamy."

Tentokrát se Eva k Roarkeovi obrátila: „Co tím míníš?"

„Míním tím, že jestli u Drakeů skutečně existují ilegální aktivity medicínského charakteru, někde o tom pravděpodobně budou existovat i velmi pečlivě vedené protokoly. Asi nebudou přímo u nich, ale mohou se skrývat někde jinde."

„No jo, ale jak to sakra můžeme zjistit?"

„Myslím, že v tom bych vám mohl pomoct. Ale jestli nemáte na mušce nikoho konkrétního, může trvat dost dlouho, než proberu celý seznam podezřelých.“

„Nechci se ptát, jak to uděláte,“ prohlásil Feeney. „Ale já bych začal s Tiou Wo a Hansem Vanderhavenem. Doktorka Wo se se mnou měla dnes setkat a přinést svou zlatou jehlici, ale vůbec se neobjevila. A Vanderhaven si vzal mimořádnou dovolenou. Zatím víme jen to, že je v Evropě. Právě jsme po nich s Peabodyovou chtěli zahájit pátrání, když jsi zavolala, Dallasová.“

„Jestli ta jehlice, co se našla na místě činu, patří někomu z nich, bude ji chtít nahradit.“

„To máme pod kontrolou,“ ujistil ji McNab. „Jsem ve spojení se všemi místy, odkud tyhle věci pocházejí. Už jsem pátral i po dalších zdrojích v Evropě, jestli tam ten doktor odletěl. Máme přehled o každém prodeji té věčičky.“

„To je výborné.“

„Už bychom asi měli jít.“ Feeney vstal a podíval se na Evu. „A co budeš dělat ty, zatímco my si budeme huntovat těla?“

„Pojedu na malý výlet. Ale už zítra se vrátím. Baxter na mě chystá detektor lži a Mirová ho bude vyhodnocovat.“

„Jestli chceš, odlož to. Dáme si pauzu a ty můžeš být i bez toho čistá za pár dní.“

Lehký úsměv, na který se zmohla, zase pohasl. „Bez toho nikdy nebudu čistá.“

„Tak aspoň zůstaň na první úrovni. Nemůžou tě nutit, abys šla výš.“

Dívala se mu do očí. „Nikdy nebudu čistá, když neprojdu celou tou cestou. A ty to dobře víš, Feeney.“

„Zatraceně.“

„Já to zvládnu.“ Zahlédla, že Roarke vstal, a varovně se na Feeneyho podívala. „Je to jen rutina a Mirová s tím má největší zkušenosti.“

„Jo.“ Otočil se a šel si pro kabát, ale měl přitom nepříjemný pocit v útrobách. „Tak jedem, lidi. Ozvu se ti, Dallasová. A ty můžeš kdykoli brnknout komukoli z nás na naše soukromé linky.“

„Hned jak se něco dozvím.“

„Madam!“ Peabodyová se postavila před Evu a přešlápla z nohy na nohu. „Sakra,“ zamumlala a najednou sevřela Evu v láskyplném objetí.

„Peabodyová, teď není čas na blbosti. Nebuďte trapná.“

„Jestli je v tom Rosswell namočený, udělám mu ze života peklo.“

Eva sebou trhla, stiskla ji a odstrčila. „Dobrý nápad. A teď už sakra zmizte, mám toho moc.“

„Mě nikdo neobejme,“ postěžoval si McNab na odchodu tak žalostně, až Evu rozesmál.

„Tak jo.“ Snažila se zvládnout své emoce a obrátila se na Roarkea. „Tak to vypadá, že máme plán.“

Podíval se jí do očí a přistoupil blíž. „Nevěděl jsem, že ten testovací postup má různé úrovně.“

„Jistě. Není na tom nic zvláštního.“

„Feeney na to zřejmě má jiný názor.“

„Feeney si dělá zbytečné starosti,“ odsekla a pokrčila rameny, ale když se chtěla obrátit, chytil ji Roarke za ruku.

„Jak moc je to zlé?“

„No, není to projížďka na vzdušných bruslích, víš? Ale já to zvládnu. A teď na to nechci myslet, Roarkeu, zamotalo by mi to hlavu. Řekni mi spíš, jak rychle nás může ta tvá fešácká dopravní služba dostat do Chicaga?“

Umínil si, že zítra se k tomu určitě vrátí. Ale teď jí věnoval úsměv, protože věděl, že ho potřebuje. „A jak rychle ty se dokážeš sbalit?“

Kapitola sedmnáctá

Slunce už se na západním nebi sklánělo dolů a vrhalo stíny přes zubaté panorama Chicaga. Eva pozorovala, jak se poslední paprsky lesknou a odrážejí od hladiny jezera.

Měla by si to jezero pamatovat? ptala se v duchu.

Narodila se v tomhle městě, nebo jím jen prošla a strávila pár nocí v chladném pokoji s naprasklým oknem? Kdyby teď v tom pokoji mohla stanout, jak by se asi cítila? Jaké obrazy by jí začaly vířit v hlavě? Měla by odvahu se otočit a postavit se jim tváří v tvář?

„Teď už nejsi dítě.“ Roarke jí uchopil za ruce. Začali pomalu a rovnoměrně klesat na chicagský komplex letiště a kosmodromu. „Už nejsi ani sama, ani bezmocná.“

Eva se snažila pravidelně dýchat, vdech a výdech. „Ty mě vždycky uklidníš tím, jak víš, co se mi honí hlavou.“

„Číst v tvé hlavě nebo v srdci není vždycky zrovna nejlehčí. A zvlášť mi vadí, když je obojí utrápené a ty se to přede mnou snažíš skrýt.“

„Nesnažím se to skrývat. Já se snažím s tím vyrovnat.“ Protože se jí při klesání vždycky trochu třásl žaludek, odvrátila se od okna. „Já sem přece, Roarkeu, nejedu kvůli nějakým osobním záhadám. Jedu sem, abych získala informace o případu. Ty mají přednost.“

„To ti ale nebrání v tom, abys byla zvědavá.“

„Ne.“ Zadívala se na jejich propletené ruce. Tolik věcí je může od sebe oddělit, pomyslela si. Jak to, že to žádná z nich nedokázala? Nemohla dokázat. „Když ses na podzim vracel do Irska, také sis s sebou vezl nějaké problémy, osobní problémy, ve kterých ses musel vyznat, pojmenovat je a vyřešit. Nechtěl jsi připustit, aby se postavily do cesty tomu, cos musel udělat.“

„Víš, já si své včerejšky pamatuju až moc dobře. Proti duchům se snáze bojuje, když znáš jejich podobu.“ Narovnal svoje i její prsty a ty Eviny pak zvedl k ústům a políbil. Tohle gesto ji nikdy nepřestalo dojímat. „Nikdy ses mě neptala, kde jsem byl, kam jsem se to tenkrát vydal.“

„Ne, protože když ses vrátil, poznala jsem, že už tak hrozně netruchlíš.“

S ústy stále ještě přitisknutými ke konečkům jejích prstů se usmál. „Vidíš, tak i tys četla v mé hlavě a v srdci, a moc dobře. Vrátil jsem se do míst, kde jsem býval jako kluk, tam do té uličky, kde našli mého otce mrtvého, a někteří lidé se domnívali, že jsem do něj ten nůž vrazil já. Já to na svědomí neměl, ale stejně jsem litoval, že to nebyla moje ruka, co ho oddělala.“

„To není věc, které bys měl litovat,“ pravila tiše, zatímco letoun téměř bezhlesně dosedl na zem.

„Tak v tomhle se tedy rozcházíme, poručíku.“ Jeho hlas, tak půvabně zabarvený irským přízvukem, zazněl teď chladně a nekompromisně. „Stál jsem tam v té smrduté uličce, která páchla po mém mládí, a v krvi jsem znovu cítil tu palčivost, stejný oheň v útrobách. A jak jsem tam stál, uvědomil jsem si, že ve mně je a vždycky bude něco z toho, čím jsem byl. Ale bylo toho víc.“ Teď už byl jeho hlas zase vřelejší, jako whisky, když se ohřeje ve světle svící. „Já jsem se proměnil. Dalo by se říct, že jsem někdo jiný. Proměnil jsem se, a bylas to ty, kdo ze mě udělal něco víc.“

Když viděl zmatek v jejích očích, usmál se znovu. „Nikdy jsem nevěřil, drahá Evo, že někdy zažiju to, co zažívám s tebou. Ani jsem nevěděl, že to chci nebo že to potřebuju. A tak jsem si v té uličce, kde mě do modra zmlátil snad tucetkrát nebo i víckrát a kde často ležel opilý a nakonec i mrtvý, uvědomil, že jediný význam všeho, co bylo předtím, spočívá v tom, že mě to dovedlo k tomu, čím jsem teď. Že nade mnou přece jen nezvítězil. Že mě nepřipravil ani o jedinou zatracenou věc.“

Uvolnil nejdřív svůj a pak i její bezpečnostní pás. Eva mlčela. „Když jsem odtamtud v dešti odcházel, věděl jsem, že tu najdu tebe. A ty zase musíš vědět, že kdykoli se rozhodneš podívat se zpátky na to své trápení, tak ať tam najdeš cokoli, až se od toho vrátíš, najdeš tu zase mě.“

To vyznání ji tak dojalo, že to nakonec nevydržela. „Já nevím, jak jsem kdy dokázala prožít jediný den bez tebe.“

Teď byl zas překvapený on. Pomohl jí ze sedadla. „Ach Bože, ty občas dokážeš vyslovit něco naprosto dokonalého. Už se ti vrátila tvá jistota?“

„Jo, a už si ji taky udržím.“

Jelikož moc dokáže cesty vyklízet a peníze je uhlazují, podařilo se jim dostat se ven z nabitého terminálu za pár minut. A odtamtud na prostranství servisních služeb, kde už měl Roarke přistavené vznášedlo.

Eva vrhla jediný pohled na štíhlý stříbřitý torpédovitý útvar s důmyslným proudnicovým dvousedadlovým kokpitem a zakabonila se. „To sis nemohl objednat něco méně nápadného?“

„Nevidím důvod, proč bychom se měli uskrovňovat,“ namítl, když nastoupili. „Kromě toho tahle věcička se dokáže odpíchnout jako učiněná raketa.“ Přitom už nastartoval motor, sešlápl plyn a vyrazil z parkoviště.

„Kristepane, kristepane, zpomal přece, ty maniaku!“ Eva se překotně zapínala do bezpečnostních pásů, ale Roarke se jenom smál. „Letištní policie ti to pěkně spočítá, ještě než projedeme první bránou.“

„To by mě nejdřív museli dohonit,“ poučil ji rozjařeně. Stiskl kontrolku a s pronikavým zaječením se vznesli vzhůru. Eva ho střídavě proklínala a modlila se. „Už můžeš otevřít oči, miláčku, už jsme z letištního provozu venku.“

Stejně pořád ještě nevěděla, kde má žaludek. „Proč, prosím tě, provádíš takové věci?“

„Protože je to psina. A co kdybys teď naprogramovala adresu toho penzionovaného policisty, se kterým chceš mluvit. Alespoň uvidíme, kudy se tam nejlíp dostaneme.“

Eva otevřela jedno oko, ujistila se, že je vozidlo opět v horizontální poloze na zemi a plynule si razí cestu šestiproudou silnicí. Stále ještě zamračeně začala na naleštěné palubní desce pátrat po směrovacím zařízení a po mapě.

„Ale, Evo, je to ovladatelné hlasem. Jen zapni počítač a udej mu cíl.“

„To přece vím,“ odsekla. „Jen jsem se chtěla podívat. Chci mít jasnou představu o místě, kde pravděpodobně zemřeme. Až tuhle kraksnu nabouráš a oba nás zabiješ,“ dodala pro upřesnění.

„Stargrazer 5000 je nabitý bezpečnostními a záchrannými systémy,“ namítl Roarke mírně. „Jelikož jsem jej sám navrhoval, mám o všech perfektní přehled.“

„Jo, to jsem si mohla myslet. Počítač, zapnout.“

Počítač zapojen. Čím vám mohu posloužit?

Vzhledem k tomu, že to byl zase tentýž malinko chraplavý ženský hlas jako na Roarkeově domácím počítači, Eva už to nevydržela a uhodila na něho: „Kdo tohle ke všem čertům má být?“

„Ty ji nepoznáváš?“

„A měla bych?“

„Vždyť jsi to ty, miláčku. Těsně po milování.“

„Jdi do háje.“

Zase se halasně zasmál. „Tak už najdi ten směr, poručíku, nebo skončíme někde v Michiganu.“

„To není můj hlas.“ Ale sotva zadala adresu, začalo jí to opět vrtat hlavou.

Na obrazovku vklouzla zářivá holografická mapa, na níž červeně blikala nejpříhodnější trasa.

„Není to šikovné?“ poznamenal Roarke. „Tady musíme odbočit.“

Náhlý ostrý obrat v devadesátimílové rychlosti přikoval Evu k sedadlu. Zmlátit ho můžu později, slibovala si, když sjížděli z rampy. Ale tentokrát mu nabančím pořádně.

Wilson McRae bydlel v úhledném bílém domku v řadě dalších úhledných bílých domečků. Každý byl posazený uprostřed miniaturního trávníku, vedla k němu lesklá černá příjezdová cesta, a ačkoli tráva byla teď v zimě povadlá, byla pečlivě posekaná a vypletá.

Ulice vedla rovně jako podle pravítka a v pravidelných rozestupech ji lemovaly mladé javory.

„Připadá mi to jako scéna z jednoho hororového filmu,“ poznamenala Eva.

„Miláčku, když ty jsi takový velkoměstský typ.“

„Ne, vážně, ten film je o invazi mimozemšťanů, kteří tam tajně proniknou a snaží se – jak se to říká? – no zkrátka nadělat z lidí zombie. Tak, aby se všichni stejně oblékali a stejně chodili a tak. Aby jedli stejná jídla ve stejném čase.“

Eva nevěřícně klouzala pohledem od jednoho domu ke druhému a Roarke ji pobaveně sledoval. „Je to jako takový… úl, nemyslíš? Nečekal bys, že se přesně v jednom okamžiku otevřou všechny dveře a z

každého přesně stejného domu vyjdou lidé, kteří budou vypadat navlas stejně?“

Zastavil, opřel se o své fajnové sedadlo a pozoroval ji. „Evo, ty mě úplně děsíš.“

„Vidíš?“ zasmála se a vystoupila. „Jestli chceš něco vědět, nahání to tady hrůzu. Ani nemrkneš, a bude z tebe taky zombie.“

„Asi ne. Ty bys byla první.“

Zachechtala se, ale když vykročili po perfektně rovném chodníčku k bílým dveřím, nepřipadalo jí ani trochu trapné, že se ho drží za ruku. „Zjistila jsem si údaje o jeho soukromí. Nic tam neskřípe. Je osm let ženatý, má jedno dítě a druhé na cestě. Na dům má hypotéku a splácení zvládá. Neobjevila jsem žádný náhlý přírůstek na jeho účtu, který by naznačoval, že ho někdo podplatil.“

„Takže sázíš na to, že je v pořádku.“

„Musím doufat, že ano a že bude ochotný mí pomoct. Nemám tady žádné oprávnění,“ dodala. „Nemusí se se mnou vůbec bavit. Nemůžu se spojit s místní policií a vyvíjet nějaký nátlak přes kolegy.“

„Zkus své osobní kouzlo,“ navrhl jí Roarke.

„Na osobní kouzlo jsi tady expertem ty.“

„To máš pravdu. Ale stejně to za pokus stojí.“

„Co třeba takhle?“ Nasadila svůdný úsměv.

„Ty mě chceš zase vyděsit.“

„Chytráku,“ zamumlala, stiskla zvonek, a když zaslechla zevnitř veselou zvonkohru, obrátila oči k nebi. „Člověče, já bych snad spáchala sebevraždu, kdybych měla bydlet na takovém místě. Vsadím se, že všechen nábytek je perfektně sladěný a po kuchyni mají porůznu rozestavené malé roztomilé kravičky.“

„Koťátka. Jedna ku padesáti, že jsou to koťátka.“

„Tak se vsaď. Krávy jsou blbější. Musejí to být krávy.“ Pokusila se zasmát trochu míň svůdně, když se otevřely dveře. Stála v nich pěkná paní s ohromným těhotenským bříškem.

„Ahoj. Můžu vám nějak pomoct?“

„Doufám, že ano. Rádi bychom si promluvili s Wilsonem McRaem.“

„Aha, on je dole v dílně. Řeknete mi, o co jde?“

„Přiletěli jsme z New Yorku.“ Teď, když Eva pohlížela do velkých a zvědavých hnědých očí, najednou nevěděla, jak začít. „Souvisí to s jedním případem vašeho manžela, ještě než odešel do důchodu.“

„Ach.“ Tmavé oči se trošku zachmuřily. „Takže vy jste od policie? Pojďte dál a promiňte mi. Will už se jen zřídka stýká se svými kolegy. Ale mám dojem, že je hrozně postrádá. Nechtěli byste počkat v obýváku? Zajdu dolů a přivedu ho.“

„Ona ani nechtěla vidět naše průkazy,“ zavrtěla Eva hlavou, když se procházela po obývacím pokoji. „Žena policajta, a pustí si do domu cizí osoby. Co se to s těma lidma děje?“

„Měli by být zastřeleni za přílišnou důvěřivost.“

Otráveně se na něj podívala. „Tohle teda sedí od chlapa, který má barák skrznaskrz chráněný před cizími vetřelci.“

„Ty sis dneska na ty vetřelce nějak zasedla.“

„To je tady tím prostředím.“ Eva neklidně pokrčila rameny. „Neříkala jsem to? Všechno perfektně sladěné.“ Zapíchla prst do úhledných polštářů modrobílé pohovky, která ladila s modrou a bílou židlí, bílými záclonami a modrým kobercem.

„Některým lidem to tak pravděpodobně vyhovuje.“ Roarke naklonil hlavu a pozoroval ji. Měla by zaskočit ke kadeřníkovi a určitě jí ani nepřijde na mysl, že zoufale potřebuje nové boty. Jak tak rázovala po solidním předměstském pokoji, vypadala vysoká, štíhlá, hranatá a trošičku nebezpečná. „Ty by ses tady ovšem zbláznila.“

Cinkala v kapse drobnými kredity. „Jasně. A co ty?“

„Já bych z toho utekl asi tak po dvou hodinách.“ Natáhl k ní ruku a pošimral ji prstem na bradě. „Ale tebe bych si vzal s sebou, miláčku.“

Zašklebila se na něj. „Vypadá to, že se k sobě hodíme. To mi není proti mysli.“

Zaslechla hlasy a obrátila se. Ani si Wilsona McRae nemusela dlouho prohlížet, aby pochopila, že z návštěvy nemá vůbec žádnou radost. Vešel před svou ženou, která se teď tvářila zmateně, nespokojeně se mračil a oči měl ostražité.

Pravý *policajt*, usoudila okamžitě Eva. Prohlížel si je od hlavy k patě, odhadoval, jestli mu od nich nehrozí nějaké nebezpečí nebo jestli nemají zbraň, a připravoval se k obraně.

Eva usoudila, že má skoro dva metry, osmdesát kilo a že je dobře stavěný. Světle hnědé vlasy měl ostříhané nemilosrdně nakrátko, obli-

čej hranatý a robustní. Očima, o něco tmavšíma než vlasy, chladně přejížděl z Roarkea na ni a zase zpátky.

„Manželka se vás nezeptala na jména.“

„Eva Dallasová.“ Ruku mu nepodala. „A tohle je Roarke.“

„Roarke?“ pípla ženuška a tvář jí zalil ruměnec. „Zdálo se mi, že vás odněkud znám. Viděla jsem vás už mockrát v televizi. Ale prosím, posaďte se.“

„Karen!“ Usadil ji tím jediným slovem tak, že viditelně znervózněla a polekala se. „Vy jste policajt?“ zeptal se Wilson Roarkea.

„Kdepak, já ne.“ Položil ruku Evě na rameno. „To ona je policistka.“

„Z New Yorku,“ doplnila ho Eva. „Byla bych ráda, kdybyste mi mohl věnovat trochu času. Případ, na kterém pracuji, se kříží s případem, který jste vyšetřoval vy, než jste odešel do důchodu.“

„Teď jste na to kápla.“ Postřehla v jeho tónu odpor a ostražitost. „Já *jsem v důchodu.*“

„No jo.“ Stále mu hleděla zblízka do očí. „V poslední době se vyskytli lidé, kteří by mě taky rádi viděli v důchodu. Tak, nebo onak. Možná, že je v tom nějaká… *lékařská* záhada.“

McRae zamrkal a sevřel rty, ale než mohl promluvit, Roarke vstal a vrhl na Karen okouzlující úsměv. „Paní McRaeová, směli bychom vás poprosit o šálek kávy? Jedeme sem s manželkou rovnou z letiště.“

„Ale samozřejmě. Musíte mi prominout.“ Ruce jí vzlétly ze své základny na břiše nahoru ke krku. „Hned ji uvařím.“

„Co kdybych vám s tím pomohl?“ S úsměvem, při jakém musí rychle roztát srdce kterékoli ženy, jí zlehka položil ruku na záda. „Necháme tady naše vzácné polovičky, aby se bavily o úředních záležitostech. Máte opravdu roztomilý dům.“

„Děkuju vám. Už ho s Willem dáváme do kupy skoro dva roky.“

Hlasy se vzdálily a utichly a Will celou tu dobu nespustil zrak z Eviných očí. „Já vám nemůžu nijak pomoct.“

„Vždyť ani nevíte, co chci nebo co potřebuju. Jenže já se vám nemůžu legitimovat, McRae, protože mi před pár dny sebrali odznak.“ Viděla, jak se mu zúžily oči. „Našli si cestičku, jak mě vystrnadit, jak mě dostat pryč od toho případu, takže z toho usuzuju, že jsem se k něčemu připletla moc blízko. Nebo prostě nemají rádi, když přihořívá.

A taky soudím, že i na vás si našli páku, jak vás vyšoupnout a předat vyšetřování tomu troubovi Kirnikimu.“

Will jen frkl a jeho ostražitost malinko polevila. „Prosím vás, Kimiki nedokáže vypátrat ani vlastního pinďoura v kalhotách.“

„Jo, to už jsem poznala. Já jsem dobrý policajt, McRae, a oni mají tentokrát smůlu, že můj případ převzal další dobrý policajt. Máme v New Yorku tři mrtvé, kterým byly vykradeny orgány. Vy tady máte dalšího, stejný *modus operandi*. Kromě toho je ještě jeden v Londýně a jeden v Paříži. Pátráme dál po podobných případech.“

„Já vám ale nemůžu pomoct, Dallasová.“

„Co si na vás vymysleli?“

„Já mám rodinu,“ řekl McRae tiše a naléhavě. „Ženu, pětiletého chlapce a další dítě na cestě. Nic zlého se jim nesmí stát. Nic. Chápete to?“

„Jo.“ Ona však chápala i něco jiného. Strach, ale nikoliv o sebe. Zoufalství, když je člověk proti něčemu bezmocný. „Nikdo neví, že jsem tady. Jsem tu na svou pěst a nechci to nechat být.“

Obešel ji a přistoupil k oknu. Urovnal ty hezké bílé záclonky. „Máte děti?“

„Ne.“

„Náš chlapec je teď na pár dní u Kareniných rodičů. Čekáme to každým dnem. Ten kluk je úžasný. Krásný.“ Obrátil se a ukázal hlavou na zarámovaný holoprint na stolku.

Eva k němu poslušně přistoupila, zvedla jej a prohlížela si tvářičku oživenou veselým úsměvem. Veliké hnědé oči, husté světlé vlasy a důlky ve tvářích. Jí většina dětí připadala stejná. Pohledné, nevinné a nevyzpytatelné. Ale byla si vědoma, jaká se od ní očekává reakce. „Je to opravdu krásné dítě.“

„Řekli, že on to odnese jako první.“

Evě ztuhly prsty na rámečku, ještě než ho stačila opatrně postavit zpátky. „Oni se s vámi spojili?“

„Poslali na mě zatraceného androida. Zaskočil mě, trochu jsme se poprali. Kašlal jsem na to.“ Otočil se zase zpátky. „Vzkázal jsem jeho majiteli, ať jde do hajzlu. Já jsem dělal svou práci, Dallasová. A pak mi nějaký android přijde vylíčit, co všechno se stane mojí rodině, mému klukovi, mé ženě a dítěti, které nosí. Vyděsil mě k smrti. Tak jsem si myslel, že je pošlu pryč, dodělám tu práci a že ty bastardy do-

padneme. Jenže do toho mi poštou přijdou fotky, obrázky Karen a malýho Willa, jak vycházejí z hračkářství, z trhu, jak si hrajou na dvorku u mé matky, kam jsem je poslal. A jeden z těch prokletých androidů drží Willa. Drží ho v náručí," řekl přiškrceným hlasem, ve kterém se však chvěla zuřivost. „Vložil svý zatracený pracky na mýho syna! A u toho byl vzkaz, že mu příště vyříznou srdce. Je mu pět."

Sedl si a zabořil hlavu do dlaní. „Někdy ten odznak nemůže být tím nejdůležitějším."

Teď už chápala lásku, i hrůzy, které může přinést. „Pověděl jste o tom svému šéfovi?"

„Neřekl jsem to živé duši. Žere mě to už celý měsíce." Seděl stále předkloněný dopředu, prsty si projížděl sestříhané vlasy. „Teď dělám nočního hlídače a ve dne si hraju v té idiotské dílně a vyrábím budky pro ptáky. Co nejdřív se z toho zblázním."

Eva se posadila vedle něj a taky se předklonila. „Pomozte mi ty grázly dostat. Zbavit se jich tak, aby už nemohli ublížit ani vaší rodině, ani nikomu jinému."

„Už se nikdy nevrátím do práce." Svěsil ruce. „Nikdy už nezískám zpátky svůj odznak. Nikdy nebudu mít jistotu, kam až dosáhnou."

„Nic z toho, co mi řeknete, se nedostane do hlášení, ani do oficiálního, ani žádného jiného. Povězte mi něco o tom androidovi; pomůže mi to."

„Krucinál." Utřel si oči. Celé týdny už žil v nečinnosti, v ústraní, ve strachu. „Přes sto osmdesát, osmdesát kilo. Běloch, vlasy i oči hnědé. Ostré rysy. Prvotřídní model. Vytrénovaný na zápas."

„Tak to jsem se seznámila s jeho bráškou," usmála se ironicky Eva. „Na co přesně jste se zaměřil v tu dobu, kdy začaly ty výhrůžky?"

„Trochu jsem se porýpal v černém trhu, ale to nikam nevedlo. Ani pátrání kolem oběti nepřineslo nic, co by ukazovalo na osobní motiv. Chvíli jsem se motal na místě, ale pořád jsem se vracel ke způsobu, jakým to bylo provedené. Tak zatraceně čistě, víte?"

„Ano, velice přesně a čistě."

„Pár bloků od místa činu je bezplatná klinika. Ten zavražděný tam několikrát byl. Mluvil jsem postupně s doktory, kteří se tam střídají, a taky jsem si je prověřil. Zase to vypadalo, že to nikam nepovede. Ale já jsem ten pocit neměl," dodal a trochu se uvolnil, když Eva souhlasně pokývla.

„Tak jsem začal pátrat ve větším okruhu, zaměřil jsem se na další zdravotnická střediska a zvlášť na chirurgy. Začal jsem trochu vrtat do Nordickova centra a zčistajasna si mě volá šéf a sdělí mi, že nějaký zabedněnec jménem Waylan si stěžuje na obtěžování, omezování a pánbůhví co ještě a žádá, abychom se k lékařské komunitě chovali s patřičným respektem. Hajzl jeden…“

„Waylan. V mém případě se taky takhle vynořil.“

„Náramně trapná záležitost,“ začal Will. „V naší rodině se v politice vyzná Karen. Nezmiňujte se před ní o Waylanovi.“ Vůbec poprvé se trochu usmál a hned vypadal o moc mladší. „Tady u nás ho nemůžeme ani cítit. Ale navíc mi připadalo, že i v tom je něco divného. Co je mu sakra do toho – leda že by měl v Asociaci někoho příbuzného. Začal jsem si ho prověřovat, a zničehonic dostanu ránu jako z děla, ležím na zemi a ten zpropadený android mi míří laserem rovnou na srdce.“

Vzdychl, vstal a začal přecházet. „Chtěl jsem to ohlásit šéfovi, dal jsem to do hlášení, ale hned druhý den si mě zavolali nahoru. Velitel mi sdělil, že na moje vyšetřovací metody jsou další stížnosti. Velení mě nepodpoří; místo toho mě varují, ať si dám pozor, abych někomu nešlápl na prsty. A abych prý se uklidnil, že je to jenom pěna, která si zase sedne. Jen moc nešťouchat do nóbl lidí. Do bohatých a mocných lidí,“ vyplivl McRae a obrátil se. „Odepsali mě. A tehdy jsem se rozhodl, že pošlu rodinu pryč a zavrtám se do toho hlouběji. Jenomže pak jsem dostal ty fotky a vzdal to. Kdybych se měl rozhodovat znovu, udělám zase totéž.“

„Já vám to přece nechci vyčítat, Wille. Já nemusím riskovat to, co vy. Jak já to vidím, došel jste tak daleko, jak jste mohl, a také jste vydržel, co jste mohl.“

„Já jsem se ale svého odznaku vzdal.“ Hlas se mu zlomil a Eva viděla, jak s tím zápasí. „Vám ho aspoň vzali.“

Potřebuje trochu povzbudit, usoudila a pokusila se vyrobit pro něj úsměv. „Pěkně s náma vyběhli, s oběma, co?“

„Jo. Vyběhli s náma přímo královsky, Dallasová.“

„Chci vás požádat, abyste mi dal všechno, co můžete, a třeba vám to budu moct oplatit. Okopíroval jste si svou dokumentaci?“

„Ne. Ale dost si toho pamatuju. Celé měsíce jsem si v hlavě přemílal všechny podrobnosti. A něco jsem si dokonce pro sebe zaznamе-

nal.“ Ohlédl se přes rameno, protože zaslechl hlas své ženy. „Karen o tomhle všem vůbec nic neví. Nechci ji plašit.“

„Tak mi honem řekněte nějaké jméno, někoho, koho jste dostal za mříže a koho pak pustili.“

„Tak… Drury. Simon Drury.“

„Dobrá, jsem tady kvůli Drurymu.“ Vzhlédla a údivem zvedla obočí, když spatřila Roarkea, jak přináší podnos naložený šálky a talířky. No jo, kafíčko a koláčky, řekla si. Pak musela potlačit úšklebek, když si všimla konvičky na smetanu ve tvaru roztomilé bílé kočičky.

Ten člověk snad nikdy neprohraje žádnou sázku.

„To vypadá senzačně.“ Vzala si koláček, a přitom fascinovaně pozorovala, co musí Karen provést se svým břichem, aby si mohla sednout. Jak může ženská vůbec fungovat, když s sebou musí tahat takový náklad?

Karen si všimla, kam se Eva zadívala, usmála se a pohladila si ohromné bříško. „Dneska už to má přijít.“

Evě zaskočil koláček. Kdyby Karen tasila laser a namířila ho na ni, ani zdaleka by tak nezpanikařila. „Dneska? Třeba hned?“

„No, v tomto okamžiku to asi nebude.“ Karen s obdivem hleděla na Roarkea, jak servíruje kávu. Zřejmě se mezi koťátky a koláčky velmi sblížili. „Ale myslím, že moc dlouho už to na sebe nenechá čekat.“

„Jistě budete šťastná – rozumíte…, až bude venku.“

„Nemůžu se naší holčičky dočkat – až ji uvidím, až si ji pochovám. Ale já jsem ráda těhotná.“

„Proč?“

Zase se zasmála Evinu očividnému ohromení a pak si s manželem vyměnili něžné pohledy. „Člověk má pocit, že dělá zázrak.“

„Aha.“ Jelikož tím byla konverzace o těhotenství vyčerpána, obrátila se Eva zase na Willa. „Už vás nebudeme déle zdržovat. Jsem vám vděčná za pomoc. Jestli mi můžete poskytnout nějaké svoje staré poznámky o tom Drurym, budu ráda.“

„Snad něco vyhrabu.“ Vstal, zastavil se u své paní a položil dlaň na její ruce, takže spolu s ní objal děťátko.

Eva požádala Roarkea, aby zatím jen tak bezcílně popojížděl, než mu vylíčí svůj rozhovor s Wilsonem Mc-Raem.

„Máš mu to za zlé?“

Zavrtěla hlavou. „Každý má svoji, jak tomu říkáš, Achillovu patu. Oni tu jeho našli a vyvinuli na něj nátlak. Má jedno dítě, druhé na cestě, hezkou ženu v hezkém domečku. Věděli, kde ho zmáčknout.“

„Ona je učitelka.“ Roarke projížděl magistrálou osvětlenou proudy bezpečnostních světel a udržoval stálou rychlost. „Posledních šest měsíců učila přes obrazovku a chce v tom pokračovat alespoň ještě rok nebo dva. Ale chybí jí osobní kontakt se studenty. Je to ohromně milá ženská a dělá si o manžela velké starosti.“

„Kolik toho ví?“

„Všechno ne, ale rozhodně víc, než on tuší. Myslíš, že se vrátí zpátky, až uzavřeš svůj případ?“

Všimla si, že neřekl *jestli*, ale až. Zahřálo ji u srdce, že má někoho, kdo jí tak důvěřuje. Víc, než si momentálně věří sama. „Ne. Nikdy nepřekoná vědomí, že se vzdal dobrovolně. Oni ho okradli. A někdy se stane, že člověk už nemůže dostat zpátky všechno.“

Na chvíli zavřela oči. „Nezajel bys dolů do města? Potřebuju se tam podívat. Musím vědět, jestli si vzpomenu.“

„Neměla by sis toho nakládat tolik najednou, Evo.“

„Někdy se taky stane, že se člověk nedokáže všeho zbavit. Musím se tam podívat.“

Zase jedno město, které si za každou cenu chce uchovat pár starých kamenných a cihlových baráků, zatímco většina z nich už lehla popelem a vyklidila prostor lesklé oceli a rychle rostoucím prefabrikátům.

Exkluzivní restaurace a kluby, prvotřídní hotely a třpytivé obchody vyrostou v těch místech, kde si mocné kruhy přejí mít turisty a jejich prachy, které na dovolené rozhazují plnými hrstmi. A jinde, kde se shromažďují jen ubožáci a blázni, budou pořád bordely, zapadáky, zjizvené paneláky a svinstvo v uličkách.

A právě tam zajel Roarke se svým naleštěným stříbřitým automobilem. Projížděl úzkými uličkami, kde pulsovala světla křiklavých barev a slibovala všechny možné podezřelé požitky. Pouliční koncesované děvky se na nárožích klepaly zimou a doufaly, že je nějaký zázrak spasí před větrem. Potloukali se tam dealeři, číhali na nějakou oběť a byli ochotní prodat i pod cenou, protože v téhle zimě se všichni, až na beznadějné narkomany, drželi doma.

Bezdomovci se krčili ve svých bednách, popíjeli pivo a čekali na ráno.

„Tady zastav," zahučela Eva a pokradmu se zadívala na rohový dům, jehož cihly zdobilo graffiti. Přízemní okna byla slepá a zatlučená prkny. Jak hlásal chabě blikající vodově modrý nápis, jmenovalo se to hotel Jižní pobřeží.

Vystoupila z vozu a rozhlížela se po oknech. Některá byla prasklá, některá oslepená levnými závěsy. „Je to až moc stejné," řekla tiše. „Všechny tyhle končiny jsou až moc stejné. Já nevím."

„Chceš zajít dovnitř?"

„Já nevím." V okamžiku, kdy zvedla ruku před obličej, aby si prohrábla vlasy, vystoupil ze stínu štíhlý muž s ledovýma očima.

„Hledáte nějakou zábavu? Potřebujete něco na povzbuzení? Jestli máte dost cinkavejch, mám všechno, co si vymyslíte. Prima Zeus, Extázi, Zoner. Nebo všelijaký míšeninky."

Eva na něj pohrdlivě pohlédla: „Zmizni, ty hnusáku, než ti vykopnu oči z hlavy a dám ti je sežrat."

„Hele, ty děvko, seš v mým rajónu, tak se podle toho chovej." Mezitím už obhlédl auto a otipoval jeho pasažéry jako blbé, zazobané turisty. Vytáhl z kapsy kudlu a s úšklebkem zvedl její vražedný hrot. „Tak hezky navalte šrajtofle a šperky a co tam ještě máte. A budeme si kvit."

Eva se vteřinu rozmýšlela, jestli mu má vykopnout zuby, nebo ho předat nejbližší hlídce. A právě ta vteřina stačila Roarkeovi. Eva s našpulenou pusou sledovala, jak vyrazila jeho pěst, pak následovalo několik bleskurychlých pohybů a na chodník cinknul nůž. Ani nestačila mrknout a Roarke už svíral dealerův krk kousíček od země.

„Tak se mi zdá, že jsi mou paní otituloval jako děvku."

Jedinou odpovědí bylo přiškrcené hvízdání vzduchu; chlap sebou mrskal jako ryba na suchu. Eva jen zavrtěla hlavou, přistoupila blíž, sebrala nůž a zaklapla ostří.

„Asi tak," pokračoval Roarke mírným a překvapivě vlídným hlasem. „Jestli *já* ti vypíchnu oči, zbaštím je sám. A jestli tě tady za pět vteřin po tom, co tě nakopnu do tvýho ubohýho zadku, ještě uvidím, dostanu náramný apetit."

Stáhl rty do úšklebku a odhodil chlapa stranou. Dealer dopadl na dlažbu, až mu zachrastily kosti v celém těle, zvedl se ze země a spěšně odkulhal pryč.

„Tak," dodal Roarke a distingovaně si oprášil ruce, „Kde jsme to skončili?"

„Moc se mi líbila ta pasáž o tom, jak mu zbaštíš oči. Někdy to taky budu muset použít." Strčila si nůž do kapsy a poklepala na ni rukou. „Tak jdeme."

V hale svítila osamělá žlutá žárovka a za umatlaným bezpečnostním sklem sloužil jediný rozložitý android. Podezíravě si je prohlédl a pak ukázal palcem na ceník.

„Za dolar za minutu můžete mít pokoj s postelí. Za dva dolary si k tomu můžete dovolit i přepych toalety."

„Třetí patro," poručila Eva stroze. „Východní křídlo."

„Dostanete pokoj, jaký vám určím já."

„Třetí patro," opakovala. „Východní křídlo."

Sklopil oči k stodolarovému kreditu, který Roarke upustil na tácek. „Konečně, mně je to šumafuk." Sáhl za sebe a sebral z věšáku klíč. Ruka chňapla po kreditu a pak podala klíč. „Padesát minut. Když to překročíte, platíte dvojnásobek."

Eva si vzala klíč k pokoji 3C a s uspokojením konstatovala, že se jí pořád ještě netřese ruka. Stoupali nahoru po schodech.

Nebylo jí to známé, a přece to nějak bolestně povědomé bylo. Přes úzké schody, špinavé stěny, bylo slyšet projevy sexu a zoufalství. Vítr, který se opíral do cihlových zdí a do oken, sem vnášel chlad a mrazil v kostech.

Mlčky zastrčila klíč do zámku a otevřela dveře.

Vzduch byl cítit trpce a zatuchle, páchl potem a lidským pářením. To se podepsalo i skvrnami na prostěradlech lůžka, odstrčeného do rohu. Společnost jim dělala rezavá barva zaschlé krve.

Se zatajeným dechem vešla dovnitř. Roarke za nimi zavřel dveře a čekal.

Jediné okno s prasklým sklem. Ale takových je spousta. Stará podlaha ubíhající k jedné straně a celá podrápaná. Ale takových už taky viděla stovky. Přiměla podlamující se nohy přejít přes pokoj na druhou stranu, postavit se k oknu a pohlédnout ven.

Kolikrát tenkrát stála u okna v podobných špinavých malých pokojích, kolikrát si představovala, že se vykloní ven, nechá vypadnout své tělo a to se dole na ulici rozmázne a rozláme? Co to bylo, co ji od toho vždycky znovu odradilo a přimělo ji přetrpět zase další a další den?

Kolikrát zaslechla, jak se otvírají dveře, a modlila se k Bohu, i když nevěřila, že jí pomůže. Že ji ušetří. Že ji zachrání.

„Nevím, jestli je to ten pokoj. Těch pokojů bylo tolik. Ale je mu podobný. Ani se moc neliší od toho posledního pokoje v Dallasu. Kde jsem ho zabila. Ale tady jsem byla ještě mladší. To vím určitě. V duchu vidím matný obraz sebe samé. A jeho. Jeho rukou, jak mi svírají krk."

Bezděky zvedla ruku, jako by mohla dlaní utišit tehdejší bolest. „A pocit na ústech. Ten šok, když se do mě dostal. Ze začátku jsem vůbec, vůbec nevěděla, co to znamená. Kromě bolesti. A pak člověk pochopí, co to je a že to nedokáže zarazit. Vždycky, když jsem slyšela otevírat dveře, doufala jsem, že to skončí jen výpraskem, i když pořádně bolel. Někdy to tak taky dopadlo."

Zavřela oči a opřela se čelem o rozbité sklo. „Pořád jsem doufala, že si třeba vzpomenu na něco z toho, co bylo předtím. Než tohleto začalo. Musela jsem přece odněkud pocházet. Nějaká žena mě musela nosit v břiše, tak jako nosí Karen ten svůj podělaný zázrak. Proboha, jak jen mě mohla opustit a nechat mě jemu?"

Roarke ji otočil k sobě, ovinul kolem ní paže a přitiskl ji k sobě. „Možná, že jí nic jiného nezbývalo."

Eva pomalu polykala svůj žal i svou hořkost, a nakonec i své otázky. „Člověku přece vždycky zbývá nějaká jiná volba." Ustoupila, ale nechala ruce na jeho ramenou. „Teď už je to všechno jedno. Pojeďme domů."

Kapitola osmnáctá

Nemělo smysl nutit se do nějakého odpočinku. A nemělo ani smysl uvažovat o tom, co ji čeká příští den. Jedinou volbou byla práce. Ještě než mohla Roarkeovi své úmysly sdělit, už zařizoval, aby jim dodali jídlo do jeho pracovny.

„Je rozumnější použít tohleto zařízení," vysvětlil jí prostě. „Pracuje rychle, efektivně, a dokáže mnohem dokonaleji utajovat." Nakrčil čelo. „A to je to, co potřebuješ, nebo ne?"

„Jo. Nejdřív se ale musím spojit s Feeneym," rozhodla se Eva, když stoupali nahoru. „Musím mu vylíčit svůj rozhovor s McRaem."

„A já zatím založím diskety, které ti dal, a zjistím, jestli se tam najdou nějaké souvislosti."

„Jsi skoro tak dobrý jako Peabodyová."

Zastavil se u dveří, popadl ji a vášnivě ji políbil. „Tohle ovšem od Peabodyové nedostaneš."

„Kdybych chtěla, tak proč ne?" Musela se usmát, zatím co on uvolňoval kódy. „Ale na sex mám přece jen radši tebe."

„To se mi ulevilo. Použij na to telefonování minifon. Je čerstvě nabitý a naprosto bezpečný proti odposlechu."

„Co záleží na nějakém dalším porušení předpisů?" zamumlala.

„Přesně tak." Sedl si za pult, ponořil se do křesla a začal pracovat.

„Feeney, tady je Dallasová. Právě jsem se vrátila z Chicaga."

„Zrovna jsem ti chtěl volat. Dostali jsme hlášku o té jehlici."

„Kdy?"

Zrovna teď mi to došlo. Před necelou hodinou prodali u Tiffanyho zlatého caducea a připsali jej na účet doktorky Tiy Wo. Jdu vytáhnout Peabodyovou na malou práci přesčas. Musíme si jít s paní doktorkou pohovořit."

„Prima. Skvělé." Celou duší zatoužila být tam, v centru událostí. „Už jste vystopovali Vanderhavena?"

„Potuluje se po Evropě. Nikde se nezdrží. Podle mého ten chlap utíká."

„Nemůže utíkat navěky. Projdu si pár údajů, které jsem dostala v Chicagu. Uvidíme, jestli na doktorku ještě něco nevyhrabem. Všechno, co má nějakou váhu, pošlu na osobní počítač Peabodyové.“

„Až my budem hotoví, dáme ti vědět. Teď už musím letět.“

„Zlomte vaz.“

Ale Feeney už byl pryč. Eva chvilku ještě zírala na ztemnělou obrazovku a pak se od ní odvrátila. „Sakra.“

Sykla a zaťala pěsti. Zavrčela, když AutoChef zapípal na znamení, že dorazilo jídlo. „Jo, je to rošťák,“ zamumlal Roarke.

„Je to blbost. Hlavní věc je přece uzavřít případ; a ne ho uzamykat na deset západů.“

„Máš úplnou pravdu.“

Podívala se na něj, otřásla se a pak si šla přes pokoj pro jídlo. „No, nějak to budeme muset zvládnout.“ Popadla talíř a praštila s ním na stůl. „Já to *zvládnu*. A až to bude hotové, tak ti asi dovolím, abys mi proplatil pěknou sumičku za zdokonalení tvého bezpečnostního systému. Ať si trhnou nohou.“

Roarke nechal počítač, aby si prováděl své skenování, vstal a šel nalít víno. Eviny vzrušené výlevy komentoval pouhým „Hmm, hmm“.

„Na co já si mám vlastně huntovat tělo? Abych makala na zařízení, které je zralé k vyhození do recyklačního kontejneru, abych dělala politiku, přijímala rozkazy a hlásila se osmnáct hodin denně jen proto, aby mi nakonec mohli plivnout do ksichtu?“

„To je správná otázka. Napij se trochu vína.“

„Jo.“ Popadla sklenici a dala si pořádný lok vína – za šest stovek láhev –, jako kdyby to byla voda z vodovodu. Pak se zas dala na pochod. „Já jim kašlu na jejich přiblblý směrnice a postupy. Proč bych měla trávit celý život tím, že se budu brodit v krvi a ve sračkách? Ať se jdou bodnout. Naleješ mi ještě?“ dožadovala se a napřáhla prázdnou sklenici.

Jestli má chuť se opít, uvažoval, jen těžko jí to můžu mít za zlé. Ale ona by si to pak vyčítala. „Co kdybychom k tomu něco zakousli?“

„Já nemám hlad.“ Otočila se. V očích se jí objevil žár, nebezpečný a temný. Skočila po něm a začala s ním chvatně a surově cloumat. Popadla ho brutálně za vlasy a škubala jimi.

„Teď se mi ale zdáš pořádně hladová,“ zamumlal. Přejížděl jí rukama po těle, aby ji zklidnil. „Tak to jídlo odložíme na později,“ usoudil

a stiskl mechanismus, který ze stěny vysunul lůžko. Okamžitě se na ně spolu svalili.

„Ne, takhle ne," vzepřela se Eva, když ji začal ústy laskat na krku. Prohnula se pod ním, vymrštila se nahoru, zabořila se mu zuby do ramene a trhala z něj košili. „Takhle."

Zaplavil ho horký proud žádosti, zaťal mu drápy do krku i do slabin. Jediným surovým hmatem ji popadl za obě zápěstí a spoutal jí ruce nad hlavou.

Když se snažila vyprostit, zdrtil jí ústa tvrdým polibkem. Hltal je, lačně do sebe vstřebával její trhaný dech, který se nakonec změnil ve sténání.

„Pusť mi ruce."

„To by se ti hodilo! Teď tady poroučím já!" Zaklonil se dozadu, jeho modré oči se do ní přímo propalovaly. „A nebudeš myslet na nic jiného než na to, co s tebou dělám." Volnou rukou jí začal rozepínat knoflíčky u blůzy a při každém dalším ji nehtem rýpl do kůže, až byla úplně odhalená. „Jestli máš strach, tak to řekni, a já přestanu." Položil dlaň na její ňadro, uchopil je a hnětl. Zmocnil se ho.

„Já se tě nebojím." Přece však se celá třásla a zadrhával se jí dech. Když jí lehce jako vánek kroužil palcem okolo bradavky, měla pocit, že každý nerv v jejím těle je soustředěn právě tam. „Chci si na tebe sáhnout…"

„Teď si musíš vychutnat svou rozkoš." Sklonil hlavu a jemně jí přejížděl jazykem přes bradavku. „Musíš jít za mnou, kam tě vedu. Chci tě mít nahou." Rozepnul jí knoflík u džínsů, vklouzl pod ně rukou a lehce po ní přejížděl nehty, až se proti němu bezmocně vzepjala. Chvěla se vzrušením. „Chci, aby ses svíjela." Sklonil hlavu, uchopil ten rozdrážděný střed jejího ňadra jemně do zubů a s dokonalou kontrolou se do něj zakousl. Srdce jí rázem vylétlo vstříc těm nádherným rtům. „A později…, abys křičela," dodal a zuby i prsty ji dohnal až na samý okraj.

V těle jí vyšlehly plameny, roztavily jí vědomí jako sklo. Neexistovalo nic jiného než doteky jeho rukou a dlaní, vrcholný požitek z toho, jak ji pomalu, pak hluboce a nakonec brutálně vynáší znovu a znovu nahoru. Spoutané ruce se bezmocně prohnuly a pak zemdlely úplně.

Neexistovalo nic, co by si z ní nemohl vzít. Nic, co by mu nebyla ochotná dát. Když cítila jeho kůži, jak jezdí a klouže po její pleti, přestávala dýchat a srdce jí klopýtalo.

Bylo to omámení, byla to rozkoš, byla to záhuba.

Uvědomoval si, že neexistuje nic, nic, co by bylo víc vzrušující, než když podléhá silná žena, když její pevné tělo najednou roztaje a poddává se. Postupoval něžně a trpělivě, až cítil, že se vznáší; slyšel, jak vzdychá. Pak zase nemilosrdně a lačně, až se roztřásla a sténala. Teď ji musí rozdychtit blížící se hrot šípu. Tak, aby to dlouhé štíhlé tělo celé tepalo a zářilo. Nasytit je tak bohatě, jako se na něm sytil on.

Odhodil stranou její oblečení a rozevřel ji.

Pásl se pohledem na jejím těle.

Eva začala vzlykavě oddechovat, znovu a znovu opakovala jeho jméno, dokud jí neprojel dlouhý horký zášleh. Ruce už měla volné, škubala a trhala prostěradlo, jeho vlasy, ramena. Touha plně ho vychutnat ji zoufale spalovala. V hlavě jí hořela krev, bušila jí do srdce, až to bolelo.

Zvedla se a prohnula v zádech, když jeho ústa začala cestovat vzhůru, přejíždět zuby po jejích bocích a pátrat jazykem po celém těle. A najednou se s ním koulela, prsty zaryté do vlhké kůže, nehty divoce drásající svalnatá ramena, a její nenasytná chtivá ústa konečně dosáhla na jeho rty.

Jediným tvrdým nárazem do ní hluboce vnikl a s každým prudkým zanořením se v rychlém a zběsilém sledu pohybů dostával hlouběji a hlouběji. Ale žízeň stále ještě nemohla být uhašena.

Evino tělo se znovu prohnulo, vytvořilo most, v němž se napětím a slastí chvěly všechny svaly. Zabořil se jí prsty do boků a jeho oči – štěrbiny hříšné modři – ulpívaly nehybně na její tváři.

Tělo se jí lesklo potem. Zvrátila hlavu bezvládně dozadu a vstřebávala do sebe každý další divoký náraz. Tušil, že se chystá ten jediný poslední okamžik, cítil, jak je oba zaplavuje jeho mocná síla, vlna dravé energie, ten jediný chvějivý hrot strachu, který přichází ve chvíli, kdy se má zhroutit veškeré sebeovládání.

„Křič!“ vyrazil ze sebe přes její divoké lačné polibky. „Teď křič.“

A když vykřikla, zatmělo se mu před očima a divoce do ní vytryskl.

Ublížil jí. Jak ležela obličejem dolů na zválené posteli, viděl stopy svých prstů na její kůži. Evina pokožka byla překvapivě jemná, což si

ona vůbec neuvědomovala, a také on na to občas zapomínal. To proto, že pod ní byla tak pevná.

Když přes ni chtěl přetáhnout přikrývku, pohnula se.

„Ne, já nespím."

„A proč ne?"

Převrátila se a sbalila si polštář pod hlavu. „Já jsem tě vlastně chtěla znásilnit."

Sedl si vedle ní a smutně vzdychl. „Já si teď připadám jako děsný bídák."

Otočila hlavu, aby na něj dobře viděla, a musela se usmát. „Ale teď už je to zřejmě v pořádku, vysekal ses z toho."

„Ty jsi takový romantik, Evo." Rozmarně ji plácl přes zadek a vstal. „Chceš jíst v posteli nebo při práci?"

Stál u AutoChefa a chystal se přihřát jídlo. Když viděl, jak ho přimhouřenýma očima pozoruje, zeptal se překvapeně: „Ještě?"

„Když se na tebe zadívám, nemusím vždycky hned myslet na sex." Odhodila si vlasy dozadu a líně přemítala, jestli jí ještě zbylo nějaké slušné šatstvo. „I když jsi nahý a urostlý a právě jsi mě umiloval do němoty. Kde jsou moje kalhoty?"

„Nemám tušení. Tak na co jsi tedy myslela?"

„Na sex," prohodila lehce. Našla zmuchlané a zamotané. džínsy a snažila se je narovnat. „Filozoficky."

„No tohle." Nechal talíře zahřívat a vrátil se hledat své vlastní oblečení. Oblékl si jenom kalhoty, protože košili už mu zkonfiskovala. „A jakýpak je ten tvůj filozofický názor na sex?"

„Opravdu funguje," odtušila a nasoukala se do džínsů. „Tak co bude s tím jídlem?"

Pomalu pořádala prvotřídní steak s lahodnými novými brambůrkami a přitom sledovala údaje na obrazovce. „Tak první věc, co tu máme, jsou vzájemné vztahy. Cagney a Friend v tomtéž ročníku na lékařské fakultě na Harvardu. Vanderhaven a Friend byli před šestnácti lety konzultanty v lékařském centru v Londýně a před čtyřmi lety zase v pařížském centru." Žvýkala a polykala, a pak si zase ukrojila kousek hovězího. „Wo a Friend byli v pětapadesátém kolegové a pracovali na tomtéž operačním patře v Nordicku. Ona udržuje spojení s touhle klinikou dodneška. Waverly a Friend působili oba v Lékařské asociaci. A

Friend pravidelně poskytoval konzultace u Drakeů, kde Waverly pracuje už skoro deset let.“

Roarke naplnil sklenice vínem. „A pak můžeš proniknout do vztahů ještě hlouběji a pospojovat jednotlivé body. Každý z nich je nějak propletený s některým dalším. Jeden článek řetězu připoutaný k dalšímu. Myslím, že když zabereš do větší šíře, najdeš tytéž incestní typy vztahů i v evropských centrech.“

„Chci požádat McNaba, aby mi je porovnal. Ale přijdeme určitě i na jiná jména.“ Víno bylo vychlazené a suché a výborně se hodilo k Evině náladě. „Teď tu máme Tiu Wo, která má na Nordicku pravidelné konzultace. McRae pátral v cestovních záznamech, aby zjistil, jestli v den vraždy nebo kolem toho data navštívila Chicago. Nenašel nic, ale to ještě neznamená, že tam nebyla.“

„Tady jsem před tebou v předstihu,“ upozornil ji Roarke a zadal nová data. „Žádný záznam o místenkách na soukromou nebo veřejnou dopravu na její jméno, ale do toho není zahrnuta veřejná kyvadlová doprava, která mezi oběma městy probíhá v hodinových intervalech. Na tu jsou třeba jen kreditní kupóny. Rozpis u Drakeů říká, že odpoledne toho dne měla službu. Mohla končit okolo čtvrté. Teď chci napíchnout záznam z její pracovny.“

„To bych stejně nemohla použít. Chci říct, že Feeney by je nemohl použít. Musel by mít povolení k prohlídce.“

„Já ho nepotřebuju. Její bezpečnostní opatření jsou opravdu směšná,“ poznamenal Roarke. „Překonal by je pětiletý usmrkanec se skenerem z hračkářství. Na obrazovku,“ přikázal.

„Ano, je to tak, služba do čtyř, ordinace v půl páté,“ bručela si Eva. „Odepsala se v pět a v šest hodin měla povečeřet s Waverlym a Cagneym. Feeney by mohl zjistit, jestli se ta schůzka opravdu uskutečnila, ale i kdyby ano, zbývalo jí stále ještě dost času. Druhý den neměla vůbec nic až do půl deváté, a to byla laboratorní porada s Bradleym Youngem. Co víme o něm?“

„Co bys chtěla vědět? Počítači, všechna dostupná data o doktorovi Bradleym Youngovi.“

Eva nechala jídla a vstala, zatímco počítač pracoval. „Večeře s Cagneym a Waverlym. Cagney vyvíjel tlak na Mirovou, aby případ odsunula nebo rovnou odmítla. Waverly na mě prostě působí špatným dojmem. V téhle záležitosti jede víc než jedna osoba. Možná že jsou tři.

Sejdou se u večeře, dohadují se, kdy a jak. Jeden z nich se vydá do Chicaga, provede tam práci a vrátí se. A Wo pak předá vzorek Youngovi do laboratoře.“

„To je teorie stejně dobrá jako každá jiná. To, co potřebuješ, jsou ukryté záznamy. Podíváme se po nich.“

„Vanderhaven se radši courá po Evropě, než by se podrobil běžnému výslechu. Takže… Kolik jich vlastně je?“ zahučela Eva. „A kdy to začalo? Proč to vůbec začalo? Jaký to má smysl? To je ten hlavní problém. K čemu to všechno? Jeden nebezpečný doktor, který překročí meze zákona, by byla jedna věc. Ale to není náš případ. Tady se jedná o tým, o skupinu, která má styky s Východním Washingtonem, a možná i s newyorskou policií. Ostatně určité kličky sahají až do mého oddělení, možná i do jiných. Na kliniky. Někdo předává zprávy. Abych mohla zjistit, kdo to je, musím zjistit proč.“

„Orgány, lidské orgány. V tom dneska nelítají žádné velké prachy,“ uvažoval Roarke. „Když tedy nešlo o peníze, tak muselo jít o moc.“

„Jaký druh moci můžeš získat z toho, že kradeš poškozené orgány lidí, co žijou na ulici?“

„Extáze moci,“ pokrčil rameny. „Můžu to udělat, tak to udělám. A jestli ne pro moc, tak pro slávu.“

„Pro slávu? A kde je ta sláva?“ Začala znovu netrpělivě přecházet. „Ty orgány nejsou přece k ničemu. Jsou nemocné, umírající, vadné. Kde tady vidíš jakou slávu?“ Než mohl odpovědět, zvedla ruku a soustředěně přivřela oči. „Počkat, počkat. Co jestli nejsou tak bezcenné. Co když někdo vymyslel něco, co by se s nimi dalo udělat.“

„Nebo co *jim* udělat,“ nadhodil Roarke.

„Něco jim udělat,“ opakovala Eva a otočila se k němu. „Všechny informace, které jsem načerpala, udávají, že je nepraktické a nemožné rekonstruovat nebo opravit vážně poškozený orgán. Umělé orgány jsou levné, výkonné a přežívají tělo. Důležité instituce, se kterými máme co dělat, se už před lety přestaly výzkumem v této oblasti zabývat. Od té doby, co Friend vyvinul své implantáty.“

„Vylepšená pastička na myši,“ poznamenal Roarke. „Vždycky se najde někdo, kdo hledá něco lepšího, rychlejšího, levnějšího, modernějšího. A ten, kdo to vymyslí,“ dodal a pozvedl svou sklenku, „ten sklidí slávu – a zisk.“

„Kolik tak ročně vydělává firma New Life?“

„To bych musel zjistit. Moment.“ Poposedl na židli, zapojil jinou jednotku a požádal o přehled finanční situace. „Hmm, hrubého, nebo čistého?“

„Já nevím. Snad tedy čistého.“

„Něco přes tři miliardy ročně.“

„Miliardy? *Tři* miliardy? Proboha, Roarkeu, máš ve hře ještě nějaké další prachy?“

Pobaveně na ni pohlédl. „No, o něco víc než tohle, i když právě tyhle tři miliardy nejsou můj osobní příjem. Člověk musí živit společnost, víš?“

„Nech toho, jen mě to znervózňuje.“ Mávla rukou a začala zase pochodovat. „Dobrá, takže vy vyděláte ročně tři miliardy na výrobě implantátů. Když je Friend vyvinul, proslavilo ho to. Fůra komentářů ve sdělovacích prostředcích, reklama, projevy uznání, finanční podpora, prostě všechno, co tihle chlapi dostávají. On toho dostal opravdu vrchovatě. A shrábl taky svůj díl koláče. Tohle byla – jak jsi to říkal? pastička. Takže…“

Poodešla a rovnala si to všechno v hlavě. Roarke ji pozoroval. Je to požitek, uvažoval, sledovat ji, jak zapojuje všechna kolečka. Docela vzrušující, říkal si a popíjel přitom víno. V duchu se rozhodl, že až budou hotovi a půjdou do postele, bude ji muset svést úplně odlišným způsobem.

„Takže někdo nebo nějaká skupina přijde na novou techniku, nový způsob, jak využít poškozené orgány. Vynalezli, nebo skoro vynalezli, cestu, jak je vypulírovat a zase je vrátit zpátky. Ale kde je brát? Nemohou se dostat k majetku klinik. Ten je evidovaný, registrovaný, označený. Dárci a prodejci by měli námitky, kdyby se části jejich těl používaly k něčemu jinému, než k čemu jsou určeny. A velkým problémem by taky byla negativní odezva v tisku. Nehledě na možné federální zábrany.“

Odmlčela se a zavrtěla hlavou. „Takže začnou vraždit? Zabíjet lidi, aby se dal realizovat výzkum? To je teda pořádně silné kafe.“

„Myslíš?“ Roarke jí připil. „Podívej se na dějiny. Ti mocní dovedli vždycky nepěkně zneužívat bezmocných. A často, až příliš často, prohlašovali, že je to pro dobrou věc. Třeba máš před sebou skupinu vysoce školených, vzdělaných a inteligentních lidí, kteří jsou přesvědče-

ní, že jen oni vědí, co je pro lidstvo nejlepší. Podle mého názoru neexistuje nic nebezpečnějšího.“

„A Bowersová?“

„Pouhá bitevní ztráta ve válce s nemocí, v boji za dlouhověkost. Zlepšená kvalita života mnohých proti několika zmařeným životům.“

„Jestli tohle je to moje proč,“ promluvila pomalu, „pak musím hledat odpověď v laboratoři. Budu se muset nějak dostat ke Drakeům.“

„Možná, že ti Drakeovy dokážu přivést, přímo sem.“

„To by bylo něco.“ Odfoukla si a opět si sedla. „Tak se podívejme trochu blíž na Younga.“

„Šaman,“ poznamenal Roarke, když chvíli přehlíželi údaje.

„Cože?“

„Evo, ty máš mezery v retroslangu. Máme tady před sebou typického technošamana, jakým by mohl být třeba i McNab, kdyby neměl svůj šarm, svou slabost pro ženské a svůj zajímavý módní vkus.“

„Jako všichni z elektronické detekce. Já už vím. To jsou ti, co by radši trávili život u počítače, než aby normálně dýchali. Tomuhle je třicet šest, je svobodný. bydlí u matky.“

„Klasický typ šamana,“ vysvětloval Roarke. „Co se týče vzdělání, exceloval ve všem kromě společenských oblastí. Na vysoké škole byl předsedou computerového klubu.“

„To byla asi lóže šamanů.“

„To asi ano. Na koleji – v Princetonu – vedl elektronickou společnost a časopis. Graduoval tam ve věku pouhých čtrnácti let.“

„Takže šaman-génius.“

„Přesně tak. Přibral si ještě lékařskou techniku a našel si další písečeк. Takových typů zaměstnávám spousty. Jsou neocenitelní. Blaženě vynalézají, aby vyvinuli další a další pastičky. Řekl bych, že kdyby Mirová vypracovala jeho profil, charakterizovala by ho jako společensky zakrnělého, vysoce inteligentního introverta se sexuálními fobiemi, vysokým stupněm arogance a s vrozenými předpoklady pro přijímání rozkazů od autoritativních osob, i když je považuje za méně schopné.“

„Možná, že tu hrají svou roli autoritativní osobnosti ženského rodu. Bydlí s maminkou. Pracuje pro doktorku Wo. Je k nim připoutaný. V Drakeově centru je zaměstnaný osm let, vede laboratoř pro výzkum orgánů. Není chirurg,“ uvažovala. „Je to laboratorní krysa.“

„A pravděpodobně nevychází příliš dobře s lidmi. Cítí se líp ve společnosti přístrojů a vzorků.“

„Co kdybychom si prošli data všech vražd a pokusili se zjistit, kde právě byl?“

„Na to se budu muset dostat do jeho diáře. Musíš chviličku počkat.“

Začal pracovat, zarazil se a trochu se zachmuřil. „To se podívejme, ten tedy dbá na bezpečnost daleko víc než naše milá doktorka Wo. Je tu několik vrstev, kterými se musíme prokousat.“ Zatočil se s židlí, vytáhl klávesnici a začal pracovat ručně. „Zajímavé. Na obyčejné poznámky v diáři je to nějak příliš zajištěné. Copak to tady máme?“ S pokrčeným čelem studoval cosi, co Evě připadalo jako náhodné symboly na monitoru. „Ten je ale mazaný,“ zabručel Roarke. „Pořídil si bezpečnostní pojistku. Prohnanej parchant.“

„A ty se přes ni nemůžeš dostat.“

„Je to rafinované.“

Naklonila hlavu. „No, jestli se necháš oblafnout nějakým šamanem, tak si asi budu muset najít jiného partnera.“

Roarke se opřel dozadu a Evu napadlo, že jak tak sedí u kláves do půl těla nahý a s úšklebkem na nádherném obličeji, vypadá mimořádně sexy. „Jak je ten výraz, co ho máš tak ráda? A jo, *trhni si nohou*. A teď mi přestaň funět za krk a přines mi kafe. Tohle nějakou chvíli zabere.“

Eva posměšně zahučela a zašla k AutoChefovi. Roarke se ve svém křesle nahrbil, obrazně si vykasal rukávy a pustil se do boje s klávesnicí.

Eva vypila už dva hrnky kávy, zatímco on se své, úplně studené, ani nedotkl. Drtil mezi zuby tiché kletby, které byly čím dál tím hrozivější a vynalézavější. A také, jak si s podivem všimla, stále častěji irské.

„Kde zas u všech rohatejch sebral tohle?“ Celý zoufalý vyťukal na klávesnici novou kombinaci. „Ale ne, ty prohnanej hade, tady je zase past! Já to dobře merčím. On je fakt kanon. Je to zatracenej kanon, ale já už ho skoro mám. Do prdele!“ Odstrčil se i s židlí a zavrčel na monitor.

Eva otevřela pusu, ale pak si to rozmyslela; zase ji sklapla a šla si pro další šálek kávy. Málokdy ho viděla takhle… rozladěného.

Začala si pohrávat s jiným nápadem. Usedla do křesla na druhém konci místnosti a zavolala Louise. Ozval se jí zastřený hlas: „Doktorka Dimattová“ a na videofonu se objevil roztřesený obraz.

„Tady je Dallasová. Mám pro vás práci.“

„Sakra, máte vůbec představu, kolik je hodin?“

„Ne. Potřebuju, abyste prověřila záznamy hovorů z centrály vaší kliniky. Všechny případy, kdy někdo od vás volal následující zdravotnická zařízení nebo z nich přijal hovor. Dáváte pozor?“

„Dallasová, víte, že vás nenávidím?“

„Hm, no dobře. Takže Drakeovo centrum. Nordickovo centrum v Chicagu – máte to?“

Obraz se ustálil a ukázala se rozcuchaná Louise s oteklýma očima. „Měla jsem dneska dvojitou směnu, jezdila jsem s ambulancí. A ráno zase slouží. Takže mi odpusťte, když vám řeknu, abyste se s tím šla vycpat.“

„Nepřerušujte to. Já ty údaje potřebuju.“

„Poslední, co jsem slyšela, bylo, že jste suspendovaná. Jedna věc je, když souhlasím, že budu dělat konzultanta policistce, a druhá věc je předávat důvěrné informace civilistovi.“

Slovo *civilista* se Evě zabodlo pod kůži hlouběji, než čekala. „Ti lidé jsou pořád mrtví, ať mám odznak nebo ne.“

„Jestli mě nový vyšetřovatel požádá o pomoc, budu s ním spolupracovat v rámci zákona. Kdybych udělala to, co po mně chcete, a chytili mě, mohla bych přijít o místo na klinice.“

Eva zaťala pěsti a zápasila se zoufalstvím. „Ta vaše klinika je zadlužená až po uši,“ odsekla. „Kolik by to stálo, aby se dostala na úroveň jedenadvacátého století?“

„Minimálně půl milionu, a jestli se mi podaří zlomit limity mého svěřeneckého fondu, tak ho dostanu. Takže vám musím ještě jednou říct, abyste šla do háje.“

„Počkejte ještě minutku. Jednu prašivou minutu, jo?“ Vypnula zvuk. „Roarkeu?“ Když neodpovídal, zavolala ještě jednou, netrpělivěji. Odpovědělo jí jen podrážděné zamručení. „Potřebuju půl milionu na úplatek.“

„No tak si zalov ve svém kontu, máš toho tam celou fůru. A nemluv na mě, dokud nezametu s tím všivákem.“

„Moje konto?“ opakovala, ale jen na něj zasyčela, protože měla strach, že Louise zavěsí a další hovor už nevezme. „Převedu půl milionu, kamkoli si budete přát, v okamžiku, kdy dostanu ty informace.“

„Co prosím –?“

„Chcete prachy pro kliniku? Tak mi dejte ty údaje, které potřebuju. Tady je seznam těch institucí.“ Nastavila ho do obrazu a s úlevou konstatovala, že se Louise pohnula a sáhla po bloku.

„Jestli mě taháte za fusekli, Dallasová –“

„Já nelžu. Sežeňte ty údaje, nenechte se chytit a dodejte mi je. Já pak zařídím převod peněz. Tak mě taky nepodfoukněte, Louiso. Jsme domluvené?“

„Sakra, vy na to ale jdete zostra. Seženu ty informace a spojím se s vámi, jak budu moct. Právě jste zachránila stovky životů.“

„To je vaše práce. Já se starám o mrtvé.“ Přerušila spojení právě v okamžiku, když Roarke vítězoslavně zařval: „Hahá! A konečně jsem tam!“ Rozcvičoval si ztuhlé prsty, pak popadl svůj hrnek a zhluboka si přihnul. „Kristepane, ty mě snad chceš otrávit!“

„Postavila jsem ti to tam před hodinou. A co jsi sakra mínil tím, že mám zalovit ve svém kontu? Že jsou toho tam fůry?“

„Fůry čeho? Jo, aha.“ Vstal a protahoval se v ramenou a pak si šel pro novou kávu. „Máš snad své osobní konto, které bylo otevřené před řadou měsíců. Ty nikdy nekontroluješ své finance?“

„Mám – měla jsem – policajtský plat, což znamená, že žádné finance nemám. Na mém osobním účtu je zhruba dvě stě dolarů, zbytek sežraly Vánoce.“

„To je tvůj profesionální účet, na který se ti automaticky převádí plat. Já jsem měl na mysli tvé soukromé konto.“

„Já mám ale jen jeden účet.“ Roarke trpělivě popíjel kávu a vykrucoval krk. Uvažoval, že by to chtělo vířivou koupel. „Ne, máš dvě konta, s tím, co jsem ti založil loni v létě. Chceš se podívat, jak vypadá?“

„Tak moment.“ Praštila ho dlaní do nahých prsou. „Ty, žes pro mě něco otevřel? A proč, krucinál?“

„Protože jsme se vzali. Zdálo se mi to logické, úplně normální.“

„A jak přesně velká fůra peněz se ti zdála být logická?“

Přejel si jazykem přes zuby. Věděl dobře, že tahle ženská má nejen temperament, ale – jak často zjišťoval – až zvrácený pocit hrdosti.

„Myslím, jestli mi paměť slouží, že základní vklad byl nějakých pět milionů – i když teď tam už přibyly úroky a dividendy.“

„Ty… ty ses snad *zbláznil!*“ Neuhodila ho. Byl připravený zachytit její pěst. Místo toho mu začala prstem provrtávat hruď.

„Jauvajs. Potřebuješ manikúru.“

„Pět *milionů* dolarů!“ Vyhodila ruce do vzduchu a pak je nechala zoufale klesnout. „Co si mám počít s pěti miliony? Ať se propadnu, Roarkeu. Já tvé peníze nechci. Já je nepotřebuju.“

„Zrovna jsi mě požádala o půl milionu,“ upozornil ji s roztomilým úsměvem, který se ještě rozšířil, když slyšel její zoufalý výkřik. Pak dodal: „Dobrá. Manželská hádka, nebo vyšetřování vraždy? Koukej si vybrat.“

Zavřela oči a násilím se přinutila vzít na vědomí, co má přednost. „Ještě se k tomu vrátíme,“ varovala ho. „C?pravdu jsme s tím ještě neskončili.“

„Už se na to těším. Ale teď by tě možná zajímal fakt, že tvůj oblíbený šaman náhodou v jistých a šikovných dnech navštívil jistá šikovná města.“

„Cože?“ Vrhla se k obrazovce. „Panebože, je to tu jako na dlani. Jasný jak facka. Chicago, Paříž, Londýn. Přímo v jeho zatraceným zápisníku. Tak jednoho bychom měli. Ten parchant, až si ho vezmu na koberec, náramně rychle napráská i ty ostatní. Pěkně mu zatopím pod tím jeho ubohým zadkem a pak…“

Zmlkla, ustoupila o krok zpátky a na ramena jí vklouzly Roarkeovy ruce, které ji začaly jemně masírovat. „Na chvilku jsem zapomněla. Jsem husa.“

„Ale ne.“ Políbil ji na temeno.

„Ne. Jsem v pořádku. Srovnám se s tím. „*Musím*,“ nařídila si. „Jak to ale vymyslet, abych to předala Feeneymu, aniž bych ho kompromitovala, a aniž by to uškodilo případu. Mohli bychom udělat kopii na disketu a tu poslat noční poštou. Tak to projde kanály oddělení a on to dostane. Musí to mít zdokumentované. Pak s tím může začít pracovat, předstírat, že dostal jakýsi anonymní tip, vyžádat si povolení k zabavení diáře a pozvat Younga k výslechu. Takhle to sice bude trvat skoro celý den, ale nenaboural to případ a on se v té bryndě nevymáchá.“

„Tak to tak uděláme. Krásně to do sebe zapadá, Evo. Brzy budeš mít všechno, co potřebuješ, a celá ta trapná historie bude za tebou.“

„Jo. Dostanu ten případ zpátky, a svůj odznak snad taky.“

Kapitola devatenáctá

Když Eva vcházela do ordinace doktorky Mirové, v duchu se ubezpečovala, že je na všechno dokonale připravená. Podstoupí, co je třeba, a pak půjde. Byla si však vědoma, že to, co v příštích několika hodinách udělá a co udělají zase jí, bude mít při rozhodování oddělení velkou váhu. Její suspendování může být zrušeno. Nebo taky změněno na definitivní propuštění.

Mirová k ní hned přispěchala a vzala ji za ruce. „Je mi to hrozně líto.“

„Vy jste přece nic neudělala.“

„No právě. Kéž bych byla mohla.“ Cítila napjaté a ztuhlé svaly v Eviných pažích. „Evo, těm testům a procedurám se nemusíte podrobit, dokud na to nebudete docela připravená.“

„Chci to hned.“

Mirová přikývla a ustoupila. „Já vám rozumím. Nejdřív se ale posaďte. Promluvíme si.“

Eva cítila, že se jí rozechvěly nervy kolem páteře, ale všechno to ze sebe energicky setřásla. Věděla, že nervozita by jen přidala jejímu traumatu na síle. „Doktorko Mirová, já jsem nepřišla na čaj a na kus řeči. Čím dřív to budu mít za sebou, tím dřív budu vědět, na čem jsem.“

„Tak to považujte za součást procedury," odpověděla neobvykle ostře Mirová. Byla by ji ráda uklidňovala, ale nejspíš ji bude muset také dopálit. „Posaďte se přece, Evo. Mám tady všechna vaše data," začala, když Eva pokrčila rameny a zprudka usedla. Je vzpurná, usoudila Mirová. To je dobře. Trochu vzpurnosti Evě může pomoct zvládnout to, co ji čeká. „Jsem povinna zeptat se vás, jestli plně chápete, s čím jste vyslovila souhlas."

„Já tu proceduru znám."

„Podrobujete se vyhodnocení osobnosti, sklonů k násilí a testování na detektoru lži. Tyto procedury zahrnují simulace virtuální reality, injekce chemikálií a skenování mozku. Všechny procedury budu provádět buď já sama, nebo na ně budu dohlížet. Budu ale pořád u vás, Evo."

„Neberte na sebe všechnu zodpovědnost, Mirová. Není to vaše povinnost."

„Jestli to, že jste dnes tady, zařídil nebo způsobil někdo z vašich spolupracovníků, tak musím také nést svůj díl odpovědnosti."

„Profil, který jste vypracovala, ukazuje na kolegu?"

„Nemohu s vámi diskutovat o své práci na profilech." Mirová sebrala ze stolu disketu a poklepala na ni prstem, aniž by z Evy spustila oči. „Nemůžu vám prozradit, jaké údaje a závěry jsou na této kopii mé zprávy. Už jsem taky rozeslala duplikáty všem zúčastněným stranám." Hodila disketu nedbale zpátky na stůl. „Teď musím jít vedle seřídit přístroje. Zatím tady prosím chvíli počkejte."

Když se dveře zavřely, usoudila Eva, že to byla *jasná výzva. Čert to vem*, rozhodla se a nacpala disketu do zadní kapsy džínsů.

Oni chtějí, abys na to myslela, říkala si. Aby sis dělala starosti a potila se. Čím víc se tomu všemu poddáš, tím víc budeš obnažená a zranitelná vším, co je za těmi dveřmi.

Dovedla si představit, že využijí všech svých přístrojů, svého skenování, svých injekcí, jen aby ji zbavili sebevlády a pronikli jí do mozku. Do jejích obav a strachů.

Čím míň si tam toho s sebou vezmeš, tím míň toho budou mít ke zkoumání.

Mirová opět otevřela dveře. Nevrátila se zpátky do místnosti, dokonce ani nepohlédla na stůl, jen kývla na Evu: „Všechno je připravené, můžeme začít."

Eva na to neřekla nic, jen vstala a následovala Mirovou do jedné z chodeb, které křižovaly bludištěm testovací sekce. Tahle byla světle zelená, jako v nemocnici. Jiné jsou prosklené a za sklem se matně rýsuje technika a přístroje.

Od této chvíle už bude každé gesto, každý výraz, každé slovo a každá myšlenka zdokumentovány, vyhodnoceny, analyzovány.

„Tahle procedura prvního stupně nebude trvat déle než dvě hodiny," oznámila jí Mirová. Eva se zastavila a chytila ji za ruku.

„Prvního stupně?"

„Ano, to je všechno, co jste povinna absolvovat."

„Já ale potřebuju třetí stupeň."

„To není nutné a ani se to nedoporučuje. Rizika a vedlejší účinky třetího stupně testování jsou za těchto okolností příliš vysoké. Vám je doporučen první stupeň."

„Závisí na tom můj odznak." Prsty se jí už málem chvěly. Nesmí to dovolit. „To víme obě. Zrovna tak, jako víme, že když projdu jen prvním stupněm, není tím ještě zaručeno, že ho dostanu zpátky."

„Pozitivní výsledky a moje doporučení sehrají významnou roli ve váš prospěch."

„Ne *dost* významnou. Třetí stupeň, Mirová. Mám právo si ho vyžádat."

„Zatraceně, Evo. Třetí stupeň je určen pro důkazy mentálního postižení, mimořádně krutých tendencí, mutilací, deviací."

Eva se zhluboka nadýchla. „Byla jsem snad zbavena jakéhokoli podezření z vraždy strážníka Ellen Bowersové?"

„Nejste hlavní podezřelá, ani se na vás nesoustřeďuje vyšetřování."

„Ale čistá nejsem, a to já chci být." Eva se nadechla a vydechla. „Třetí stupeň. Mám na něj právo."

„Děláte to těžší, než to musí být."

Eva se k oboustrannému překvapení usmála. „Těžší už to být nemůže. Už teď to hrozně kouše."

Prošly okolo řady světlých izolovaných dveří. Neměla zbraň, kterou by tu měla odevzdat. Počítač ji zdvořile požádal, aby vstoupila do dveří vlevo, svlékla si všechny části oděvu a odložila šperky.

Mirová zahlédla ochranné gesto, kterým Eva zakryla snubní prsten. Přišlo jí Evy líto. „Promiňte, ale ani ten nemůžete při skenování mít. Chtěla byste, abych vám ho schovala u sebe?"

„Vzali ti jenom symboly.“

Tahle Roarkeova slova se jí mihla hlavou, když stahovala prstýnek z ruky. „Děkuju.“ Vešla do místnosti a zavřela dveře. Mechanicky odkládala části oděvu a snažila se nedávat najevo své rozpaky před techniky a přístroji, které ji i tady monitorovaly.

Příčilo se jí, že je nahá před cizími. Nenáviděla tu zranitelnost a ztrátu kontroly.

Zakázala si na to myslet.

Nad protějšími dveřmi zablikalo světlo a další automatický hlas jí přikázal, aby se dostavila na fyzickou kontrolu.

Vešla dovnitř, postavila se na značku uprostřed a dívala se přímo před sebe, zatímco na ni blikala světla a hučely přístroje, které zjišťovaly vady na jejím těle.

Fyzická kontrola byla rychlá a bezbolestná. Když byla hotová, navlékla si Eva připravenou modrou kombinézu a šla podle ukazatelů do další místnosti na skenování mozku.

Ulehla na záda na čalouněnou lavici, nevšímala si tváří za skleněnými stěnami a pevně zavřela oči, když jí na hlavu spustili helmu.

Tak jakápak hra se tu bude hrát? ptala se v duchu. Když ji lavice začala pomalu zvedat až do sedu, musela se zachytit rukama.

Působení virtuální reality ji přeneslo do tmy. Náhle byla tak dezorientovaná, že se musela přidržet okrajů sedadla, aby udržela rovnováhu.

Napadli ji zezadu. Z temnoty vyrazily ohromné ruce, podrazily jí nohy a vyhodily do výšky. Dopadla na tvrdý podklad a viděla, že je v nějaké uličce, sklouzla po něčem slizkém. Kosti jí zapraštěly, sedřená kůže pálila jako oheň. Rychle vyskočila a sáhla po zbrani.

Než ji ale mohla vyprostit z pouzdra, začal protivník pálit. Udělala obrat a s prudkým vydechnutím vykopla dozadu, aby ho zasáhla v těžišti.

„Policie, ty parchante. Vzdej se.“

Se zbraní v obou rukou se schoulila, připravena vypálit ochromující ránu, ale vtom se ocitla v plném slunci. Zbraň měla pořád v ruce, prst se chvěl na spoušti. Ale teď mířila na ženu s ječícím dítětem v náručí.

Se srdcem bušícím až v hrudi strhla zbraň. Když ji skláněla dolů, slyšela své vlastní přerývané lapání po dechu.

Byly na hřebenu střechy. Slunce oslnivě zářilo, panovalo příšerné vedro. Ta žena balancovala na úzké římse. Hleděla na Evu očima, které už vypadaly mrtvé. Dítě se zmítalo a brečelo.

„Nepřibližujte se!“

„Dobrá, dobrá. Podívejte, jen se podívejte. Dávám zbraň pryč. Vidíte?“ Eva nesmírně pomalým pohybem uložila pistoli do pouzdra. „Jen si s vámi chci promluvit. Jak se jmenujete?“

„Nemůžete mě zarazit.“

„Ne, to nemůžu.“ Kde sakra zůstali ostatní? Kde jsou záchranáři, cvokaři? Kde vězí? Panebože. „Jak se jmenuje ten malý?“

„Už se o něj nemůžu starat. Jsem unavená.“

„On má strach.“ Po zádech jí stékal pot, ale pokročila o kousek blíž. Bylo děsivé vedro, v žáru slunce se roztavoval asfalt na střeše a ve vzduchu se chvěly jeho výpary. „A je mu horko. Vám taky. Co kdybychom zašly aspoň na chviličku tam dozadu do stínu.“

„Pořád řve, jako když ho na nože bere. Celou noc. Vůbec se nemůžu vyspat. Už to nevydržím.“

„Tak mi ho zkuste podat. Je pro vás moc těžký. Jakpak se jmenuje?“

„Pete.“ Ženě se řinul po obličeji pot, přilepil jí pramínky krátkých černých vlasů na tváře. „Je nemocnej. Jsme oba nemocný, tak k čemu to všechno?“

Dítě strašlivě ječelo, vyráželo ze sebe jednu salvu křiku za druhou. Ten řev jí rozdíral hlavu i srdce. „Znám lidi, kteří by mu mohli pomoct.“

„Vy jste jen zatracená policajtka. Vy dokážete leda hovno.“

„Když skočíte dolů, tak vám nepomůže už nikdo. Ježíši, tady je ale vedro. Pojďme dovnitř, tam to vyřešíme.“

Zena vyčerpaně vzdychla. „Jděte do prdele.“

Eva vyrazila dopředu, popadla chlapce okolo pasu a žena se naklonila. Zatímco jí vriskot dítěte pronikal do mozku jako žiletky, pokusila se Eva ještě o další zoufalý hmat. Zachytila ženu v podpaží a usilovně ji táhla k sobě. Svaly se jí chvěly a hrozily se zpřetrhat. Zasekla podrážky bot tvrdě do okraje římsy a vzepřela se, aby se všichni tři nezřítili dolů na chodník.

„Držte se. Zatraceně.“ Do očí se jí řinul pot, pálil ji a oslepoval, ale ona usilovně zápasila o lepší pozici. Chlapec se svíjel jako mokrá ry-

ba. „Chyť se mě!“ vykřikla na ženu, která na ni už jen zírala prázdnýma očima.

„Někdy je lepší bejt mrtvá. Ty bys to měla vědět, Dallasová.“ Když žena vyslovila Evino jméno, usmála se. A smála se dál, když začala z Evina sevření vyklouzávat…

Najednou byla Eva v jiné uličce, stočená do klubíčka se třásla bolestí a tupým šokem.

Byla teď dítě, potlučené a polámané, beze jména, bez minulosti.

Teď využívali a podsouvali jí její vlastní vzpomínky, získané z dávných záznamů. To ji dopálilo; pod tenkou slupkou paniky zákeřně vřela nenávist.

Ulička v Dallasu, malá dívka se zkrvaveným obličejem, zlomenou rukou, bezradná… Kam má utéct?

Proklínám vás. Všechny vás proklínám. Ona do toho nepatří. Chtěla to vykřiknout, chtěla se vymanit z těch přívalů a obrazů, které jí lili do mozku, chtěla prorazit tu skleněnou stěnu.

Zrychloval se jí puls a vztek rostl. A jako bleskem se program změnil a přenesl ji do ulic dolního Manhattanu, do mrazivé noci. Před ní stála Bowersová a potměšile se šklebila.

„Ty pitomá děvko, uvidíš, že tě moje stížnosti nakonec úplně oddělají. Svět se dozví, co jsi zač. Nic jiného než kurva, která se nahoru prodrala šoustáním.“

„Bowersová, jste v pěkné kaši. Můžete očekávat, že až vás nahlásím za odmítání subordinace, výhrůžky nadřízenému důstojníkovi a za to, že jste naprosto neschopná, chytne se oddělení za nos a vykopne vás.“

„To se ještě uvidí, koho kopnou.“ Bowersová do ní tvrdě strčila, takže Eva musela o dva kroky couvnout.

A už tu byla zuřivost, přímo v ní, vystřelovala z jejího srdce, třásla se v konečcích prstů. „Nesahejte na mě!“

„A co s tím sakra chceš udělat? Není tady nikdo kromě tebe a mě. Ty si myslíš, že můžeš jen tak přijít do mýho rajónu a vyhrožovat mi?“

„Já vám nevyhrožuji, já vám to oznamuji. Dejte ode mě ruce pryč, jděte mi z očí a přestaňte mi překážet v práci, nebo si to odskáčete.“

„Já tě zničím. Všechno z tebe servu, ať každý vidí tvou nahotu. Ty mě žádnou mocí na světě nezastavíš.“

„Ale ano, zastavím.“

Eva měla najednou v ruce železnou trubku. Cítila své prsty, jak ji pevně uchopily, svaly se napnuly a připravily ke švihu. Spíš zklamaně než překvapeně trubku odhodila a popadla Bowersovou za klopy uniformy. „Ještě jednou na mě sáhni a nakopu ti tu tvou podělanou zadnici. Stěžuj si pak, jak umíš, moje pověst to unese. Ale slibuju ti, že ze všeho nejdřív se postarám, abys musela svlíknout uniformu a zmizela ze služby na ulici. Děláš policii jenom ostudu."

Znechuceně ji pustila a obrátila se k odchodu. Koutkem oka zahlédla jakýsi pohyb. Skrčila se a otočila. Těsně nad hlavou jí zasvištěla trubka a pocuchala jí vlasy.

„Spletla jsem se," pronesla nebezpečně chladným hlasem. „Vy nejste jen ostuda policie, vy jste prostě šílená."

Bowersová vycenila zuby a švihla trubkou podruhé. Eva uskočila z jejího dosahu, ale pak se do toho tvrdě pustila. Dostala bleskovou ránu do ramene a využila bolesti jako impulsu. Vrhla se na Bowersovou celým tělem. Svalily se jako propletená hromada na zem.

Ruka se jí opět sevřela na trubce, škubla s ní, vykroutila ji a zase odhodila stranou. V mžiku měla venku zbraň a s planoucíma očima uštědřila Bowersové pažbou ránu do brady. „A máš utrum." Bez dechu Bowersovou obrátila, stáhla jí ruce za záda a vylovila z kapsy pouta. „Jste zatčena za napadení s úmyslem zabít, vy jedna zasraná, kreténská děvko."

Když už se začínala smát, ocitla se najednou zase v příšeří, rozkročená v krvavé břečce. I ruce měla pokryté vrstvou zaschlé krve.

Projel jí šok, hrůza a oslnivý záblesk strachu. Vrávorala dozadu. „Ježíši, Ježíši Kriste, ne, to ne, já jsem to neudělala. To bych nemohla."

Když Mirová viděla, jak si Eva zkrvavenýma rukama zakryla obličej, zavřela oči. „To stačí. Ukončit program." Se sevřeným srdcem Evu sledovala. Ještě po skončení simulace jí to škubalo celým tělem. Když jí sundali helmu, setkaly se jejich oči přes sklo.

„Tato fáze testování je u konce. Prosím, vyjděte ven označenými dveřmi. Tam se setkáme."

Když Eva opouštěla nakloněné lůžko, podlamovala se pod ní kolena, ale vzchopila se, dopřála si minutu na zklidnění dechu a vešla do vedlejší místnosti.

Další čalouněná lavice, židle, dlouhý stůl, na němž už byly pečlivě seřazené nástroje. Ještě víc přístrojů a monitorů. Holé bílé zdi.

Vešla Mirová. „Máte právo na půlhodinovou pauzu na zotavení. Doporučuju vám, abyste jí využila."

„Jen pokračujte."

„Posaďte se, Evo."

Sedla si na lavici a úporně se snažila vypudit z hlavy předešlou simulaci a připravit se na další.

Mirová si přisunula židli a složila ruce do klína. „Mám děti, které miluju," začala. Eva se na ni zaraženě podívala. „Mám přátele, kteří jsou pro mne životně důležití, a mám známé a kolegy, které obdivuju a vážím si jich." Lékařka lehce povzdechla. „A všechny tyto city chovám k vám." Naklonila se k Evě, vzala ji za ruce a pevně je stiskla.

„Kdybyste byla moje dcera a já bych vůči vám mohla uplatnit nějakou autoritu, nedovolila bych vám podrobit se této fázi třetího stupně. Žádám vás tedy aspoň jako vaše přítelkyně, abyste si to rozmyslela."

Eva se podívala dolů na její ruku. „Je mi líto, že vám působím takové nesnáze."

„Ach Bože, Evo!" Mirová vyskočila, otočila se zády a snažila se opanovat své bouřlivé emoce. „Tahle procedura je nesmírně invazivní. Budete při ní úplně bezmocná, nebudete schopná se ubránit, fyzicky, duševně ani citově. Když s tím budete bojovat, k čemuž vás vedou vaše instinkty, nesmírně vám to zatíží srdce. Já mohu téhle reakci zabránit, a jestliže mi to dovolíte, taky to udělám."

To už ale věděla, že to všechno bylo marné. „Kombinace drog a skenování, kterou pro tenhle stupeň musím použít, určitě způsobí, že vám bude špatně. Bude vám na zvracení, začne vám třeštit hlava, budete vyčerpaná, dezorientovaná, ochablá a možná i dočasně ztratíte kontrolu nad svalstvem."

„To tedy vypadá na zatraceně divokou party. Podívejte, vy víte, že já svůj úmysl nezměním. Už jste u toho byla tolikrát, že určitě dobře víte, jak to chodí. Tak proč nám oběma naháníte takový pekelný strach? Prostě to udělejte a tečka."

Mirová rezignovaně přistoupila ke stolu, vzala injekční stříkačku a naplnila ji. „Lehněte si na záda a snažte se uvolnit."

Jistě, když už jsem tady, mohla bych si hodit šlofíka." Eva ulehla a zadívala se do chladného modrého světla na stropě. „Na co to je?"

„Zaměřte se na ně. Soustřeďte se na to světlo, dívejte se skrz ně, představujte si, že se do něj nořítе, do té chladné mírné modře. Nebude to bolet. Teď vám musím rozepnout vršek kombinézy.“

„Tak proto máte ve své pracovně taky modré židle? Aby se lidé mohli ponořit do modře?“

„Je to jako voda.“ Mirová pracovala rychle, jemně odkryla Evě rameno a paži. „Můžete vklouznout rovnou do vody. Teď ucítíte maličký tlak,“ zašeptala a vstříkla jí první drogu. „To je jenom na zklidnění.“

„Nesnáším chemikálie.“

„Já vím. Dýchejte normálně. Já jdu zatím zapnout skenery, monitory. Nic vás nebude trápit.“

„Já se toho nebojím. Máte ještě u sebe můj prstýnek?“ Hlava už se jí vznášela, jazyk ztěžkl. „Mohla bych dostat zpátky svůj prsten?“

„Mám ho u sebe. Jakmile tady budeme hotové, vrátím vám ho.“ S obratností získanou lety praxe připevnila Mirová Evě registrační elektrody na spánky, na zápěstí, na srdce. „Tak, jsem hotová. Uvolněte se, Evo. Nechte se pohltit tou modří.“

Eva už se vznášela – jedna část jejího plujícího vědomí se podivovala, proč s tím Mirová tolik nadělala. Vždyť je to jen bezbolestná, bláznivá jízda.

Mirová obezřetně sledovala monitory. Srdeční rytmus, tlak krve, mozkové vlny, všechny fyzické ukazatele byly normální. Zatím. Pohlédla na Evu a viděla, že má zavřené oči, uvolněnou tvář a malátné tělo. Neubránila se a pohladila ji po tváři; pak jí připoutala zápěstí a kotníky a sáhla po další stříkačce.

„Evo, slyšíte mě?“

„Hmm. Jo. Je mi prima.“

„Důvěřujete mi?“

„Jo.“

„Tak si pamatujte, že jsem tu s vámi. A teď počítejte od stovky zpátky. Pomalu.“

„Sto, devadesát devět, devadesát osm, devadesát sedm…“ Když jí do krve pronikla druhá droga, začal puls kolísat a dýchání se přiškrtilo. „Devadesát šest. Bože!“ Tělo se jí vzepjalo a nohy začaly škubat pouty, celý její organismus byl zasažen šokem.

„Ne, nebraňte se. Dýchejte. Poslouchejte můj hlas. Dýchejte, Evo. Nervěte se s tím.“

Po těle i pod kůží se jí začaly rojit tisíce hladových brouků. Někdo ji škrtil rukama, které byly jako ostré rampouchy. Srdce jí tlouklo jako kladivo, jako by chtělo prorazit ven z hrudi. Oslepila ji rudá a bezbřehá hrůza. Když otevřela oči, zjistila, že je spoutaná.

„Nepřivazujte mě, proboha, to ne!“

„Musela jsem. Mohla byste se poranit. Ale jsem tady. Cítíte mou ruku?“ Stiskla Evinu křečovitě zaťatou pěst. „Jsem tady. Dýchejte pomalu a zhluboka, Evo. Poslouchejte můj hlas. Dýchejte pomalu a zhluboka. Poručíku Dallasová!“ vyštěkla, když se Eva stále snažila vyvléct a bránit se. „Dala jsem vám rozkaz. Přestaňte se prát a dýchejte normálně.“

Eva lapla po dechu a sípavě vydechla. Paže se jí třásly, ale přestala se vzpouzet.

„Dívejte se do světla,“ pokračovala Mirová; píchla jí další dávku a sledovala monitory. „Poslouchejte můj hlas. Neposlouchejte nic jiného než můj hlas. Jsem tady. Víte, kdo jsem?“

„Mirová. Doktorka Mirová. To bolí…“

„Teď už jen chviličku. Váš organismus si musí zvyknout. Dýchejte pomalu a zhluboka. Sledujte světlo. Dýchejte pomalu a zhluboka.“ Opakovala tytéž pokyny, znovu a znovu, s tichou monotónností, až zjistila, že se monitory uklidnily a Evina tvář se zase uvolnila.

„Jste teď uvolněná a slyšíte jen můj hlas. Bolí vás ještě něco?“

„Ne, necítím nic.“

„Řekněte mi své jméno.“

„Dallasová, poručík Eva Dallasová.“

„Datum narození.“

„Neznám.“

„Místo narození.“

„Neznám.“

„Bydliště.“

„New York.“

„Stav.“

„Vdaná. Roarke.“

„Zaměstnání.“

„Newyorská policie. Policejní ředitelství. Ne…“ Monitory začaly blikat a hlásily rozčilení, zmatek. „To jsem byla. Nyní jsem suspendovaná. Vzali mi odznak. Teď jsem na suchu.“

„To přejde.“ Mirová se opřela a přikázala zvýšit teplotu v místnosti o pět stupňů. Zbývajících pár minut kladla Evě jednoduché, nezáludné otázky, aby znormalizovala krevní tlak, pravidelnou aktivitu mozkových vln, dýchání, puls.

„Bylo vaše suspendování oprávněné?“

„Byl to úřední postup. Po dobu, kdy budu vyšetřovaná, nesmím být ve službě.“

„Bylo to oprávněné?“

Eva zmateně nakrčila čelo. „Byl to úřední postup,“ opakovala.

„Jste policajt do morku kostí.“

„Ano.“

Tahle prostá odpověď Mirovou skoro rozesmála.

„Použila jste někdy v rámci své služby násilí?“

„Ano.“

Teď se dostáváme na tenký led, pomyslela si Mirová. Věděla, že kdysi jedno mladé vyděšené děvče někoho zabilo. „Sáhla jste někdy, kromě na obranu svou nebo někoho jiného, někomu na život?“

Rozsvítil se obraz. Strašidelný pokoj, kaluže krve, nůž zabodnutý až po rukojeť a celý potřísněný rudou krví. Vzpomínka jí projela jak blesk a zabolela tak silně, že Eva až zaskučela. „Já jsem musela, musela jsem.“

Vyslovila to hlasem malého dítěte a ten Mirovou znepokojil. „Evo, zůstaňte tady a odpovězte na otázku ano, nebo ne. Odpovězte na otázku ano, nebo ne, poručíku! Vzala jste někdy kromě v sebeobraně nebo na obranu jiných někomu život?“

„Ne!“ prudce ze sebe vyrazila Eva. „Ne, ne, ne. On mi ubližuje. Nechce přestat.“

„Tak tam nechoďte. Poslouchejte můj hlas, dívejte se do světla. Nesmíte nikam odcházet, dokud vám neřeknu. Rozumíte?“

„Je pořád tady.“

Právě toho se obávala. „Ne, už tu není. Jsem tu jenom já. Jak se jmenuji?“

„On se vrací.“ Eva se začala třást, trhat sebou. „Je opilý, ale ne dost!“

„Poručíku Dallasová, toto je oficiální procedura schválená Newyorskou policejní centrálou. Jste sice suspendovaná, ale nebyla jste propuštěna ze zaměstnání. Musíte se tedy podřídit pravidlům této procedury. Rozumíte svým závazkům?“

„Ano… Ano. Bože, já tu nechci být.“

„Jak se jmenuji?“

„Mirová. Dobrý Bože. Doktorka Charlotte Mirová.“

Zůstaň u mne, prosila v duchu Mirová. *Zůstaň přímo u mne*. „Jaký případ jste to vyšetřovala, když vás postavili mimo službu?“

„Vraždu.“ Třes ustal a údaje na monitoru se ustálily. „Mnohonásobnou.“

„Znala jste strážníka Ellen Bowersovou?“

„Ano. Ona a její svěřenec byli první na místě činu ve dvou případech vraždy. Šlo o oběti Petrinski a Brownová.“

„Měla jste s Bowersovou nesrovnalosti?“

„Ano.“

„Vysvětlete svůj názor na ta nedorozumění.“

Do mozku jí postupně pronikaly rozličné obrazy. Když o nich mluvila, znovu je prožívala. To rozhorlení, ten příval nenávisti, který ji znechutil a překvapil, chladná, záštiplná slova.

„Věděla jste, že na vás Bowersová podala stížnost?“

„Ano.“

„Bylo na těch stížnostech něco pravdivého?“

„Když jsem s ní jednala, použila jsem pár sprostých slov.“ Přestože byla omámená drogami, ušklíbla se. To Mirovou alespoň trošku zahřálo u srdce. „To je formální porušení předpisů.“

Kdyby Mirová nebyla tak hrozně utrápená, musela by se smát. „Vyhrožovala jste jí fyzickým násilím?“

„To si nejsem jistá. Možná že jsem řekla, že ji nakopu do zadku, když bude ještě otravovat. V každém případě jsem si to myslela.“

„Ve svých záznamech Bowersová udává, že jste poskytovala sexuální služby výměnou za svůj služební postup. Je to pravda?“

„Ne.“

„Měla jste někdy sexuální vztahy nebo styk s inspektorem Whitneym?“

„Ne.“

„Měla jste někdy sexuální vztahy nebo intimní styk s kapitánem Feeneym?“

„Ježíši. Ne. Nesouložím přece se svými kamarády.“

„Přijala jste někdy úplatek?“

„Ne.“

„Zfalšovala jste někdy hlášení?“

„Ne.“

„Napadla jste fyzicky strážníka Ellen Bowersovou?“

„Ne.“

„Způsobila jste její smrt?“

„To nevím.“

Mirová sebou překvapeně škubla.

„Jak jste jí mohla způsobit smrt?“

„Někdo jí využil, aby se mě zbavil, aby mě vyhodili. Chtěli mě. Ale ona byla snadnější cíl.“

„Vy myslíte, že nějaká osoba nebo osoby, v současné době neznámé, zabily Bowersovou, aby vám zabránily pokračovat ve vyšetřování?“

„Ano.“

„Jak byste tedy mohla být zodpovědná za její smrt?“

„Protože jsem měla odznak. Protože to byl můj případ. Protože jsem se na to dívala osobně a neuvědomila jsem si, jakým způsobem by jí mohli zneužít. Tak ji mám na svědomí.“

Mirová vzdychla a aplikovala další dávku. „Soustřeďte se na to světlo, Evo. Už jsme skoro u konce.“

Roarke přecházel po čekárně před pracovnou doktorky Mirové. Jak to, že to sakra trvá tak dlouho? Mohl si domyslet, že se ho Eva snaží oblafnout, když říká, že to nebude delší než takové dvě hodinky. Že to není nic vážného. Mohlo mu to být jasné, když zjistil, že ráno zmizela z domu, aniž by mu sdělila, že ho tam nechce.

Ale on je chválabohu tady. Bude se s tím muset smířit. Znovu se podíval na zápěstí. Čtyři hodiny! Jak můžou proboha testy a otázky trvat tak dlouho? Měl na ni víc naléhat, přimět ji, aby mu vysvětlila, co se tu přesně bude dít.

Věděl něco o testování, o tom základním procesu, kterým musel projít každý policista, který použil násilí. Nebylo to příjemné, ale Eva

už tím kdysi prošla. Chápal základní význam prvního stupně a zátěž dodatečného testu pravdy.

Ani to nebylo příjemné a testovaná osoba se někdy po několik hodin cítila trochu nejistě.

Ale tím už si taky prošla.

Tak proč už s ní sakra nejsou hotoví?

Zvedl hlavu a oči se mu proměnily v ledová jezírka. Do dveří právě vešel inspektor Whitney.

„Zdravím vás, Roarkeu. Myslel jsem, že touhle dobou už to bude mít za sebou."

„Až bude, rozhodně by nebylo vhodné, aby tady spatřila právě vás. Už jste jí toho provedl dost, inspektore."

Whitneyovy oči dostaly prázdný výraz a kruhy pod očima jako by se prohloubily. „Všichni máme své příkazy, Roarkeu, a své úřední předpisy. Bez nich by neexistoval žádný pořádek."

„Chcete, abych vám o těch vašich předpisech něco řekl?" začal Roarke a postoupil o krok k němu s pohledem, který věštil krev.

Dveře se rozletěly. Prudce se otočil, a když ji spatřil, projel mu srdcem ostrý šíp šoku.

Byla bledá jako smrt. Oči měla zapadlé, jako by jí je někdo násilím vtlačil do lebky, leskly se jako pozlacené sklo a panenky byly široce roztažené. Mirová ji sice podpírala, ale Eva přesto vrávorala.

„Neměla jste ještě vstávat. Váš organismus potřebuje víc času."

„Chci odsud pryč." Nejraději by Mirovou setřásla, ale bála se, že padne dopředu na obličej. Spatřila Roarkea a pocítila směs zoufalství a úlevy. „Co tady děláš? Říkala jsem ti, abys sem nechodil."

„Sklapni, sakra." Cloumala jím jediná emoce, a to byla zuřivost. Třemi dlouhými kroky přešel místnost a vytrhl ji Mirové z rukou. „Co jste to s ní sakra prováděla?"

„To, co musela," hlesla Eva. Pokoušela se postavit se na vlastní nohy, ačkoli se jí zase začalo dělat špatně od žaludku a znovu na ní vystával studený pot. Už nesmím zvracet, umínila si. Předtím už prudce zvracela dvakrát, ale teď už *nebude*.

„Potřebuje si lehnout." Mirová byla v obličeji skoro stejně bledá, i na ní se projevovalo napětí, které prodělala. „Její organismus se ještě nestačil zotavit. Prosím, přesvědčte ji, aby se vrátila a lehla si, abych mohla kontrolovat její vitální funkce."

„Musím se odsud dostat pryč,“ vyrazila Eva a upřela na Roarkea prosebný pohled. „Nemůžu tady zůstat.“

„Dobrá. Tak jdeme.“

Opírala se o něj až do okamžiku, kdy spatřila Whitneyho. Pak ji instinkt i hrdost přinutily postavit zbědované tělo do pozoru. „Pane!“

„Dallasová! Lituju, že k téhle proceduře muselo dojít. Ale teď vás musí mít doktorka Mirová pod dohledem až do chvíle, kdy si bude jistá, že jste natolik v pořádku, abyste mohla odejít.“

„Při vší úctě, inspektore, já si přece můžu jít, kam se mi zlíbí.“

„Poslyšte.“ Mirová sepnula prsty a cítila se bezmocně. „Ona právě prodělala třetí stupeň.“

V očích mu zablesklo překvapení. Obrátil se na Evu. „Třetí stupeň nebyl nutný. Krucinál, to nebylo nutné!“

„Vzal jste mi odznak,“ vydechla Eva tiše. „Takže to nutné bylo.“ Znovu se snažila narovnat a modlila se, aby Roarke pochopil, že chce odejít bez pomoci. Dokázala dojít až ke dveřím a tam se opět začala třást. Když se k ní obrátil, prudce zavrtěla hlavou.

„Nedělej to, nesmíš mě odnést. Jen mě tady chviličku nech.“

„Dobře, tak vydrž.“ Zaklesl jí paži okolo pasu a převzal většinu její váhy. Minuli pohyblivý pás a zamířili k výtahu. „Co je to ten třetí stupeň?“

„Ošklivá věc.“ V hlavě jí stále něco surově bušilo. „Moc ošklivá. Nenadávej mi. Byla to jediná možnost.“

„Pro tebe,“ zahučel. Dveře výtahu se rozevřely a on ji vtáhl mezi namačkané lidi.

Okraje zorného pole se jí zamlžovaly. Hlasy lidí, kteří ji obklopovali, se rozplývaly, odrážely a odplouvaly jako mořské vlny. Ztrácela orientaci a pojem o sobě, jen matně vnímala pohyb a Roarkeův hlas, který jí šeptal do ucha, že už tam budou.

„Dobrá, dobrá.“ Šedá mlha se rozptýlila a uzavřela a Roarke ji vedl na parkoviště návštěvníků. „Mirová říkala, že je to jenom takový ten vedlejší účinek. Že to není nic vážného,“ mumlala nezřetelně.

„A co ‚takový ten vedlejší účinek dělá?‘“

„Dej pokoj, Roarkeu. Asi omdlím.“

Jeho zaklení, když ji zachytil do náruče, už neslyšela.

Kapitola dvacátá

Byla mimo, v bezvědomí nebo ve spánku, celé čtyři hodiny. Nepamatovala si, jak se dostala domů, jak se ocitla v posteli. Naštěstí pro všechny zúčastněné strany si nepamatovala ani to, že Roarke povolal na pomoc Summerseta a že majordomus využil svého zdravotnického školení, vyšetřil ji a předepsal odpočinek.

Když se vzbudila, bolest hlavy přetrvávala, ale nevolnost a třes už přešly.

„Teď si můžeš vzít blokátor."

Zamrkala, aby se jí zaostřil zrak, a uviděla v Roarkeově ruce malou modrou pilulku. „Cože?"

„Od těch tvých procedur už uplynula dostatečně dlouhá doba, takže je načase, aby sis vzala blokátor. Spolkni to."

„Roarkeu, prosím, už žádné drogy. Já –"

Dál se nedostala, protože jí Roarke stiskl bradu a vložil pilulku do úst. „Polykej."

„No jasně. Tak jdeme tancovat."

Zvedla se do sedu a upřímně doufala, že jí hlava zůstane na příslušném místě nad rameny. „Viděl někdo, jak jsem se složila?"

„Ne." Ruka na její bradě povolila stisk. „Ta tvá zatracená reputace je nedotčená."

„No, aspoň to. Člověče, já mám hlad."

„To mě nepřekvapuje. Mirová mi tvrdila, že jsi nejspíš vyhodila všechno jídlo, které jsi snědla za posledních čtyřiadvacet hodin. Volal jsem jí," dodal, když se na něj Eva zaškaredila. „Chtěl jsem vědět, co všechno se tam dělo."

Všimla si, že má v očích zlost, ale i soucit. Instinktivně zvedla ruku a pohladila ho po tváři.

„Budeš mě za to peskovat?"

„Ne. Nemohla jsi dělat nic jiného."

Teď už se opravdu usmála a položila mu hlavu na rameno. „Když jsem tě tam uviděla, byla jsem zděšená, ale na druhou stranu jsem byla šťastná, že tam jsi."

„Jak dlouho budeš muset čekat na výsledky?"

„Tak den, dva. Nemůžu na to myslet. Mám toho na práci až do pr… Kruci, kde mám oblečení? Kde jsou mý džínsy? Měla jsem v nich disketu.“

„Tuhle?“ Vzal ji ze stolu.

„Jo. Mirová mě ji nechala ukrást ze své pracovny. Je to profil. Musím si to prohlédnout.“ Odhodila přikrývku. „Feeney už snad ode mě dostal tu disketu, kterou jsme mu poslali. Možná, že už sebral doktorku Wo nebo se k tomu chystá. Jestli už ji vyslýchal, mohla by mi snad Peabodyová dát hlášku, jak to šlo.“

Už byla na nohou a oblékala se. Stále byla hrozně bledá, pod očima měla stíny jako jizvy. Předpokládal, že teď už ji hlava nebolí tak šíleně, ale spíš tupě a otravně.

Ale zastavit ji nemohl nikdo.

„Tvoje pracovna, nebo moje?“

„Moje,“ oznámila. Zašátrala v zásuvce a našla jednu ze své zásoby čokoládových tyčinek. „Pozor!“ Roarke jí sladkost vytrhl z ruky a schoval dřív, než po ní mohla chňapnout.

„Až po obědě.“

„Nebuď přece takový pes.“ A protože už se jí sbíhaly sliny na čokoládu, nasadila prosebný kukuč. „Byla jsem nemocná. Tak mě musíš trochu rozmazlovat.“

„To ty přece nesnášíš.“

„Nějak si na to přece jen začínám zvykat,“ prohlásila, ale on už ji táhl pryč.

„Žádná čokoláda před obědem nebude. Budeme mít slepičí polívku,“ rozhodl. „To je vyhlášený lék na všechno. A protože už se cítíš tak dobře,“ pokračoval, když dorazili do pracovny, „můžeš ji obstarat, než dám dohromady ten profil od Mirové.“

Chtělo se jí trochu se tomu vzepřít. Koneckonců ji bolí hlava, kroutí se jí žaludek a vůbec celý její organismus není pořád ještě úplně v pořádku. Zakaboněná stála v kuchyni a uvažovala, že jindy by ji k smrti otrávil tím, že by ji držel v posteli a hlídal jako zavilý pes. Ale teď, když by možná trochu toho hýčkání docela uvítala, ji pošle, aby se starala o jídlo. A kdyby si náhodou postěžovala, jen by se přitrouble šklebil.

Takže mám smůlu, přiznala si, když z AutoChefa vybírala misku kouřící, neuvěřitelně voňavé polévky. První lžíce jí vklouzla do krku

jako božská mana, dospěla do zuboženého žaludku a málem ji přinutila zanotovat oslavnou ódu. Hned si nabrala další, a kocoura, kterého přilákala vůně a ovíjel se jí kolem kotníků jako kožešinová šála, si v nejmenším nevšímala.

Než se stačila zarazit, vyjedla obsah misky do poslední kapky. Hlava se jí vyjasnila, organismus přičinlivě vrněl a nálada se podivuhodně vylepšila. Olízla lžíci a podívala se na Galahada.

„Nevíš, proč má vždycky pravdu?“

„To už je prostě takový můj talent,“ odpověděl od dveří Roarke. A samozřejmě se přitrouble šklebil. Přistoupil k ní a šťouchl ji prstem do tváře. „Už máš zase barvu, poručíku, a jak tě tak pozoruju, hlava už tě netrápí a máš výborný apetit.“

Pohlédl na prázdnou misku. „A kde mám já?“

Roarke nebyl jediný, kdo se umí šklebit. Eva odložila prázdnou misku, vzala z AutoChefa novou, plnou a pustila se do ní. „To nevím. Asi ji snědl kocour.“

Roarke se jen zasmál, sehnul se a zvedl kocoura, který si hlasitě stěžoval. „Jo, kamaráde, když je panička tak nenažraná, tak se o sebe musíme postarat sami.“ Naprogramoval AutoChefa, zatímco Eva seděla na místě a teď už lenivě nabírala polévku.

„A kde mám svou čokoládovou tyčinku?“

„To nevím.“ Vyndal misku a postavil ji na zem, kde se do ní Galahad málem zřítil po hlavě. „Možná ji sežral kocour.“ Pak vyndal ještě svoji misku, vzal si lžíci a odcházel.

„Máš moc velký zadek, chlapče,“ upozornila ho a vydala se za ním. „Tak s ním pohni z mé židle.“

Zašklebil se na ni. „Tak proč si mi nesedneš na klín?“

„Nemám čas na tvoje perverzní hrátky.“ A protože nejevil známky, že by se hodlal hnout, přistrčila si židli vedle něho a začala studovat monitor. „Člověk si musí umět z té cvokařské hantýrky vybírat,“ vysvětlovala Roarkeovi. „Ze všech těch vznešených slov. Vyzrálý, schopný sebeovládání, inteligentní, organizačně schopný.“

„To není nic, co bys už nevěděla.“

„Ne, ale profily od Mirové jsou u soudu penězi k nezaplacení a také mi potvrzují můj směr vyšetřování. Božský komplex. Vynikající znalosti medicíny a mimořádná chirurgická zručnost. Pravděpodobná

dualita povahy. Léčitel kontra ničitel.“ Eva se sklonila k obrazovce a zamračeně pokračovala ve čtení textu.

Tím, že porušil zákon – nepoškodit pacienta –, se povznesl nad principy své profese. Určitě je, nebo alespoň byl – lékař. Vzhledem k vynikající technice, kterou v těchto vraždách prokázal, je pravděpodobné, že svou praxi stále provozuje, prakticky denně, zachraňuje životy zlepšuje kvalitu životů svých pacientů. Je to léčitel.

Ale tím, že životy odebírá, že nerespektuje práva těch, které zabíjí, se zřekl zodpovědnosti, která k takovému umění náleží. Je ničitel. Nepochybuje, neváhá. Myslím, že si je plně vědom toho, co dělá. Oprávnění pro svou činnost vidí v důvodech, které nějak souvisejí s medicínou. Vybírá si nemocné, staré, umírající osoby. Pro něho už to nejsou živí lidé, ale jen tělesné schránky. Pečlivost, s jakou odebírá vzorky, svědčí o tom, jak je samotná ta práce pro něj důležitá a jak jsou důležité ty vzorky. Jejich tělesné schránky zato nemají o nic větší cenu než laboratorní zkumavky. Jejich ztráta je zanedbatelná, dají se nahradit.

Eva, stále ještě zamračená, se opřela dozadu. „Dvě povahy.“

„Tvůj osobní Jekyll a Hyde. Doktor s posláním,“ doplnil ji Roarke. „A ten ďábel v něm získal převahu a ničí.“

„Ničí koho?“

„Odsouzené, nevinné. A nakonec zničí i sám sebe.“

„Výborně,“ řekla s chladnou rozhodností. „Myslím ten závěr. Dvě povahy,“ opakovala znova. „Žádný rozštěp osobnosti. O tom se tu nic neříká.“

„Ne, spíš dvě strany jedné mince. Temná a světlá. Ostatně to máme všichni.“

„Nechoď na mě s filozofií.“ Odstrčila se a vstala. Když pracovala hlavou, potřebovala chodit.

„Ačkoliv o to nám vlastně nakonec jde. Jeho filozofie. Nebo její. Bere si, protože může, protože potřebuje, protože chce. Z jeho hlediska, lékařsky, jsou ty schránky, či jak jim říkat, naprosto bez významu.“

Obrátila se. „Takže jsme zase u orgánů samotných. U jejich využití. A u slávy. Rekonstrukce, omlazení a vyléčení toho, co je podle sou-

časných vědeckých názorů neléčitelné. Co jiného by to mohlo být? Našel způsob, respektive se domnívá, že ho našel, jak vzít umírající orgán a vrátit jej do života.“

„Takový doktor Frankenstein. Zase jeden šílený, zkažený génius, kterého zničily vlastní myšlenky. Když už se dostáváme do této oblasti, tak on není jen chirurg, ale také vědec, výzkumník. Hledač.“

„A k tomu politik. Sakra, potřebuju toho vědět víc o Friendovi a taky potřebuju vědět, co dostal Feeney při výslechu z doktorky Wo.“

„Tak proč nic neřekneš? Chceš papírový zápis nebo celou video a audio nahrávku?“

Eva přestala pochodovat, jako kdyby narazila na zeď. „To přece nemůžeš. Nemůžeš se dostat do výslechových protokolů.“

Energicky se nadechl: „Proč já ti jen ještě trpím ty tvoje neustálé urážky! Samozřejmě by bylo lepší, kdybys měla zjištěné číslo protokolu, datum a čas, ale já se obejdu i bez toho.“

„Panebože. Vůbec nechci vědět, jak to provádíš. A asi tu ani nehodlám zůstat a koukat se na tebe.“

„Účel světí prostředky, drahoušku. Všechno je to jen o účelu a prostředcích.“

„Já jdu pro kafe,“ zamumlala.

„Čaj. Tvůj organismus už dneska zažil dost nárazů. Já si dám taky hrnek. Údaje o Friendově sebevraždě budou na nástěnce.“

Přistoupila ke kuchyňskému oknu, otočila se a zase se vrátila. Co to dělám? ptala se sama sebe. Jak daleko za hranice pravidel budu ještě ochotná zajít?

Až kam to půjde, rozhodla. A právě když se rozhodla, že zavolá, videofon zapípal.

„Dallasová.“

„Máme naspěch.“ Peabodyová se tvářila odměřeně, mluvila stroze. „Dnes ráno byla na klinice napadena Louise Dimattová. Byla převezena na Drakeovu kliniku. Ještě nevím nic bližšího, ale je v kritickém stavu.“

„Už tam jedu.“

„Počkejte, Dallasová! Leží tam taky doktorka Wo. Podle posledních zpráv se pokusila o sebevraždu. Obávají se, že to nepřežije.“

„Krucinál. Podařilo se vám vyslechnout ji?“

„Ne. Bohužel. A Vanderhaven je pořád v prachu. Ale máme Younga. Je zadržen a čeká na výslech.“

„Tak já jedu.“

„Oni vás k Wo ani k Louise nepustí.“

„Stejně tam jedu,“ odpověděla krátce Eva a skončila hovor.

Na jednotce intenzívní péče se dostala až k sesterně, a tam ji zarazili.

„Dimattová Louise. Jaké má číslo pokoje a jak to s ní vypadá?“

Sestra na ni pohlédla: „Vy jste z rodiny?“

„Ne.“

„Tak lituji. Informace smím podávat jen nejbližším příbuzným a pověřeným osobám.“

Evě to ze zvyku cuklo rukou, ale pak zase beznadějně sevřela prsty, když si uvědomila, že nemá průkaz, který by mohla hodit na pult. „Doktorka Tia Wo. Tentýž dotaz.“

A tatáž odpověď.“

Eva se zhluboka nadechla, připravená vyslat do vzduchu tucet sprostých a znechucených nadávek, které se jí hrnuly na jazyk. Vtom však uctivě přistoupil Roarke. „Sestro Simmonsová, já jsem společně s doktorkou Wo členem rady této instituce. Nemohla byste být tak laskavá a spojit mě s jejím ošetřujícím lékařem. Nebo ho požádat, jestli bych s ním mohl mluvit? Mé jméno je Roarke.“

Vykulila oči a zrudla. „Roarke. Jistě, pane. Hned to bude. Čekárna je hned tady vlevo. Spojím se okamžitě s doktorem Waverlym.“

„A když už jste v tom, spojte se taky se strážníkem Peabodyovou,“ přikázala Eva a vysloužila si za to nevlídný pohled.

„Nemám čas –“

„Kdybyste byla tak laskavá,“ přerušil ji Roarke. Eva si rozmrzele pomyslela, že by měl ten svůj šarm, který přímo prýštil z každého póru jeho těla, plnit do lahviček a prodávat těm méně šťastným. „Potřebovali bychom se strážníkem Peabodyovou velice nutně hovořit. Moje paní –“ položil ruku na Evino nadskakující rameno. „– i já máme velké obavy.“

Ach.“ Sestra si Evu nedůvěřivě prohlédla, zřejmě ji vyvedlo z konceptu, že tahle neupravená ženská je Roarkeovou manželkou. „Jistě, já vám to zařídím.“

„Proč jsi ji rovnou nepožádal, aby ti ještě zlíbala nohy?“ zabrblala Eva.

„Myslel jsem, že spěcháš.“

Čekárna byla prázdná až na projekční stěnu, na které byl vyladěn poslední komediální seriál. Eva jej ignorovala právě tak jako kávovou konvici, která pravděpodobně skrývala pokrevní příbuznou bahna.

„Já jsem Louisu dostala na tu nemocniční postel svým úplatkem, Roarkeu. Využila jsem tvoje peníze, aby mi sehnala informace, které jsem nemohla získat sama.“

Jestli je to tak, rozhodla se pro to sama, tak jako se rozhoduje každý z nás. A jediný, kdo je zodpovědný za to, že leží v nemocnici, je ten, kdo ji napadl.“

„Udělala by cokoliv, aby z té kliniky něco vytvořila.“ Eva si položila konečky prstů na víčka a pevně je stiskla. „Znamená pro ni všechno. Já jsem ji poslala na výzvědy, abych mohla uzavřít případ, který už vlastně ani není můj. Jestli umře, budu si to do smrti vyčítat.“

„Nemůžu ti říct, že nemáš pravdu, ale opakuju ti, že tys ji sem nedostala. Když si budeš tohle namlouvat, zblázníš se z toho.“ Přikývl, když svěsila ruce podél těla. „A to nesmíš, protože už máš jen nepatrný krůček k uzavření toho, co jsi začala. Setřes to ze sebe, Evo, a dělej, co umíš nejlíp. Hledej odpovědi.“

„Mají ty vaše odpovědi nějakou souvislost s tím, že je moje neteř v kómatu?“ Do pokoje vstoupil Cagney s vyčerpaným a ponurým výrazem v obličeji. „Co tady děláte?“ uhodil na Evu. „Zatáhla jste ji do záležitosti, se kterou nemá nic společného, a v zájmu svých vlastních cílů jste ji uvrhla do nebezpečí. Myslím, že byla napadena právě při tom, co dělala pro vás, a teď bojuje o život.“

„Co se jí stalo?“ dotazovala se Eva.

„Vy tady nemáte co pohledávat. Co já vím, tak pro mě jste pachatelka vraždy, zkorumpovaná policistka a deviantka. Ať se vaše reportérská kamarádka a její kumpáni snaží ovlivnit veřejné mínění sebevíc, já dobře vím, co jste zač.“

„Cagney!“ Roarkeův hlas byl jemnější než irská mlha. „Jste přetažený a já s vámi cítím, ale dávejte si, prosím, pozor na jazyk.“

„Jen ať si říká, co chce,“ vmísila se mezi ně Eva. „Já vám taky něco povím. Obdivuju Louisinu odhodlanost a rovnou páteř. Kašlala na lákavou nabídku dobrého postavení ve vašem středisku pro bohaté a

dala se svou vlastní cestou. Pokud mám na tom, že je tady, jakýkoliv díl zodpovědnosti, přijmu jej. Jste ochoten udělat totéž?“

„Ona na tu kliniku vůbec nepatřila.“ Lékařova pohledná pěstěná tvář byla zkřivená vztekem, oči mu zapadly do hlubokých stínů. „Ona, se svou inteligencí, se svým nadáním, se svým původem. Nemusela plýtvat svými kvalitami na takovou chátru, kterou každou noc seškrabujete z ulic.“

„Z takové chátry se dají získat lecjaké užitečné součástky a pak se zbytek může prostě vyhodit, ne?“

Zabodl se do ní očima. „Tihle bídáci neváhají zabít krásnou mladou ženu pro pár kreditů, které má v kapse, nebo pro drogy, které používá, aby zachránila jejich prašivé životy. To je ta spodina, ze které, jak se domnívám, pocházíte i vy. Vy oba.“

„Myslela jsem, že pro lékaře je život největší svátostí.“

„Tak jest.“ Přispěchal k nim Waverly ve vlajícím bílém plášti. „Coline, vzpamatujte se. Jděte si trochu odpočinout. Děláme, co je v našich silách.“

„Zůstanu u ní.“

„Teď ne.“ Waverly s očima plnýma soucitu vzal Cagneyho pod paži. „Odpočiňte si alespoň na pohovce. Slibuju vám, že kdyby došlo k nějaké změně, dám vám hned vědět. Až se probere, bude vás určitě potřebovat.“

„Ano, ano. Máte pravdu. Ano.“ Nejistě zvedl ruku ke spánku. „Moje sestra s manželem – poslal jsem je pryč, k sobě domů. Asi bych za nimi měl zajít a trochu s nimi pobýt.“

„To bude nejlepší. Já vám zavolám.“

„Děkuji vám. Vím, že je v těch nejlepších rukou.“

Waverly ho doprovodil ke dveřím, něco mu zašeptal a chvíli se za ním díval. Pak se obrátil zpět. „Je velice otřesený. Ono když jde o někoho z rodiny, není vám sebevětší lékařská zkušenost moc platná.“

„Jak zle to s ní vypadá?“ zeptala se Eva.

„Utrpěla frakturu lebky. Bylo tam značné krvácení a edém. Operace proběhla celkem dobře, když se to tak vezme. V pravidelných intervalech sledujeme mozek, jestli nedošlo k poškození. Ještě nemáme jistotu, ale vypadá to nadějně.“

„Probrala se vůbec z bezvědomí?“

„Ne.“

„Můžete nám říct, co se vlastně stalo?“

„Podrobnosti si musíte zjistit u policie. Já vám můžu dát jen lékařské zprávy, a ani to bych neměl. Sledujeme ji velmi pozorně.“

„A doktorka Wo?“

Jeho unavená tvář jako b,y se nadobro zbortila. „Tiu jsme před pár minutami ztratili. Sel jsem to právě sdělit Colinovi, ale neměl jsem dost odvahy, abych mu přidal ještě tuhle zátěž. Doufám, že k němu budete dostatečně ohleduplní.“

„Potřebovala bych vidět její protokol,“ zamumlala Eva, když s Roarkem osaměli. „Jak zemřela, co si vzala nebo udělala? Kdo a kdy ji našel? Do háje, ani nevím, kdo ten její případ dostal.“

„Tak hledej u pramene.“

„Jak můžu –“ Zarazila se. „Tak už sakra vytáhni ten svůj přenosný zázrak.“

Podal jí ho a usmál se. „Pozdravuj ode mne Nadine. Já zatím zjistím, jestli už se spojili s Peabodyovou.“

„No jo, ty jsi ten nejchytřejší na světě,“ zamumlala a zavolala Nadine na Kanál 75.

„Dallasová, ty mi už kolik dní utíkáš. Co je s tebou? Jseš v pořádku? Jsou to všechno blbouni pitomí. Viděla jsi můj pořad? Jsme úplně zaplavení ohlasy.“

„Já teď nemám čas na otázky. Potřebuju informace. Podplať na patologií koho můžeš, a zjisti mi všechno, co se dá, o sebevraždě Tiy Wo. Vydají o tom zprávu během hodiny. A já potřebuju znát způsob, dobu smrti, kdo ji našel a ohlásil to, kdo má případ na starosti a který lékař ji prohlédl. Zkrátka všechno.“

„Neozveš se mi celé dny a teď chceš najednou všechno. A vůbec, kdo říká, že někoho podplácím?“ Uraženě popotáhla, jako by se jí to dotklo. „Podplácení úředních činitelů je nezákonné.“

„A já momentálně nejsem policajt, jestli si vzpomínáš. Čím dřív, tím líp, Nadine. Jo, a počkej ještě, nemohla bys vykutat nějakou špínu na senátora Briana Waylana z Illinois?“

„Ty chceš vědět, jestli můžu vykutat špínu na senátora Spojených států?“ Srdečně se zachechtala. „Máš připravený náklaďák nebo tanker?“

„Cokoli – hlavně jde o jeho postoj k umělým orgánům. Zastihneš mě doma nebo na Roarkeově mobilním videofonu.“

„Kupodivu neznám Roarkeova soukromá čísla. I já mám své hranice.“

„Obraťse na Summerseta, ten ti poradí. Díky.“

„Počkej, Dallasová, jsi v pořádku? Chtěla bych –“

„Promiň, nemám čas.“ Eva přerušila spojení a hnala se ke

dveřím, právě když chodbou přicházela Peabodyová. „Kde jste kruci byla? Dvakrát jsem vás sháněla.“

„No jo, máme trochu frmol. Feeney mě poslal, abych zjistila, co je s doktorkou Wo, ale ta to zhruba před čtvrt hodinou zabalila. Byla tam její současná spolubydlící a ta dóstala hysterický záchvat. Měla jsem i s dvěma dalšími strážníky co dělat, abychom ji udrželi, než jsme do ní nacpali nějaké uklidňující prostředky.“

„Já myslela, že bydlela sama.“

„Ukázalo se, že má milenku. Držela to v tajnosti. Ta ženská přišla domů a našla Wo v posteli napumpovanou barbituráty.“

„Kdy?“

„Myslím, že už to bylo pár hodin. Dozvěděli jsme se to, když jsme sem přišli kvůli Louise. Cartrightová to prohlásila za podezřelé úmrtí, ale vypadá to jako jasná sebevražda. Musím to risknout a nalít si tady to jejich kafe.“

Přistoupila k pultu, očichala konvici, trochu se zašklebila, ale přece jen si nalila do kelímku. „Nedostavila se k výslechu,“ pokračovala Peabodyová. „A tak jsme s Feeneym jeli k ní domů, měli jsme povolení ke vstupu. Nebyla tam. Hledali jsme ji tady a taky nic. Měli jsme pár informací, že byla ve své pracovně a v oddělení orgánů. Uhodili jsme na Younga a ten se začal okamžitě ohánět právníkem. Formálně jsme ho zadrželi do rána, ale on si může už na noc sehnat kauci. Vrátili jsme se zase k doktorce Wo, a do toho jsme dostali zprávu o Louise, takže jsme zašli sem zjistit, jak je na tom.“

Spolkla trochu kávy a otřásla se. „A co vy, jaký jste měla den?“

„Jedna báseň. Co mi můžete říct o Louise?“

Peabodyová se podívala na zápěstí a vzhlédla tak náhle, že sebou Eva až škubla. „Odpusťte, Dallasová. Sakra.“

„Nedělejte si s tím hlavu. Jste ve službě a musíte spěchat.“

„Dneska jsem měla jít na skvělou francouzskou večeři a po ní měl podle mých představ následovat neméně skvělý sex.“ Pokusila se o úsměv. „A tady to máte. Louisu někdo praštil na klinice. Rána do hla-

vy. Zlomené levé zápěstí naznačuje, že k tomu přišla, když se bránila. Máme dojem, že toho, kdo ji napadl, viděla. Vzal ji po hlavě velkým videofonním přístrojem z jejího psacího stolu.“

„Kristepane, to musel být silák.“

„To ano, a těch ran schytala víc. Byla ve své pracovně. Ten, co jí to udělal, ji nechal ležet na místě. Je tam malá skříňka na léčiva, na vzorky. Byla vypáčená a vyloupená. Stalo se to odpoledne mezi třetí a čtvrtou hodinou. Louise ukončila službu ve tři, údaje o posledním pacientovi uložila v patnáct deset. Lékař, který ji střídal, ji tam našel krátce po šestnácté. Zavolali sem a tady na ní začali pracovat.“

„Co si myslíte o jejích šancích?“

„Tenhle špitál je zatraceně dobrý. Mají tady zařízení, jako kdyby vypadla z NASA II. Střídá se u ní celý tým odborníků. My máme před pokojem 247 uniformovanou hlídku.“ Dopila kávu. „Slyšela jsem, jak si sestřičky povídaly, že je Louise mladá a silná. Srdce a plíce má v perfektním stavu. Skenování mozku zatím nepřišlo na nic alarmujícího. Ale řekla bych, že se všichni moc snaží o to, aby se probrala. Čím déle bude v bezvědomí, tím větší mají obavy.“

„Chci vás poprosit, abyste mi zavolala, kdyby nastala nějaká změna. Musím to vědět.“

„To mě nemusíte prosit. Už musím letět.“

„Ano. Řekněte Feeneymu, že pracuji na několika tipech. Všechno, co bude vypadat nějak nadějně, mu předám.“

„Vyřídím.“ Otočila se k odchodu, ale pak zaváhala. „Asi byste to měla vědět. Povídá se, že inspektor se do toho jaksepatří pustil. Začal šťourat do vnitřních záležitostí a Baxtera v jednom kuse popohání, aby už konečně uzavřel případ Bowersové. Sám se vypravil na stodvaašedesátku a dal se tam do shánění informací o ní na vlastní pěst. Prostě se může strhat, aby vás dostal zase zpátky.“

Eva hned nevěděla, co si o tom všem má myslet, a tak jenom zírala. „Jsem ráda, že mi to říkáte.“

„A ještě něco: Na Roswellově osobním kontu se za poslední dva měsíce objevily pravidelné desetitisícové vklady. Všechny byly převedené elektronicky.“ Ušklíbla se, když viděla, jak Evě zasvítily a přimhouřily se oči. „Je to syčák. Feeney už na něj upozornil Webstera.“

„Časově to krásně odpovídá vraždě Spindlerové. Dobrá práce.“

Roarke počkal a přišel za ní, teprve když byla sama. Našel ji, jak sedí na opěradle lenošky a prohlíží si ruce. „Měla jsi dlouhý den, poručíku.“

„To je fakt.“ Otřela si dlaně o kolena, setřásla svou zamyšlenost a podívala se na něho: „Uvažovala jsem, že by nebylo špatné završit ho nějakou specialitkou.“

„Vážně?“

„Co takhle malé noční vloupáníčko?“

Rozzářil se. „Miláčku! Už jsem přestával doufat, že to navrhneš.“

Kapitola dvacátá první

„Řídím já.“

Roarke, který právě sahal po klice vozu, se zarazil a zamračil. „Je to moje auto.“

„Ale můj úkol.“

Oba stáli přimáčknutí ke dveřím na straně řidiče a zblízka se propichovali očima. „Proč bys měla řídit ty?“

„Protože.“ Trochu rozpačitě vrazila ruce do kapes. „Nepošklebuj se mi.“

„Pokusím se. Tak proč?“

„Protože,“ opakovala Eva, „když mám případ, tak vždycky řídím, takže jestli budu řídit, budu si připadat jako… oprávněná osoba, a ne jako kriminálník.“

‚Aha. No, takhle to zní naprosto přesvědčivě. Řídíš ty.“ Soukala se do auta, ale ještě zalétla pohledem ke spolujezdci. „Nepošklebuješ se mi náhodou za zády?“

„Samozřejmě, že ano.“ Sedl si a natáhl nohy. „A teď, kdyby to mělo být opravdu oficiální, musel bych mít uniformu. S tím bych se ještě smířil, ale naprosto odmítám ty neuvěřitelně hnusné policejní boty.“

„Ty jsi ale šašek,“ zamumlala Eva a zařadila zpátečku, provedla rychlou kvílivou otočku a vyrazila z garáže.

„Věčná škoda, že tohle auto nemá sirénu. Ale můžeme předstírat, že tady nic nefunguje, takže se budeš cítit stejně oficiálně jako ve svém služebním voze.“

„Hele, nech si to, jo? Nech toho.“

„Možná, že bych tě mohl oslovovat madam. To by mohlo být sexy.“ Nevinně se usmál, když se na něj naštvaně podívala. „Dobrá, vzdávám se. Jakým způsobem na to chceš jít?“

„Chci se dostat na kliniku, pátrat po těch materiálech, co jsem Louise poslala, eventuálně po dalších zajímavostech, a pak vypadnout. Aniž by nás dopadl nějaký strážní android. Doufám, že vzhledem k tvým lehkým a šikovným prstům to bude nenáročná procházka.“

„Děkuju ti, drahoušku.“

„Pro tebe madam, frajere.“

Na rohu prosvištěla kouřem, který se linul z kluzákového grilu, a zamířila na jih. „Nemůžu uvěřit, že tohle podnikám. Asi jsem se zbláznila. Úplně jsem ztratila zdravý rozum. V jednom kuse překračuju hranice.“

„Musíš se na to koukat takhle. Hranice se stejně neustále posunují. Ty jsi prostě jen o kousek vpředu.“

„Já jsem teď v jednom kuse tak vpředu, že skončím s náramkama na zápěstích. Vždycky jsem respektovala předpisy. Já v ně věřím. A teď v nich prostě přepisuju celé stránky.“

„Tak se s tím smiř, anebo jeď domů a přetáhni si peřinu přes hlavu.“

„No jo. Zkrátka… člověk si musí vybrat. Já už jsem si vybrala.“

Čtyři bloky severně od kliniky v Canal Street našla nad úrovní ulice místo, kde vtěsnala auto mezi vzdušný skútr a omlácený náklaďák. Jestli se někdo bude namáhat a podívá se, bude se tam Roarkeův elegantní sporťák vyjímat jako labuť mezi ropuchami. I když jízda s takovým závoďákem nebyla v tomhle sektoru ničím zakázaným.

„Nechci parkovat moc blízko. Je tahle věc zajištěná proti krádeži a vandalismu?“

„Přirozeně. Aktivovat všechna bezpečnostní zařízení,“ přikázal, když vystoupili. „A ještě něco.“ Sáhl do kapsy. „Vaše bezpečnostní pojistka… madam.“

„Co s tím tady sakra provádíš?“ vyjekla Eva a vytrhla mu zbraň z ruky.

„Dávám ti ji.“

„Nemáš povolení ji nosit a já taky ne,“ zasyčela, když spatřila, že už se zase šklebí. „Prosím tě, zavři hubu,“ zamumlala a nacpala si pistoli do zadní kapsy.

„Až přijdeme domů,“ začal, když už scházeli dolů na úroveň ulice, „můžeš mi… udělit důtku.“

„Nemysli pořád na sex.“

„Proč ne? Je tady taková pohoda.“ Jak tak ostře rázovali podél bloku, položil jí zlehka ruku na rameno. U vchodů sem tam někdo postával, ale většinou zalezl, protože ho odstrašil Evin ocelový pohled nebo varovný záblesk v Roarkeových očích.

„Ten barák je úplně předpotopní,“ informovala Roarkea. „Nemají tam ani dlaňový kód, ani žádnou kameru. Ale zámky jsou slušné. Nějaké zabezpečení tam určitě bude kvůli drogám. Nejspíš infračervená standardní pojistka, možná s časovým spínačem. Poplašné zařízení proti krádeži. Zajišťovala to tady Cartrightová a to je poctivá policistka. Budou tu asi pečetě. A já už nemám své oprávnění.“

„Máš něco lepšího. Máš mě.“

„Jo.“ Krátce na něj pohlédla a výraz jeho pohledné tváře jí napověděl, že se skvěle baví. „Asi jo.“

„Já tě můžu naučit, jak překonávat zámky.“

Bylo to lákavé, až moc lákavé. Panebože, jak jí chyběla tíha její služební zbraně, jejího odznaku! „Ne, já budu jen dávat pozor, jestli se neblíží nějaký hlídací android nebo jiný otrava. Když nabouráš alarm, tak prostě utečeme.“

„Ale no tak! Prosím. Nenaboural jsem alarm od té doby, co mi bylo deset.“ Uraženě přistoupil ke dveřím kliniky, zatímco Eva obcházela blok.

Udělala dva kroky, ztracená ve svých myšlenkách. Uvažovala, jak se všechny ty události vršily na sebe. Zarytá nevraživost z dob studií

na Akademii, starý bezdomovec, smrtící spiknutí, a teď je najednou tady, zbavená odznaku, a hraje si na schovávanou, zatímco muž, za kterého se provdala, se chladnokrevně vloupává do budovy nemocnice.

Jak se z tohohle sakra dostane zpět? Jak by se mohla vrátit, když s návratem ještě ani nezačala? Obrátila se, že Roarkeovi přikáže, aby toho nechal. Ale on už tam stál, díval se na ni pokojnýma modrýma očima a za ním zívaly otevřené dveře.

„Tak co, dovnitř, nebo ven, poručíku?“

„Do háje s tím.“ Přešla kolem něj a vstoupila dovnitř.

Roarke za sebou zamkl a rozsvítil tenký paprsek tužkové baterky. „Kde je pracovna?“

„Tam vzadu. Tyhle dveře se dají otevřít jen zevnitř.“

„Podrž to.“ Podal jí baterku a naznačil, aby namířila světlo na zámek. Sehnul se a rychle jej prozkoumal. „Tohle už jsem neviděl léta. Tvoje kamarádka Louise si se svým půl milionem hodně fandí.“

Vyndal něco, co vypadalo jako pero, odšrouboval čepičku a pak vytáhl dlouhý tenký drátek. Přejel prstem po jeho špičce.

Znala ho už téměř rok, měla s ním ten nejintimnější možný vztah, a přece se mu vždycky podařilo ji něčím překvapit. „To s sebou všude nosíš zlodějskou výbavu?“

„No,“ s přivřenýma očima zasunul drátek do drážky. „Člověk zkrátka nikdy neví, že ano? A je to. Držte si klobouky.“ Předvedl obratný trik, naklonil hlavu a poslouchal, dokud se neozvalo kýžené cvaknutí západek a pak tiché zabzučení otvíraného zámku. „Až po vás, poručíku.“

„Ty jsi ale gauner.“ Protáhla se dovnitř a pokračovala s baterkou dál. „Není tady okno,“ konstatovala. „Můžeme klidně rozsvítit. Je tu vypínač.“ Rozsvítila a oslnilo ji jasné světlo.

Zběžná prohlídka ji přesvědčila, že to tu technici dokonale pročesali a nechali po sobě obvyklý nepořádek. Kriminalisté zanechali své stopy v podobě silné vrstvy prášku na každém povrchu.

„Už sejmuli otisky, vysáli vlákna, vlasy, krev, tekutiny. To asi moc nepomůže. Pánbůh ví, kolik lidí se tady za den vystřídá. Oni si ty své stopy označkují a očíslují, ale já se nechci ničeho dotýkat ani hýbat s čímkoli, co není nutné.“

„To, co potřebuješ, bude v počítači.“

„Jo, nebo na disketě, pokud už se Louise podařilo něco zjistit. Začni s pevným diskem. Já proberu diskety.“

Roarke usedl k počítači a rychle pronikl jeho hesly. Eva zatím probírala diskety, uložené na poličce, a dotýkala se jen růžků. Na každé bylo uvedeno jméno pacienta. Spindlerová tam nebyla.

Eva se zamračila a začala probírat další složku. Zdálo se, že tohle jsou záznamy různých chorob, příznaků, poranění. Čistě medicínské záležitosti, pomyslela si, ale náhle se zarazila. Přimhouřila oči a četla.

Nálepka byla nadepsaná prostě Dallasův syndrom.

„Já věděla, že je to mazaná holka.“ Eva vytáhla disketu. „Moc mazaná. Mám to.“

„Ještě jsem neskončil s přehráváním.“

„Tak zkus tohle,“ začala, ale zarazila se, protože se jí z kapsy ozval Roarkeův videofon. „Bez obrazu! Dallasová.“

„Poručíku! Tady je Peabodyová. Louise se probudila a ptá se po vás. Budeme se snažit dostat vás k ní, ale musí to být rychle.“

„Jedu tam.“

„Přijďte ke schodům na východní straně. Protáhnu vás dovnitř. Šlápněte na to.“

„Zabal to,“ vyhrkla Eva a nacpala přístroj zase do kapsy. „Musíme padat.“

„Už jsem hotov. Tentokrát řídím já.“

Zaplať pánbůh za to, myslela si Eva, jenom zatínala zuby a křečovitě se držela. Říkalo se o ní, že za volantem nezná nervy, a někdy ani ohledy, ale ve srovnání s Roarkem se jevila jako usedlá předměstská matrona, která organizuje úspornou hromadnou dopravu do zaměstnání.

Jenom sykla, když se skřípajícími brzdami zaparkoval v garážích Drakeova centra. Šetřila si však dech, vyskočila a pospíchala k východnímu schodišti.

Peabodyová, věrná jako kokršpaněl, jí otevřela dveře. „Za pár minut se k ní vrátí Waverly. Jen moment počkejte, než vypudím od dveří hlídku a vystřídám ji. Feeney je už uvnitř, ale ona chce mluvit jenom s vámi.“

„Jaké má vyhlídky?“

„To ještě nevím. Oni nic neřeknou.“ Podívala se na Roarkea. „Vás tam pustit nemůžu.“

„Já počkám.“

„Vyřídím to rychle,“ slíbila Peabodyová. „Připravte se.“

Odkráčela, ale nejdřív se narovnala v ramenou, aby si dodala autority. Eva opatrně došla až na konec chodby a postavila se tak, aby dohlédla na Louisiny dveře.

Viděla, jak se Peabodyová podívala na zápěstí, pokrčila rameny a pak palcem naznačila uniformovanému policistovi, že ho na chvíli vystřídá. Ten neváhal. Vyskočil a pospíchal chodbou směrem k jídlu, ke kávě a k židli.

„Nebudu tam dlouho,“ slíbila Eva. Spěšně proklouzla dveřmi, které jí Peabodyová otevřela.

Pokoj byl větší, než čekala, a světlo tlumené. Feeney přikývl a stáhl roletu širokého okna, aby tam nebylo vidět zvenku.

Louise ležela natažená na nemocničním lůžku a obvazy na její hlavě nebyly o nic bělejší než její obličej. Kabely a hadičkami byla napojená na přístroje a monitory, které hučely, pípaly a blikaly.

Když Eva přistoupila k posteli, Louise se pohnula a otevřela krví podlité a zamlžené oči. A usmála se.

„Tak toho půl milionu jsem si zatraceně tvrdě odsloužila.“

„Je mi to líto.“ Eva sevřela prsty okolo ohrádky u postele.

„*Vám je to líto.*“ Louise se slabě zasmála a trochu zvedla pravou ruku. Zápěstí měla uvězněné v průhledném pouzdru. „Příště se nechte praštit do hlavy vy a bude to líto *mně*, jo?“

„Domluveno.“

„Mám ty informace. Nahrála jsem je na disketu. Je –“

„Já už je mám.“ Eva se v trapných rozpacích sklonila a položila dlaň na Louisinu zraněnou ruku. „Nedělejte si starosti.“

„Vy je máte? Tak na co jste mě k čertu potřebovala?“

„Abych se pojistila.“

Louise vzdychla a zavřela oči. „Nevím, co dobrého vám to přinese. Myslím, že to zasahuje hodně hluboko. Jde z toho strach. Kristepane, oni tady do mě perou takovou spoustu drog, že se za chvíli začnu vznášet.“

„Řekněte mi, kdo vás poranil. Vy jste je viděla?“

„Jo. Taková blbost. Byla jsem pitomá. Zabezpečila jsem disketu a pak jsem si řekla, že to vyřídím sama. Že budu konfrontovat nepřítele na vlastním území. Všechno se mi zatmívá před očima, Dallasová.“

„Louiso, povězte mi ještě, kdo vás napadl?“

„Zavolala jsem si ji a vybalila to na ni. A potom… nechala jsem se zaskočit. Nikdy bych si nepomyslela… Jan. Spolehlivá sestra. Najděte mi tu potvoru, Dallasová. Já ji nemůžu nakopat, dokud se nepostavím na nohy.“

„Já vám ji najdu.“

„Pochytejte všechny ty parchanty,“ zamumlala Louise, a pak už se vytratila.

„Byla při smyslech,“ oznámila Eva Feeneymu a ani si neuvědomila, že Louisu stále drží za ruku. „Takhle jasně by nemohla mluvit, kdyby měla poškozený mozek.“

„Taky bych řekl, že ta dáma má pěkně tvrdou lebku. Takže Jan?“ Sáhl po svém zápisníku. „Má to být sestra na její klinice? Tak to ji musím sebrat.“

Eva vyprostila svou ruku z Louisiny a strčila ji do kapsy, protože nevěděla, co s ní. „Dáš mi vědět?“

Podíval se na ni přes Louisino lůžko. „Okamžitě.“

„Dobře. Výborně. Radši bych odsud měla zmizet, než mě tu někdo načapá.“ Zastavila se s rukou na klice. „Feeney?“

„Copak?“

„Peabodyová je dobrá policajtka.“

„To je.“

„Kdybych se nevrátila, požádej Cartrightovou, ať si ji vezme. Peabodyová chce sloužit u kriminálky, chce se stát detektivem. Cartrightová ji může školit. Udělej to pro mě.“

„Ale jo.“ Nahrbil ramena. „No tak dobře. Sakra,“ mumlal ještě, když už za sebou zavřela dveře. „Zatracená práce.“

Na cestě domů jí Roarke dopřál mlčení, které zřejmě potřebovala. Byl si jistý, že Eva v duchu jede s Feeneym a Peabodyovou, že v duchu stojí před dveřmi Janina bytu a vyslovuje obvyklé policejní prohlášení a varování.

A když to bude nutné, vykopne dveře.

Teprve když dojeli domů a vešli dovnitř, řekl jí: „Asi by ti prospělo trochu se vyspat. Ale ty zřejmě budeš chtít pracovat.“

„Tohle ještě musím udělat.“ V očích se jí zase objevil smutek a ve tváři vyčerpání. „A já zas musím udělat tohle.“ Přitáhl si ji do náruče a přitiskl k sobě.

„Já jsem v pořádku.“ Ale přece jen se od něj alespoň malou chviličku nechala kolébat. „Zvládnu všechno, co přijde, jen když se téhle zatracené záležitosti zbavíme. Nic z toho, co na mě čeká, bych nezvládla, pokud tohle nebudu mít vyřešené.“

„Ale budeš,“ hladil ji po vlasech. „Budeme.“

„A jestli zase začnu trucovat, tak mi jednu vraž.“

„Když mě tak úžasně baví tlouct svoji manželku.“ Vzal Evu za ruku a vedl ji nahoru. „Bude lepší, když budeme pracovat na neregistrované aparatuře. Nechal jsem své přístroje, aby zatím pátraly ve skrytých laboratorních protokolech. Třeba už zatím něco našly.“

„A já mám disketu, kterou nahrála Louise. Nedala jsem ji Feeneymu.“ Čekala, až odkóduje dveře. „A on se po ní neptal.“

„Dobře sis vybrala svoje přátele. Á, tady se pilně pracuje.“ Pohlédl na svůj pult a pomalu se usmíval, když procházel výsledky skenování laboratoře Drakeova centra. „Vypadá to, že jsme na něco kápli. Na hromadu zajímavých neregistrovaných a neobjasněných údajů. Ještě na tom budu muset trochu zapracovat. Young si musel dát záležet na dokonalém utajení, stejně jako u toho svého deníčku, ale já už teď tak trochu znám jeho myšlenkové postupy.“

„Můžeš mi mezitím projet tohle?“ podala mu disketu. Když ji vsadil do sekundární aparatury a usadil se u hlavních ovladačů, zamračila se. „Promítni na některou stěnu informace o Friendovi. A počítám, že asi budeš chtít kafe.“

„Ne, vlastně bych si dal spíš brandy. Díky.“

Obrátila oči k nebi a šla pro pití. „Víš, kdyby sis radši najal nějaké androidy, místo abys nechával všechno na tom zkostnatělém nafoukanci Summersetovi

„Začínáš se pohybovat nebezpečně blízko trucování.“

Sklapla pusu, nalila mu brandy, sobě objednala kávu a sedla si k práci zády k němu.

Nejdřív studovala data o smrti Westleyho Frienda. Nezanechal žádný dopis na rozloučenou. Podle sdělení členů jeho rodiny a nejbližších přátel trpěl ve dnech před smrtí depresemi, byl roztržitý a nevraživý. Domnívali se, že se tak projevuje stres z přemíry práce, z přednáškových turné, z mediálních a reklamních vystoupení, která podnikal, aby podpořil výrobky New Life.

Našli ho mrtvého v jeho pracovně na Nordickově klinice. Seděl za psacím stolem a vedle něj se na zemi válela injekční stříkačka.

Barbituráty, uvažovala s přimhouřenýma očima. Stejná metoda jako u doktorky Wo. Nejsou tu žádné přímé souvislosti. Ale podobné vzorce. Podobná rutina.

Četla dál, že Friend v době před svou smrtí vedl tým význačných lékařů a badatelů zapojených do řešení jistého projektu.

S chmurným uspokojením zaznamenala, že mezi nejvýznačnějšími členy týmu byla uvedena jména Cagney, Wo a Vanderhaven.

Vzorce, pomyslela si znovu. *Spiknutí.*

Takže doktore Friende, jaký byl ten váš tajný projekt a proč vedl k vaší smrti?

„Leze to pěkně hluboko," zabručela Eva. „A pěkně daleko. Jedou v tom všichni."

Obrátila se zpátky k Roarkeovi. „To je pak těžké najít vraha, když je jich celá hromada. Kolik je jich v tom přímo namočených, a kdo o tom jen věděl a zavřel oči? Semknuté šiky." Zavrtěla hlavou. „A nekončí to jen u lékařů. Najdeme mezi nimi policisty, politiky, úředníky, investory."

„Máš určitě pravdu, Evo. Ale nepomůže ti, když to budeš brát osobně."

„A jak jinak se to dá brát?" Opřela se o stůl. „Prosím tě, projeď mi tu Louisinu disketu."

Ozval se Louisin hlas. „Dallasová, vypadá to, že mi dlužíte pět set tisícových kreditů. Nejsem si tak úplně jistá, co –"

„Ztiš to, ano?" Roarke vzal do jedné ruky sklenku brandy a druhou pracoval na klávesnici. „Ruší mě to."

Eva zaskřípala zuby, ale zvuk ztlumila. *Tohle podřizování se rozkazům musí přestat*, rozhodla se. Náhle ji napadlo, že ji třeba přijmou zpátky, ale jen jako řadového detektiva nebo strážníka. Téměř podlehla impulsu složit na pultě hlavu do dlaní a rozbrečet se.

Zhluboka se nadechla, jednou, dvakrát. A pak už se soustředila na monitor.

Nejsem si úplně jistá, co to všechno znamená, ale mám několik teorií a ani jedna z nich se mi nelíbí. Z následujících záznamů se pře-

svědčíte, že ze zdejší ústředny šly pravidelné hovory na Drakeovu kliniku. Fakt je, že občas voláme některé jejich oddělení kvůli konzultaci, ale rozhodně ne tolikrát, takhle často, a všechno Z hlavní ústředny. Doktoři, kteří se střídají na směnách, používají linku z této pracovny. Centrální linku využívají jenom sestry a církevní personál. Mám zde i hovory s Nordickovým centrem v Chicagu. Kdybychom tu náhodou měli nějakého pacienta z Chicaga, který by tam volal, měli bychom o něm záznam. Jinak k mezistátním hovorům celkem nemáme důvod. Možná, výjimečně, se chceme domluvit s některým specialistou. Totéž se týká center v Londýně a v Paříži. Tam směřovalo pouze několik hovorů.

Ověřila jsem si, že volaná čísla jsou většinou čísla sekcí zabývajících se orgány. Taky jsem ověřila, kdo měl u nás v době dotyčných hovorů službu. Existuje pouze jedna zaměstnankyně, u které ty časy do sebe zapadají. Jakmile dokončím tenhle záznam, musím si s ní trošku pohovořit. Nedovedu si sice představit vysvětlení, které by mě uspokojilo, ale chci jí dát ještě šanci, než zavolám policii.

Předpokládám, že až to udělám, budu z toho muset vaše jméno vynechat, že ano? A co bude s mou odměnou? To přece není žádné vydírání. Haha!

Chyťte ty vrahounské grázly Dallasová.

Louise.

„Copak jsem neříkala, abyste jenom zjistila ty údaje?“ zabručela Eva. „Co vás to jenom napadlo, ženská splašená?“

Podívala se na hodinky a usoudila, že teď zrovna asi Feeney s Peabodyovou ženou Jan k výslechu. Pomyslela si, že by s radostí obětovala deset let života, aby mohla být při tom a být ve službě.

Žádné fňukání, připomněla si a začala probírat záznamy telefonátů. Vtom zapípala její vlastní linka.

„Dallasová.“ Zamračila se, když spatřila na obrazovce Feeneyho. „To už jste Jan vyslechli?“

„Ne.“

„Ale sebrali jste ji, ne?“

„Víceméně. Právě ji ohledávají a prohlížejí. Našli jsme ji v jejím bytě, byla mrtvá a ještě teplá. Ten, kdo jí to provedl, pracoval rychle a

přesně. Jediná rána do hlavy. Předběžná doba smrti je asi třicet minut před naším příchodem.“

„Zatraceně.“ Eva na okamžik zavřela oči a snažila se uvažovat. „To znamená přibližně v tu dobu, co Louise nabyla vědomí. To, že utrpěla zranění, když se bránila, svědčí o tom, že svého útočníka viděla a mohla by ho identifikovat.“

„Někdo si nepřál, aby Jan mluvila.“ Feeney našpulil rty a přikývl. „To je z toho jasné.“

„A to nás zase vede zpátky ke Drakeům, Feeney. Wo je z toho venku. Teď je třeba zjistit, kde byli během té hodiny ostatní lékaři z užšího seznamu. A vy musíte získat bezpečnostní kazety a záznamy z Janina domu.“

„Peabodyová je právě konfiskuje.“

„Ten člověk to možná neudělal sám. Není takový idiot. Hledejte androida, výška sto osmdesát až sto devadesát, osmdesát kilo, běloch, hnědé oči, hnědé vlasy. Ale někdo mu musel aktivovat program.“

„Android,“ přikývl Feeney. „Když McNab procházel údaje o autodestrukčních jednotkách, narazil na něco zajímavého. Subkomisi, která studovala vojenské využití androidů, předsedal senátor Waylan.“

„Mám takový dojem, že tenhle pán už v příštím období kandidovat nebude.“ Eva si přejela prsty přes oči. „Pořiď seznamy bezpečnostních androidů v Drakeově centru. Probuď McNaba. Pokud získáte povolení, může prověřit jejich systémy. I kdyby byl program vymazaný, může zjistit jeho časový údaj. A až…“

Zmlkla a zarazila se. „Promiň,“ hlesla zaraženě. „Jen tak přemýšlím nahlas.“

„Přemýšlíš správně, holka. Vždycky ti to šlo. Jen pokračuj.“

„Chtěla jsem říct, že jsem při nějakých svých průzkumech přišla na to, že sebevražda Westleyho Frienda byla provedena stejným způsobem jako u doktorky Wo a že ti dva byli – spolu s dalšími členy naší partičky – v době Friendovy smrti zapojeni do jistého tajného projektu. Zdá se mi to trochu nápadné. Možná by se někdo mohl zmínit Mortimerovi, aby uvažoval o možnosti, že tu substanci doktorce Wo někdo aplikoval proti její vůli.“

„Ale na místě zločinu byla nalezena ta její jehlice.“

„Jo, a to byla taky jediná chyba celého tohohle podniku. Je to totiž až moc nápadné.“

„Chceš říct, že tady něco smrdí, Dallasová? Že by obětní beránek?“

„Jo, přesně tohle mi tu smrdí. Bylo by zajímavé zjistit, jak moc toho věděla. Kdybych měla přístup k jejímu diáři…“

„Myslím, že je vážně načase, abych šel probudit McNaba, a sebou chlapec taky trochu hodí. Zůstaň na místě.“

„Vždyť já nikam nejdu.“

Když skončili rozhovor, popadla svůj hrnek s kávou, vstala a začala se s ním procházet. Všechno se to musí vrátit zpátky k Friendovi, usoudila. Revoluční nové implantáty způsobily, že se určité, tehdy rozvojové oblasti výzkumu orgánů začaly jevit jako zastaralé. Což znamenalo konec s dotacemi, konec slávy pro ty, kdo byli na tomto výzkumu hluboce zainteresovaní.

„Co když v tom skupina lékařů a jejich příznivců stejně pokračovala a znovu ten výzkum nastartovala?“ Obrátila se k Roarkeovi a zaškle-bila se, když viděla, že horlivě buší do klávesnice. „Promiň.“

„Nic se neděje. Teď už je mi jasný jeho postup. Odtud už je to prak-ticky jen rutina.“ Vzhlédl a potěšilo ho vidět, jak je soustředěná, ne-klidná a bojovná. Tohle je zase moje policajtka, řekl si. „Jakou máš vlastně teorii?“

„Nejedná se jen o jednoho zvrhlého doktora,“ začala. „Podívej se jen na tohle moje vyšetřování. Sama bych to rozhodně nedokázala. Mám ale tebe i s těmi tvými pochybnými fígly. Mám Feeneyho, Pea-bodyovou a McNaba, kteří se usilovně snaží vyhovět předpisům, a přitom mi dodat informace. Získala jsem i lékařku. Dokonce jsem do pátrání určitým způsobem zapojila i Nadine. Ta věc je příliš veliká na jednoho policajta – a ještě ke všemu policajta, který pracuje mimo daný systém –, nemůže to zvládnout sám. Potřebuje kontakty, infor-mátory, asistenty, experty. Máme před sebou tým, Roarkeu. On má tým. Teď víme, že měl tu ošetřovatelku. Nejspíš bych hádala, že mu dodávala údaje o pacientech, ať už o těch, kteří chodili na kliniku, nebo o těch, co jen využívali pojízdnou ordinaci. Bezdomovci, šlapky, dealeři, feťáci. Spodina,“ dodala. „Pouhé tělesné schránky.“

„Řekněme, že někomu dodávala tipy na případné dárce,“ přikývl Roarke. „Každý obchod potřebuje dobré vnitřní propojení. A tohle vypadá na opravdový obchod.“

„Předávala informace přímo do laboratoří. Její kontakt s dalšími centry mohl sloužit, a nejspíš taky sloužil, k ověření, zda byl zásah

proveden. Myslím, že byla něčím, co bychom mohli nazvat středním managementem.“

„Tak něco.“

„Vsadím se, že přijdeme na to, že si někam ulila pěknou sumičku. Určitě jí dobře platili. Dál víme, že jejich člověk v laboratoři musí být Young. Každý obchod potřebuje svého šamana, že?“

„Jiného si ani nedovedu představit.“

„Drakeovo centrum je obrovské a náš mág byl v orgánové sekci prakticky neustále. Dobře věděl, kam má ulít vzorky zvenčí. A měl i lékařskou licenci. Mohl by být dobrým kandidátem na člověka, který chirurgovi asistoval, pak sbalil vzorek a dopravil ho do laboratoře. Takže to bychom měli dva.“

Eva přistoupila k AutoChefovi a dolila si kávu. „Doktorka Wo. Politika a řízení. Zkušený chirurg. Měla ráda moc. Byla svého času prezidentkou Americké lékařské asociace. Věděla, jak se má taková hra provozovat. Měla styky na těch nejvyšších místech, ale zřejmě byla současně považovaná za postradatelnou. Možná, že se v ní občas probouzelo svědomí, možná začínala být moc nervózní. Nebo ji prostě obětovali jen z toho důvodu, aby vyšetřování zavedli na scestí. Mířilo to na Frienda,“ uvažovala. „Měl by asi malou radost, co myslíš, kdyby odkryl to zrůdné výzkumné spiknutí. Zasáhlo by to do jeho zisků, do jeho proslulosti. Byl by konec s přednáškovými turné, se skvělými bankety na jeho počest, s mediální reklamou.“

„Ale jenom kdyby se dílo, kterému věřili, podařilo.“

„Jo. Když jsou ochotní zabíjet, aby dokázali, že to funguje, tak proč také rovnou neodrovnat konkurenci? Tihle lidi se už dřív zabývali tvorbou orgánů. Louise mi to přibližně vysvětlila ve své první zprávě, kterou pro mě pořídila. Spočívalo to v tom, že odebrali tkáň z poškozeného nebo chybně pracujícího orgánu a z ní vyprodukovali v laboratoři nový. Nechávali ho růst v matricích, aby tkáň vytvořila správný tvar. Odstranili tím problémy s odmítnutím. Když použiješ pacientovu vlastní tkáň, tělo ji neodmítne a zapojí ji do práce. Ale chce to čas. Nové zdravé srdíčko si nevypěstuješ přes noc.“

Přešla zpátky k pultu, opřela se o něj bokem, a zatímco pokračovala ve svém výkladu, pozorovala Roarkea při práci. „Prováděli tyhle věci *in vitro*. Potřebovali k tomu přibližně devět měsíců. Za tu dobu vadná část buď dorostla, nebo ji opravili.“

„A do toho přišel Friend," pokračovala. „S úplně novým systémem výroby a přidělování orgánů. Ono je obtížné pěstovat orgán pro někoho, komu je – teď nevím – řekněme přes devadesát, kvůli časování a stáří tkáně. Týdny trvá, než tkáň doroste, a pak se musí ještě modelovat a vrstvit a podobné věci. Taková objednávka vyžaduje fůru práce a fůru peněz. Ale Friend vyrukuje se svým umělým materiálem, který tělo přijímá. Je levný, trvanlivý, a může být tvarován podle přání. Masová výroba. Potlesk, sláva, ať všichni žijí navěky, hurá."

Vzhlédl od práce a musel se usmát. „Netoužíš po tom taky?"

„S výměnnými náhradními díly ne. Ale v každém případě Frienda nosí všichni na ramenou po ulicích, dav řve nadšením a ze všech stran prší peníze a uznání. A ti chlapíci, co se pachtí s výstavbou a rekonstrukcí orgánů a s jejich výzkumem, se můžou jít klouzat. Kdo by trpělivě čůral do plenek a čekal, až mu někde v laboratoři vyroste nový měchýř, když může zajít na chirurgii, kde mu hned dají nový, lepší, a do týdne už bude čůrat jako šampion?"

„Výborně! A výrobní odvětví Roarkeových závodů se uctivě poroučí všem plným měchýřům na celém světě. Ale když to takhle všem vyhovuje, co má ta skupinka bláznivých vědců z toho, že pokračuje ve své práci?"

„Ty si hleď svého," odsekla Eva prostě. „Z lékařského hlediska je to zřejmě úžasný zázrak – regenerace – jako něco podle Frankensteina. Tadyhle máš polomrtvé, vyřízené srdce. Už nechce dál tikat. Ale co když se dá opravit, úplně, aby bylo zase jako nové? Potřebujete jen kousek z těla, se kterým jste se narodili, a ne nějakou cizí hmotu. Konzervativní strana v čele se senátorem Waylanem pořádá pouliční veselíce. Fůra těch dědků má umělé budíky, ale vždycky jednou za čas se rádi sejdou a povídají si o tom, že je to proti božím zákonům, prodlužovat život umělými prostředky."

„Miláčku, ty snad čteš pozorně noviny. Já jsem úplně unesený."

„Polib mi šos." Udělalo jí to tak dobře, že se zasklebila. „Vsadím se, že až mi zavolá Nadine, řekne mi, že Waylan je proti umělému udržování života. Rozumíš, takové to – když vám to nedaroval sám Bůh, tak je to hříšná snaha."

„New Life bývá často terčem protestů zastánců přirozeného života. Řekl bych, že se opravdu ukáže, že jejich stanovisko podporuje i senátor."

„Jo, a když se dá umetáním cesty pro skupinu, která slibuje něco jako nový lékařský a přírodní zázrak, vydělat navíc nějaký ten balíček, tím líp. Musela by to být rychlá procedura," rozvíjela Eva dál svou teorii. „Nikdy by nemohli přetrumfnout umělé implantáty, kdyby to, co dělají oni, nebylo stejně výhodné a úspěšné. Jde o kšeft," opakovala. „O zisk, o slávu. O volby."

„Opět souhlasím. Řekl bych, že dlouho pracovali se zvířecími orgány. V tom už museli dosáhnout určitého stupně úspěchu."

„Tak začali po vývojové stupnici šplhat výš. Drželi se podle svých měřítek při zemi. U spodiny, jak to pěkně formuloval Cagney."

„Jsem uvnitř," poznamenal mimochodem Roarke. Eva překvapeně zamrkala.

„Kde uvnitř? Aha, *uvnitř!* V systému! A co máš? Ukaž!" Spěchala za pult, on už ale nařídil promítnout data na plátno. Jemně si ji usadil na klín, ale Eva byla příliš rozčilená, než aby alespoň naoko protestovala.

„To je nádhera," zamumlala. „Jména, data, postupy, výsledky. Kristepane, Roarkeu, jsou tady všichni."

Jasper Mott, 15. října 2058. Vzorek srdce úspěšně odebrán. Vyšetření souhlasí s předchozí diagnózou. Orgán je vážně poškozený, rozšířený. Předpokládaná doba života jeden rok.

Uloženo jako darovaný orgán pod č. K-489.

Regenerační postup Zahájena 16. října.

Zbytek Eva přeskočila a soustředila se na svůj případ, na svou první oběť, na Snookse.

Samuel M. Petrinski, 12. ledna 2059. Vzorek srdce úspěšně odebrán. Výsledek vyšetření souhlasí s předchozí diagnózou. Orgán je značně poškozený, arterie křehké a zanesené, rakovinné buňky stadium dvě. Orgán je zvětšený, předpokládaná doba přežití tři měsíce.

Uloženo jako zakoupený orgán S-351.

Regenerační postup zahájen 13. ledna.

Prodírala se zbývajícím textem, ale nemohla se vyznat ve spoustě odborného žargonu. Poslední řádka však byla zcela srozumitelná.

Postup neúspěšný. Práce na vzorku zakončena a vzorek zlikvidován 15. ledna.

„Tak oni mu ukradli tři měsíce života, pak to zvorali a srdce vyhodili!“

„Podívej se na poslední, Evo.“

Všimla si jména – Jilessa Brownová – a data, kdy byl vzorek odebrán.

Provedeno 25. ledna. Předběžná regenerace úspěšná. Začalo stadium dvě. Vzorek odpovídá na injekce a podněty. Patrné rozrůstání zdravých buněk. Stadium tři zahájeno 26. ledna. Zrůžovění tkáně je viditelné pouhým okem. Vzorek je plně regenerovaný během 36 hodin od první injekce. Všechny testy a celkový obraz dokazují, že vzorek je zdravý. Žádné známky choroby. Proces stárnutí úspěšně pozastaven. Orgán je plně funkční.

„No tak tedy hurá.“ Eva se zhluboka nadechla. „A teď jim musíme zatopit pod zadnicí.“

Dokázal jsem.to. Dokonalou prací svých rukou, svou trpělivostí a silou, s pomocí uvážlivých rad schopných mozků a dychtivých srdcí. Jsem u cíle. Život, v podstatě věčný, je v mých rukou.

Teď už zbývá jen celý proces zopakovat, doplnit dokumentaci.

Srdce se mi chvěje, ale ruce mám pevné. Vždycky jsou pevné. Když na ně pohlédnu, vidím, jak jsou dokonalé. Elegantní, silné, jako umělecký výtvor božského tvůrce. Držel jsem v těch rukou tepající srdce, jemně jsem je vsunoval do lidského těla, abych ho opravil, vylepšil, prodloužil mu život.

Teď jsem konečně pokořil smrt.

Teď, když už bylo cíle dosaženo, některé z těch citlivých duší možná pocítí lítost, budou klást otázky, dokonce budou třeba pochybovat o oprávněnosti kroků, které musely být uskutečněny. Já však nebudu

litovat ničeho. Kroky obra tu a tam rozdrtí svými podrážkami i nevinné oběti.

Pokud byly obětovány nějaké životy, musíme je považovat za mučedníky vyššího dobra. Nic víc a nic míň.

A některá z těch dychtivých srdcí budou žadonit a skučet, budou chtít víc a budou kalkulovat, jak to získat. Nechejme je. Zbude dost i pro ty nejchtivější z nich.

A vyskytnou se i tací, kteří budou diskutovat o významu toho, co jsem udělal, o prostředcích, kterých jsem k tomu použil, a o využití toho procesu. Ale přijde doba, kdy se budou strkat a tlačit ve frontě a dožadovat se toho, co jim mohu poskytnout.

A budou platit, kolik si řeknu.

Za rok o mně budou hovořit králové a prezidenti. Sláva, pověst, bohatství, moc. To všechno mám na dosah. To, co mi osud kdysi vzal, se mi teď desateronásobně vrátí. V každém městě, v každém státě této planety a všude, kde chce člověk předhonit smrt, pro mě budou stavět obrovská centra zdraví, katedrály medicínského umění.

Lidstvo mě prohlásí za svatého. Za světce svého přežití.

Bůh je mrtev a já nastupuji na jeho místo.

Kapitola dvacátá druhá

Byl tu však jeden problém: jak s tím vším naložit? Mohla by všechny ty údaje okopírovat a poslat je Feeneymu stejným způsobem, jako už mu poslala jiné informace. Dostal by je nazítří. Stačilo by to na vydání

zatykače a příkazu k prohlídce a k zajištění a předvolání nejvyšších představitelů k výslechu.

To byla jedna cesta, ale ta ji neuspokojovala.

Pak by se mohla také sama vydat do Drakeova centra, probojovat se do laboratoře, nahrát na místě příslušná data, zajistit vzorky a uhodit na dotyčné funkcionáře, až by kápli božskou.

Ani tohle nebyla ta pravá cesta, ale uspokojila by ji mnohem víc.

Poklepala si okopírovanou disketou o dlaň. „Feeney to uzavře do osmačtyřiceti hodin, jestli bude mít tohle. Možná, že se to trochu protáhne, než se seženou všichni spoluviníci přinejmenším na dvou kontinentech. Ale aspoň už jim to zabrání v dalších akcích."

„Tak to dáme do noční pošty." Roarke jí položil ruce na ramena a lehce je masíroval, aby ji zbavil napětí a únavy. „Chápu, jak je pro tebe těžké, že nemůžeš u té konečné fáze být. Ale můžeš se utěšovat tím, že by to neskončilo ještě celou řadu dní, kdybys nenašla odpovědi na hlavní otázky. Jsi zatraceně dobrý policajt, Evo."

„Byla jsem."

„Jsi. Výsledky tvých testů a vyhodnocení, které provede Mirová, tě zase vrátí tam, kam patříš. Na správnou stranu barikády." Sklonil se a políbil ji. „Budeš mi chybět."

Musela se usmát. „Ty se dokážeš obrátit jako korouhvička, ať jsem na kterékoli straně barikády. Pojď, odešleme ty informace. A pak budeme den dva jenom sledovat události na obrazovce jako spořádaní občané."

„Tentokrát si ale oblíkni kabát."

„Můj kabát je na cucky."

„Máš nový." Otevřel skříň a vyndal z ní dlouhý bronzový kašmírový plášť. „Na tu tvou bundičku je tam moc velká zima."

Podívala se na něj a pohladila rukáv. „Snad tady nemáš v některém pokoji schovaného androida, který tohle vyrábí?"

„Dalo by se to tak říct. Rukavice jsou v kapse," upozornil ji a začal si oblékat svůj kabát.

Musela uznat, že ji docela blaží mít na sobě něco tak teplého a měkkého, co ji chrání před mrazivým vzduchem. „Víš co? Hned jak ty informace odešleme, vrátíme se domů, svlékneme se do naha a budeme se spolu jen tak povalovat."

„To vypadá jako bezvadný plán."

„A zítra půjdeš zase do práce a přestaneš se flákat.“

„Mně se nezdálo, že bych se nějak zvlášť flákal. Připadalo mi, že docela zdařile vystupuju jako ten filmový Nick, kterého měla k ruce hrdinka Nora.“

„Jaký Nick?“

„Charles, drahoušku. Vidím, že budeme muset věnovat nějaký čas tvému školení o humorných stránkách klasického filmu první poloviny dvacátého století.“

„Já nevím, kde na tohle bereš čas. Asi je to tím, že nespíš jako normální lidská bytost. Pořád jen hromadíš miliardy a skupuješ kousky světů – jo, to mi připomíná, že si musíme promluvit o tom tvém idiotském nápadu cpát prachy do nějakého mého účtu. Chci, abys to zrušil.“

„Celých pět milionů plus nebo minus půl milionu, který věnuješ klinice na Canal Street?“

„Hele, neštvi mě, jo? Já jsem si tě vzala kvůli tvému tělu, a ne kvůli prachům.“

„Evinko drahá, to je opravdu dojemné. A já si celou tu dobu myslel, že je to kvůli mým kávovým konexím.“

Láska může člověka přepadnout v nejrůznějších chvílích, uvažovala. „Nemysli si, že ses mě nějak dotkl. A hned zítra si koukej pospíšit, to konto vybrat a uzavřít. A příště až… Panebože, Louise! Okamžitě musíme jet k Drakeům! Okamžitě! Hrome, jak nám to mohlo uniknout?“ Přidal rychlost, na rohu sklouzl po obrubníku. „Bojíš se, že po ní půjdou?“

„Zlikvidovali Jan. Nemůžou dopustit, aby Louise promluvila.“ Eva zapomněla na všechno utajování, zapojila videofon ve voze a spojila se s Feeneyoho komunikátorem.

„Let k Drakeům,“ přikázala mu. „Dostaň se k Louise. Já tam jedu taky, budu tam za pět minut. Oni po ní půjdou, Feeney. Určitě po ní půjdou. Ona toho moc ví.“

„Už tam jedem. Ale, Dallasová, my jsme ji přece dali hlídat.“

„To jim nebude vadit. Policista musí respektovat doktora. Ale spoj se s tou hlídkou. Feeney, řekni jim, ať do toho pokoje *nikoho* nepouštějí.

„Rozumím. Budeme tam tak za patnáct minut.“

„My tam budem za dvě minuty," slíbil jí Roarke, který ulicemi přímo letěl. „Myslíš, že je to Waverly?"

„Současný prezident Asociace, přednosta chirurgie, specialista na orgány, člen představenstva. Má spojení s řadou špičkových center po celém světě." Když Roarke zahnul do garáže, musela se rukou chytit přístrojové desky, aby udržela rovnováhu. „Cagney – to je sice její strejček, ale také přednosta, ředitel a jeden z nejuznávanějších chirurgů v zemi. Hans Vanderhaven, mezinárodní styky. Bůhví, kde teď právě je. A když ne oni, jsou tu další, kteří k ní mohou vejít, a nikdo ani nemrkne. Určitě mají nejmíň tucet způsobů, jak oddělat pacienta a zahladit stopy."

Vyskočila z auta a pádila k výtahu. „Oni nevědí, že se mnou mluvila. Louise je dost chytrá na to, aby si to nechala pro sebe. Možná, že bude předstírat bezvědomí, když se někdo bude pokoušet přimět ji k řeči. Jenže oni mohli něco dostat z Jan, než ji zabili. Takže teď už třeba vědí, že Louise má k dispozici nějaká data, už se jí vyptávali, obvinili ji…"

Sledovala, jak se rozsvěcejí čísla nade dveřmi výtahu, a v duchu je nutila ke spěchu.

„Asi s tím počkají, až bude na patře klid, možná využijí dobu, kdy se střídají služby."

„Nesmím přijít pozdě," přikazovala si Eva. Jakmile se dveře výtahu otevřely, vyřítila se ven.

„Slečno!" Sestra, která seděla za stolkem u vchodu, vyskočila a hnala se za Evou, která okolo ní jen prolétla. „Slečno, musíte se hlásit tady u stolku. Nemáte propustku." Utíkala za nimi, v běhu vytáhla mobil a volala bezpečnostní službu.

„Kde je ta hlídka, která má stát před pokojem?" Eva zkusila dveře a zjistila, že jsou uzamčené.

„Nevím," odpověděla zamračeně sestra a postavila se před dveře, aby jim bránila v přístupu. „Do tohoto prostoru smějí jen členové rodiny a personál."

„Odemkněte ty dveře."

„Neodemknu. Už jsem zavolala ochranku. Pacientku na tomto pokoji nesmí rušit nikdo jiný než lékař. Musím vás požádat, abyste odešli."

„Žádejte si o co chcete.“ Eva se rozběhla a dvěma mocnými kopanci dveře vyrazila. Když jimi probíhala, klika jako by jí sama vklouzla do ruky. „Panebože, zatraceně.“

Postel byla prázdná.

Eva se vrhla na sestru a popadla ji za límec broskvově růžové uniformy. „Kde je Louise?“

„Já… já nevím. Měla by být tady. Když jsem před dvaceti minutami nastoupila službu, dostala jsem příkaz, že ji nikdo nesmí rušit.“

„Evo! Tady máš svou hlídku.“

Roarke byl sehnutý na druhé straně postele a zkoušel bezvládnému policistovi tep. „Žije, ale řekl bych, že je pořádně nadrogovaný.“

„Který lékař nařídil, že nesmí být rušená?“

„Její ošetřující. Doktor Waverly.“

„Postarejte se o toho strážníka,“ nařídila sestře. „Policie tu bude do deseti minut. Chci, aby byla celá budova neprodyšně uzavřena, všechny východy.“

„To není v mé pravomoci.“

„Zařiďte to okamžitě!“ opakovala Eva. Otočila se podpatku. „A my nejspíš poběžíme do oddělení orgánů. Tam se budeme muset rozdělit. Jinak bychom celé křídlo nepokryli včas.“

„Najdeme ji.“ Společně doběhli do výtahu. Roarke odklopil desku řídícího panelu a malinko se v něm povrtal. „Teď posvištíme jako přímý expres. Drž se.“

Nestačila se ani nadechnout, natožpak zaklít. Rychlost ji vtlačila do rohu, vyhrkly jí slzy a rozbušilo se srdce. Jen se stačila pomodlit, aby Roarke nezapomněl, jak se to má brzdit, ale to už se výtah s trhnutím zastavil na místě a tvrdě s ní smýkl.

„To teda byla jízda. Tu máš, vem si mou bouchačku.“

„Díky, poručíku, ale já mám svoji.“ S ledovým a soustředěným výrazem vytáhl plochou devítimilimetrovou pistoli. Zbraň, která jako všechny jednoruční střelné zbraně už byla před desítkami let zakázána.

„Do háje,“ bylo všechno, co stačila říct.

„Já jdu na východ, ty si vezmi západní křídlo.“

„Z té pistole nestřílej, pokud –“ začala, ale on už byl pryč. Vzchopila se a se zbraní v ruce vykročila chodbou. U každé zatáčky nebo dve-

ří přejela prostor namířenou pistolí. Odolávala pokušení dát se do běhu. Bylo třeba prozkoumat každý nový úsek, než postoupí k dalšímu.

Vrhla pohled na sledovací kamery. Věděla, že by byl zázrak, kdyby tudy prošla nepozorovaně. Určitě už na ni budou čekat. A došlo jí také, že ji někdo vede, když se dveře, které měly být zamčené, před ní otevřely.

„No tak dobrá, ty parchante," zašeptala. „Chceš se utkat tváří v tvář? To já taky."

Udělala další otočku a ocitla se před dvoukřídlými dveřmi s výplní ze silného neprůhledného skla. Byla tu destička na otisk dlaně, skener oční duhovky, časované zámky. Když přistoupila blíž, ozval se počítačový hlas:

„Výstraha. Tento úsek je střežen. Vstup povolen pouze personálu třídy pět. V prostorách je uložen nebezpečný biologický materiál. Výstraha. Vstup povolen pouze v antikontaminačním oděvu. Nepovolaným vstup zakázán."

Dveře se s lehkým sklouznutím otevřely.

„Zdá se, že mi byl vstup právě povolen."

„Vaše neústupnost je obdivuhodná, poručíku. Prosím, pojďte dál."

Waverly si svlékl bílý plášť. Na sobě měl tmavý oblek s hedvábnou kravatou, jako by se chystal na elegantní večírek. V jasném osvětlení se blýskl zlatý caduceus v jeho klopě.

Příjemně se usmíval a v ruce držel injekční stříkačku, namířenou hrotem jehly na Louisinu krční tepnu. Evě se rozbušilo srdce. Pak spatřila, jak se Louisina prsa lehce nadzvedávají a klesají.

Ještě dýchá, řekla si s úlevou a umínila si, že to tak musí také zůstat.

„V poslední době jste dost nedbalý, doktore."

„Ani bych neřekl. Chtělo to už jen utáhnout několik uzlíků a ustřihnout konce. Teď bych vám, poručíku, rád navrhl, abyste odložila zbraň, pokud nechcete, abych vaší přítelkyni aplikoval tuto velmi účinnou smrtící látku."

„Je to stejná, jakou jste použil u Frienda a doktorky Wo?"

„O Tiu se náhodou postaral Hans. Ale v podstatě je to tak. Je to bezbolestné a působí to velmi rychle. Typická pomůcka sebevrahů.

Nebude trvat ani tři minuty, než zemře. A teď prosím, položte tu zbraň.“

„Když ji zabijete, nebudete se mít čím krýt.“

„Vy nedopustíte, abych ji zabil,“ usmál se zase. „Nemůžete. Zena, která riskuje život kvůli mrtvým lidským troskám, určitě spolkne svou pýchu, když jde o nevinný život. V posledních pár týdnech jsem si o vás vypracoval zajímavou studii, poručíku – nebo bych snad měl říct *bývalý* poručíku Dallasová?“

„O to jste se taky postaral vy,“ konstatovala Eva. Teď už musím spoléhat jen na svůj důvtip, pomyslela si, když pokládala zbraň na vedlejší pult. A na Roarkea.

„Vlastně jste mi to usnadnila vy sama. Nebo vlastně Bowersová. Zavřít a zajistit dveře,“ přikázal, a Eva uslyšela za zády jejich zacvaknutí. Tím ji uvěznily. A uzavřely možnost ústupu.

„Ona pro vás pracovala?“

„Jen nepřímo. Prosím, odstupte od své zbraně, ustupte pomalu doleva. Velmi dobře. Správně vám to myslí. Tady nás nějaký čas nebude nikdo rušit. Jsem šťastný, že s vámi mohu spolupracovat a vyplnit vám prázdná místa. Za daných okolností se mi to zdá jedině správné.“

Samé holedbání, uvědomila si. Potřebuje se chvástat. Arogance, božský komplex. „Mně už zase tolik prázdných míst nezbývá. Ale zajímalo by mě, jak jste si zavázal Bowersovou.“

„Ona mi do toho přímo vlezla. Vlastně jste ji tam strčila vy. Ukázalo se, že je ideálním nástrojem, jak se vás zbavit, když nevyšly výhrůžky a podplácení nepřicházelo v úvahu vzhledem k vaší pověsti i k finanční situaci. Připravila jste tohle oddělení Drakeovy nemocnice o velmi drahého androida z ostrahy.“

„Však vy máte dost dalších.“

„Spoustu. Jeden má právě teď v práci vašeho pana manžela.“ Záblesk v Eviných očích ho pobavil. „Aha, je vidět, že tohle se vás dotýká. Já sám jsem nikdy nevěřil na opravdovou lásku, ale vy dva tvoříte skutečně roztomilý pár. Vlastně – tvořili jste.“

Roarke je ozbrojený, připomněla si Eva. A je dobrý. „Mít v práci Roarkea není zas tak snadný úkol.“

„On mě tak dalece nezajímá.“ Waverly pokrčil rameny a arogance z něj přímo čišela. „Pravda je, že vy dva dohromady jste mi někdy šli trochu na nervy, ale… no, vy jste se ptala na Bowersovou. Tady do

sebe přesně zapadla všechna kolečka. Její paranoidní násilné tendence nějak proklouzly systémem prověrek a ona skončila v uniformě. Takových je víc, že ano?“

„Stává se to.“

„Denodenně. Vás pověřili vyšetřováním toho – jak že se jmenoval?“

„Petrinski. Snooks.“

„Ano, správně. Původně to měl vyšetřovat Rosswell, ale něco nám tam uklouzlo.“

„Jak dlouho jste si ho vydržovali?“

„Ach, jen několik měsíců. Kdyby šlo všechno podle plánu, byla by celá ta záležitost dávno vyřízená a zapomenutá.“

„Koho jste měli na patologii?“

„Jen takovou střední zdravotnickou sílu se zálibou ve farmaceutických prostředcích.“ Pomalu a podmanivě se usmál. „Najít vhodnou osobu s vhodnou slabostí je neobyčejně snadné.“

„Snookse jste zabil úplně zbytečně. Nepovedl se vám.“

„To nás mrzí. Jeho srdce se nechytilo. Ono se v každém závažném výzkumu, který vede k pokroku, musí počítat s nějakými těmi omyly, právě tak jako s překážkami, které je třeba překonávat. Vy jste byla opravdová překážka. Od samého začátku bylo jasné, že se zavrtáte tvrdě, do hloubky a nepříjemně blízko. Podobný problém jsme měli i v Chicagu, ale tam jsme si s tím dokázali poradit. S vámi to nešlo tak lehce, tak jsme museli použít jiné metody. Trocha spolupráce od Rosswella, trochu načechrat peří Bowersové, nějaké ty falešné údaje, a pak jsme samozřejmě zařídili, abyste se vy dvě setkaly na místě další vraždy. Ona reagovala podle našich předpokladů, a přestože vy jste se poměrně dost kontrolovala, stačilo to.“

„Takže ji jste dali zabít a předpokládali jste, že v souladu s předpisy bude nutné mě suspendovat a podrobit vyšetřování.“

„Zdálo se, že nám to vyřeší náš drobný problém, a když ještě na starostu zatlačí senátor Waylan, budeme mít dost času na dokončení práce. K dosažení úspěchu chyběl už jen malý krůček.“

„K regeneraci orgánů.“

„Přesně tak.“ Úplně se rozzářil. „Vy jste ta prázdná místa vyplnila. Já jsem ostatním říkal, že to dokážete.“

„Ano, vyplnila. Friend svého času vašemu uzavřenému kroužku udělal svými umělými implantáty čáru přes rozpočet, připravil vás o

dotace.“ Zahákla palce do kapes a přistoupila k němu trochu blíž. „Vy jste tenkrát musel být hodně mladý, možná na úplném začátku své kariéry. Zřejmě vás to pěkně otrávilo.“

„To víte, že ano. Trvalo mi několik let trochu se usadit a získat nějaké prostředky, dát dohromady vybavení, tým, s nímž bych mohl zodpovědně pokračovat v práci, kterou jsem dělal, než to Friend všechno naboural. Já jsem se ještě ani nestačil prosadit, když on a pár jeho kolegů začali spojovat živou tkáň s umělou hmotou. Ale Tia, ta věřila mně a mému vášnivému zaujetí. O všem mě stále informovala.“

„Pomohla vám ho taky zabít?“

„Ne, to jsem udělal bez asistence. Friend se cosi doslechl o mých zájmech, o mých pokusech. Ani trochu se mu to nezamlouvalo. Měl v úmyslu použít svého vlivu, abych přišel o své dotace – i když byly nevalné – na výzkum regenerace zvířecích orgánů. Takže jsem ze všeho nejdřív zlikvidoval jeho i s jeho zamýšleným projektem.“

„Ale pak jste se musel uklidit,“ řekla. Zase k němu o kousek postoupila a nespouštěla z něj oči. „Chtěl jste se nakonec dostat k lidským orgánům, takže jste zametl stopy.“

„A zametl jsem je dobře. Zapojil jsem do toho pár lidí s nejschopnějšíma rukama a mozky, jaké lze v lékařském oboru najít. Konec dobrý, všechno dobré. A vy si dejte pozor.“

Eva se zastavila u nohou lůžka a jakoby mimochodem položila ruku na ohrádku kolem něj. „Víte o tom, že mají Younga? Ten na vás nejspíš všechno vyklopí.“

„To by radši umřel.“ Waverly se zachechtal. „Ten člověk je tím projektem posedlý. Už vidí své jméno, jak navěky září v lékařských časopisech. Radši by si sám prokousl tepnu v zápěstí, než by mě zradil.“

„Dost možná. Ale u doktorky Wo jste s takovou mírou loajality zřejmě počítat nemohl.“

„Ne. Ta vždycky představovala riziko, držela se stále na okraji projektu. Šikovná doktorka, ale strašně nevyrovnaná ženská. Začala se cukat, když zjistila, že naše lidské vzorky… byly odebrány jaksi bez svolení.“

„Nečekala zkrátka, že byste zabíjel lidi,“ dodala Eva bez obalu.

„Tihleti se jen těžko dají považovat za lidi.“

„A co si o tom myslí ostatní?“

„Tady u nás? Hans má stejné názory jako já. A Colin?“ Elegantně trhl ramenem. „Dává přednost klapkám na očích, předstírá, že nezná plný rozsah projektu. A samozřejmě jsou tu další. Takový velký podnik vyžaduje široký, ale pečlivě vybraný tým.“

„To vy jste poslal androida na Jan?“

„Tak vy už jste ji našli.“ Obdivně zakroutil hlavou, až mu vlasy začaly v jasném laboratorním osvětlení házet zlatavé záblesky. „To jste si ale pospíšili. No jistě, ona představovala právě jeden z těch nezavázaných konečků nitě.“

„A co tomu řekne Cagney, až mu povíte, že jeho neteř Louise byla také taková nezavázaná nitka?“

„Nic se nedozví. Ve zdravotnickém zařízení je velice snadné zbavit se těla, když víte, jak na to. Krematorium je výkonné a má nepřetržitý provoz. Co se jí stalo, zůstane záhadou.“

Waverly nepřítomně zvedl ruku a pohladil Louisiny vlasy. Už jen za to by mu Eva nejradši skočila po krku.

„Pravděpodobně ho to zlomí,“ uvažoval Waverly. „Je mi to líto. Je mi opravdu líto, že jsem musel obětovat dva skvělé mozky, dva vynikající lékaře, ale pokrok, významný pokrok, si žádá těžké oběti.“

„On si to domyslí.“

„Nu, do jisté míry určitě ano. A bude se snažit si to vymluvit. V tom on je mistr. Ale bude se za to cítit zodpovědný. Bude si dávat vinu, že to zanedbal. On si je samozřejmě vědom, že v tomto a v dalších zařízeních se provádějí oficiálně nepovolené pokusy. Ale ochotně se dívá jinam, a tím dává najevo svou loajalitu s naším elitním klubem. Žádný lékař se nepostaví proti druhému lékaři.“

„Ale vy ano.“

„Já jsem loajální především ke svému projektu.“

„Co vlastně hodláte získat?“

„Je snad tohle prázdné místo, které jste ještě nevyplnila? Panebože, přece to, že jsme to dokázali.“ Teď se mu oči rozzářily jako zelené smaragdy a naplnily se mocí. „Dokážeme omladit lidský orgán. Během jediného dne můžeme umírající srdce vyléčit a vrátit do života. A nevrátí se mu jen zdraví, ale i síla, mládí, vitalita.“ Hlas mu vzrušením sílil a prohluboval se. „V některých případech bude dokonce lepší než před tím, než bylo poškozeno. Jednou snad dokážeme oživit i mrtvé srdce, ale na tom budeme muset ještě trochu zapracovat.“

„Takže byste vzkřísili k životu mrtvé?“

„Vy si asi myslíte, že je to jen fikce. Tak se svého času pohlíželo i na transplantace, výměny oční rohovky, na operace *in vitro*. Už brzy vyjdeme se svým objevem na veřejnost. Sérum, které se zavede jednoduchým chirurgickým zákrokem přímo do poškozeného orgánu, zregeneruje buňky a zahubí každou nemoc. Za chvíli bude moct pacient vstát a nejpozději do osmačtyřiceti hodin odejde uzdravený. Se svým vlastním srdcem, s vlastními plícemi nebo ledvinami, a ne s nějakým strojkem z umělé hmoty.“

Naklonil se k ní a oči mu žhnuly. „Vy pořád ještě nechápete dosah toho všeho. Může se to opakovat znovu a znovu, s každým vnitřním orgánem. A odtud už je jen krůček ke svalu, ke kosti, k tkáni. Když začneme s tímhle, přinese nám to i víc dotací, které použijeme k dokončení své práce. Do dvou let budeme schopni přetvořit lidského jedince a budeme k tomu potřebovat jen jeho vlastní tělo. Doba života se může zdvojnásobit, a také se zdvojnásobí! Možná se prodlouží ještě víc. Smrt bude v podstatě odsouzena k zániku.“

„Smrt nikdy nezdoláte, Waverly. Alespoň do té doby, dokud budou na světě lidi jako vy. A koho si budete na to přetvoření vybírat?“ ptala se. „Víte dobře, že na světě není dost prostoru, dostatek zdrojů na to, aby všichni mohli žít navěky.“ Pozorovala, že jeho úsměv nabyl určité rezervovanosti. „Takže nakonec dojde na peníze a na selekci.“

„Kdo stojí o to, aby přežívaly staré kurvy nebo zchátralí bezdomovci? My máme v kapse Waylana a ten využije svého vlivu ve Východním Washingtonu. Politici po tom skočí víc než ochotně. Našli jsme způsob, jak během příští generace očistíme ulice; použijeme k tomu přirozenou selekci, přežívání těch nejschopnějších.“

„Vaši selekci, váš výběr.“

„A proč by ne? Kdo je k takovému rozhodování povolanější než ti, kdo drželi lidské srdce ve vlastních rukou, kteří zanořili ruce do mozku a do útrob? Kdo tomu lépe porozumí?“

„To je tedy to vaše poslání,“ vydechla tiše. „Tvořit, formovat a selektovat.“

„Přiznejte přece, Dallasová, že svět by byl daleko lepší bez spodiny, která jej zatěžuje.“

„V podstatě s vámi souhlasím. Jen si pod pojmem spodina představujeme každý něco jiného.“

Prudce odstrčila pojízdné lůžko doprava a vrhla se na něj. Roarke se krčil u zajištěných dveří. V tomto okamžiku pro něj na světě neexistovalo nic než právě jejich kontrolní panel. Na tváři měl ošklivý škrábanec a na rameni zubatou řeznou ránu.

Bezpečnostnímu androidovi sice chyběla levá paže a hlava, ale Roarkea to stálo příliš mnoho času.

Úporně se snažil soustředit, udržet si jasné vidění a jistotu v rukou. Necukl sebou, ani když v chodbě za sebou zaslechl dunivé kroky. Klapání levných policajtských bagančat rozeznal na míle daleko.

„Kristepane, Roarkeu, ten android je vaše práce?“

„Eva je tady uvnitř.“ Neohlédl se na Feeneyho, pátral dál po vhodném přemostění. „Vím to. Jděte mi z cesty a ze světla.“

Peabodyová si odkašlala, když znovu zazněla počítačová výstraha. „Jestli se mýlíte –“

„Nemýlím.“

Když Eva vrazila Waverlymu pěst do obličeje, přímo vychutnala zášleh bolesti v kloubech, kterými zasáhla jeho tvář. Něco ruplo, když se na něj vrhla, a oba se zřítili na podlahu.

Nebyl nijak slabý a bojoval o všechno. Ucítila v ústech vlastní krev, kosti jí málem praskaly a na okamžik jí před očima vyskočily hvězdičky, když narazila hlavou na kolečko lůžka.

Sílu jí však nedodávala bolest, nepotřebovala ji. Sílu jí dodávala zuřivost. Poloslepá vzteky si na Waverlyho obkročmo sedla a vrazila mu loket do ohryzku. Zalkl se a začal lapat po dechu. Eva mu vykroutila z ruky stříkačku, kterou se jí pokoušel vrazit do boku.

Sípal s vyvalenýma očima, ale strnul, když mu Eva nasadila hrot jehly ke krku. „Teď máš strach, ty parchante. Je to rozdíl, když se úlohy vyměnily, co? Stačí, aby ses pohnul, a je po tobě. Jak jsi to říkal? Za tři minuty? Tak tady prostě zůstanu takhle sedět a budu se koukat, jak chcípáš, stejně jako ty jsi sledoval, jak umírají všichni ti ubožáci.“

„Přestaňte,“ zakrákal sípavě. „Dusím se. Nemůžu dýchat.“

„Mohla bych vás z toho trápení vysvobodit.“ Když viděla, jak zakoulel očima, musela se usmát. „Ale to by pro vás bylo zatraceně snadné. Chcete žít navěky, Waverly? Prosím, můžete si užívat nesmrtelnosti v smradlavém vězení.“

Začala se z něj pomalu zvedat, ale pak vzdychla. „Ale něco ještě musím udělat,“ zamumlala a prudce ho udeřila do obličeje.

Právě se stavěla na nohy, když se dveře rozletěly. „Výborně.“ Otřela si hřbetem ruky naběhlé rty. „Tak už je tu celá parta.“ Opatrně obrátila stříkačku jehlou vzhůru. „Peabodyová, tohle byste měla zajistit. Pozor, je to jed, a smrtelný. Roarkeu, ty krvácíš.“

Přistoupil k ní a něžně jí palcem přejel po rtu. „Ty taky.“

„Ještě že jsme ve zdravotnickém centru, co? Zničil sis ten svůj elegantní kabát.“

Teď už se zasmál hlasitě. „Ty taky.“

„Vždyť jsem ti to povídala. Feeney, až to tady vyklidíte, můžete mě vyslechnout. Někdo by se měl podívat na Louisu. Zřejmě jí dal velkou dávku sedativ. Celou tu událost tvrdě prospala. A seberte Rosswella, ano? Waverly na něj všechno prozradil.“

„S radostí. Ještě někoho?“

„Cagneyho a Vanderhavena, který má být, alespoň tady podle pana doktora Smrťáka, ve městě. Budou ještě další, tady i jinde.“ Ohlédla se na Waverlyho, který tam ležel v bezvědomí. „On to všechno vysype. Není to žádný hrdina.“ Sebrala svou pistoli a zastrčila ji do zadní kapsy. „Jdeme domů.“

„Dobrá práce, Dallasová.“

Eviny oči zůstaly chvíli naprosto bez výrazu, pak se ale ušklíbla a pokrčila rameny. „No jo. Krucinál.“ Vzala Roarkea kolem pasu a vyšla ven.

„Peabodyová!“

„Ano, kapitáne?“

„Vytáhněte inspektora Whitneyho z postele.“

„Prosím, pane?“

„Řekněte mu, že ho kapitán Feeney zdvořile žádá, aby přesunul svůj velebný zadek sem, na místo vyšetřování.“

Peabodyová si odkašlala: „Nevadilo by vám, kdybych to maličko přeformulovala?“

„Hlavně ho sem dostaňte.“ Načež si Feeney šel prohlédnout výsledek dobré práce poručíka Dallasové.

Stále ještě spala, jako když ji do vody hodí, když zapípal videofon. A snad poprvé v životě se jen převalila na druhou stranu a nevěnovala mu pozornost. Když jí Roarke zatřásl ramenem, jen zabručela a přetáhla si přikrývku přes hlavu.

„Tady se spí.“

„Právě ti volal Whitney. Za hodinu tě čeká ve své pracovně na ředitelství.“

„A sakra. Z toho nekouká nic dobrého.“ Odevzdaně odhrnula deku a sedla si. „Výsledky testů i s vyhodnocením ještě nemůžou být hotové. Na to je ještě brzy. Sakra, Roarkeu. Zřejmě mě chce vykopnout.“

„Tak jedem a uvidíme.“

Zakroutila hlavou a vylezla z postele. „To není tvoje věc.“

„Sama tam nepojedeš. Seber se, Evo.“

Spolkla svou beznaděj, narovnala ramena a pohlédla na něj. Byl už kompletně oblečený ve formálním obleku, vykartáčované vlasy se mu leskly. Rána na tváři už mu díky ošetření téměř zmizela, ale zanechala stín, který mu dodával trochu hrozivého výrazu.

„Jak to, že už jsi takhle hotový?“

„Protože zůstávat v posteli do půlky dopoledne, pokud nejde o sex, mi připadá jako ztráta času. A protože jsi v tomhle ohledu neprojevovala ochotu ke spolupráci, zahájil jsem svůj den kávou. Tak se taky přestaň povalovat a mazej pod sprchu.“

„No dobrá, fajn, skvělý.“ Vypotácela se do koupelny, aby mohli být naštvaní v oddělených místnostech.

Snídani odmítla. Nenaléhal na ni. Ale když už byli na cestě do města, natáhla se po jeho ruce. Držel ji celou cestu, než zaparkoval v budově policejní centrály. Pak se k ní obrátil.

„Evo!“ Vzal její obličej do dlaní a ulevilo se mu, že jakkoli je bledá, nechvěje se. „Uvědom si, kdo jsi.“

„Pracuju na tom. Zvládnu to. Můžeš počkat tady.“

„Ani nápad.“

„No dobrá.“ Zhluboka se nadechla. „Tak jdeme na to.“

Nastoupili do výtahu a mlčky jeli nahoru. Jak výtah zastavoval v jednotlivých patrech, vystupovali a nastupovali policisté. Každý na ni krátce pohlédl a pak odvrátil zrak. Nikdo nevěděl, co říct a jak to říct.

Když vystoupili, svíral se jí žaludek, ale k inspektorovu předpokoji zamířila pevným krokem.

Dveře byly otevřené. Whitney stál za svým stolem a pokynul jí, aby šla dál. Roarkea se jen dotkl krátkým pohledem.

„Posaďte se, Dallasová.“

„Budu raději stát, pane.“

V místnosti nebyli sami. Stejně jako předtím stál u okna Tibble. Ostatní mlčky usedli; Feeney se svou zasmušilou tváří, Peabodyová s pevně zaťatými rty, Webster, který zvědavě pokukoval po Roarkeovi. Než mohl Whitney promluvit, vběhla dovnitř doktorka Mirová.

„Hrozně se omlouvám, že jdu pozdě. Měla jsem pacienta.“ Sedla si vedle Peabodyové a sepnula ruce.

Whitney přikývl, pak otevřel prostřední zásuvku psacího stolu. Vyndal odtamtud Evin odznak, její zbraň a položil je doprostřed. Eva k nim sklopila pohled, chviličku na nich spočinula, a pak oči zase zvedla, aniž by se výraz v její tváři změnil.

„Poručíku Webstere!“

„Ano, pane.“ Webster vstal a promluvil: „Oddělení pro vnitřní záležitosti neshledává žádný důvod k obžalobě ani k potrestání, ani k dalšímu vyšetřování, které by se týkalo chování poručíka Dallasové.“

„Děkuji, poručíku. Detektiv Baxter je v terénu, ale svou vyšetřovací zprávu o smrti strážníka Ellen Bowersové sepsal a odevzdal. Případ byl uzavřen a poručík Eva Dallasová je zbavena veškerého podezření, že by do smrti Bowersové byla jakkoli zapojena. To myslím souhlasí i s vaším vyhodnocením, doktorko Mirová.“

„Ano, souhlasí. Výsledky testů poručíka Dallasovou ve všech oblastech očišťují a potvrzují její schopnost v odpovídajícím zařazení. Zprávu jsem uložila do její složky.“

„Beru na vědomí,“ pravil Whitney a obrátil se zase k Evě. Ta se dosud ani nepohnula, ani nemrkla. „Policie města New York a její bezpečnostní oddělení tímto vyslovuje jedné ze svých nejschopnějších pracovnic svou omluvu za újmu, kterou jí způsobily. Já k tomu připojuji svou osobní omluvu. Procedura je důležitá věc, ale nebývá vždycky spravedlivá.“

Nyní předstoupil ředitel Tibble. „Vaše suspendování je zrušeno a bude ze záznamu vymazáno. Za nedobrovolné opuštění služby nebudete nikterak penalizována. Oddělení připraví prohlášení pro sdělovací prostředky a uvede v něm detailně všechna fakta, která uzná za důležitá a nutná. Inspektore?“

„Pane!“ Whitney s nehybnou tváří sebral ze stolu Evin odznak i zbraň a podal jí je. Když na ně Eva pouze mlčky hleděla, objevilo se mu v očích znepokojení. „Poručíku Dallasová, moje oddělení i já sám bychom považovali za značnou ztrátu, kdybyste je odmítla přijmout.“

Eva se rozpomněla, jak se dýchá, zvedla očí, pohlédla na Whitneyho a pak natáhla ruku a vzala si, co jí náleželo. Na druhém konci místnosti Peabodyová slyšitelně vzlykla.

„Poručíku!“ Whitney jí přes stůl podal ruku. Na jeho tváři se mihl vzácný úsměv, když ji stiskla. „Jste opět ve službě.“

„Ano, pane.“ Obrátila se a podívala se přímo na Roarkea. „Jen mi, prosím, dovolte, abych se zbavila tamhletoho civilisty.“ S pohledem stále upřeným na něho zastrčila odznak a zavěsila si postroj na zbraň. „Můžu si s tebou chvilku promluvit venku?“

„Jistěže.“

Roarke mírně odstrčil popotahující Peabodyovou a vykročil ven za svou ženou. V okamžiku, kdy byli z dohledu, ji otočil k sobě a vášnivě políbil. „Hrozně rád tě zase vidím, poručíku.“

„Ach, Bože.“ Trhaně se nadechovala a vydechovala. „Musela jsem odtamtud vypadnout, abych… Však víš.“

„Ano.“ Setřel jí slzu z řas. „Vím.“

„Radši už jdi, nebo se snad rozpadnu na kousky. Ale možná, že bys mohl být později někde tady kolem a já taky, takže snad…“

„Vrať se do práce,“ poklepal jí prstem na bradu. „Už ses flákala dost dlouho.“

Ušklíbla se, hřbetem třesoucí se ruky si nezpůsobně utřela nos a otočila se k odchodu. „Hej, Roarkeu!“

„Ano, poručíku?“

Rozesmála se, rozběhla se k němu, vrhla se na něj a vlepila mu pořádnou pusu. „Uvidíme se.“

„To si piš, že ano.“ Vyslal k ní ještě jeden ze svých omračujících úsměvů a pak se za ním zavřely dveře výtahu.

„Poručíku Dallasová! Madam!“ hlásila se v pozoru a s blaženě přihlouplým úsměvem Peabodyová, když se Eva vrátila. „Nechtěla jsem vás rušit, ale mám rozkaz předat vám váš videofon.“ Přistoupila blíž, strčila jej Evě do ruky, pak ji bouřlivě objala a políbila. „Sakra práce!“

„No tak, Peabodyová, chovejte se trochu důstojněji.“

„Tak dobrá. Ale potom bychom mohly vyrazit a jít to někam oslavit, zlinkovat se a vyblbnout.“

Eva po cestě k pohyblivému pásu zamyšleně našpulila rty. „Na dnešní večer už nějaké plány mám,“ odvětila a pomyslela na Roarkeův poslední zářivý úsměv. „Ale zítra určitě dáme něco dohromady.“

„Vy jste zkrátka frigidní. Ale mimochodem, Feeney mi přikázal, abych vám řekla, že ke zdárnému a perfektnímu ukončení případu nám chybí ještě pár detailů. Mezinárodní styky, zapojení Východního Washingtonu, důkladná prověrka personálu u Drakeů a porovnání našich výsledků s chicagskými.“

„No, to nějaký čas zabere, ale poradíme si s tím. Co Vanderhaven?“

„Pořád na svobodě.“ Podívala se na Evu ze strany. „Waverly byl eskortován z Drakeova centra. Jeho výslech může být zahájen kdykoliv. Už teď sype z rukávu spousty jmen v naději, že mu to zmírní trest. Doufáme, že prozradí i Vanderhavenovu skrýš. Feeney si myslí, že byste ten výslech ráda převzala.“

„To si tedy myslí správně.“ Eva seskočila z pásu a změnila směr. „Tak co kdybychom šly nakopat pár zadků, Peabodyová.“

„Ani nevíte, jak mě blaží, když to říkáte, madam.“